

• descrie și explică stările avansate de conștiință, precum și calea către iluminare. Include dialoguri cu studenți în spiritualitate din lumea întreagă, atât începători, cât și avansați.

• natura conștiinței este descrisă în termeni ce recontextualizează și simplifică procesul spiritual însuși: realitatea non-lineară a stării iluminate, făcând posibilă înțelegerea ei de către mintea rațională.

• această prezentare a stării de iluminare este unică și explicită, astfel că lese din clasicele tipare de experiențelor spirituale tradiționale, neascunzând nimic din particularitățile procesului de iluminare.

Cititorul cu o minime știință de psihism pentru a, pentru prima dată sunt prezentate și metodele de verificare a realității spirituale, respectându-se modelul obiectiv și științific al marilor baze pe o evidență fiziologică derivată.

Dacă Putere versus Forță calibrea la 850, Ochiul Sinelui este mai avansată și calibrea la o valoare de adevăr de 980. Cea de a treia carte a doctorului Hawkins, Sinele, Realitate și Sine, calibrea la 999.8. (Cartea va apărea anul viitor la Editura "Cartea Daath")

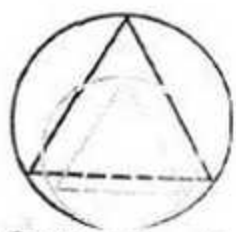
Ochiul Sinelui (care calibrea la 980) este mai avansată decât Putere versus Forță (care calibrea la 850) și dezvăluie chiar mai mult procesului spiritual al stării iluminate.

Puterea minții este o informație care este în această senzațional care este autosuficient pentru a releva ce este înăuntrul tău.

Ochiul Sinelui este o cale spre o realitate care dizolvă barieră dintre minte și realitate, recunoșcând, dintre altele, și parțialitatea dintre paradigma lineară și lumina a eului și realitate a minții care a dominat. Odată cu descompunerea sinei, apare Sinele strălucitor și descoperă adevărata identitate.

În recunoașterea contribuției pe care a adus-o umanității, Doctorul Hawkins a fost înnoobilat, devenind Cavaler al Ordinului Suveran al Ospitalierilor Sf. Ioan din Ierusalim (fondat în anul 1077). Ceremonia a fost oficiată de către Prințul de groază Valdemor al Danemarecii, la Seminarul ecologic din San Anselmo, în luna octombrie 1995.

De asemenea, în septembrie 2000, la Seul, i-a fost făcută onoarea de a fi numit „Tae Ryoung Sun Jik Tosa” (ceea ce se poate traduce ca Suflet Mare, învâțător de frunte, Cel Mai Mare Invățător al Căii

Cartea Daath
Publishing House

ISBN 973-87361-1-0

OCHIUL EULUI De care nimic nu se poate ascunde DAVID R. HAWKINS

DAVID R. HAWKINS
MD., PhD

OCHIUL SINELUI

**de care nimic
nu se poate ascunde**

Cuprins

Prefață.....	9
Introducere.....	17

SECȚIUNEA ÎNTÂI

Prezența lui Dumnezeu

CAPITOLUL I - Prolog.....	21
CAPITOLUL II - Reluarea vieții pământești.....	29

SECȚIUNEA A DOUA

Procesul Spiritual

CAPITOLUL III - Natura cântărilor.....	43
CAPITOLUL IV - Fundamentele.....	61
CAPITOLUL V - Victoria asupra eului.....	85
CAPITOLUL VI - Descompunerea Eului.....	103

SECȚIUNEA A TREIA

Calea conștiinței

CAPITOLUL VII - Mintea.....	117
CAPITOLUL VIII - Dincolo de Cauzalitate.....	139
CAPITOLUL IX - Conștiința Avansată.....	153
CAPITOLUL X - Despre natura lui Dumnezeu.....	175
CAPITOLUL XI - Drumul Spiritual.....	189
CAPITOLUL XII - Cautarea adevărului.....	201
CAPITOLUL XIII - Explicații.....	219
CAPITOLUL XIV - Corpul și societatea.....	231
CAPITOLUL XV - Clarificări.....	243
CAPITOLUL XVI - Karma, învățători și înțelepți.....	259

CAPITOLUL XVII - Dialoguri.....	271
CAPITOLUL XVIII - Adevăr și eroare.....	291
CAPITOLUL XIX - Comentarii și exemple.....	301
CAPITOLUL XX - Dualitate versus non-dualitate știință versus Spirit.....	319
CAPITOLUL XXI - Geneza: creație și evoluție.....	331
ANEXA A.....	341
ANEXA B - Harta scalei conștiinței.....	342
ANEXA C - Calibrarea nivelelor conștiinței.....	343
ANEXA D - Tehnica de calibrare corectă.....	348
Lecturi recomandate.....	349
Despre autor.....	353
Notă autobiografică.....	355

Prefață

Scopul lucrării de față este imens. Ea nu include doar o raportare detaliată și subiectivă a stărilor foarte avansate ale conștiinței spirituale numite în mod tradițional iluminare ei, pentru prima dată, corelează și recontextualizează informația spirituală într-o asemenea manieră, încât o face comprehensibilă rațiunii și intelectului.

Această corelație între știință și spiritualitate reprezintă o integrare între dimensiunile lineare și non-lineare. Prin intermediul „depășirii contrariilor”, autorul rezolvă un conflict vecin de când lumea și aparent irezolvabil, impasul dintre știință și religie, între materialitate și spiritualitate, respectiv dintre eu și spirit. Această rezolvare clarifică misterele și dilemele nerezolvate ce au însoțit omenirea de-a lungul istoriei. Grație expansiunii conștiinței pe care o facilitează lectura lucrării de față, răspunsurile la întrebări se autorevelează, iar adevărurile devin autoevidente.

Stilul prezentării îl duce pe cititor deopotrivă în domeniul linear și în cel non-linear, astfel încât, spre surpriza acestuia, la un moment dat incomprehensibilul devine nu numai comprehensibil, ci și evident.

Nivelul calibrat al conștiinței persoanelor care au citit materialul de față a fost documentat experimental, remarcându-se un avans și o elevare considerabile. Puterea are darul de a realiza fără efort ceea ce forța nu reușește să facă nicicum, deoarece puterea ajunge acolo unde forța nu are acces.

Această carte este scrisă deopotrivă pentru sinele și Sinele cititorului. Deși marele și tradiționalul obstacol în calea iluminării, numit „depășirea contrariilor dualității și non-dualității”, poate

suna obscur, în momentul în care cititorul a terminat de citit cartea, această conștiință fundamentală se rezolvă de la sine.

Materialul este prezentat în patru secțiuni principale:

- I. Descrierea stărilor subiective ale conștiinței spirituale
- II. Drumul spiritual
- III. Calea către iluminare prin intermediul înțelegerii naturii conștiinței
- IV. Conferințe, dialoguri, interviuri și discuții de grup cu o mare varietate de studenți spirituali și grupuri din diferite țări

La o primă privire, datorită multitudinii de grupuri și de prezentări, materialul cărții de față pare să se repete. Cu toate acestea, materialul este re-prezentat astfel în mod deliberat, deoarece de fiecare dată este prezentat într-un context diferit și într-o altă succesiune de întrebări și răspunsuri. Fiecare re-prezentare scoate la iveală noi și noi subtilități.

Dacă în 1985 un procent de 85% din totalul populației lumii calibra sub nivelul integrității (situat la valoarea 200), în prezent acest număr s-a redus simțitor, atingând doar 78%. Cercetările efectuate au indicat că acest fapt se datorează unui avans general al conștiinței spirituale.

Materialul prezentat în cartea de față este unic prin faptul că autorul nu este nici teolog, nici față bisericească, ci un clinician cu o experiență vastă în domeniul educației, științei, medicinei, psihiatriei, psihanalizei, cercetării - precum și în rapoarte clinice și științifice. El este descris drept un om realizat, de succes și talentat în multe domenii. În momentul în care a survenit neașteptata sa iluminare, era persoana cu cea mai însemnată practică psihiatrică și clinică din orașul New York.

Unice au fost, de asemenea, și experiențele spirituale intense ale autorului, începute în prima copilărie, consolidate în adolescență și ieșite la suprafață în cadrul vârstei mijlocii. Acestea au cauzat retragerea și izolarea sa pentru un număr de ani, precum și interesul manifestat în direcția unei cercetări fundamentale în domeniul naturii conștiinței, cercetare care a condus atât la scrierea lucrării *Putere versus Forță*, cât și la scrierea celei de față.

O altă curiozitate aparentă este aceea că, în ciuda uriașei sale experiențe spirituale, autorul volumului de față nu a menționat-o niciodată, de-a lungul unei perioade de peste 30 de ani, până în momentul publicării volumului *Putere versus Forță*. Când era întrebat despre motivele acestei tăceri, el nu a comentat decât că „nu era nimic de spus despre acest lucru”.

Lucrarea de față, mai avansată decât *Putere versus Forță*, îndeplinește anevoiosul obiectiv de a face comprehensibil incomprehensibilul. Grație unor descrieri și explicații adecvate, ceea ce este obscur devine clar și evident. Și tocmai darul său evident de a comunica și a scrie a fost cel care a ocazionat interesul și comentariile Maicii Tereza.

Adevăratul autor al cărții este Conștiința însăși.

Editorul

Avertisment

Persoanele religioase în sens tradițional, precum și cele care manifestă timiditate în fața spiritualității, sunt prevenite că materialul prezentat aici poate fi tulburător și, prin urmare, este mai bine să-l evite.

Învățăturile sunt prezentate pentru uzul studenților spirituali angajați și serioși, aflați în căutarea lui Dumnezeu ca Iluminare.

Calea către Iluminare prin adevărul radical este solicitantă și reclamă abandonarea sistemului de credință. Numai după aceea, realitatea supremă se revelează pe sine drept căutarea Sinelui Suprem.

Materialul prezentat în cartea de față este redat din perspectiva Ochiului Sinelui.

Introducere

De-a lungul istoriei, descrierile stărilor iluminate ale conștiinței au prezentat un mare interes pentru mulți oameni, iar rapoartele referitoare la aceste stări au avut un mare impact asupra indivizilor și a societății. Raritatea statistică a ocurenței iluminării are darul de a stimula curiozitatea și de a sublinia valoarea informațiilor de acest gen. Deși există deja în toate limbile o literatură spirituală care descrie aceste stări, multe dintre rapoarte sunt sumare și incomplete. Unele includ erori de traducere, pe lângă foarte numeroasele erori care au survenit în transmiterea orală peste generații (până când, în cele din urmă, rapoartele în cauză au căpătat o formă scrisă). Prin urmare, multe relatări includ erori, fapt care a generat un declin al nivelului de adevăr comparativ cu cel original, pronunțat de învățătorul iluminat.

Prin urmare, o reafirmare articulată și coerentă a evoluției conștiinței până la cele mai avansate stadii este de mare valoare. În plus, multor tratate spirituale le lipsesc explicațiile, precum și raportarea detaliilor subtile, aspecte care prezintă o importanță considerabilă pentru căutătorul avansat. Obiectivul *Ochiului Sinelui* este acela de a transmite informații ce pot fi verificate și al căror nivel de adevăr poate fi calibrat. Ea își propune să ofere, pentru prima dată, un corp de informații folositoare capabil să treacă de testul certitudinii. Până acum, studenții spirituali se puteau baza numai pe credință și pe reputația Învățătorului Spiritual.

Una dintre problemele cel mai des semnalate până acum era totemai absența oricărei posibilități de a verifica adevărul învățătorilor. Acest major „blocaj al îndoielii” trebuia depășit.

Precum în *Putere versus Forță*, adevărul fiecărei pagini, al fiecărui paragraf, al fiecărei propoziții și afirmații din cartea de față a fost calibrat și este verificabil. A te îndoi înseamnă a deveni mai educat. Scopul scrierii acestei cărți este acela de a împărți și împărtăși totalitatea a ceea ce a fost experimentat.

Putere versus Forță se încheie cu „Gloria in Excelsis Deo”. Cartea de față începe tocmai cu această afirmație, referindu-se la ceea ce constituie experiența spirituală supremă. Desigur, mai corect spus, aceasta nu este deloc o experiență, ci o stare eternă. Această condiție își este propria sa autoritate. Ea vorbește pentru sine și se prezintă ca o realitate. Nu există nici un vorbitor. Adevărul se autorevelează și este total, complet, independent și profund evident.

SECȚIUNEA ÎNTÂI

Prezența lui Dumnezeu

CAPITOLUL I

Prolog

Anii de lupte interioare, suferințe și inutile strădanii spirituale au culminat, în cele din urmă, cu o stare neagră de disperare. Nici măcar o retragere în ateism n-a adus vreo alinare în această necurmată căutare. Rațiunea și intelectul erau mult prea fragile pentru sarcina formidabilă de a găsi adevărul fundamental. Minte a fusese condusă spre o înfrângere agonizantă și finală. Chiar și voința fusese redusă la tăcere. Apoi, o voce interioară a strigat: „dacă există un Dumnezeu, îl rog să mă ajute!”

Apoi totul a încetat, dispărând în uitare. Minte și toate simțurile sinelui propriu dispăruseră. Într-un moment uluitor, au fost înlocuite de o conștiință infinită, atotcuprinzătoare, radiantă, totală, completă și liniștită – esența fundamentală a Tot Ceea Ce Este. Extraordinara splendoare, frumusețe și pace a Divinității radia. Era autonomă, finală, atemporală, perfectă, Sinele celor manifestate și nemanifestate, Zeitatea Supremă. Astfel s-a făcut cunoscută...

Prezența

O tăcere liniștitoare a îmbibat împrejurimile, mișcarea însăși încetinind pentru a deveni, într-un final, liniștită. Toate lucrurile radiau o intensă viață interioară. Fiecare lucru care există este conștient de existența tuturor celorlalte. Natura calității luminoase a radianței este copleșitor de Divină. Ea este completă; include totul în unitatea sa totală, astfel încât toate lucrurile sunt interconectate și în stare de comunicare și armonie

prin intermediul conștiinței și prin faptul că își împart calitatea fundamentală a esenței vieții înseși.

Prezența este acea continuum care ocupă complet ceea ce înaintea (din perspectiva percepției normale) părea a fi numai un spațiu gol, un vid. Această conștiință interioară nu este diferită de Sine; ea pătrunde esența oricărui lucru. Conștiința este conștiință de propria sa conștiință și omniprezentă. Esența și expresia sa - atât cea a formei, cât și cea lipsită de formă - este Dumnezeu, ce se află în mod egal în toate obiectele, în toate persoanele, în toate plantele și în toate animalele. Tot ceea ce există este unit prin divinitatea existenței.

Esența universală și atotcuprinzătoare include totul, fără nici o excepție. Din punct de vedere al importanței și al semnificației lor, mobilele dintr-o încăpere sunt egale cu pietrele și cu plantele. Nimic nu este exclus din Totalitatea atotcuprinzătoare, totală, completă și căreia nu-i lipsește nimic. Toate lucrurile au o valoare egală, pentru că singura valoare reală este divinitatea existenței.

Sinele este total, complet și în mod egal prezent pretutindeni. Nu există nevoi, dorințe sau lipsuri. Nici imperfecțiunea sau discordia nu sunt posibile, întrucât fiecare obiect dăinuie ca o operă de artă, ca o sculptură de o perfectă armonie și frumusețe. Sfînteria întregii creații rezidă în venerația pe care o încearcă tot ceea ce există pentru tot restul. Totul este iluminat de o mare splendoare și este redus la tăcere în venerație și respect. Revelația însuflă o pace și o liniște infinită.

La o privire atentă, corpul se dovedește a fi la fel cu orice altceva - neposedit de un individ, egal cu mobila sau cu orice alte obiecte, pe scurt, nimic mai mult decât o parte din Ceea Ce Există. Nu există nimic personal în corp, cum, de altfel, nu există nici vreo identificare cu acesta. El se mișcă spontan, executându-și corect funcțiile specifice, umblând și respirând fără efort. Este autopropulsat și acțiunile sale sunt determinate și activate de Prezență. Corpul este pur și simplu un tert, un „obiect” egal cu oricare altul dintr-o încăpere.

Atunci când ni se adresează o altă persoană, vocea corpului nostru răspunde potrivit, dar ceea ce se aude în discuție rezonază la un nivel superior al semnificației. În orice propoziție este revelată o semnificație mai profundă. Astfel, tot ceea ce înscăunăm

comunicare este înțeles la un nivel mai profund, ca și când orice întrebare - oricât de simplă - era de fapt esențială, privind umanitatea însăși. La suprafață, cuvintele sună superficial, dar la un nivel mai adânc ele au profunde implicații spirituale.

Corpul - pe care fiecare dintre noi îl considerăm a fi un „eu” cărui îi vorbim - este cel care dă răspunsurile potrivite. Acest lucru - în sine - este unul straniu, pentru că de fapt nu există un „eu” asociat cu corpul. Adevăratul Sine este invizibil, nefiind nici măcar localizat undeva anume. Corpul vorbește și răspunde la întrebări în mod simultan, în moduri paralele, situate la două nivele în același timp.

Liniștită de liniștea Prezenței, mintea e tăcută și lipsită de cuvinte. Nu survin imagini, concepte sau gânduri. Nefiind prezentă nici o persoană în realitate, nu avem de-a face cu nimeni care să gândească sau să acționeze. Totul se petrece de la sine, ca un aspect al Prezenței.

În stările obișnuite ale conștiinței, predomină sunetele, care înlocuiesc fundalul de liniște. Prin contrast, atunci când Prezența este prezentă (dacă ni se permite această formulare), lucrurile stau exact invers. Deși sunetul este perceptibil, de data aceasta el este cel din fundal. Predomină liniștea, care nu mai este întreruptă sau înlocuită de către sunet. Nimic nu tulbură această liniște și nici nu se interferează cu pacea sa. Deși mișcarea se petrece, ea nu perturbă liniștea lipsită de mișcare (care, deși se află dincolo de mișcare, o include pe aceasta). Totul pare a se mișca cu încetinitorul, pentru că timpul este absent. Tot ceea ce există este o stare continuă de *Acum*. Nu există nici evenimente, nici întâmplări, pentru că toate începuturile și sfârșiturile se petrec numai în conștiința duală a observatorului. În absența acestora, nu există nici vreo succesiune de evenimente care să poată fi descrisă și explicată.

În locul capacității de a gândi, avem acum de-a face cu o capacitate autorevelată de a cunoaște, care împărtășește înțelegerea completă și autoexplicativă prin propria sa esență strălucitoare. Ea și cum totul vorbește în liniște și se prezintă în totalitatea sa și în frumusețea absolută a perfecțiunii sale. Făcând astfel, își manifestă gloria și-și revelează Divinitatea într-inseacă.

Revărsarea Prezenței de-a lungul totalității și esenței a tot ceea ce există este desăvârșită în blândețea sa; atingerea ei este asemenea unei contopiri. Sinele interior este miezul său. Și, dacă în lumea obișnuită poate fi atinsă numai suprafața lucrurilor, în Prezență avem de-a face cu o răspândire a esenței profunde a tot ceea ce există. Această atingere (care reprezintă Mâna lui Dumnezeu în blândețea sa dulce) constituie în același timp expresia și sălașul puterii infinite. În acest contact cu esența interioară a tot ceea ce există, oricine e conștient de faptul că Prezența este simțită de către orice alt lucru, fie el obiect ori persoană.

Puterea acestei tandreți e nelimitată și - pentru că este totală și atotprezentă - nici o opoziție nu e posibilă. Ea pătrunde în tot ceea ce există și din puterea sa se înalță existența însăși, care este deopotrivă creată și ținută laolaltă de către putere. Această putere e o calitate intrinsecă a Prezenței și prezența sa constituie esența existenței înseși. Ea este prezentă în mod egal în toate obiectele. Nu există niciunde un gol atâta vreme cât Prezența umple tot spațiul și toate obiectele din acesta. Fiecare frunză știe cum anume este experimentată de altcineva, împărtășind bucuria Prezenței divine.

Toate lucrurile se bucură în tăcere de experimentarea Divinității prin propria lor conștiință. Unică tuturor lucrurilor este o grațitudine tăcută și mereu-prezentă pentru faptul ca li s-a oferit darul de a experimenta prezența lui Dumnezeu. Această grațitudine constituie forma în care este exprimată adorația. Tot ceea ce este creat și există împarte și reflectă gloria lui Dumnezeu.

Înfățișarea umană a luat o aură complet nouă. Sinele unic strălucește prin ochii fiecăruia dintre noi. Fața fiecărui om radiază o aureolă; nici un om nu e mai frumos sau mai urât decât altul.

Cel mai dificil de descris este interacțiunea dintre oamenii ce trec într-un nivel diferit de comunicare. În mod evident, există iubire între toți oamenii. Cu toate acestea, vorbirea lor s-a schimbat, în așa fel încât orice conversație a devenit plină de iubire și pace. Semnificația cuvintelor auzite nu e aceeași pentru toți cei care le ascultă. Este ca și cum ar exista simultan două nivele diferite ale conștiinței, provenite din același scenariu al formei și al

mișcării; două scenarii diferite fiind exprimate prin aceleași cuvinte. Sensurile cuvintelor înseși au fost transformate într-un plan diferit de către „sinele” superior al oamenilor implicați, iar comunicarea înțelegerii se află pe un plan superior. În același timp, e clar că sinele inferior al oamenilor nu este conștient de existența acestei comunicări simultane cu sinele superior. Oamenii sunt ca hipnotizați de credința în realitatea sinelui lor obișnuit, care nu este altceva decât interpretarea unor scenarii sau roluri, ca într-un film.

Sinele nostru superior se adresează direct sinelui superior al celorlalți, iar sinele obișnuit pare a nu fi conștient de acest nivel de comunicare. Dar, în același timp, oamenii simt intuitiv că se petrece ceva ieșit din comun. Prezența conștientă a Sinelui crează un câmp energetic pe care oamenii îl găsesc extrem de plăcut. Acest câmp energetic este cel care săvârșește miracole, aduce armonie evenimentelor și conferă un sentiment de pace tuturor celor care îl experimentează.

Cei ce au peregrinat mulți kilometri în căutarea unui răspuns la întrebările lor, îl găsesc în prezența acestei auri pe neașteptate. În aceste cazuri, răspunsurile le parvin printr-o înțelegere interioară, care face ca întrebările inițiale să fie irelevante. Acest lucru se petrece pentru că Prezența a recontextualizat iluzia existenței unei „probleme” făcând astfel ca însăși respectiva problemă să dispară.

Corpul și-a continuat activitatea și a reflectat intențiile transmise prin intermediul conștiinței. Continuitatea corpului nu a fost una de mare interes, fiind clar faptul că acesta este de fapt proprietatea universului. Corpurile și obiectele din lume reflectă nescărmășite variații și sunt lipsite de orice imperfecțiune. Nimic nu e mai bun ori mai rău decât orice altceva, și nici nu are vreo valoare sau semnificație diferită. Calitatea identității perfecte de sine definește valoarea intrinsecă a tot ceea ce există, ca expresii egale ale divinității înăscute. Dat fiind că „relația” nu este decât un concept al observației mentale dualiste, nu există relații în Realitate. Totul pur și simplu „Există” și exhibă starea de ființare a Existenței.

În mod similar, fără interpunerea unui observator (laolaltă cu categoriile sale native ale gândirii), nu există vreo schimbare sau

vreo mișcare care să poată fi explicată sau descrisă. Fiecare „lucru” evoluează pur și simplu ca o expresie a esenței sale divine. Prin urmare, evoluția are loc ca o manifestare a conștiinței ce ia expresie de la nivelele abstracte de energie superioară, trecând prin formele mai joase (dar mai specifice), pentru a ajunge, în cele din urmă, în materia fizică. Astfel, creația se manifestă din domeniul abstract și lipsit de formă, trecând printr-o formă progresivă într-un model energetic și apoi în materia concretă. Puterea de a se manifesta constituie o expresie a omnipotentei divine, în sensul unei creații continue.

Creația este Prezentul și timpul Acum. Acest *Acum* este continuu, astfel încât nu sunt posibile nici începuturi și nici sfârșituri. Vizibilitatea cri materialitatea însăși este pur și simplu un fenomen senzorial și nu o condiție obligatorie a existenței. Care, deși prezentă în toate formele, este, ea însăși, lipsită de formă.

Deoarece totul, întotdeauna, se găsește într-un proces de creație, înseamnă că tot ceea ce există constituie o expresie a Divinității pentru că, altminteri, de n-ar fi așa, n-ar avea capacitatea de a exista. Înțelegerea faptului că tot ceea ce există reflectă Divinitatea Creației stă la baza respectului și venerației față de Aceasta. Acest lucru este răspunzător pentru venerația în fața spiritului existent în toate ființele vii, pentru natură (respectiv caracterizează multe culturi).

Toate ființele sensibile sunt egale. Singură manifestarea materială este subiect al încetării, esența rămâne neafectată și-și păstrează potențialitatea de a reapărea în formă materială. Esența este afectată numai de către forțele evoluției înseși. Emergența formei materiale din esență este influențată de prezența a ceea ce deja există în formă. Prin urmare, conținutul manifestării materiale poate facilita manifestarea esenței în formă sau, în funcție de condițiile existente, poate fi nefavorabil acesteia. Se poate spune că actul creației satisface propriul său sine și propriile instrucțiuni sau tendințe divine. În mod tradițional, aceste tendințe au fost numite destin, termen care desemnează dezvăluirea potențialității și reflexia unor condiții preexistente (clasicele „gunas” ale rajas, satva și tamas din limba sanscrită, sau acțiune, conștiință și rezistență). Astfel, omul poate influența condițiile pentru a potența

manifestarea circumstanțelor dorite. Conștiința umană poate influența rezultatele prin intermediul alegerilor sale, însă puterea de a crea constituie exclusiv domeniul lui Dumnezeu.

Natura creației (aflată dincolo de timp, spațiu și cauzalitate) este autorevelatoare și se prezintă în conștiință ca un dar al Prezenței. Toate lucrurile sunt sfinte din perspectiva divinității creației lor. Atunci când criticismul și discriminarea proprii percepției dualiste sunt eliminate, iese la iveală perfecțiunea absolută și frumusețea a tot ceea ce există.

Arta caută să abstractizeze această conștiință atunci când alege un moment temporal și-l îngheață în forma artei fotografice ori a sculpturii. Fiecare cadru descrie perfecțiunea ce poate fi apreciată doar atunci când este izolat un singur cadru. Inocența intrinsecă a oricărui moment dat este evidentă atunci când respectivul moment este scos din context. Odată ce mintea – cu dualismul ei – reunește aceste momente într-o „poveste”, sunt imediat aplicați termenii de „bine/rău”. Putem observa cu ușurință că până și termenii de bine/rău se referă (la originea lor) la dorința umană. Dacă ne dorim ceva, acel ceva devine „bun”, iar dacă nu ni-l dorim, devine „rău”. Dacă eliminăm judecata umană, tot ceea ce poate fi văzut este că forma se află într-o evoluție constantă (ca „schimbare”), care nu e nici intrinsec dezirabilă, dar nici indezirabilă.

Tot ceea ce există își manifestă potențialitatea inherentă după cum determină propria sa esență și condițiile precumpanitoare. Splendoarea tuturor lucrurilor provine din însăși existența lor, din faptul că ele constituie manifestarea gloriei creației lui Dumnezeu ca însăși existență. Orice lucru sensibil sau insensibil care există reprezintă o împlinire a voinței lui Dumnezeu – pur și simplu în virtutea „ființării”. Ceea ce nu este manifestat se manifestă grație intenției divine: procesul prin care acest lucru are loc este creația.

Datorită faptului că natura creației nu este limpede conștiinței obișnuite, mintea fabrică tot felul de ghicitori ce nu-și găsesc răspunsul (de exemplu: Cum poate un Dumnezeu „bun” să permită existența atâtor lucruri „rele”?). Dincolo de percepția dualistă și de categoriile arbitrar ale manifestării, nu există bine sau rău și este evident că universul însuși e inocent. Mintea umană își

construiește scenariile în funcție de obiective și dorințe, evenimentele putând fi - sau nu - în concordanță cu acestea. Atât tragediile, cât și victoriile, se petrec în cadrul limitelor minții dualiste și nu au o realitate independentă. Tot ceea ce există în această lume pare să se înalțe și să se dizolve apoi în cadrul limitelor percepției. Având în vedere că Realitatea transcende timpul, spațiul și forma, este irelevant dacă un „lucru” sau o „persoană” există pentru o fracțiune de secundă sau pentru o mie de ani. Astfel, strădania de a trăi mai mult pare să fie o iluzie golită de sens, pentru că existența nu este deloc experimentată în vreo marjă temporală. Momentul actual este singura realitate ce poate fi experimentată; orice altceva fiind o abstracțiune și o construcție a minții. Prin urmare, nimeni nu poate trăi de fapt 70 de ani, pentru că singurul care este posibil e acest moment precis și totodată efemer.

În realitatea non-dualității, totul este complet și dorința este înlocuită de apreciere. Dat fiind că viața evoluează, fiecare lucru însușit constituie expresia totală a potențialității sale într-un moment dat. Prin urmare, nu există nici un actor în spatele acțiunii. Ceea ce există însă este o senzație de completitudine și satisfacție totală, în fiecare moment. Satisfacerea nevoilor fizice este un produs al acțiunii înseși. De exemplu, pofta de mâncare vine din actul de a mânca, fără să existe o dorință înaintea fiecărei îmbucături. Dacă ne oprim din mâncat, nu încercăm vreo senzație că am pierdut ceva. Bucuria vieții vine din existența într-un moment dat, iar conștiința completitudinii continue este un aspect al acestei bucurii de a trăi.

Totalitatea unității a Tot Ceea Ce Este nu poate fi experimentată. Totuși, aceasta este cunoscută în virtutea faptului de a fi parte din ea, de a fi una cu ea. „Eu” Sinelui este „Eu” lui Dumnezeu, ce urmărește dezvăluirea Creației *Acum*. Secvențialitatea este o iluzie creată de percepția egoului asupra „Eului”, care e punctul de observație al trecerii non-localului în local, al non-linearului în linear, al Totalității în particular. Percepția este ochiul eu-lui care, traducând infinitul neexperimentabil în finitul experimentabil, produce percepția timpului, a locului, a duratei, a dimensiunii, a poziției, a formei, a limitelor și a singularității.

CAPITOLUL II

Reluarea vieții pământești

Lumea percepției fusese înlocuită. Identitatea încetase să mai fie un subiect limitat (un „eu” personal), devenind un context nelimitat. Totul fusese transformat și revela frumusețe, perfecțiune, iubire și inocență. Fața fiecărui om radia căldura frumuseții sale interioare. Fiecare plantă se descoperea pe sine ca pe o formă de artă. Fiecare obiect era o sculptură perfectă.

Totul există fără efort în propriul său loc și totul e secvențializat în sincronicitate. Miracolul este continuu. Detaliile vieții se acomodează spontan și în mod misterios unele cu celelalte. Energia Prezentei realizează fără efort ceea ce părea imposibil și generează fenomene pe care lumea obișnuită le va considera miraculoase.

A existat o perioadă de câțiva ani în care acele fenomene ce sunt în mod obișnuit denumite parapsihologice se petreceau spontan și cu regularitate. Asemenea fenomene, cum sunt clarviziunea, abilitatea de a vedea viitorul, telepatia și psihometria deveniseră locuri comune. Era prezentă o cunoaștere automată a ceea ce oamenii gândeau și simteau înainte ca ei să vorbească sau să exprime în vreun fel acele lucruri. Iubirea divină era predominantă ca putere ordonatoare și constituia și scena utoprezentă în care se petreceau toate fenomenele.

Corpul fizic

O energie extrem de puternică a străbătut șira spinării, spatele și apoi creierul, unde avea să se și centreze, în funcție de unde anume era concentrată atenția. Energia a coborât apoi pe

față în zona inimii. Desăvârșită și intensă, această energie curgea uneori în lumea unde exista suferință umană.

Odată, pe când conduceam pe autostradă, energia a început să curgă din inimă, coborând spre drum, după o curbă. De acolo, energia a curs în locul unde tocmai se petrecuse un accident de mașină. Energia avea un efect tămăduitor asupra oricui ajungea în prezența ei. După puțin timp, energia a părut că-și îndeplinise scopurile și, pe neașteptate, s-a oprit. Câteva mile mai încolo, pe aceeași autostradă, începuse să se petreacă același fenomen. Din nou, o energie extrem de desăvârșită și minunată a curs din regiunea inimii și, din nou, a coborât pe drum circa o milă pentru a se stabili în preajma altei curbe. Se petrecuse și acolo un accident. De fapt, roțile încă se învâreau. Energia curgea în pasagerii mașinii lovite. Era ca și cum o energie angelică se transmitea oamenilor aflați în suferință care se rugau.

Altă dată, aceeași prezență vindecătoare s-a făcut simțită în timpul unei plimbări pe o stradă din Chicago. De data aceasta, energia a curs într-un grup de tineri ce tocmai erau pe punctul de a se încălțări. Pe măsură ce energia i-a înconjurat, ei au dat înapoi încet, începând să se relaxeze și să râdă. Au început să se împrăstie, moment în care curgera energiei a încetat.

Aura energetică emanată de Prezență posedă o capacitate infinită. Oamenii doreau să stea în preajma sa, pentru că în cadrul acestui câmp energetic, ei intrau automat într-o stare de fericire sau într-o stare mai înaltă a conștiinței, experimentând sentimentul iubirii, bucuriei și vindecării divine. În cadrul acestui câmp, oamenii tulburați deveneau calmi și reușeau să-și ofere singuri alinare.

Corpul, pe care îl consideram înainte ca pe „eu”, se vindecase acum singur de o serie de suferințe. Am rămas perp.ex când am reușit să văd fără ochelari. Sufeream de o vedere deficitară încă de la vârsta de 12 ani, având nevoie de ochelari trifocali. Capacitatea de a vedea fără să port ochelari – chiar și la distanță – a survenit pe neașteptate, fără să mă prevină prin nimic și a constituit o surpriză plăcută. Când s-a petrecut acest lucru, a avut loc și o înțelegere a faptului că facultățile senzitive erau o funcție a conștiinței înseși și nu una a corpului. Apoi, memoria mi

s-a întors înapoi la experiența de a mă afla în afara corpului, timp în care capacitatea auditivă și vizuală au însoțit corpul eteric, nefiind legate de fel de corp fizic, care se afla la o oarecare distanță, într-un loc diferit.

Am înțeles că suferințele fizice erau în realitate rezultatul sistemelor negative de gândire și că trupul se poate schimba cu adevărat în urma schimbării modului de credință. (Este o observație deja comună că, urmând căi spirituale, mulți oameni și-au revenit din aproape orice boală cunoscută omenirii).

Proprietățile vizibil miraculoase, capacitățile energiei divine, precum și fenomenele pe care le generează sunt proprii acestui câmp energetic, nefiind în nici un fel personale. Ele s-au petrecut spontan și păreau a fi ocazionate de existența unei nevoi unde va în lume.

De asemenea, era interesant faptul că mulți oameni obișnuiți, ce fuseseră martorii acestor fenomene, au negat existența lor, ignorând ceea ce tocmai văzuseră, pentru că acel lucru părea a fi situat cu totul în afara sistemului de percepție și a credințelor eului cu privire la ceea ce este sau nu posibil. Atunci când erau întrebați despre fenomenele amintite, oamenii procedau imediat la analiza rațională, în mod asemănător pacienților care fuseseră hipnotizați și care, atunci când erau rugați să-și explice comportamentul post-hipnotic, fabricau un răspuns plauzibil. Prin contrast, oamenii foarte evoluți din punct de vedere spiritual acceptau ocurența fenomenelor misterioase fără a le comenta în vreun fel, ca și cum aceste fenomene ar fi făcut parte în mod natural din viață.

După o transformare majoră petrecută la nivelul conștiinței, Prezența determină toate acțiunile și evenimentele. Are loc o schimbare permanentă a conștiinței, care este prezentă în mod constant în tăcerea și în liniștea sa, chiar și atunci când corpul vorbește și funcționează în lume. Peste ani și cu efort, se dezvoltă capacitatea de a se concentra asupra diferitelor nivele de adevăr, după cum o impun condițiile pe care le reclamă funcționarea în lume. Dacă îi este permis, Pacea tăcută ne cuprinde complet, aducând cu sine o stare a bucuriei tăcute și infinite. Retrăgând interesul de la lumea exterioară și de la funcționarea obișnuită a

percepției, starea de bucurie infinită devine preponderantă, dar poate fi scurtată printr-o concentrare intensă asupra lumii obișnuite. Sinele e dincolo de timp și de formă și în cadrul său, conștiința obișnuită e capabilă să funcționeze simultan într-o manieră lumescă.

A existat și o dificultate în ceea ce privește considerarea lumii percepției obișnuite ca fiind reală și demnă de a fi luată în serios. Acest lucru a condus la un fel de capacitate permanentă de a vedea lumea dintr-o perspectivă umoristică. Viața obișnuită părea a fi o comedie fără sfârșit, astfel încât, până și seriozitatea însăși îmi stârnea râsul. A devenit necesară înăbușirea umorului pe care unii oameni nu puteau să-l accepte pentru că erau atât de adânc implicați în lumea de percepții a negativității.

Majoritatea oamenilor par să aibă un interes întemeiat în negativitatea lumii pe care o percep și persistă în această atitudine în loc să capete conștiința unui nivel superior. Oamenii par să primească suficiente satisfacții din eternelor lor sentimente de furie, resentiment, remușcare și autocompătimire pentru a opune rezistență trecerii la nivelele înțelegerii, iertării ori compasiunii. Pare că există suficiente avantaje în negativitate pentru a se perpetua modele de gândire ce sunt în mod evident ilogice și menite a servi unor scopuri egoiste, după cum politicienii deformează adevărul pentru a obține voturi sau după cum procurorii suprimă dovezile nevinovăției acuzaților pentru a obține condamnarea.

Atunci când aceste „avantaje” negative sunt abandonate, lumea devine o prezență eternă a unei perfecțiuni și a unei intense frumuseți; iubirea domină tot ceea ce înseamnă viață. Totul e luminos și bucuria esenței sale divine strălucește, radiind prin toate cele lipsite de formă, dar mereu prezente, care se exprimă în lumea perceptuală a formei. Nu mai există vreo nevoie de a „ști” ceva, pentru că nu mai există vreo nevoie de a cunoaște, atunci când tot ceea ce există este una. Minte, în starea sa obișnuită, nu poate decât să cunoască „despre”. Acest lucru nu mai este necesar atunci când tot ceea ce poate fi este un singur lucru. Identitatea, care a înlocuit ceea ce se denumea anterior prin „eu”, nu are părți și nu cunoaște diviziuni. Nimic nu este exclus

din totalitatea sa, pentru că sinele a devenit esența, nediferită de esența a tot ceea ce există. În nondualitate, nu există nici cunoscător și nici ceea ce este cunoscut pentru că au devenit unul și același. Nimic nu este incomplet. Omnisciența este desăvârșită în sine. Nu mai există vreo dorință pentru următoarea secundă a experimentării, dorință care impulsionează mintea obișnuită să se simtă mereu incompletă.

Senzația de completitudine se ridică deasupra simțurilor. Dorința și anticiparea dispar, iar plăcerea se înalță din orice activitate. Deoarece experiența timpului s-a oprit, nu mai există nici experiența anticipării sau cea a regretului unei succesiuni de evenimente. Fiecare moment e total și complet în sine. Simpla condiție a ființării înlocuiește orice sens al trecutului, prezentului sau viitorului, astfel încât nu mai există nimic de anticipat sau de ținut sub control. Aceasta este o parte a stării profunde de pace și liniște. Odată cu încetarea oricărei senzații de percepere a timpului, încetează și toate nevoile și dorințele. Prezența, cu liniștea sa infinită, a înlocuit orice activitate mentală și emoțională. Corpul începe să se autopropage și devine numai o parte a naturii ce funcționează ca răspuns la fluxul condițiilor. Nimic din univers nu se mișcă și nu acționează independent. Într-o concordanță absolută, totul trăiește, se mișcă, și își are ființa în perfecțiunea, frumusețea și armonia absolută a Tot Ceea ce Este.

Motivația, ca fundament al acțiunii, a dispărut. Fenomenele vieții sunt acum de o altă dimensiune, fiind observate ca și cum ne-am afla pe un tărâm diferit. Totul se petrece de la sine, într-o stare de nemișcare și tăcere interioară pe care iubirea o pune în acțiune, iubire care se exprimă pe sine prin întreg universul și prin tot ceea ce se află în el. Frumusețea vieții radiază o bucurie și o fericire infinită, infinit de pașnică și aflată dincolo de emoții. Pacea lui Dumnezeu este atât de completă și de totală, încât nimic nu mai poate fi dorit. Chiar și acțiunea de a „experimenta” a încetat. În dualitate există un experimentator și, separat de acesta, ceva ce este experimentat. În nondualitate, această situație e înlocuită de aceea în care totul a devenit una, nemaexistând vreo separație în timp, spațiu sau experiență subiectivă între experimentator și ceea ce este experimentat.

În nondualitatea conștiinței, chiar și secvențialitatea încetează, iar conștiința înlocuiește experimentarea. Nu mai există experiența unor „momente”, de vreme ce tot ceea ce există este un *Acum* continuu. Mișcarea are loc cu încetinitorul, ca și când ar fi suspendată în afara timpului. Nimic nu este imperfect. Nimic nu se mișcă și nu se schimbă în realitate; nici un eveniment nu are loc, de fapt. În locul secvențialității, se petrece observarea faptului că totul se află într-o stare de dezvăluire și că toate formele constituie numai un epifenomen creat de percepție și de obiceiurile de observare mentală. În realitate, totul ia ființă ca o expresie a infinitului potențial al universului. Stările evolute sunt consecințele condițiilor, dar nu sunt cauzate de acestea. Condițiile sunt responsabile de aparențe, iar fenomenele în schimbare sunt de fapt rezultatele unui punct de observație arbitrar.

Din punctul de vedere al singularității pare a exista multiplicitate, dar din cel al omniprezenței multiplicității simultane, tot ceea ce există este singularitatea unicului. Omniprezența obliterează orice artefact preceptual și chiar singularitatea sau multiplicitatea. Nu există nici o condiție în realitate. Nu există nici „aici”, nici „acolo”, nici „acum”, nici „apoi”, nici „trecut”, nici „viitor”; nici „complet”, nici „incomplet”, nu există nici „devenire”, devreme ce totul este deja total autoexistent. Timpul însuși e un punct de observație arbitrar, după cum e și viteza luminii. Încercarea noastră obișnuită de a descrie universul, poate fi considerată nu ca o descriere a universului, ci una a punctelor arbitrare de observație și ca o hartă a felului în care funcționează mintea obișnuită.

În realitate, ceea ce a fost descris nu este un univers obiectiv și autoexistent, ci sunt numai categoriile minții noastre, precum și structurile și formele procesării sale secvențiale. Apoi, limitele științei sunt prestabilite de limitele impuse de lumea perceptuală a dualității. Percepția însăși este autolimitativă, prin faptul că ea nu poate să cunoască decât „despre ceva”, și nu să *cunoască*. Știința nu poate ajunge dincolo de limitele percepției și nici nu poate fi acuzată pentru acest lucru. Ea poate numai să ne ducă la pragul conștiinței, care nu depinde deloc de percepție. În

realitate, știința progresează grație intuiției științifice; logica și demonstrația venind abia după aceea. De obicei, numim aceste salturi intuitive care transcend logica și energizează progresul prin termenul *creativitate*. Astfel, descoperirea constituie cauza principală și adevărată a evoluției societății.

În starea de conștiință, mintea se liniștește. Gândirea logică sau secvențială încetează și în locul său se instalează o liniște și o continuă desfășurare fără de efort. Cunoașterea se dezvăluie de la sine și divinitatea a Tot Ceea ce Este radiază în tăcere ca evidență în sine și autostrălucire. Totul se găsește într-o stare de revelație continuă și completă. Nu există nici o nevoie de a căuta sau primi, pentru că totul este deja într-o stare de completitudine și totalitate. Orice acțiune are loc de la sine.

Nu există nici un autor în spatele acțiunilor; a dispărut și entitatea mitică ce fusese considerată izvorul experienței, dizolvându-se în unitatea absolută a universului. Sinele, în totalitatea și completitudinea sa e dincolo și înaintea tuturor cuvintelor, universurilor, timpului; nedependent și necauzat de nimic. Sinele e dincolo de existență, nu e nici subiect al existenței sau al non-existenței, e dincolo de început și de sfârșit, de timp și de spațiu. Nu poate fi inclus nici măcar în conceptele de „există” sau „nu există”. Sinele nu e nici manifestat, nici nemanifestat, fiind dincolo de dimensiunile implicate de aceste categorizări ale conceptelor.

Capacitatea de a opera convingător în lumea experienței obișnuite a reclamat câteva ajustări majore. Există o continuitate și o unitate între „domeniile” dualității și nondualității, iar cea care umple și străbate orice dualitate este nondualitatea. Limitele din cadrul dualității sunt de fapt niște limite ale conștiinței. Această limitare a conștiinței pare a fi consecința focalizării.

Ființele umane sunt considerate a fi inocente datorită extremei lor inconștiențe față de propria lor realitate. În această stare, ele funcționează prin sistemul de credințe iluzorii și programate. În acest timp, puritatea spiritului radiază asemenea frumuseții lor interioare.

Se poate spune, în termeni moderni, că oamenii funcționează prin propriile lor „softuri”, de existența cărora nu

sunt însă conștienți. Fiecare persoană se află într-un proces de evoluție a conștiinței, unele fiind însă mai evolute decât altele.

Fiecare persoană reprezintă dezvoltarea conștiinței în diferite condiții și, prin urmare, are diferite nivele de aparență. E ca și cum fiecare persoană este prizoniera unui anumit nivel și nu poate trece în altul fără consimțământul, decizia și acordul voinței. Această inocență intimă există deoarece, comparabil, omul este asemeni componentei hardware, iar acțiunile și consecințele lor sunt asemeni componentei software. Hardul nu e afectat de softurile pe care le urmează fără a fi conștient de semnificațiile sau consecințele respectivei acțiuni. În mod tradițional, programele și softurile inconștiente sunt numite „karma”.

Stadiul în care acționează oamenii obișnuiți nu implică vreo vină sau vreun defect moral, ci reprezintă numai posibilitățile câmpurilor conștiinței ce se exprimă prin fiecare entitate însufletită. Deși, în realitate, nu există „bine sau rău” e evident că toate acțiunile au consecințe. Dincolo de diferențele aparente, există numai realitatea singurului Sine, care radiază și strălucește ca singura sursă a vieții în tot ceea ce există; orice entitate trăiește în momentul acestei clipe care este tot ce se află, de fapt, dincolo de conștiința sa.

În nondualitate, nu se pot petrece lucruri de genul „problemelor”, „conflictului”, ori „suferinței”. Toate acestea provin din anticiparea următoarei clipe sau din retrăirea trecutului. Eul pare a fi produsul fricii, iar scopul său este de a controla următorul moment al experienței și de a-și asigura supraviețuirea. Pare a oscila între teama de viitor și regretul față de trecut; dorința și semnificația timpului ce respinge acțiunea provine din iluzia lipsei. Odată ce survine o înțelegere a completității, dorința încetează. Ceea ce crede că este finit se teme pentru supraviețuirea sa, pentru că aceasta este legată de timp și de iluzia cauzalității.

Atunci când motivațiile obișnuite ale vieții dispar, aceasta devine lipsită de efort. Ceea ce înainte fusese personalitatea devine acum numai o înclinație vagă, care pare a și cum să mimeze comportamentul obișnuit dintr-o amintire a acestor

modele, dar desfășurarea sa provine dintr-o altă sursă. Ceea ce fusese înainte considerat a fi personal devenise în mod evident impersonal. Există un motiv pentru care adevăratul Sine nu se putea explica celorlalți cu adevărat. Exprimat în cuvinte, ceea ce era real și substanțial pentru acest Sine, suna abstract sau filosofic pentru oamenii obișnuiți, ce funcționau prin intermediul conceptelor și modelelor de gândire secvențială; ceea ce unei persoane obișnuite îi părea a ține de domeniul misticului, era, pur și simplu, o realitate concretă și subiectivă pentru cel ce evoluase pe drumul conștiinței. A fost necesar un efort pentru ca modelele de gândire obișnuite să se reenergizeze pentru a facilita comunicarea verbală. „Eul” real este dincolo de conștiința însăși, dar poate radia descendent, asemenea capacității de a trece de la extaz la activitate lumească. Iubirea devine unicul factor motivant al continuității existenței fizice.

În timpul tranziției, corpul a încercat o încordare considerabilă, de parcă sistemul nervos a trebuit să transporte mai multă energie decât era menit să poată duce. Nervii corpului se simteau adesea ca și cum ar fi fost traversați de o tensiune înaltă. În cele din urmă, acest lucru a reclamat părăsirea marelui oraș și a vieții aferente acestuia și stabilirea într-un mic orașel din vest – care, de-a lungul anilor, atrăsese oamenii dedicați unui stil de viață nematerialist și orientat spre domeniul spiritual. Acum, meditația putea lua locul activităților și starea de bucurie se putea întoarce, rezultând în ceea ce părea a fi un stil de viață ascetic numai pentru faptul că nu mai existau nici nevoi, nici dorințe. A fost o perioadă în care uitam să și mănânc, ca și cum corpul ar fi fost ceva foarte periferic sau nici nu ar fi existat. Într-adevăr, e posibil să treci prin fața unei oglinzi încercând un sentiment de mirare că acolo se mai află o imagine a corpului. Nu încercam nici cel mai mic interes pentru evenimentele lumii, o stare care a durat aproximativ zece ani de retragere din activitățile obișnuite pentru a deveni adecvat stării spirituale ce înlocuise vechea conștiință.

Un aspect al acestei stări a conștiinței era capacitatea de a discerne în cadrul fenomenelor mai multe și mai profunde semnificații decât erau observate în mod obișnuit. Astfel, această

tehnică interesantă a kinesiologiei a relevat legătura și puntea care lipsea, aceea dintre corp și minte și dintre manifestat și nemanifestat. Ceea ce este invizibil poate fi acum ușor făcut vizibil. Acest fenomen clinic transcende explicarea legăturii dintre sistemul psihic și cel somatic prin intermediul sistemului nervos autonom sau sistemul acupuncturii. Era evident că răspunsul kinesiologic provenea din nonlocalitatea conștiinței și că vechea limitare a acesteia la investigarea fenomenelor locale constituia o expresie a propriilor limite ale percepției doctorilor sau a experimentatorilor.

Deși existența dualității poate fi fundamentată numai pe existența nondualității, kinesiologia a constituit cel mai ușor și mai practic fenomen prin care s-a observat această realitate. A devenit evident că putem calibra diferitele câmpuri energetice din cadrul conștiinței pentru a le aranja într-o scală ierarhică; mai mult, că atunci când le calibrăm din punct de vedere numeric, putem demonstra precis nivelele clasice ale conștiinței, așa cum sunt ele descrise încă de la începutul veacurilor.

Cel mai stupefiant aspect al fenomenului era capacitatea sa de a înregistra instantaneu diferența dintre adevăr și falsitate. Această calitate era dincolo de timp și de spațiu și lega spiritul uman și mințile indivizilor implicați. Constituia o calitate universală a conștiinței, așa cum protoplasma avea calitățile universale ale reactivității la stimuli. Protoplasma reacționează involuntar la stimuli nocivi sau benefici și are capacitatea de a distinge între aceste două tipuri de stimuli. Ea se retrage din fața celor ce se opun vieții și este atrasă de ceea ce sprijină viața. Cu viteza luminii, mușchii corpului slăbesc instantaneu în absența adevărului; totodată, ei devin puternici în prezența adevărului sau în prezența a ceea ce sprijină și aduce prinos vieții.

Tot ceea ce există în lume, inclusiv gândurile, conceptele, substanțele și imaginile, atrage după sine un răspuns ce poate fi demonstrat ca fiind pozitiv sau negativ. Răspunsul nu este limitat de timp, spațiu, distanță sau opinie personală.

Cu ajutorul acestui instrument simplu, poate fi explicată și documentată natura exactă a tot ceea ce există în univers, oriunde în timp. Tot ce există sau a existat vreodată, fără excepție, radiază

o frecvență și o vibrație în câmpul impersonal al conștiinței, ca o amprentă permanentă, și poate fi restabilit de acest test prin intermediul conștiinței înseși.

Universul se dezvăluise; existența secretelor nu mai era posibilă. Era evident că putea fi numărat exact „fiecare fir de păr de pe capul cuiva” și nici măcar o vrabie n-ar fi căzut neobservată. Că „totul va fi revelat” devenise un fapt.

Putere versus Forță

Mii de oameni au făcut obiectul unui procedeu de testare, atât la nivel individual, cât și de grup. Rezultatele au fost universal concordante, indiferent de vârsta sau de starea mentală a subiecților supuși testării. Aplicațiile acestei descoperiri au fost evidente în domeniile activității clinice, cercetării și învățării spirituale.

Rezultatele acestei cercetări și decoperirile făcute pe această cale au fost reunite în volumul „*Putere versus Forță*” și într-o dizertație filosofică publicată sub titlul „*Analiza calitativă și cantitativă și calibrarea nivelelor conștiinței umane*”. Scopul acestora a fost de a da mai multă credibilitate și validitate științifică descoperirilor inexplicabile prin logica obișnuită ori prin prisma restricțiilor cauzalității newtoniene.

Deși scala numerică a conștiinței este una logaritmică exprimată numeric, câmpurile conștiinței la care face referire sunt nonlineare și situate dincolo de paradigma newtoniană a realității. Scala oferă o legătură între cele știute și cele neștiute, între cele manifestate și cele nemanifestate, între dualitate și nondualitate. Valoarea unui asemenea instrument a fost atât de mare, încât mulți oameni au intrat într-un șoc paradigmatic atunci când au descoperit pentru prima dată această lucrare. Faptul că oricine și oriunde putea spune adevărul despre oricine și orice, oriunde și oricând în timp și spațiu constituie un salt gigantic și, la început, poate tulbura percepția asupra realității. Fiecare dintre noi considerăm că suntem complet separați și că gândurile noastre ne aparțin numai nouă.

Una din caracteristicile de mare valoare ale acestui instrument de cercetare rezidă în faptul că putea fi folosit pentru a verifica adevărul și validitatea cercetării înseși, ca și a experimentelor derivate de aici. Astfel, atât în *Putere versus Forță*, cât și în volumul de față, fiecare pagină, paragraf, afirmație, clauză, frază și capitol au fost calibrate. De asemenea, a fost calibrată cartea în întregul ei și s-a dovedit a fi situată la nivelul 800. Astfel s-a desprins concluzia că energia cărții înseși va realiza răspândirea și promovarea acesteia. Și așa a și fost, nefiind nevoie de nici o campanie promoțională. Cartea s-a răspândit în multe țări și a fost tradusă în multe limbi, pentru a culmina stârnind un mare interes în rândul grupurilor de studiu din colegii, universități și departamente de cercetare.

Pe harta scalei conștiinței (vezi Anexa B) nivelul 600 indică depășirea lumii percepțuale a dualității și intrarea în lumea neperceptuală a nondualității. E foarte interesant faptul că testarea kinesiologică și răspunsul însuși calibrează la nivelul 600. Acest lucru înseamnă că adevărata sa natură nu poate fi înțeleasă pe deplin de majoritatea oamenilor, deși poate fi citită de toată lumea într-o manieră practică.

Interesul pentru volumul *Putere versus Forță* a venit în primul rând din partea oamenilor cu velenități spirituale, ca și din partea vindecătorilor și a persoanelor interesate de studierea conștiinței înseși. Deși această carte clarifică unele beneficii foarte profunde ce pot surveni din aplicarea tehnicii pomenite în multe domenii ale vieții obișnuite, a existat totuși un interes scăzut din partea acelor zone ale societății care ar fi putut beneficia imediat și într-o măsură însemnată de folosirea acestei tehnici. Societatea are încă de descoperit beneficiile profunde ale acestei tehnici.

SECȚIUNEA A DOUA

Procesul Spiritual

Natura căutărilor

Procesul de învățare nonlineară se petrece mai mult ca rezultat al familiarizării, decât prin secvențialitate logică și procesare de către intelect. Conștiința tinde să avanseze ca o consecință automată a primirii de noi informații. Apoi, procedând în o trecere în revistă, ea e capabilă să integreze informațiile care lipsesc sau care n-au fost înțelese în mod adecvat. Fiecare prezentare sporește și dezvoltă integrarea informațiilor și, prin urmare, constituie sursa unor perspective și a unor aprofundări noi.

S-a descoperit astfel, că metoda de diagnostică clinică bazată pe testarea mușchilor și care fusese numită „*Kinesiologie*” avea o potențialitate mai mare decât se estimase inițial. La fel ca telescopul, care poate dezvălui existența unor planete din univers, nefiind util numai la examinarea curții interioare a vecinilor, și kinesiologia s-a descoperit a fi fundamentată pe o calitate universală, nonlocală și impersonală a conștiinței, care transcende personalitatea diferiților indivizi ce fac obiectul testării.

S-a mai descoperit că răspunsul mușchilor corpului la diferiți stimuli induși prin testare este determinat de o calitate esențială a conștiinței însăși, care este capabilă să reacționeze instantaneu la prezența adevărului (prin întărirea tonusului muscular), dând, prin aceasta, un răspuns pozitiv ce poate fi exprimat prin „da”. Absența adevărului e indicată de slăbirea tonusului muscular, respectiv de un răspuns prin „nu”. Investigarea acestui fenomen repetabil a implicat testarea a mii de subiecți, proveniți de pe toate meridianele vieții, pentru o perioadă de 20 ani. Acuratețea rezultatelor a fost confirmată de mai multe echipe de cercetători.

Prin proba clinică a erorii, cercetarea a stabilit că răspunsul kinesiologic diferea între ceea ce era benefic, și respectiv distructiv. Tehnica avea o importantă valoare de diagnoză atât în stabilirea suferințelor psihice, cât și în identificarea tratamentelor benefice. Aceste lucruri se petreceau în 1970 și aveau să conducă, pe de o parte, la dezvoltarea întregului corp clinic de informații circumscrise tehnicii amintite și, pe de altă parte, la fondarea unor colegii de kinesiologie și kinesiologie aplicată. Aceste lucruri au atras în principal atenția medicilor generalști și a practicanților medicinei holistice. Au atras, de asemenea, interesul unui medic psihiatru, dr. John Diamond, care a dus cercetarea spre un nou nivel de înțelegere, începând să folosească răspunsul kinesiologic pentru a investiga emoțiile, sistemele de credință, muzica, sunetele și simbolurile. Toate acestea au vestit apariția kinesiologiei comportamentale, ce urma să aibă implicații mult mai largi.

Următorul pas a constat în folosirea răspunsului kinesiologic pentru a clasifica și, în cele din urmă, de a calibra din punct de vedere numeric nivelele conștiinței. Acestea fuseseră stratificate în tradițiile filozofico-spirituale în forma binecunoscutelor nivele spirituale de dezvoltare acceptate în toate culturile. S-a descoperit că aceste nivele stratificate puteau fi calibrate (logaritmice). Ceea ce a rezultat a fost o scală a conștiinței, ce se corela cu - și, de fapt, ilustra - întreaga istorie umană. S-a mai descoperit, de asemenea, că, pe o scală arbitrară de la 1 la 1000, tot ceea ce calibra sub nivelul 200 era negativ, împotriva vieții, fals și universal experimentat ca distructiv. Astfel, conștiința putea face diferența între adevăr și falsitate, fapt care a constituit o descoperire majoră.

Următorul salt în conștiință l-a constituit descoperirea faptului că nivelul 200 despărțea domeniile puterii și forței, fapt ce dădea cale liberă investigației diferitelor calități ale acestor două domenii contrastante. Forța e temporară, consumă energie și se mișcă dintr-un loc în altul. Puterea, prin contrast, e permanentă, staționară și invincibilă. Rezultatul acestei investigații a dus la necesitatea existenței Scalei Calibrate a Conștiinței și a publicării cărții „Putere versus Forță”. Diferitele

nivele identificate au fost corelate cu fenomenele sociale și, de asemenea, cu nivelele preponderente ale conștiinței care s-au dovedit a domina conștiința umană.

Deși calibrarea acestor nivele poate fi exprimată - în scopul unei recunoașteri și înțelegeri mai ușoare - și în formă numerică, s-a descoperit că ele se referă de fapt la domenii aflate dincolo de știința tradițională. Acest lucru a fost denumit apoi „teoria haosului” sau „dinamicile nonlineare”. Domeniul nondualității nu poate fi descris în termenii matematicii tradiționale - cum ar fi, de exemplu calculul diferențial. Domeniul realității nondualistice și nonlineare a fost descris în mod tradițional ca domeniul spiritual. Puterea din spatele acțiunilor umane provenea tocmai din aceste realități nedefinibile, indescriptibile și nemăsurabile, care constituie motivația și semnificația umană.

Viața însăși s-a situat dincolo de investigația științifică, pentru că viața este nonlinară și dinamică. Astfel, terminologia și conceptualizarea descriptivă a fizicii newtoniene lineare și paradigma sa asupra realității trebuiau depășite.

Lumea fizică măsurabilă și observabilă este o lume a efectelor, lipsită de putere intrinsecă. Adevărata putere se găsește în domeniile infinite de puternice ale celor nevăzute și nonlineare. Realitatea nu putea fi descrisă în termenii timpului, dimensiunii, localizării sau măsurii, dar ea exista independent în potențialitatea infinită aflată dincolo de spațiu și timp și care era numită în mod tradițional „Realitate”. Acestea sunt „domeniile infinite” pe care nu le-a descris nimeni, niciodată, cu excepția unor indivizi excepțional de înzestrați, care au atins iluminarea.

Investigarea nivelelor conștiinței care calibrează la un prag superior se corelează exact cu gradul de iluminare al marilor învățători spirituali ai istoriei umane. S-a descoperit că, nici un om care a trăit vreodată, n-a calibrat la un nivel al conștiinței situat dincolo de valoarea 1000, iar acele care au atins totuși asemenea valori le-a fost acordat statutul de mari învățători - Hristos, Buddha, Krishna, Avatar, Savior, învățătorii divinității, ferestrele lui Dumnezeu. De mii de ani, învățăturile lor au format contextul realității omenirii și au contextualizat întreaga experiență umană.

De o valoare excepțională a fost descoperirea că tot ce s-a întâmplat vreodată a lăsat o amprentă de neșters în univers. Dat fiind că tot ce există în univers, chiar și cel mai mic gând, eliberează o energie care poate fi calibrată sau o urmă vibrațională, rezultă că aceste evenimente vibraționale au fost înregistrate permanent în câmpurile energetice ale conștiinței, ce se află dincolo de timp și spațiu.

În afara timpului sau spațiului nu există „atunci” sau „acum”, nici „aici” sau „acolo”. Tot ceea ce s-a petrecut vreodată a lăsat o înregistrare permanentă, care era calibrabilă și retrasabilă. „Tot ce s-a petrecut vreodată” în univers există încă și este identificabil și discernibil de către oricine în orice moment.

Toată istoria presupus „neînregistrată” a fost de fapt precis înregistrată pentru totdeauna și în detaliu. Odată cu această înțelegere, scripturile devin verificabile. Pentru întâia oară în istoria umană era revelată capacitatea de a discerne și de a diferenția între adevăr și falsitate. Acest fapt a condus către un mare volum de cercetări. Acuratețea observațiilor rezultate a fost supusă standardelor academice de cercetare și publicată în dizertația *„Analiza cantitativă și calitativă și Calibrarea Nivelelor Conștiinței Umane.”*

Condiția preliminară și fundamentul evoluției acestei înțelegeri progresive a conștiinței umane a fost emergența unei stări transformatoare și iluminate a conștiinței în anul 1965. Strălucirea, pacea, iubirea, compasiunea profundă și înțelegerea Prezenței Divine au revelat natura infinită a realității ca Sine/constiență și sursă a oricărei existențe, dincolo de orice timp, formă, condiții sau descriere.

Înnăscută în această Prezență este o Cunoaștere Infinită, Atemporală, ce iluminează toate posibilitățile dincolo de orice opoziție sau cauzalitate. Revelația survine ca autoexplicativă și evidentă, ca esență a oricărui adevăr. Totalitatea și completitudinea cunoașterii persistă dincolo de timp și, prin urmare, este prezentă întotdeauna. O reflexie a prezenței sale este capacitatea de a înțelege incomprehensibilul prin autorevelarea esenței sale. Prin urmare, totul este revelat. Ceea ce este nemanifestat este același lucru cu ceea ce este manifestat.

Esența adevărului este subiectivitatea, care transcende dualitatea și oferă, în același timp, o punte între contrarii. Construirea acestei punți, pentru a face posibilă comunicarea Inefabilului în lumea formei, a durat mulți ani. Rezultatul a fost cartea *Putere versus Forță*.

Astfel, descoperirile pe care le-am descris au avut implicații profunde și au evoluat în anii de cercetări conduse de echipe întregi de cercetători care au efectuat sute de mii de calibrări asupra fiecărui aspect al vieții, evenimentelor umane și personalităților istorice. Acest lucru a implicat învățăturile spirituale, literatura și învățătorii.

Din toate acestea au luat naștere numeroase calibrări ale atitudinilor, ideilor, conceptelor și sistemelor de credință umane. Dată fiind marea masă de date, au fost necesari ani pentru a corela și abstractiza esențialul, pentru a putea oferi o prezentare comprehensivă a informației. În mod evident, aceste informații aveau o valoare potențială pentru omenire, ca tehnică de cercetare menită obținerii unor cunoștințe inaccesibile până atunci.

Saltul de la paradigma newtoniană a cauzalității lineare, percepției și dualității la realitatea nonlineară ce transcende percepția nu este deloc ușor de făcut în societatea noastră. Totuși, el este foarte important pentru cei care lucrează în direcția evoluției lor spirituale, pentru progresul științei sau pur și simplu pentru înțelegerea naturii vieții înseși.

Descoperirea distribuției sociale a nivelelor conștiinței a fost, de asemenea, semnificativă și a explicat multe dintre comportamentele umane de-a lungul istoriei. Cum anume au fost manipulate atât de ușor, spre propria lor distrugere, atâtea milioane de oameni, generații și culturi întregi, chiar întregi continente? Acest lucru a fost explicat cu ușurință prin descoperirea faptului că 78% din populația lumii calibrează la valori inferioare nivelului Integrității (200). Pe lângă această limitare, nivelul conștiinței omenirii (în întregul ei) a rămas secole de-a rândul numai la nivelul 190 până ce, în anul 1986, a sărit pe neașteptate dincolo de linia critică ce desparte falsitatea de Integritate și Adevăr (nivelul 200), pentru a putea ajunge la nivelul actual de 207, care indică integritatea și

adevărul progresiv. Astfel, scala calibrată a conștiinței împreună cu capacitatea testării kinesiologice, oferă o hartă și o busolă oricui dorește să evolueze spiritual sau să-și crească nivelul conștiinței.

Negativitatea, ce este atât de prezentă în rândurile conștiinței umane, nu se limitează numai la cele 78 de procente ale populației umane situate sub nivelul Integrității (200), ci implică și faptul că numai 4 % din populația lumii a atins vreodată nivelul 500 (nivelul Iubirii) și, dintre aceștia, numai 2 % au ajuns la nivelul Iubirii Necondiționate (calibrat la 540). Nivelul Iluminării (600), care constituie granița dintre dualitate și nondualitate, este atins de aproximativ un singur om din 10 milioane (0,000001%). De asemenea, este importantă înțelegerea enormei diferențe de putere existente între nivelele calibrate. Deoarece acestea sunt logaritmice, fie și numai câteva puncte sunt foarte semnificative. Prin folosirea metodei kinesiologice și a Scalei Conștiinței în scopul elucidării marii bariere a dualității (ce provine din percepție care, la rândul ei, provine din poziționalitate), vâlul care ascunde lumina adevărului este dat la o parte. Divinitatea este prezentă peste tot, dar prezența Sa e umbrită de identificarea cu mintea și corpul.

Ochiul Eului este Sinele Divinității, exprimat în forma conștiinței. Divinitatea transcendentă și nemanifestată a lui Allah/Dumnezeu/Brahman/Krishna devine manifestată cu Sine/Atman - divinitatea imanentă.

Evoluția spirituală are loc mai curând ca rezultat al îndepărtării obstacolelor, decât prin dobândirea a ceva nou. Devoțiunea permite renunțarea la vanitatea minții și la iluzii, astfel încât mintea devine mai liberă și mai deschisă în fața luminii Adevărului.

Iluminarea se referă la stările spirituale în care au fost depășite suficiente bariere - fie în mod deliberat, fie inconștient - astfel încât, pe neașteptate, se prezintă un context mai larg și făcând astfel, luminează, clarifică și revelează un câmp largit al conștiinței, care este experimentat, de fapt, ca lumină interioară. Aceasta este lumina conștiinței, radianța Sinelui, care emană ca o iubire profundă. Deși pentru mulți oameni această experiență

nu poate să dureze (asa cum se întâmplă și în cazurile de moarte clinică), efectul său este permanent și transformativ. După un timp, această lumină e probabil să se întoarcă din nou pentru perioade de infinit extaz, pace și tăcere, urmate de o profundă recunoștință pentru acest dar.

Acest eveniment de neuitat înclină să instituie dorința de a reveni la această stare, ce poate rezulta în disponibilitatea de a renunța la tot ceea ce există în această lume pentru a reuși acest lucru. Curiozitatea este înlocuită de dedicare, renunțare și devoțiune. Inspirația spirituală ne întărește și devine lumina călăuzitoare a vieții noastre. Toate dorințele umane pâlesc în comparație cu ceea ce a fost înțeles acum ca fiind starea ultimă și esențială posibilă. Cel ce a experimentat această stare devine un slujitor adevărat și devotat al lui Dumnezeu, pentru care e dispus să renunțe la tot ceea ce poate oferi această viață.

Următorul obstacol, care este posibil să apară, este nerăbdarea, care atinge uneori nivelul disperării. Odată ce a experimentat nivelul lui Shangri-La, exploratorul își va risca chiar viața și va face orice sacrificiu pentru a se întoarce acolo. Căutarea și călătoria devin o obsesie puternică. Prin urmare, există uneori o durere îngrozitoare la dispariția stării iluminate sau un puternic sentiment de vinovăție că, poate, noi înșine am făcut ceva pentru a merita separarea de această stare.

Se poate instala disperarea și pot apărea unele perioade de melancolie și autoînvinovărire. Acestea sunt urmate, însă, de o și mai puternică dedicare și angajare în călătoria noastră. Sufletul nici nu dorește și acum, probabil, nici nu mai poate să se împace cu ceva inferior prezenței lui Dumnezeu. Abandonarea are loc în profunzimi din ce în ce mai mari, până ce, în cele din urmă, apare disponibilitatea de a lăsa să dispară chiar propriul nostru sine, propriul „eu”. Acest „sine” e mai profund și mai puternic decât ne așteptam. Lupta sa e tenace și aprigă.

Apoi, prin cea mai mare renunțare, care nu e realizată prin voința cuiva, ci prin grația lui Dumnezeu, se petrece agonia morții eului/sinelui, care pare aproape de nesuportat. Acesta dispare apoi în eternitate și în Prezența Atotcuprinzătoare, în uluitoare glorie și strălucire. Faptul că odată, cândva, vreodată

ne-am putut experimenta pe noi înșine ca fiind separați sau altfel decât identici cu Prezența, devine o idee de neconceput și de neînțeleș. Nu există explicație.

Apare apoi, potențialitatea de a ne cunoaște și de a ne experimenta pe noi înșine ca Una. Acest lucru înseamnă simultan amândouă și niciuna. Aceasta este starea sau condiția prezentă - toate potențialitățile, toate posibilitățile, toate stările - toate, și în același timp nici una dintre ele. Acest lucru nu poate fi explicat în cuvinte.

Preliminarii

Una dintre dificultățile pe care le ridică scrierile spirituale este aceea că, adesea, ele nu prezintă un context familiar, în așa fel încât cititorul sau căutătorul să poată aborda mai ușor respectivul subiect. De exemplu, este afirmat adesea că viața personală a scriitorului sau conferențiarului nu are relevanță, fapt care, deși adevărat în sens absolut, ignoră nivelul conștiinței celei mai mari părți a umanității, care e caracterizată de o curiozitate naturală și de o anumită așteptare cu privire la stilul în care trebuie prezentată informația. A spune că viața personală a cuiva nu are importanță este un fapt lipsit de sens pentru majoritatea oamenilor.

Există o tendință naturală spre a fi curios cu privire la tipul de persoană ce experimentează revelații spirituale neobișnuite. Există o anumită curiozitate și față de trăsăturile de personalitate și stilul de viață al acestora. Există, de asemenea, și o conștiință intuitivă a faptului că a înțelege înseamnă de fapt a descoperi că, probabil, acele trăsături sau caracteristici înclină să se împlinească în conștiința spirituală. Probabil că există anumite stiluri sau trăsături de personalitate care sunt comune acelor ce devin dedicați descoperirii spirituale sau care realizează atingerea anumitor stadii ale conștiinței.

Drumul spiritual este facilitat de anumite caracteristici care devin mai puternice prin exercițiu, experiență și succes. Acestea includ capacitatea de a ne focaliza precis asupra unui obiectiv și

de a ne concentra asupra unei tehnici sau asupra unui exercițiu spiritual cu angajament și dedicare. Astfel, survine o reordonare a scopurilor, precum și o disponibilitate de a renunța la orice sau la oricine, disponibilitate fundamentată pe credința intimă într-o învățătură spirituală sau în adevăr. În general, există mai degrabă disponibilitatea de a ierta și de a iubi decât de a judeca. Oamenii cu interese spirituale par a se atrage, pentru că au o preferință pentru pace și liniște și nu pentru stimulente și incitări. Probabil că instrumentul cel mai folosit constă în modestie și în capacitatea de a înțelege limitele conștiinței obișnuite și consecințele acesteia.

Pentru a vă asigura de validitatea unei direcții de urmat sau a unei strădanii spirituale, e foarte important să calibrați nivelul de adevăr al fiecărei doctrine, învățături, maestru, guru sau grup spiritual.

Dacă privim în istorie, putem vedea că omenirea băjbaie orbește, așa cum se întâmpla cu vapoarele ce umblau în derivă, fără busolă sau hărți, în oceane necunoscute. În mod literal, sute de milioane de oameni au fost distruși de-a lungul timpului, pentru că le lipsea o tehnică simplă de a depăși incapacitatea minții de a recunoaște lupul ascuns sub o blană de oaie. Națiuni întregi au fost trase în jos și civilizații întregi au murit din cauză că au urmat propaganda, slogane și sisteme de credință care, dacă ar fi fost supuse metodei kinesilogice de testare a mușchilor, ar fi determinat slăbirea tonusului muscular al subiectului testării. Deși tehnica testării kinesilogice poate părea simplă sau insuficient dezvoltată, să ne amintim că la fel a părut și descoperirea magnetului pentru a fi folosit ca instrument de orientare în navigație.

Majoritatea oamenilor de astăzi își datorează supraviețuirea unor lucruri care au fost considerate cândva a fi neștiințifice și insuficient fundamentate, cum foarte bine o ilustrează acea creștere de o aparență murdară a mușchilor pe o capsulă Petri, care s-a observat că poate ucide bacteriile. Această descoperire, aparent neînsemnată, a condus la antibiotice și, prin urmare, a crescut calitatea sănătății omenirii și speranța de viață a acesteia.

Căutătorul naiv este o pradă ușoară pentru orice escroc, dată fiind influența diferitelor ideologii, a persuasiunii și carismei. În aceste condiții, găsirea căii adevărate prin hățișul de percepțe religioase și învățături spirituale devine hazardată și problematică. Ea reclamă atât o anumită convingere interioară, cât și mijloacele necesare de ghidare, pentru a nu urma mulțimea adoratorilor, deși instinctul de turmă este puternic. Cu siguranță, mintea își spune: „toate aceste milioane de oameni n-ar putea greși și nici n-ar putea fi induși în eroare cu toții”. Pentru a găsi răspunsul la acest paradox, nu trebuie decât să examinăm cine sau ce anume stă în spatele acestor credincioși zeloși. Faptul că eroarea umană nu numai că este posibilă, ci și sigură și probabilă devine evident dacă ne reamintim că 78% din totalul populației lumii calibrează la un nivel inferior pragului de 200, care constituie nivelul adevărului și integrității.

Răspunsul kinesiologic este determinat exclusiv prin răspunsul conștiinței universale la adevăr și la falsitate. Pe o scală arbitrară (vezi anexa B), ceea ce ne face să devenim puternici calibrează la nivelul 200. Ceea ce este fals sau distructiv calibrează sub acest prag al nivelului 200. (De la 0 la 200 descoperim nivelele Rușinii, Vinovăției, Remușcărilor, Fricii, Urii, Lăcomiei, Mândriei, Avariției, Măniei și așa mai departe)

La nivelul Adevărului și al Integrității, corpul se întărește, iar aceste nivele continuă, pe o scală ascendentă, cu nivelul Curajului, Neutralității, Bunăvoinței, Priceperii, Iubirii, Bucuriei și Păcii. Astfel, nivelele pozitive calibrează începând cu 200 până la 1000 (cel mai înalt nivel posibil). Iubirea calibrează la nivelul 500, intelectul la 400, iar priceperea și bunăvoința la nivelul 300. Faptul că 78% din totalul oamenilor calibrează sub nivelul 200 înseamnă că cea mai mare parte a societății ia falsitatea drept adevăr. Numai 15% din totalul populației lumii este capabilă să înțeleagă ce este adevărul și din această cifră abia 4 % calibrează la nivelul 500 sau peste acesta, adică la nivelul Iubirii. Mergând mai departe pe această scală, numărul oamenilor aflați în vârful acestei piramide a unității se micșorează cu repeziciune. Iluminarea calibrează la nivelul 600, acolo unde dualitatea se dizolvă în non-dualitate. Nivelul 700 constituie domeniul marilor

învățători spirituali, al măștrilor și al sfinților. Puțini oameni pot fi identificați la nivelele 800 și 900. Câmpul energetic calibrat la nivelul 1000 este punctul maxim care poate fi tolerat de corpul omenesc și de sistemul nervos. Acesta este nivelul cel mai rar întâlnit, nivelul marilor avataruri ale istoriei. Nici un om, din toți câți au existat vreodată, nu a calibrat la un nivel superior acestuia.

Valoarea tuturor acestor înțelegeri este, pur și simplu, aceea de a descrie un mijloc de discernământ, deoarece conștiinței umane îi lipsește o capacitate nativă de a discerne adevărul de falsitate. Este, prin urmare, imperativ să cunoaștem nivelul calibrat de adevăr al oricărui maestru sau al oricărei învățături.

Având această conștiință, începem să înțelegem marile mituri ale omenirii, care se referă întotdeauna la dificultățile întâmpinate de căutători. În poveștile clasice, aceștia devin victimele provocărilor, ale seducției, ale curselor, ale capcanelor și ale fiarelor sălbatice. Există întotdeauna dragoni, flăcări, mlaștini, cursuri de apă și alte hazarduri de depășit. În legende, succesul depinde de cunoașterea unui singur secret sau a unei informații care devine cheia progresului. În lipsa unui ajutor de sus sau de la niște „protectori superiori”, eroul este pierdut. El este totuși salvat, în final, de o zeitate ce ia o formă deghizată, ca de exemplu pe cea a unei păsări ce-i arată într-un fel care este drumul ce trebuie urmat. Astfel, testarea kinesiologică este o asemenea pasăre care previne dureroasa ezitare prin mlaștina nenumăratelor doctrine și precepte din care este adesea dificil sau chiar imposibil să scăpăm.

În mod tradițional, căutarea spirituală este asemănată cu un drum sau cu o călătorie. Din nefericire, căutătorul naiv pleacă la un drum dificil adesea nepregătit și fără instrumentele necesare. În lumea obișnuită, noi depindem de multe măsuri de siguranță. Purțăm centuri de siguranță, ne vaccinăm împotriva bolilor epidemice și acceptăm faptul că există hazarduri împotriva cărora trebuie să fim pregătiți pentru a le depăși. Astfel, prudența provine din înțelepciune, nu din frică. Prudența reclamă o conștiință a capcanelor ce trebuie evitate. Dacă iluminarea ar fi ușor de atins, ar fi un fenomen comun. Cu toate acestea, statistic, șansele de a o atinge sunt mai mici de unu la un milion.

Mai există, de asemenea, o idee foarte răspândită în rândul căutătorilor, și anume că nu există decât două posibilități: iluminarea sau dureroasa cădere în ghearele eului. În realitate, fiecare pas înainte pe care-l facem ne aduce noi bucurii. Chiar și un salt de numai câteva puncte pe scala conștiinței poate genera enorm de multă fericire și armonie, deoarece este un salt logaritmice. Pe măsură ce progresăm, încrederea în sine ia locul fricii, confortul emoțional înlocuiește tristetea și, astfel, ușurința și calitatea vieții noastre se îmbunătățesc.

Dorința de Iluminare

În afară de cazul în care cineva a ajuns pe neașteptate și fără un efort prealabil într-o stare de iluminare a conștiinței - așa cum s-a întâmplat în cazul unor sfinți ca Ramana Maharshi, care a atins această stare în timpul adolescenței - calea obișnuită începe cu dorința. Trebuie mai întâi să începem să dorim să atingem o stare iluminată. Buddha spunea că aceia care aud și învață despre iluminare, nu vor mai fi niciodată satisfăcuți de altceva și, prin urmare, drumul lor e sigur.

Uneori, căutătorul depune mult efort și multă răbdare și sfârșește prin a fi descurajat. La acest stadiu, eul presupune că există un „Eu” care caută „ceva” (starea de iluminare) și, prin urmare, caută să-și dubleze eforturile.

În mod tradițional, căile spre Dumnezeu au trecut prin inimă (iubire, devoțiune, servire dezinteresată, renunțare, adorație) sau prin minte (advaita sau calea non-dualității). Fiecare drum poate părea într-o anumită etapă a sa mai confortabil decât celălalt sau accentul poate cădea, alternativ, asupra ambelor. Orice drum am alege însă, constituie o piedică să considerăm că această căutare este făcută de un sine personal sau de un „Eu” care urmează a fi iluminat. E mult mai ușor să înțelegem că nimic de acest gen (ca un ego sau un „Eu” care să caute „ceva”) nu există și că la aceste explorări și căutări procedează un aspect impersonal al conștiinței.

O abordare utilă este să lăsăm iubirea pentru Dumnezeu să înlocuiască disponibilitatea care conduce căutarea. Putem da frâu liber oricărei dorințe pentru că, în cele din urmă, vom înțelege că,

ideea conform căreia mai există și altceva în afara lui Dumnezeu, nu e decât o vanitate lipsită de orice fundament real. Este aceeași vanitate care se pretinde autoarea experiențelor, gândurilor sau acțiunilor noastre. Dacă reflectăm asupra acestor aspecte, putem înțelege că atât corpul, cât și mintea sunt rezultatul nenumeratelor condiții ale universului și că putem fi, în cel mai bun caz, martorii acestei concordanțe. Disponibilitatea de a abandona toate motivațiile noastre, cu excepția aceleia de a-L servi complet pe Dumnezeu, provine dintr-o iubire neîngrădită pentru El. Obiectivul nostru nu este atât iluminarea, cât să devenim servitori ai lui Dumnezeu. A deveni un canal perfect pentru iubirea Lui Dumnezeu înseamnă să ne abandonăm complet și să eliminăm obiectivele căutate de ego. Inițiativa lucrării spirituale ulterioare devine însăși bucuria.

Odată ajunși la bucurie și modestie, restul procesului este cert. Devenim conștienți că întregul proces de căutare spirituală este activat prin atracția destinului fundamental, exercitată mai curând pentru a înțelege Sinele decât pentru a fi propulsați prin intermediul eului limitat. Într-un limbaj obișnuit, se poate spune că suntem mai curând atrași de viitor decât propulsați de trecut. Este evident că, în afară de cazul în care am fost destinați iluminării, nu vom fi defel interesați de acest subiect. Măcar și a aspira la o asemenea stare este o situație destul de rară în realitate. Într-o viață de om, o persoană obișnuită nu întâlnește nici măcar o singură altă persoană care să fie interesată foarte mult de atingerea iluminării. Astfel, calea poate fi anevoioasă și solicitantă.

În lumea Occidentală nu există un rol tradițional sau acceptat pentru căutătorul spiritual. Nu este de așteptat ca cineva să-și încheie afacerile lumesti și apoi să-și petreacă restul vieții pe un drum al căutării spirituale a adevărului. În anumite țări, de exemplu în India, există o asemenea cale culturală tradițional neacceptată ca formă normală de dezvoltare. În Occident, un student spiritual serios se alătură cel mai adesea unor persoane dedicate, cu care are multe în comun. Din nefericire - în afară de cazul că intră într-o mănăstire sau într-un seminar teologic - aceste persoane sunt prea adesea privite cu suspiciune, ca și cum ar fi excluse din societate.

Adezea, grupurile spirituale sunt organizații ce au propriile lor programe. În acest punct se găsește din nou o capcană, pentru că și lumea spirituală, ca și lumea obișnuită, conține șarlatani care au ca scop capturarea naivilor în scopuri de control, dominație, bani, prestigiu sau, pur și simplu, de dragul de a avea „o mulțime de aderenți”.

Se poate vedea că adevărații învățători nu au interes pentru faimă sau pentru a avea neapărat o mulțime de discipoli, prestigiu sau tinute de paradă. Dacă vom calibra nivelul conștiinței acestora, vom observa că, de obicei, ea se găsește în jurul limitelor superioare ale nivelului 500 sau chiar - deși mai rar - depășind acest prag și apropiindu-se de nivelul 700. Dar nu învățătorul, ci învățătura acestuia este importantă. Dar fiind că învățăturile nu provin defel de la persoana învățătorului, nu are sens să adorăm sau să transformăm persoana acestuia într-un idol. Informația este transmisă ca un dar, pentru că a și fost primită în acest fel. Nu există, prin urmare, nimic care să fie vândut, impus, controlat sau tarifat, din simplul motiv că informațiile respective sunt primite gratuit, ca un dar al lui Dumnezeu. O organizație spirituală valabilă poate institui niște cotizații nominale - la care să contribuie toți membrii și adepții, spre binele comun - pentru acoperirea cheltuielilor curente.

Învățătorul spiritual transmite un beneficiu nu numai prin cuvinte, ci și prin nivelul ridicat al energiei conștiinței care acompaniază aceste cuvinte. Nivelul conștiinței învățătorului crează ceva asemănător unei unde purtătoare care acompaniază și dă putere cuvintelor.

După cum am citat și în cercetarea efectuată în volumul anterior, *Putere versus Forță*, un singur Avatar situat la nivelul conștiinței 1000 contrabalansează complet negativitatea colectivă a întregii omeniri. Un individ situat la nivelul 700 contrabalansează negativitatea a 70 de milioane de indivizi situați sub pragul nivelului 200. Un individ situat la nivelul 600 contrabalansează zece milioane de oameni aflați sub pragul de 200; unul situat la nivelul 500 contrabalansează 750.000 de

oameni aflați sub pragul de 200. Un individ situat la nivelul 300 contrabalansează negativitatea a 90.000 de oameni aflați sub pragul de 200.

Pe Pământ există în acest moment aproximativ douăzeci și doi de înțelepți care calibrează cel puțin la nivelul 700. Dintre aceștia, douăzeci se găsesc cel puțin la nivelul 800, dintre care zece sunt deja la nivelul 900 sau chiar peste acesta și, în fine, există un singur înțelept situat la o valoare superioară nivelului 990. Aceste cifre s-au schimbat din 1995 încoace, anul în care a fost publicată cartea *Putere versus Forță*. (Numai zece oameni de pe Pământ se situau pe atunci la o valoare superioară nivelului 700). Negativitatea întregii populații umane ar fi condus la autodisrugere, dacă n-ar fi existat efectul de contrabalansare al acestor câmpuri energetice superioare.

Se pare că există un adevăr în afirmația că puterea infinită a lui Dumnezeu se transmite către ființele de pe Pământ printr-o serie de transformatori descendenți. Deși numărul actual al persoanelor de pe planetă care calibrează negativ îl depășește cu mulți pe al celor care calibrează pozitiv, puterea lor individuală e foarte mică în comparație cu puterea acestora din urmă. Astfel, începând cu anii „80, energia calibrată a umanității în întregul ei, se situează la un nivel pozitiv. Așa cum am menționat și mai devreme, până în anul 1986 nivelul conștiinței omenirii a stagnat multe secole la valoarea de 190 și apoi, pe neașteptate, a sărit brusc la nivelul actual de 207.

Puterea învățăturilor originale ale Avatarurilor influențează și contextualizează semnificația vieții omenirii peste secole și chiar pentru mii de ani. Este foarte instructiv, cu toate acestea, să calibrăm nivelul conștiinței unui mare învățător și apoi să calibrăm nivelul la care se situează doctrina instituționalizată care a parvenit peste secole. Unele învățături au supraviețuit aproape în totalitate nevătămate, în vreme ce altele au fost serios deteriorate. Unele au căzut chiar la niște nivele atât de joase, încât calibrează sub nivelul critic al Adevărului. Rezultatul acestui fapt a fost apariția unor culte negative, ce au devenit surse de conflict și negativitate în lume. Este bine să amintim că popularitatea nu este un semn al Adevărului. Astfel, nu este deloc

surprinzător că marea majoritate a populației omenirii cade sub nivelul 200 și că multe milioane de oameni urmează niște „religii” care sunt în mod fundamental negative.

Ce anume este spiritual?

Oamenii confundă de obicei „spiritualitatea” cu „religia” și chiar cu domeniul supranatural sau „astral”. Acestea sunt, de fapt, foarte diferite și această confuzie rezultă adesea în dezbinare socială și în nesiguranță.

De exemplu, în constituția Statelor Unite este afirmat cu claritate că drepturile omului izvorăsc din natura divină a creației, fiind stabiliți astfel principiul spiritualității. Cu toate acestea, autorii Constituției au făcut distincția între acest aspect și religie, spunând că cetățenii sunt liberi de orice constrângere religioasă. Fondatorii Statelor Unite erau conștienți că religia divide și că este bazată pe o putere seculară, în vreme ce spiritualitatea unifică și nu are vreo organizare lumească. Constituția Statelor Unite (care calibrează la nivelul 700) pronunță în mod clar că guvernul își extrage autoritatea din principiile spirituale - care postulează că toți oamenii sunt egali, garantând libertate și dreptate pentru toți cetățenii - și că trebuie să se ghideze după aceleași principii. Această poziție fără echivoc are o putere foarte mare și nu are nevoie de nici un fel de apărare.

Pe de altă parte, religia poate fi sectară, divizând oamenii în grupuri conflictuale, adesea cu consecințe teribile pentru civilizație și pentru viața însăși, așa cum o ilustrează istoria prin atâtea exemple. Unica putere a adevăratelor grupuri spirituale provine numai din adevărul învățăturii lor, ele neavând vreo putere pământească semnificativă, nici edificii, bogății sau reprezentanți oficiali. În general, în spiritualitate, ideile centrale ce țin laolaltă grupul sunt de obicei acelea ale iubirii, iertării, păcii, recunoștinței, bunătații, ale refuzului celor materiale și judecății. De obicei, religia, are în esență un miez de spiritualitate care, cu toate acestea, este trecut în planul secund și chiar pierdut adesea din vedere. Altminteri - pentru a da un singur exemplu - războiul

ar avea foarte puține șanse să aibă loc. Adevărul spiritual este universal adevărat și nu cunoaște variații în timp și spațiu. El aduce întotdeauna cu sine pace, armonie, acord, iubire, compasiune și milă. Adevărul poate fi identificat prin aceste calități. Toate celelalte sunt invenții ale eului.

Fundamentele

Religia ca sursă a greșelilor spirituale

Există două surse de erori ce provin din religiile tradiționale „adevărate”. Prima constă în simpla neînțelegere sau interpretare greșită a învățăturilor originale ale respectivului mare învățător. Din cauza faptului că ascultătorii și adepții inițiali nu erau și ei, la rândul lor, iluminați, învățăturile originale au fost contaminate de eul acestora. Acest fapt a fost amplificat apoi, de-a lungul generațiilor, de traducători și scribi. Deseori, denaturarea este datorată faptului că „eul” are tendința de a reda înțelesul literal al cuvintelor și nu spiritul sau esența învățăturii. Orice traducere care transmite altceva decât pace sau dragoste este eronată. Aceasta este o regulă de bază și ușor de recunoscut.

Cea de-a doua distorsionare, mult mai răspândită, constă în învățăturile spirituale care provin din ceea ce este numit în mod obisnuit „doctrina bisericească”. Aceste reglementări, puse deseori în forma culpabilizării și prohibiției, au fost, în realitate, inventate în totalitate de către oficialii bisericii și de către așa-zisele autorități care dobândiseră puterea politică în structurile instituțiilor aceluși timp.

Nu există nici un motiv autentic sau plauzibil pentru a modifica (din rațiunea unor câștiguri lumești) învățăturile originale ale unui veritabil mare învățător. Deși pare un lucru evident, nu a fost deloc clar de-a lungul secolelor că a fi Creștin, de exemplu, înseamnă pur și simplu să urmezi exact învățăturile lui Hristos.

Toți marii învățători au propovăduit non-violența, non-condamnarea și iubirea necondiționată. Este greu de înțeles cum

orice pretinsă autoritate ecleziastică poate viola aceste adevăruri fundamentale purtând războaie „întemeiate” în numele unui pretins „bine al credinței” sau „bine al bisericii”, ori pentru „eliminarea necredincioșilor”.

Există multe subiecte neabordate în învățăturile spirituale originale, iar acest lucru a creat noi oportunități pentru prelucrările falselor religii. De-a lungul secolelor, au fost inventate tot felul de „păcate”, cu explicații din cele mai laborioase și raționale, dar care pot fi descrise clinic doar, drept manipulări bolnave ale unor treburi umane normale. Răul rezultat astfel nu a implicat numai eroarea spirituală, ci și o cruzime psihologică, precum și aruncarea vinovăției asupra umanității. Această focalizare asupra vinovăției și păcatului condamnă conștiința umană prin consolidarea dilemei contrariilor și dualității percepției. Acest ultim efect distructiv asupra conștiinței umane îl îndepărtează pe om de Dumnezeu și dă naștere unei bariere. Această barieră este depășită numai de foarte puțini oameni care, pentru a reuși să scape din capcana coercitivă a falsurilor elaborate, trebuie să dea dovadă de calități apropiate de geniul spiritual.

Un alt efect distructiv al percepțiilor anumitor doctrine religioase constă în faptul că acestea, nu de puține ori, crează premisele unor teribile războaie și persecuții. Acestea sunt fundamentate întotdeauna pe diferențele religioase, a căror importanță este exagerată tocmai pentru a justifica persecuțiile. Aceste deviații și interpretări greșite sunt observabile în special în domeniul imixtiunilor întunecate ale religiei cu sexualitatea, procrearea, creșterea și educarea copiilor, dietele/posturile, detaliile vieții zilnice, obiceiurile, îmbrăcămintea și puterea politică.

A purta sau nu diferite feluri de îmbrăcăminte, pălării sau bărbi, constituie un fapt suficient pentru a aprinde persecuțiile religioase sau războiul. Circumcizia, interdicția de a consuma carne vinerea, rostirea de binecuvântări înaintea meselor, precum și datele și detaliile sărbătorilor religioase - toate acestea devin muniții. Ziua în care se celebrează Sabatul (sâmbăta sau duminica) devine mai importantă decât adevărul. Respectul arătat lui Dumnezeu nu rezidă în a purta sau nu o pălărie.

Prin faptul că exploatează banalitățile cu riscul de a ignora principalele adevăruri spirituale, religiile contribuie la propriul lor declin și, prin aceasta, la declinul general al omenirii. O mare parte din ceea ce este considerat (și respectat totodată) ca doctrină bisericească nu constituie altceva decât un produs al eului. Dacă este adevărat, așa cum a spus Iisus, că răul sălășluiește în ochiul privitorului, atunci problema sunt chiar aceia care văd păcatul și răul peste tot. În perioada Victoriană, chiar și piciorul unei mese era considerat a fi o ispită, trebuind, așadar, să fie acoperit discret cu o perdea.

O mare parte a ceea ce a fost în mod tradițional descris ca „păcat” nu constituie decât niște exagerări ale vinovăției, provenite din mintea unor autorități ecleziastice tulburate din punct de vedere emoțional. Adeziunea la povața „Lasă-l pe cel care nu are nici un păcat să arunce prima piatră” ar reduce la tăcere toate aceste false asumări ale adevărului spiritual.

În mod paradoxal, aceste denaturări ale adevărului spiritual au condamnat - în numele „Divinității” - atât pe Dumnezeu, cât și natura umană. A uzurpa această autoritate și a te pronunța în numele lui Dumnezeu pare mai degrabă o atitudine bombastică, iluzorie și înșelătoare. Nici unul dintre cei care au experimentat vreodată realitatea absolută a prezenței lui Dumnezeu n-ar fi putut să facă asemenea afirmații denaturate.

Emanciparea umanității

Înainte de a căuta o nouă direcție, este necesar să discernem greșelile din vechile abordări, cu dorința de a le depăși. Acest lucru reclamă deopotrivă curaj și onestitate neînfricăată. Vindecarea din multe boli grave, netratabile și potențial incurabile se bazează pe disponibilitatea și capacitatea de a face față adevărului, alegând astfel o cale diferită. Acțiunea de a pune capăt negării și de a admite adevărul ne duce dincolo de pragul critic al integrității (calibrat la nivelul 200).

Phoenixul trezirii spirituale s-a născut din cenușa disperării omenesti. Așa cum a spus și Maica Tereza, floarea frumoasă, lotusul, își are rădăcinile în mocirla și noroiul din fundul iazului.

Încă de timpuriu, în viața autorului acestei cărți s-a petrecut revelația imensei suferințe a întregii omeniri. Imensitatea acesteia era incredibilă și copleșitoare. Așa cum am mai spus și cu alt prilej, acest lucru a condus, din păcate, la greșeala de a-l condamna pentru toate suferințele umanității pe Dumnezeu religiei, care „a permis să se întâmple toate astea”. Cu toate acestea, condiția amintită mi-a consolidat chemarea și dorința de a alina suferința omenirii.

Mulți ani mai târziu, aflat în mijlocul disperării și fără a fi prevenit în vreun fel, ateul care devenisem s-a abandonat lui Dumnezeu și a avut o profundă trezire spirituală. Această trezire a avut darul de a-mi transforma toate înțelegerile referitoare la conceptele de Dumnezeu, Adevăr și Realitate. Apoi, câțiva ani mai târziu, a avut loc viziunea și înțelegerea deopotrivă a ignoranței profunde și a limitelor conștiinței umane, care se dezvăluiseră a fi adevăratele baze și surse ale suferinței tuturor oamenilor. Înțelegerea acestei gigantice ignoranțe, precum și a teribilului preț pe care trebuia să-l plătească umanitatea a avut un impact profund și a rezultat într-o schimbare a direcției strădaniei, de la alinarea suferințelor fizice și mentale la eroarea spirituală, care era răspunzătoare de toate acestea.

Eul colectiv al umanității, exprimat în forma societății, este orb în fața problemei fundamentale care stă la baza propriei sale suferințe. Credința conform căreia problemele care trebuie rezolvate sunt „exterioare” este una definitorie pentru eu; prin urmare, toate programele sociale, inclusiv războaiele, sunt dedicate rezolvării acestor probleme „exterioare”.

Problema principală a omenirii constă în faptul că mintea umană este incapabilă să discearnă adevărul de falsitate.

Ea nu poate deosebi „binele” de „rău”. Fără a avea nici un mijloc de autoapărare, oamenii sunt la cheremul falsității - în toate ademenirile sale ascunse, care defilează în forma patriotismului, religiei, binelui social, distracțiilor inofensive etc.

Prin efectuarea unui simplu și foarte comod test al adevărului/falsității, toți dictatorii, împărații și demagogii istoriei ar fi pierdut puterea. Dacă cineva ar fi pus o fotografie a lui Hitler

într-un plic închis și ar fi cerut unui copil să o țină deasupra plexului solar, brațele copilului ar fi slăbit instantaneu. Același lucru s-ar fi petrecut și în cazul unei fotografii a lui Stalin, a lui Lenin, a liderilor fanatici arabi, a comuniștilor, a liderilor Cambodgiei și statelor africane, precum și a dictatorilor care se ascund în spatele numelui lui Allah, dezvăluind adevărata natură a acestora.

Toate masacrele din istoria omenirii au fost rezultatul forței, al cărui unic antidot este Puterea. Forța este bazată pe falsitate; puterea este fundamentată numai pe adevăr. „Răul” își pierde stăpânirea atunci când este dezvăluit; aceasta este partea sa vulnerabilă, „câlcâiul lui Ahile”, care este expus tuturor. Falsitatea dispare când este expusă adevărata sa natură. Nu este nevoie de guvernul Statelor Unite, de CIA, FBI, de sateliți de spionaj sau de computere pentru a demonstra această evidență - brațul unui copil inocent în vârstă de numai cinci ani are singura putere reală pe Pământ - puterea adevărului însuși, care este invincibilă și nu cere nici un sacrificiu.

Brațul unui Copil

Este arma inocenței, de care se tem cel mai mult legionile întunecate ale lumii, pentru că ea demască deghizările prin care acestea își mențin influența asupra a *peste șaptezeci și opt de procente* din populația lumii.

Dacă renunțăm la negare, vom vedea că falsitatea, manipularea și distorsionarea adevărului satisfac cu preponderență cele mai joase inclinații ale oamenilor, pătrunzând întreaga societate. Popularele jocuri pe calculator nu sunt deloc inocente, așa cum pot părea la prima vedere; ele sunt mașini programate să înăbușe sensibilitatea spirituală prin condiționarea minții la crimă și violență. Uciderea cu premeditare a câinilor de preerie nu este un „sport”, ci un act sângeros. Drogurile nu sunt deloc ceva „cool”, ci o înrobire. Rock-ul dur, heavy-metal și muzica rap nu sunt nici eliberatoare, nici amuzante; ele nu sunt decât un mod deliberat prin care se antrenează conștiința tinerilor. Mass-media se pretinde inocentă, deși strânge profituri uriașe din alimentarea slăbiciunii și vulnerabilității oamenilor.

Brațul unui copil nevinovat constituie un spectru înspăimântător pentru marile organizații care-și fundamentează influența pe ignoranța oamenilor. Falsul „război împotriva drogurilor” se dovedește a fi cea mai importantă cauză a acestei probleme, fiind chiar bastionul întregului comerț cu droguri, pe care l-a creat, autorizat și îmbogățit. Comunismul nu a fost înfrânt de vreun război, ci de non-violența lui Gorbaciov.

Renașterea lui Hristos – marea, proorocita a doua venire – înseamnă, dintr-un punct de vedere spiritual, înlocuirea falsității prin adevăr, a întinericului prin lumină, a ignoranței prin conștientă.

Semnificația lui Krishna, Buddha, Hristos și Allah nu a constat în prezența lor personală pe Pământ, ci în adevărurile pe care ei le-au dezvăluit și expus, precum și în nivelul energetic ridicat care însoțea învățăturile lor. Toate ființele iluminate spuneau mulțimii să ignore personalitatea sau „persoana” lor, în schimb să se concentreze asupra învățăturii. Într-un mod tipic pentru neînțelegerile și distorsionările care domină religiile, omenirea face întocmai opusul – venerând persoanele și locurile vizitate de acestea, datele și momentele istorice, dar ignorând învățăturile.

Prevalența învățăturilor lui Hristos/Buddha/Krishna/Avatar pare a fi semnalată de recenta tranziție a nivelului conștiinței umanității de la valoarea negativă de 190 la actualul nivel de 207 (traversând, prin urmare, linia Adevărului și Integrității, situată la nivelul 200). Semnificația acestui eveniment major, petrecut pentru prima dată în istoria umanității, nu poate fi trecută sub tăcere. Prin analogie, noi știm că la nivel fizic, o schimbare de numai câteva grade a temperaturii globale are efecte profunde asupra întregii planete și asupra a tot ceea ce înseamnă viață.

Dacă a doua venire a lui Hristos trebuie să fie dezvăluită de un semn, atunci acest semn a apărut deja - foarte recent. Fără îndoială, este vorba tocmai de această schimbare profundă, de la falsitatea ce denatura conștiința omenirii, la adevăr, cu toate implicațiile și promisiunile sale pentru întreaga omenire.

Este posibil ca brațul unui copil să ne poată dezvălui prima lumină a unor noi zori ai civilizației. S-a spus că omul este

condus spre Dumnezeu și spre rai de inocența copiilor. În realitate, singura cale prin care putem deschide ușa spre adevăr trece prin inocența copilului din noi.

Inocența copilului rămâne netulburată în cadrul conștiinței tuturor. Ea constituie „structura” de bază a conștiinței însăși. Se poate face o analogie cu hardware-ul, care nu este modificat sau influențat cu nimic de softul procesat de computer, exact așa cum aparatul fotografic nu este afectat de imaginile transmise prin lentilele sale.

Redescoperirea Stării Originare

Pe câtă vreme noi speculăm despre limitele conștiinței omenirii, în realitate, cel care transformă societatea într-o manieră invizibilă și neașteptată este individul. Forța este vulnerabilă în fața unui număr infinit de opoziții, dar puterii, nici o opoziție și nici un inamic nu-i pot sta împotrivă. Precum însuși spațiul, puterea este imună și invulnerabilă în fața atacurilor. Oamenii cred că sunt conduși de mințile lor și că sunt victimele împrejurărilor. Astfel, ei se consideră victime ale curentului propriei conștiințe, sentimentelor și circumstanțelor tranzitorii. Punctul de vedere prevalent este acela că nu există alte opțiuni față de starea actuală a sentimentelor sau a emoțiilor.

Această cedare în fața minții și a circumstanțelor exterioare (lumea) este acceptată drept ceva natural și normal. Puțini oameni bănuiesc că mai există și o altă opțiune. Prin autoexaminare și concentrare interioară, putem descoperi că toate stările conștiinței sunt rezultatul unei opțiuni. Ele nu sunt deloc niște certitudini date și neschimbabile, determinate de factori incontrollabili. Acest lucru poate fi descoperit dacă examinăm cum anume funcționează mintea.

Noi nu suntem deloc conduși de către minte. Mintea nu dezvăluie decât un nesfârșit curent de opțiuni, toate deghizate în forma amintirilor, fanteziilor, spaimelor ori conceptelor. Pentru a ne elibera de sub dominația minții este suficient să înțelegem faptul că această defilare a subiectelor nu este decât un amalgam arbitrar de selecții care se perindă pe ecranul minții.

Noi nu suntem „forțați” să simțim resentiment pentru o anumită amintire negativă, nici să ne temem de viitor. Acestea nu sunt decât simple opțiuni. Mentea este ca un televizor dotat cu o varietate de canale; astfel, noi nu avem de urmat nici o tentativă particulară a gândirii. Putem să cădem în tentația de „a ne plânge de milă”, sau de a fi supărați sau îngrijorați. Atracția secretă a tuturor acestor opțiuni este aceea că ele oferă o compensație internă sau o satisfacție secretă, care constituie însăși sursa atracției gândurilor și a minții.

Dacă aceste „compensații” sunt refuzate, vom descoperi că în spatele ecranului gândurilor, există un spațiu al bucuriei - invizibil, silențios și lipsit de gânduri. Această opțiune ne stă întotdeauna la dispoziție, dar pentru a o experimenta, trebuie să o alegem în dauna tuturor celorlalte opțiuni. Sursa bucuriei este întotdeauna prezentă, întotdeauna disponibilă și independentă de circumstanțe. Există doar două obstacole: (1) ignorarea faptului că această opțiune este întotdeauna disponibilă și prezentă și (2) valorizarea a altceva decât pacea și bucuria ca fiind mai presus de pace și bucurie, din plăcerea secretă a compensării.

Experiența prezenței lui Dumnezeu este accesibilă și prezentă întotdeauna, dar așteaptă alegerea noastră. Această alegere poate fi făcută numai prin renunțarea la orice altceva în favoarea păcii și iubirii lui Dumnezeu. În schimb, divinitatea Sineului se autorevelează ca fiind întotdeauna prezentă, dar neexperimentată, deoarece a fost ignorată, uitată sau, din cauză că alegerile noastre au fost altele.

Când este viitorul ?

Alegerea de a experimenta prezența lui Dumnezeu se petrece în afara timpului. Așadar, ea nu este undeva în viitor; este disponibilă numai în prezent. Nici o altă condiție nu este necesară (și nici măcar posibilă), deoarece momentul prezent este permanent; el nu se schimbă niciodată; nu dispare niciodată în ieri sau în mâine. De fapt, este inevitabil. Toată lumea este în siguranță în momentul *acum*.

Prin observare, va deveni evident că singurul lucru care pare să se schimbe este aparența. Momentul „*acum*” este liniștit și neschimbat; ecranul este permanent același. Deși un scenariu de film se schimbă și o poveste se desfășoară, acest lucru poate avea loc numai în cadrul clipei precise - „*acum*”.

„Momentul de față” constituie cerința atotputernică, neschimbătoare și absolută pentru a experimenta. Este însăși esența de a fi și a exista a conștiinței. Existența este imposibilă oriunde altundeva cu excepția realității radicale a momentului prezent. Această clipă este tot ceea ce este. Propria noastră conștiință, ca Sine, este singurul Ochi prin care poate fi experimentat sau cunoscut orice lucru. Sensul lăuntric al realității este conferit de Sine în împrejurările „exterioare”. De altfel, tocmai acest fapt este cel care le face să pară reale. Prin urmare, experimentarea realității este o proiecție a conștiinței spre sine, provenită din Sine. Noi nu suntem martorii unei lumi „reale”, ci sursa acestei realități vizibile. Lumea este de fapt un divertisment. Precum amuzamentul, e gândită să nu fie luată prea în serios. Paradisul se găsește înlăuntru și este dezvăluit de conștiință. Lumea este numai o aparență. Melodrama ei nu este decât un artificiu al sensului denaturat al percepției. Aceasta ne conduce la credința că lumea e mare, puternică și permanentă - și că Sinele este mic, slab și tranzitoriu. În realitate, lucrurile stau exact invers.

În lipsa credinței, în aparența sa, așa cum e definită de către percepție, lumea pe care o credem reală dispare. Atunci când alegem să fim una cu potențialul interior omniprezent al bucuriei și păcii, lumea se transformă într-un amuzant parc de distracții, iar întreaga dramă încetează să mai fie considerată altceva.

Opțiunea pentru adevăr, pace și bucurie ne stă întotdeauna la dispoziție, deși este aparent îngropată în spatele ignoranței și inconștiinței rezultate din obișnuința noastră de a alege alte opțiuni. Adevărul lăuntric se autorevelează atunci când toate celelalte opțiuni sunt refuzate, pentru a ne abandona lui Dumnezeu.

Condiția umană ca „stare schimbată a conștiinței“

Un fapt sau un adevăr nu este stabilit prin intermediul recunoașterii sale de către mase, după cum o demonstrează în mod profund istoria. Falsitatea constituie o experiență umană universală. Una dintre cele mai semnificative descoperiri în domeniul cercetării conștiinței este aceea că tot ceea ce se înțelege de regulă prin „experiență umană obișnuită“ (în ceea ce privește gândirea, comportamentul sau sentimentele), nu este altceva decât o stare schimbată a conștiinței, predominantă în straturi limitate ale societății și pentru o durată limitată. Aceasta nu este adevărata stare a omului.

Omul este atât de obișnuit să se îngrijoreze, să se teamă, să încerce sentimentele remuscării, vinovăției, conflictului și tristeții, încât aceste stări negative au devenit nu doar acceptate, ci și asumate vieții normale, laolaltă cu emoțiile, atitudinile și sentimentele lor negative adiacente. Omenirea (pacientul) este sfătuită să caute un terapeut pentru a se „împăca cu aceste sentimente“. Dar mult mai benefic decât a ne „împăca“ cu aceste produse ale iluziei, ar fi să le lichidăm – prin simpla dezvăluire a faptului că sursa lor nu este alta decât percepția.

O stare cu adevărat „normală“ a conștiinței este una liberă de orice negativitate, fiind plină de bucurie și iubire. Orice altceva este fundamentat pe iluzie și pe distorsiuni perceptuale. Faptul că boala predomină într-o societate nu înseamnă că boala constituie și o condiție normală. De-a lungul istoriei, asemenea lucruri au predominat în societate și au cauzat dispariția unei mari părți a omenirii, dar acest lucru nu înseamnă că avem de-a face cu o condiție normală. Chiar și ciurma a dispărut în cele din urmă.

Prin mijloace simple se poate descoperi faptul că un procent de 78% din totalul populației lumii reprezintă oameni situați la un nivel al conștiinței inferior adevărului și, prin urmare, tulburați. Acest lucru înseamnă că numai 15% din populația lumii se găsește în afara zonei de un pericol extrem a nivelului conștiinței calibrate sub pragul 200 (nivelul adevărului).

Noi înclinăm să ne gândim la o stare schimbată a conștiinței ca la o stare paranormală produsă artificial, la ceva asemănător transei hipnotice, la a fi programați, ori la faptul că ni s-a spălat creierul. Dintr-un studiu referitor la influențele care acționează prin antrenarea repetată a nivelului conștiinței omului, devine evident că mintea omenirii întrunește toate criteriile pentru a fi controlată, influențată și manipulată într-o manieră sistematică și continuă (în conformitate cu definiția unor atare procese în cercetarea științifică).

Un copil se naște cu inocența unei conștiințe neprogramate, dar, apoi (asa cum se petrec lucrurile și în cazul componentei hardware a unui computer) este programat sistematic cu un soft, care reprezintă amprenta societății. Acest sistem are însă un defect major și evident. Nu există vreun program disponibil pentru a certifica adevărul sau falsitatea noilor programe! (Se poate face o comparație foarte întemeiată cu un virus informatic). Copilul va crede cu inocență tot ce i se va spune. Apoi, conștiința neproiectată a copilului cade pradă ignoranței colective, dezinformării și falselor sisteme de credință (care au distrus în ultimile milenii capacitatea omului de a fi fericit).

În realitate, programarea rezultată astfel este necorectabilă, ca și cum n-ar exista vreun mecanism disponibil pentru a testa autenticitatea materialului cu care este programată mintea copilului. La suprafață, ar părea că până la 78% dintre informații nu vor fi numai false, ci și distructive. La acestea se mai adaugă și faptul că mintea umană nu este prea bine dotată din punct de vedere genetic pentru a rezista la această programare. Mai mult de o treime din totalul populației umane posedă un creier care nu furnizează suficientă serotonină pentru transmisia nervoasă, fapt ce atrage după sine incidența crescută a depresiei și dependenței, supraalimentare sau ieșirile de comportament. Însăși capacitatea de a raționa poate fi distrusă complet într-o clipă de o izbucnire necontrolabilă a emoției.

Mai mult, capacitatea de raționare este minată de realitatea biologică a prezenței minții animale (atât din punct de vedere anatomic, cât și funcțional) și de activitatea atavică a acestuia, care continuă să exercite un instinct animal universal și

consolidează tendințele prădătoare și agresivitatea. Toate instinctele animale persistă în om și influențează (sau chiar domină) o mare parte a comportamentului și a stărilor emoționale. Emoțiile animalice sunt mereu prezente la suprafață. Aceste tendințe sunt ele însele vulnerabile la antrenare și la manipulare prin programare socială și propagandă.

Prin urmare, omul pomește la drum cu o minte nedezvoltată din punct de vedere biologic, cu instincte animalice, iar inteligența și informațiile sale sunt programate sistematic cu date incorecte, false, negative și distrugătoare cel puțin 78% din timp. Aceasta nu este decât o probabilitate statistică pentru omenirea în întregul ei, dar în cadrul societății există segmente largi de populație în rândul cărora procentul de materiale false se apropie bine de sută la sută – de exemplu, subculturile infracționale ale bandelor de cartier etc. Adesea, cel mai distrugător aspect este acela că eroarea programării implică elemente foarte critice de comportament. Productivitatea totală a unor întregi națiuni și culturi poate fi deturnată spre finalități negative. Întreaga economie a unor națiuni – cum s-a întâmplat în cazul Germaniei și Japoniei în timpul celui de-al doilea război mondial – a fost deturnată spre finalitatea distrugerii în masă nu numai a unor victime nevinovate, ci și a propriei lor culturi. Întregi state pot fi reduse la ruine printr-o propagandă atât de ignorantă și de falsă, încât ne mirăm, apoi, retrospectiv, cum de a putut să fie cineva atât de naiv ca măcar să o urmeze, nemaivorbind de faptul de a-și da viața pentru ea.

Prin intermediul unui simplu test kinesiologic putem afla adevărul. Dictatorii cauzează oricui o slăbire a tonusului muscular – Hirohito se dovedește astfel a nu fi divin, Cezar a nu fi Zeu etc.

Societatea nu are nici o altă măsură de siguranță în afara de a învăța populația acest simplu test al adevărului, pe care-l poate efectua oricine și în orice moment. Dacă acest test simplu ar fi cunoscut pe scară largă, ar avea un efect total și înălțător asupra întregii omeniri.

Simplitatea extremă a acestui test, alături de imensele sale beneficii și aplicabilitatea sa generală, îl pune în rând cu invenția roții, electricității sau a cipului de siliciu din industria informatică. Umanitatea poate obține beneficii nelimitate absolut

pe gratis. Probabil că înțelegerea faptului că acest test poate aduce mari beneficii și profituri semnificative va stimula și interesul pentru el.

Aplicarea testării kinesilogice în lumea afacerilor și în industrie garantează beneficiile potențiale și economii de miliarde de dolari. Pe de altă parte, există segmente largi ale populației care sunt interesate să păstreze actualul status-quo. Deși pare uluitor, trăim într-o societate în care procurorii ascund deliberat dovezile care ar proba nevinovăția acuzaților pentru a obține condamnarea, chiar dacă aceasta se soldează cu execuția acuzatului. Aceste incidente nu constituie decât simptomele faptului că gradul de severitate al maladiei de care suferă conștiința omenirii este unul foarte serios.

Precum testul ADN, testul kinesiologic revelează instantaneu vinovăția sau inocența oricărui acuzat. El determină imediat adevărul sau falsitatea oricărei depoziții a martorilor și revelează numaidecât prezența sau identitatea trădătorilor, defectorilor, agenților străini, informatorilor, mincinoșilor și a tuturor celorlalte forme de renegați.

Testul dezvăluie în numai câteva minute – sau chiar secunde – identitatea spionilor industriali ori politici, a angajaților neloiali, a dealerilor de droguri, a persoanelor periculoase, precum și locația unde se ascund infractorii. Nu mai trebuie cheitate sute sau mii de ore cu o investigație penală pentru a identifica un criminal în serie. Toate infracțiunile pot fi rezolvate ușor. Fiecare detaliu al unei infracțiuni (fie ea și din trecut) poate fi trasat exact – inclusiv cu referiri la timpul, la data și la motivele săvârșirii acesteia, identitatea făptașilor etc. Putem primi ușor răspunsuri la întrebările de genul „unde este corpul victimei” sau „arma crimei” sau „care este motivul crimei”.

Așa cum busola permite navigația în siguranță, telescopul ne facilitează studierea astronomiei, iar microscopul pe cea a biologiei, testarea kinesilogică ne permite să descoperim în numai câteva secunde orice fapt referitor la orice subiect, indiferent când sau unde anume s-a întâmplat în istorie. Testarea kinesilogică este un instrument extrem de adaptabil, a cărui valoare reală, cel puțin în prezent, este încă nedescoperită.

De-a lungul istoriei, a existat o plenitudine de învățături spirituale și de căi de a ajunge la Dumnezeu. Acestea sunt „yogas” sau căile care au fost descrise în mod tradițional. Fiecare dintre ele și-a dezvoltat propriile școli, religii, literaturi spirituale, scripturi, sfinți, învățători și figuri istorice. De-a lungul istoriei, acestea au absorbit, de asemenea, diferite grade de etnicitate, precum și rămășițe ale culturii din care au provenit. Cea mai mare parte a tradițiilor spirituale importante ale lumii a devenit astfel identificată cu influențele etnice și obiceiurile care pot fi - și adesea și sunt - inhibitori ai învățăturilor înseși sau devieri de la puritatea interioară a acestora.

Acest lucru a condus la diviziuni între marile religii ale lumii și a constituit chiar motivul unor războaie religioase teribile. Probabil că un nou studiu asupra adevărului spiritual va depăși aceste diferențe superficiale și va reține esența fundamentală a tuturor învățăturilor spirituale importante, indiferent de originea sau eticheta lor.

Ce înseamnă un drum spiritual pur?

În realitate, până în prezent, nu a existat nici o cale de a diferenția adevărul de falsitate în nici o învățătură spirituală, respectiv învățător spiritual. Astfel, un student spiritual se baza pe credința în integritatea spirituală a învățătorului, fundamentată pe reputația acestuia. Singurul punct de sprijin real era acela că prin karma și grația sa interioară, cineva poate deveni, într-un caz fericit, implicat într-o strădanie spirituală integră și valabilă.

Limitările căilor importante, create cu mii de ani în urmă, constau în principal în pierderea învățăturilor originale. În plus, au mai existat și unele scăpări în ceea ce privește acuratețea, datorată traducerilor dintr-o limbă în alta și interpretărilor greșite ale ascultătorilor care nu erau iluminați.

Dacă folosim testarea kinesiologică pentru a calibra nivelul de adevăr al marilor religii ale lumii, vedem (așa cum volumul *Putere versus Forță* arată în mod detaliat) că, de-a lungul

timpului, a existat un declin general al nivelului de adevăr al unora dintre religiile importante. Declinul Budismului a fost probabil ultimul și relativ de o mai mică amploare, dar în cazul altor religii pierderile au fost considerabile. Putem face foarte ușor un studiu foarte instructiv în această direcție, prin cercetarea și calibrarea nivelului de adevăr al fiecărei religii, secol de secol, precum și a diferitelor interpretări ale acestora survenite de-a lungul timpului. Este posibil chiar, procedând astfel, să indicăm în timpul cărui an și prin acțiunile cui au avut loc declinurile sus-amintite. Aceste momente de declin pot fi adesea identificate cu anumite evenimente în care deciziile importante pentru respectivele religii au aparținut autorităților religioase și au rezultat în consecințe teribile. De asemenea, poate fi clar definită și înțeleasă natura exactă a erorii, prin elucidarea forțelor culturale și politice ale diferitelor perioade. Compromisurile au fost făcute probabil pentru că păreau justificate în acele timpuri și pentru că erau considerate temporare și făcute din rațiuni de supraviețuire. Cu toate acestea, ele s-au dovedit a avea consecințe din cele mai nefericite pe termen lung, dat fiind că n-au mai fost niciodată corectate.

Cel mai grav exemplu al celor de mai sus este declinul survenit în nivelul de adevăr al Creștinismului, care s-a petrecut în timpul Conciliului de la Nicea. Creștinismul, situat anterior acestui conciliu la nivelul 900, s-a prăbușit cu peste 400 de puncte din cauza includerii Vechiului Testament alături de Noul Testament în ceea ce s-a numit „Biblia”, pe lângă includerea în această carte a Apocalipsei (care are o origine astrală). Aceasta a constituit o eroare foarte devastatoare, dat fiind că Vechiul Testament, cu excepția cărților Genezei, Psalmilor și Proverbelor, nu reușește să treacă de proba testării kinesiologice, fapt care indică un nivel de adevăr situat sub pragul 200 (de unde rezultă că scrierile în cauză nu sunt adevărate). Această negativitate este datorată descrierilor antropomorfe ale unui Dumnezeu failibil și subiect al emoțiilor umane de genul răzbunării, urii, parțialității, vulnerabilității, furiei, distrugerii, mândriei și vanității. Acest Dumnezeu mândru și răzbunător trebuie să fie împăcat, flatat și liniștit, pentru a nu-și vărsa mânia într-o formă

distructivă, cauzând furtuni, inundații, incendii și epidemii. Este exact opusul Dumnezeului adevărului, al milei și al iertării reprezentat de Hristos. Hristos a spus că Dumnezeu răzbunării a fost înlocuit de Dumnezeu milei și iertării. Conform învățaturii Sale, trebuiau înălțate rugăciuni pentru dușmani, care aveau să fie iertați pentru ignoranța lor. Această învățătură a fost repudiată de tradiția antică iudaică a unui Dumnezeu al Judecării, Răzbunării și Favoritismului (vezi nota de la sfârșitul acestui capitol).

Zei antici ai culturilor primitive provin din nivelele „astrale” ale conștiinței, care constituie originea zeilor scandinavi, germani, greci, ebraici, romani, egipteni, incasi și mayași, cu toate limitele lor de sorginte umană exprimate în forma pasiunii, poziționalității, geloziei, urii și pretenției pentru sacrificii și distrugere mâniașă. Adevăratul Dumnezeu are o putere infinită și nu simte nevoia să recurgă la manipularea slabă a forței. Ceea ce este cu adevărat de natură divină nu are vulnerabilități, nevoi ori interese personale. Emoționalitatea, selectivitatea și limitările pe care le revelează acești zei nu constituie atributele lui Dumnezeu, a cărui prezență este revelată nativ de Iubire și Pace. Negativitatea provine din mintea omului, care fabrică nesfârșitul alai al falșilor zei ce pretind cu toții adorație și sacrificiu. Dumnezeul Realității nu are „nevoi” și nu este subiect al mulțumirii, respectiv nemulțumirii, și cu atât mai puțin nu trebuie „împăcat”.

Măsura pierderii înțelegerii poate fi apreciată prin realizarea faptului că valorile calibrate numeric sunt logaritmice. O pierdere de 100 de puncte reprezintă o pierdere semnificativă a adevărului și puterii. În unele religii, aceste erori au fost atât de severe, încât facțiunile fundamentaliste ale acestora au căzut sub nivelul critic de 200. Falsurile rezultate, ce au fost interpretate drept adevăr, au avut consecințe foarte grave, materializate în masivele suferințe și distrugerii ale omenirii. Nivelele inferioare pragului de 200 reprezintă suferința în toate formele ei.

Una dintre principalele pârghii care au atras lumea într-o direcție negativă a fost arma conceptuală de autoapărare numită „dorința de a fi drept”. Calibrată la nivelul 190, precum Mândria, aceasta a constituit principala forță distructivă (adevărat călcâi al

lui Ahile) pentru ultimele câteva mii de ani ai istoriei umane. Totodată, a constituit marea, cea mai mare scuză pentru toate formele imaginabile de sălbăcie și barbarie.

Căile spirituale cu adevărat importante din cursul istoriei au provenit din avataruri, sau mari învățatori, pe care i-am identificat ca fiind aceia care calibrează la nivelul 1.000. (Acest nivel constituie posibilitatea maximă a domeniului uman). Cele mai cunoscute nume în lumea occidentală sunt cele ale lui Hristos, Buddha, Krishna și Moise. Nivelul 1000 este legat de salvarea omenirii. Astfel, un învățator spiritual care se adresează întregii omeniri, vorbește de la nivelul avatarului.

Marile avataruri au trăit înaintea inventării și răspândirii tiparului și culturii scrise. Prin urmare, există o lipsă a informațiilor corecte cu privire la ce anume a constituit exact învățătura lor și la cum a fost ea interpretată. Deoarece există puține explicații cu privire la ce s-a transmis original, au intervenit multe interpretări greșite pe măsură ce învățătura originală a decăzut în nivelul de adevăr. Putem stabili fără greutate că eroarea s-a strecurat și a distorsionat puritatea inițială. Multe dintre aceste devieri sunt foarte flagrante și evidente pentru oricine este dotat cu intuiție spirituală (sau măcar cu un simț primar al eticii). Distorsiunile par a se fi petrecut odată cu întemeierea religiilor, când instituțiile autoritare au luat numele fondatorilor acestora numai de ochii lumii, pentru a-și aroga puterea și autoritatea necesară atragerii adeptilor și puterii lumesti, precum și pentru a căpăta control asupra celorlalți.

Spiritualitatea nu are nimic de împărtășit cu nimeni, iar interpretările greșite care au generat scindări dogmatice și eccleziastice au fost folosite pentru ca anumite grupuri (exploatând aceste interpretări eronate drept adevăr spiritual) să-și aroge suficientă putere, în scopul obținerii de avantaje lumesti. Făcând astfel, acești oameni au abandonat puterea pentru forță și au subminat adevărul transmis de fondatorii respectivelor mișcări spirituale care, din punct de vedere istoric, au devenit fondatori numai cu numele.

Statutul și prestigiul avatarului original, marele nume al acestuia, au fost furate și apoi comercializate pentru construirea

unor vaste imperii. Din această scurtă privire în istorie se poate vedea că adevărul original a rămas până astăzi și poate fi redescoperit.

Termenul „spiritual“, precum și termenii „religie“ și „Dumnezeu“, au devenit atât de invocați, încât aproape că s-au demonetizat. Un termen mai comprehensiv, care evită distorsiunile istorice și cuprinde toate informațiile posibile și disponibile despre om și Dumnezeu este cuvântul „conștiință“. Spiritualitatea se referă în mod adecvat la aceste aspecte ale conștiinței care implică deopotrivă conștiința adevărului și divinității și includ toate referirile la Absolut și la Realitatea atotprezentă, care constituie sursa și domeniul infinit al tot ceea ce există, precum și al existenței înseși.

În această definiție, conștiința include toate posibilitățile și realitățile, în totalitatea lor, constituind spațiul și matricea în care conștiința progresează până la potențialitatea sa ultimă. Putem valida drept sigură și corectă această cale, cel puțin până la nivelul 1.000 al conștiinței, punct în care căutătorul „se va dizolva ca o iluzie“.

Învățătura fiecăruia dintre marii învățatori spirituali ce au trăit vreodată poate fi acum verificată și calibrată în detaliu. Nivelul 600 al conștiinței denotă pragul la care dualitatea dispare în nondualitate. În acest punct se poate dura deja un pod între cele văzute și cele nevăzute, între cele cunoscute și cele necunoscute, între cele obișnuite și cele posibile. La nivelul 600, spiritul și omul se întâlnesc. Cele vizibile se contopesc și se dizolvă cu cele invizibile. Este un punct de referință care ne servește drept ghid. Este nivelul iluminării.

Destul de curios, testarea kinesiologică a Adevărului însuși calibrează la nivelul 600 și, prin urmare, constituie expresia fizică a întâlnirii dintre domeniul dualității și domeniul nondualității. Studiarea naturii conștiinței constituie probabil cel mai puternic și mai pur dintre toate drumurile și abordările spirituale, pentru că se autocorectează și se autopropagă.

Literatura referitoare la conștiință și spiritualitate poate să ne inducă ușor în eroare. Din acest motiv, astăzi, căutătorii serioși ai iluminării exclud orice învățătură al cărei adevăr nu poate fi

verificat obiectiv. Nivelele conștiinței situate între 500 și 1.000, denotă ceea ce poate fi descris drept domenii sau dimensiuni diferite.

Învățătorii spirituali situați în marjele superioare ale nivelului 500 sunt cei care au cele mai multe contacte cu un număr semnificativ de oameni. Atunci când conștiința lor evoluată din punct de vedere spiritual atinge nivelul 700, ei devin mai puțin disponibili, intrând în tărâmul legendei, iar moștenirea lor constă în înregistrarea învățăturii lor.

Putem reprezenta viața umană ca pe diferite câmpuri și nivele ale conștiinței umane care comunică între ele, oamenii nefiind decât niște purtători de cuvânt sau crainici impersonali ai acestora. Astfel, defăimarea religiei sau spiritualității de către savanții materialisti nu constituie de fapt o viziune personală a acestora, ci doar o expresie a câmpurilor energetice de la nivelul 400, cu toate limitările și capacitățile lor. În marjele inferioare ale nivelului 400 există în mod particular un egotism referitor la intelect, rațiune și intelectualizare. Prin urmare, la nivelul 400, Dumnezeu este înlocuit de știință. Aceasta din urmă este considerată atât izvorul tuturor cunoștințelor, cât și al speranței pentru viitor.

În cadrul nivelului 300, speranța salvării omului se găsește în politică; prin urmare, tot aici avem de-a face cu războaiele purtate în numele ideologilor politici, etichetelor și sloganelor, precum și cu toate degradările valorilor vieții individului uman pe care le implică acestea. Oamenii „râi“ sunt eliminați prin intermediul ghilotinei, scaunului electric sau sunt întemnițați. La acest nivel există o preocupare dualistă pentru domeniile limitate ale „binelui“, respectiv „răului“, cu toată orbirea firească a acestora cu privire la poziționalitatea ce crează asemenea dihotomii.

Nivelele inferioare trăiesc într-o lume haotică, dat fiind că definițiile binelui, respectiv răului, variază de la moment la moment, de la cultură la cultură, în funcție de educație, coeficient de inteligență, ascendență socială sau localizare geografică. Acest nivel este foarte vulnerabil la știrile din presă, care exploatează la maximum sentimentalismul și emoționalitatea publicului.

Nivelul 400 este marcat de dihotomia științific/nesstiințific. Astfel, știința însăși devine terenul unui reduționism și determinism mecanic, consolidat de o dogmă predominantă ce poate rivaliza cu dogmatismul Bisericii din perioada Evului Mediu.

Odată cu nivelul 500 al conștiinței, tendința de a cădea în capcana limitelor și în ignoranța dihotomiilor se diminuează, iar aceste falsuri își slăbesc puterea asupra minții. În cadrul nivelului 500, spiritul (în forma iubirii) începe să dizolve aceste extreme, iar umanismul și etica situațională, care ia în considerare contextul, începe să dea naștere unui echilibru etic, menit a contrabalansa extremismul.

Nivelul inimii (500) devine o punte de legătură de la secularism și moralism vindicativ, deschizând ușa spre considerarea altor viziuni alternative - bunăvoința, mila și iertarea cu ajutorul înțelegerii. Marea putere a nivelului 500 constă în folosirea facultății înțelegerii, care este tocmai calitatea care permite trecerea la nivelul 540, cel al Iubirii Necondiționate.

În cadrul acestor nivele există capacitatea de a diferenția între acțiune și autorul acesteia. Astfel, mama își vizitează fiul în închisoare și continuă să-l iubească, în ciuda faptului că a comis o crimă oribilă. În cadrul nivelului 500 există, de asemenea, capacitatea de a înțelege atât limitele omului, cât și faptul că acesta nu se poate ridica dincolo de ele. Capacitatea și disponibilitatea de a-i ierta „pentru că nu știu ce fac” devine un obiectiv realizabil, pe măsură ce bunăvoința înlocuiește dorința de răsplătă, răzbunarea și contra-agresiunea. Astfel, capacitatea de a ierta devine cheia de boltă.

În cadrul nivelului 500 devin evidente limitele capacității de alegere. Iese la iveală copilul din fiecare dintre noi, iar inocența primordială a acestuia devine mai vizibilă și înclină să înlăture recursul la răzbunare care, în societatea noastră, ia adesea forma crimei sau chiar o formă mai rea.

Tot în cadrul nivelului 500 există și capacitatea de a înțelege că toate acțiunile constituie rezultatul unei multitudini de factori, astfel încât responsabilitatea este văzută ca fiind prezentă și posibilă numai în anumite grade, în funcție de context și de

condiții. Comportamentul îmbracă haina nuanțelor, iar simplificările nu mai sunt acceptate. Judecățile radicale „în alb și negru” încetează, iar diferitele paradoxuri sunt cântărite și luate în considerare. Devine comprehensibil faptul că lucrurile nu se petrec împotriva voinței noastre, ci numai prin concurența dintre pozițiile noastre spirituale actuale ori trecute și alegerile pe care le facem. Viața, în toate expresiile sale, vede acest lucru ca pe o oportunitate pentru creșterea spirituală.

Viața umană, așa cum este experimentată în mod obișnuit, constituie o epopee și o dramatizare a tuturor posibilităților situate sub nivelul 600, punct în care contextul se schimbă în mod radical, iar ceea ce până acum păreau a fi obstacole, se prezintă ca principii și provocări ale conștiinței. La nivelul 600, percepția este înlocuită de viziune. Ceea ce ar fi putut fi considerat a fi un ghinion în lumea percepției, poate fi văzut acum, în lumina mai avansată a conștiinței viziunii, un dar.

Tot la nivelul 600, identificarea cu trupul fizic încetează. Astfel, cea mai mare frică dintre toate, moartea însăși, dispare ca „realitate” posibilă. Asemenea unei omizi provenite din coconul său, noul spirit eliberat se bucură de non-materialitatea sa, de vreme ce Sinele este complet invizibil.

Nivelele superioare valorii de 600 pot fi descrise cel mai corect ca o stare sau o condiție total prezentă și autoevidentă, de parcă n-ar exista nici subiect, nici obiect. Cunoșcătorul și obiectul cunoașterii sale sunt identice în sine și autoevidente, ca unul și același lucru, fără diviziuni. Nu există interior sau exterior, nici individ versus Dumnezeu, nici parte versus întreg, nu există nici o entitate absolut independentă. Toate dualitățile au fost depășite. Conștiința e autoexistentă, astfel încât nu mai există nici o individualitate care s-o experimenteze.

Pentru un clipă, atunci când sinele dispare în Sine, există un moment tranzitoriu de mirare și venerație, de o deosebită profunzime. Este experimentată moartea sinelui și apoi totul devine liniște și pace. Pare un fapt absurd că odată corpul fusese considerat în accepția de „eu”, fapt care este pus pe seama unei greseli și a uitării. E ca și când cineva ar uita brusc și în mod misterios cine este de fapt și acum își aduce aminte plin de bucurie.

Toate temerile și vicisitudinile vieții dispar și, acum, liberi de sentimentul morții înseși, încercăm aducerea aminte a faptului că am existat dintotdeauna și vom continua mereu să existăm, iar supraviețuirea nu a fost niciodată o problemă. Siguranța noastră innăscută a fost garantată de însăși realitatea Sineului, care este atotprezentă și dincolo de spațiu și timp. Nu pot fi posibile nici un fel de începuturi sau sfârșituri, pentru că realitatea noastră a existat înaintea tuturor lumilor și universurilor. Nu există nici măcar întrebări și răspunsuri, pentru că în cadrul identității nu există nici o dihotomie.

În această stare, suntem dincolo de toate poziționalitățile și artefactele minții. Ar fi mai corect să spunem că Sinele nostru constituie realitatea din care provine totul. Totul este complet, autonom și lipsit de orice nevoie exterioară, de vreme ce însăși ideea de „exterior” constituie o imposibilitate. Astfel, Sinele înseamnă „context”, iar sinele „conținut”.

Nu există nici o diviziune între Creator și ceea ce este creat. Totul se crează de la sine, ca manifestare a minții lui Dumnezeu. Această mare conștiință caracterizează nivelul 700 al conștiinței, unde Sinele este Tot Ceea ce Este. Deoarece universul evoluează de la sine și se autoîmplinește, nu este necesară nici o intervenție. Toate se află într-un echilibru și o armonie perfectă.

Nivelele 800 și 900 ale conștiinței reprezintă cele mai înalte valori ale conștiinței potențiale a umanității. Un înțelept se poate întoarce ocazional în lume, dar lumea este transformată acum. Nu mai este o lume de indivizi ce au nevoie de „salvare”, ci de un câmp energetic care să-i ridice și să-i întărească. Fiecare conștiință care se găsește în lume și care calibrează peste nivelul Integrității servește la contrabalansarea negativității celor 78 % din totalul populației omenirii care reflectă negativitatea situată sub pragul nivelului 200.

Puterea nivelului 1.000 al conștiinței contrabalansează totalul negativității întregii omeniri și nu crează numai potențialitatea, ci și certitudinea salvării întregii umanități. Deși acest lucru pare a se desfășura lent în lumea timpului, el există deja în realitatea absolută aflată dincolo de timp.

Progresul spiritual se bazează pe o acceptare fundamentată pe alegere și liber arbitru și, astfel, cu toții experimentăm numai lumea pe care noi înșine am ales-o. Universul nu are victime, iar toate eventualitățile constituie desfășurarea deciziei și alegerii interioare.

Oare cine (sau ce) este răspunzător pentru aparenta întârziere a acestui destin inevitabil? Se pare că este vorba despre câmpurile energetice de atracție pe care le-am desemnat prin termeni ca „forță”, iluzie sau falsitate. Punctul central al acestei atracții constă în identificarea sineului cu corpul și în temerile legate de supraviețuire ce apar de aici. Moartea este temută ca sfârșit al vieții, fiind percepută ca o realitate autoexistentă, posibilă, ce are o existență teribilă.

Pentru sinele superior, viața umană este compusă din jocuri și șarade, deoarece, inconștient, toată lumea știe că moartea nu este posibilă în realitate.

Cum altfel ar mai exista oameni care să-și riste „viața” pentru victorii politice sau bari? Chiar și la o privire sumară, corpurile mutilate de pe câmpurile de luptă ar convinge orice aspirant la statutul de erou că gloria războiului este o totală absurditate. După un război în care au murit 70 de milioane de oameni, granițele țării rămân aceleași, afacerile revin la normal și întreaga șaradă nu e decât o glumă tristă. Foștii dușmani își strâng acum mâna, asistă reciproc la Ziua Memorială și vizitează monumentele închinat victimelor războiului.

Într-un joc de sah, piesele nu sunt distruse, ci numai eliminate de pe tablă. El se angajează în performanțe ce sunt deplin convingătoare pentru jucători și spectatori. La un anumit nivel, fiecare jucător oferă un serviciu spiritual celorlalți prin acționarea lecțiilor ce trebuie să fie însușite, spre binele tuturor. Actele de curaj trezesc sufletul la puterea sa innăscută, de care va avea nevoie pentru a atinge conștiința ultimă.

Dincolo de nivelul 600, nu există nici un sine personal care să ia decizii. Progresia constituie o expresie a naturii conștiinței înseși. Prin urmare, angajarea într-un anumit obiectiv spiritual este cea care ține corpul în stare de funcționare în lumea materială până când proiectul e încheiat. În realitate există o singură viață, numai că aceasta are aparența unor capitole succesive.

Notă cu privire la Biblia creștină (versiunea Regelui James)

Vechiul Testament calibrează la nivelul 190. Cu toate acestea, Cartea Genezei se situează la nivelul 660, Psalmii la 650 și Proverbele la 350. Dacă le-am exclude pe acestea, cărțile veterotestamentare rămase ar calibra numai la nivelul 125.

Noul Testament calibrează la nivelul 640. Cu toate acestea, dacă am exclude Cartea Revelațiilor (Apocalipsa) - care se situează abia la nivelul 70 - atunci Noul Testament ar calibra la nivelul 790.

Biblia în forma sa actuală calibrează la nivelul 475. Dar, pentru a o face cu adevărat „sfântă” (așa cum implică titlul ei de Sfânta Scriptură), ar trebui să excludem toate cărțile Vechiului Testament (cu excepția Cărții Genezei, Psalmilor și Proverbelor) iar din Noul Testament, Apocalipsa. Dacă am face acest lucru, Biblia ar fi cu adevărat sfântă, deoarece ar calibra la nivelul 740.

Este important de notat că versiunea Lamsa a Bibliei (tradusă din limba aramaică) este mai corectă decât versiunea Regelui James (tradusă din greacă). Ea calibrează cu 20 de puncte mai mult. Versiunea Regelui James conține erori serioase - de exemplu, în episodul de pe cruce, Iisus este citat greșit ca spunând „Doamne, pentru ce m-ai părăsit?”, în versiunea aramaică citatul sunând „Doamne, pentru aceasta am fost trimis”. Iisus vorbea aramaica, nu greacă vezi Introducere, Biblia, versiunea Lamsa, pg. xii.

Dacă versiunea Lamsa a Bibliei ar exclude Vechiul Testament (cu excepția Cărții Genezei, Psalmilor și Proverbelor) și Apocalipsa, ar calibra la nivelul 810. Dacă Apocalipsa ar fi înlăturată din Noul Testament, atunci Noul Testament al versiunii Lamsa ar calibra la nivelul 880.

CAPITOLUL V

Victoria asupra eului

Simplitatea

Esența tuturor învățăturilor spirituale poate fi rezumată în câteva fraze simple. De fapt, punctul principal al acestora constă într-un avertisment - și anume acela de a evita, pe de o parte, ceea ce generează un răspuns kinesiologic slab și de a urma, pe de alta, impulsurile care ne fac puternici!

Alegeti să fiți binevoitori, iertători, plini de compasiune și conduși de iubire necondiționată față de tot ceea ce înseamnă viață (în toate expresiile acesteia, fără excepție, inclusiv față de cea proprie). Concentrați-vă asupra servirii neegoiste și oferiți iubire, considerație și respect tuturor creaturilor.

Evitați ceea ce este negativ, dorințele lumești și toată lăcomia de plăceri și posesuni pe care le presupun acestea. Depășiți tendința de a face judecăți de valoare (de genul *este bine/rău*), vanitatea de a fi „corecți” cu orice preț și capcana de a-i judeca pe ceilalți.

Căutați să înțelegeți în loc să condamnați. Venerați învățătorii care vă transmit aceste principii și ignorați-i pe toți ceilalți. Aplicați aceste principii asupra modului în care priviți viața - atât pe cea proprie, cât și pe a celorlalți. Aveți încredere în iubirea, mila și infinita înțelepciune a Divinității, care vede dincolo de eroarea umană și mai departe de limitele și slăbiciunile morale. Aduceți în prim-planul vieții voastre credința și încrederea în iubirea lui Dumnezeu care e a-toate-iertător și înțelegeți faptul că teama, condamnarea și judecata nu sunt decât creații ale eului. Precum soarele, iubirea lui

Dumnezeu strălucește în mod egal pentru toți. Evităm descrierile negative (provenite din erorile antropomorfe) ale unui Dumnezeu gelos, mândru, distructiv, pătător, favorizator, răzbunător, nesigur, vulnerabil etc.

Abandonare și sacrificiu

Aceștia sunt termeni arbitrari care reflectă căutarea anumitor principii spirituale din perspectiva intereselor vaxate ale eului și a justificărilor pe care acesta le aduce în sprijinul negativității. Pentru că, în vreme ce spiritul consideră amintitele principii drept un câștig, eul le percepe ca pe o amenințare la adresa poziționalității.

Aceste abandonări și sacrificii se leagă strâns de înlocuirea vanității cu smerenia. Practic, ceea ce trebuie să facem este să renunțăm la vanitatea de a-i judeca pe ceilalți. Părăsirea poziționalității are darul de a anula limitele induse de „eroarea polarizării contrariilor” (pentru că aceasta constituie consecința dualistă a percepției). Renunțarea la folosirea termenului „Eu” generează o slăbire a influenței miezului narcisist al eului. De aceea, înlocuim obiceiul de a vă exprima ideile prin pronumele subiectiv „eu” cu folosirea persoanei a treia. Mai mult, folosirea unor afirmații impersonale pentru a ne exprima părerile are darul de a evita o implicare personală în probleme. Afirmațiile neutre înclină să fie mai echilibrate și mai obiective, deoarece includ mai multe părți ale unui argument și nu un punct de vedere unilateral.

Ceea ce observăm în lumea evenimentelor umane nu e nici bun, nici rău, ci reprezintă numai o expresie a câmpurilor energetice ale conștiinței, care se exprimă prin intermediul anumitor indivizi în anumite condiții de spațiu și timp. Dacă evităm poziționalitatea ipotetică, după care oamenii „ar putea” fi diferiți de cum sunt, vedem că, de fapt, oamenii nu pot defel să fie altfel, în ciuda oricărui eforturi ar depune pentru aceasta. Pentru că, dacă ar fi avut posibilitatea de a fi diferiți, ar fi fost așa. Posibilitățile sunt definite de limite; astfel, ipoteticul nu există,

pentru că nu constituie o realitate, ci o imaginație. Este irațional, așadar, să condamnăm comportamentul uman prin compararea sa cu un ideal ipotetic. Indignarea face loc compasiunii prin intermediul înțelegerii și pune în lumină adevărul marilor formulări istorice: „Ei nu știu ce fac” sau „singurul păcat constă în lipsa înțelegerii”.

Depășirea negativității

Nu e deloc eficient să ne „luptăm cu păcatul” și să intrăm într-o competiție în care, folosindu-ne de „puterea voinței”, să ne depășim defectele. Aceste atitudini nu constituie altceva decât niște poziționalități care orbesc mintea cu eroarea dualistă a „contrariilor”.

Calea de a ieși cu bine din acest conflict nu este aceea de a încerca să eliminăm ceea ce e negativ ci, dimpotrivă, de a alege și a adopta pozitivul. Realizarea faptului că misiunea noastră în viață nu e aceea de a judeca, ci de a înțelege, are darul de a rezolva automat dilemele morale. De fapt, profesioniștii fac întodeauna acest lucru. Avocații și medicii le vor spune chiar pacienților și clienților lor că datoria lor constă din a-i apăra, respectiv vindeca, și nicidecum din a-i judeca. Un mare chirurg operează cu același profesionalism și un criminal și un sfânt, dacă sănătatea acestora este în pericol. „Nu sunt în postura de a judeca aceste diferențe” – iată o afirmație obișnuită în asemenea cazuri.

Experimentăm o mare ușurare atunci când înțelegem că, prin adoptarea unei vieți spirituale, putem depăși starea de a condamna și ura ce izvorăște din procesul condamnării. Această strădanie pentru „bunurile” spirituale vine în beneficiul întregii omeniri și, prin urmare, putem afirma că este vocația cea mai vrednică de laudă dintre toate.

Angajarea spirituală definește un rol distinct, care diferă de cel al persoanei neangajate. Aceasta implică un set de standarde diferite și o deplasare a concentrării energiei și a atenției de la căutarea obișnuită a vanității eului și a realizărilor lumești. Câștigurile materiale sau egocentrice sunt sacrificate în favoarea

progresului spiritual. Astfel, ceea ce e trecător devine subordonat permanentului, iar ceea ce are o valoare reală este ales în detrimentul iluziei. Un instrument foarte util în luarea oricărei decizii este acela de a ne proiecta asupra imaginii proprii noastre morți, întrebându-ne pentru ce decizie am prefera să fim răspunzători atunci.

În urma cercetării spirituale (pe care oricine o poate verifica), știm cu certitudine că niciodată conștiința nu uită și nu omite nici măcar o iotă a vieții; totul este numărat și pentru totul trebuie să ne asumăm răspunderea. Nimic nu trece neobservat sau neînregistrat. Acest fapt este conform totalității experienței umane și înțelepciunii acumulate de-a lungul tuturor culturilor și erelor; mai mult, el constituie o temă comună a tuturor religiilor și învățăturilor spirituale.

Apoi, în practică, negativitatea este depășită, pur și simplu, prin decizia de a alege opusul său. Grație disciplinei interioare care provine din angajarea cu toată ființa, alegerile negative nu mai sunt considerate opțiuni valide. Acest lucru se petrece aproape automat, ca o consecință a alegerii obiectivelor spirituale, pe care le considerăm a fi superioare obiectivelor lumești.

Urmarea propriilor îndemnuri

În general, vederile spirituale nu sunt foarte populare în societate. Nu este necesar să impunem celorlalți vederile noastre. Cel mai bun mod de prozelitism e cel fundamentat pe propriul exemplu și nu cel exercitat prin constrângere. Îi influențăm pe ceilalți mai degrabă prin ceea ce suntem decât prin ceea ce spunem sau prin ceea ce avem. Exprimarea unor vederi contrare opiniei publice poate constitui un element de laudă dacă privim din perspectivă sociologică, dar, procedând astfel, vom conduce la conflicte și discordie în lume. Rolul reformatorului social și politic constă tocmai în căutarea „cauzelor”, dar această activitate este diferită de cea a căutătorului iluminării. Se poate considera adesea că aceste strădanii demne de toată lauda merită

un suport simpatetic, dar nu trebuie uitat că ele constituie, de asemenea, poziționalități definite perceptual, cu programele și limitele lor intrinseci. Implicarea în problemele societății este un lux pe care căutătorii iluminării spirituale trebuie să-l lase în urmă.

Fiecare persoană are de îndeplinit propria sa karmă și propriul destin - și ar fi foarte bine să nu se producă o confuzie între aceste două misiuni. Sfinții din istoria umanității, motivați din punct de vedere spiritual, au ridicat cu adevărat omenirea; aceasta a fost natura misiunii lor și meritul curajului spiritual - acest fapt implicând, adesea, chiar sacrificarea vieții lor fizice. În mod colectiv, acești sfinți sociali au inspirat națiuni și culturi întregi și, astfel, prin intermediul vieții lor publice, ei au servit în tăcere întreaga omenire, generații de-a rândul.

Chemarea pe care o urmează aspirantul spiritual îl îndreaptă spre smerenie în societate și spre servirea întregii omeniri. Sfinții sociali ridică nivelul conștiinței celorlalți prin acțiune exterioară și puterea propriului exemplu, devotații spirituali prin creștere interioară. Fiecare creștere survenită în nivelul conștiinței influențează nivelul conștiinței întregii omeniri într-o manieră tăcută, ce se poate discerne și demonstrabilă prin intermediul cercetării spirituale. Nivelul calibrat al conștiinței omenirii reprezintă un compus rezultat din stadiul de evoluție al fiecărei persoane, iar nivelele care produc o calibrare înaltă sunt de o imensitate de ori mai puternice decât cele negative.

Puterea iubirii emanată de conștiința unei mici fracțiuni a umanității contrabalansează, de fapt, complet negativitatea imensei majorități a oamenilor. 78% din populația lumii se găsește încă în limitele gamei negative, sub nivelul 200, și un procent de numai 4% din totalul oamenilor ating nivelul iubirii necondiționate, care calibrează la valoarea de 540. Prin urmare, orice gând de iubire și compasiune contrabalansează multe gânduri negative ale altora. Noi nu schimbăm lumea prin ce facem sau spunem, ci ca o consecință a ceea ce devenim. Astfel, fiecare aspirant spiritual servește lumea.

Viața obișnuită

Semnificația este definită de context care, la rândul său, determină motivația. Motivația este aceea care determină valoarea spirituală. A dedica acțiunile noastre ca pe un serviciu adus vieții din iubire înseamnă a le sanctifica și a le transforma din motivații egoiste în daruri lipsite de egoism. Definim excelența ca pe o dedicare celor mai înalte standarde. Astfel, prin puritatea strădaniei, fiecare acțiune poate fi oferită gloriei lui Dumnezeu. Orice sarcină și muncă poate constitui un ingredient al contribuției pe care o aducem lumii. Chiar și cea mai minoră sarcină poate fi privită din perspectiva servirii binelui comun și, astfel, orice muncă este înnoibilă.

În funcție de modul în care o contextualizăm, viața poate însemna bucurie sau resentiment. Invidia este înlocuită cu generozitatea. Dacă alții beneficiază de eforturile noastre, cu atât mai bine. Fiecare dintre noi are oportunitatea de a-și aduce contribuția la armonie și frumusețe prin amabilitatea față de ceilalți, sprijinind totodată spiritul uman. Ceea ce oferim gratuit vieții se întoarce la noi, pentru că noi însine suntem parte a vieții. Fiecare dar se întoarce la cel care l-a făcut. Ceea ce afirmăm în ceilalți, afirmăm, de fapt, în noi însine.

Viața excepțională

Pentru a fi realiști, trebuie să ținem seama de faptul că, în societatea noastră, dedicarea vieții atingerii iluminării este o alegere destul de puțin comună. În general, scopul pe care și-l propune societatea este succesul în lume, în timp ce scopul iluminării este tocmai acela de a transcende lumea. Este important să mai amintim și faptul că lumea operează în cadrul paradigmei newtoniene limitate a cauzalității lineare, ce are percepțiile sale prevalente cu privire la ceea ce este „real”.

Pe de altă parte, spiritualitatea se bazează pe realități invizibile și pe domeniile non-dualității și, prin urmare, poate părea ireală sau, în cel mai bun caz, o ciudătenie pentru lumea obișnuită.

Pentru realiștii care operează în marjele reducionismului material și al „rezultatelor” măsurabile și concrete, valorile spirituale par vagi, efemere și suspecte. Prin urmare, nivelele științei și Logicii (care calibrează la nivelul 400 și domină societatea noastră) percep valorile și motivațiile celor de la nivelul 500 cu scepticism și continuă prin a nega orice realitate a nivelelor superioare valorii 600.

De obicei, înțelegerea majorității oamenilor cu privire la spiritualitate sau religie (pe care le confundă între ele), se leagă strâns de valorile de „bine” și „rău”. În general, societatea este dominată de antinomia morală între bine și rău, fapt care generează întreaga panoplie a instituțiilor legii, închisorilor, reglementărilor guvernamentale, taxelor, completelor de judecată, poliției, armatei, politicii și războiului.

Prin contrast, organizațiile pure din punct de vedere spiritual sunt lipsite de structuri autoritare, nu posedă sedii sau edificii, nu au un staff de oficiali, trezoreri, nici bani sau alte bunuri, evită să exprime vrece părere partizană și rămân în afara oricăror probleme exterioare obiectivului lor. Prin însăși natura lor, organizațiile spirituale nu fac declarații publice, nu urmăresc atragerea de prozeliti și operează exclusiv prin intermediul aderării voluntare la principiile spirituale. Ele nu au angajați, nici datorii, obligații sau investiții. Astfel, despre spiritualitatea adevărată se poate afirma că este „în lume”, dar nu „din lume”. Spiritualitatea nu caută laude sau reputație, dar nici nu acceptă învinovățirea.

Cele mai bune exemple ale grupurilor spirituale din societatea noastră sunt așa-numitele grupuri „bazate pe cele 12 etape”. Puterea acestora derivă strict din puritatea lor spirituală, iar ele au evoluat într-o asemenea măsură, încât se pot adresa unei game largi de suferințe umane. Aceste grupuri calibrează la nivelul 540, care corespunde iubirii neconditionate.

„Viața excepțională” devine, astfel, în virtutea contextului și a semnificației; alegerile instituie o ierarhie a valorilor care motivează toate activitățile. Diferența dintre viața obișnuită și viața excepțională este în principal una ce ține de context. A valoriza iubirea mai presus de acumulările materiale constituie deja o schimbare de atitudine atât de majoră, încât transformă viața.

Atunci când oamenii devin dedicați și inspirați din punct de vedere spiritual, întreaga lor viață poate ajunge la o ruptură majoră. Multe asemenea persoane își părăsesc brusc serviciile, cariera, familia, prietenii și poziția, retrăgându-se adesea în locuri liniștite. Această schimbare majoră este privită de multe ori cu îngrijorare de familiile și asociații lor, care caută explicații psihologice plauzibile. În lumea obișnuită, oamenii normali nu părăsesc tot ce au pentru a porni în căutarea lui Dumnezeu. Aspiranții spirituali confundă cele lumești cu disponibilitatea lor de a renunța la tot, pentru a urma o chemare interioară invizibilă. Deoarece scopurile persoanelor orientate spre spiritualitate sunt invizibile, lumii obișnuite îi pare că respectiva persoană a înnebunit sau că încearcă să „fugă de realitate”.

Familiiile și prietenii pot fi supărate sau ofensate în fața acestei evidente respingeri a obiectivelor pentru care toată lumea se străduiește din greu. A părăsi privilegiile, banii, puterea și poziția pare chiar o atitudine insultătoare. Mulți devotați adoptă un stil de viață simplu, non-material, care și el poate părea în ochii foștilor apropiați drept o „dezertare din fața responsabilității”.

Grupuri Spirituale

Alăturarea la un grup sau organizație spirituală constituie o alegere personală determinată de mulți factori, deopotrivă prezenți și trecuți. Cel mai important factor este nivelul calibrat al conștiinței grupului sau liderilor acestuia. În mod tradițional, „grația maestrului” constituie sursa interioară a puterii învățăturilor spirituale, fapt ce este direct proporțional cu nivelele calibrate ale conștiinței. Astfel, nivelul calibrat de adevăr al inițiatorului unei învățături, precum și cel al învățăturilor în sine, constituie un aspect crucial. Acest punct nu trebuie ignorat niciodată.

Entuziasmul și zelul nu se substituie adevărului, după cum nici credința milioane de adepți nu o poate face. Discernământul spiritual este un dar rar și, vorbind din punct de

vedere istoric, nu se petrece până ce al treilea ochi nu se deschide spre viziunea spirituală. Până să se întâmple acest lucru, orice căutător spiritual, indiferent cât de cinstit, poate fi cu ușurință indus în eroare. Dacă impostorii spirituali n-ar fi carismatici, demni de crezare și convingători, n-ar mai avea adepți. Pentru a putea sesiza adevărata natură a acestora este nevoie de o conștiință foarte avansată. Motivul acestei erori spirituale rezidă în faptul că eroarea falșilor guru este una ce ține de context, iar contextul e dincolo de percepția limitată a inițiatului.

De asemenea, nici erudiția nu constituie o garanție a adevărului. Există învățători străluciți care (la o examinare mai atentă) se dovedesc a avea chakra inimii dezechilibrată. Prin contrast, acci învățători foarte calzi și iubitori, dar care nu au activat cel de-al treilea ochi - sau chakra coroanei - își pot conduce adepții pe un drum greșit, spre cele mai dureroase experiențe umane, în care deziluzia spirituală conduce la depresii și chiar la sinucidere.

Religiile Tradiționale Majore

Dictonul *caveat emptor* (ai grijă ce cumperi) se aplică fără excepție. Multe dintre marile religii ale lumii au provenit din culturi nomade și triburi primitive. Ignoranța era foarte pregnantă în acele timpuri. Oamenii ignoranți înclină să gândească în termeni antropomorfi și să fie ușor de impresionat și de condus, în special prin frică și superstiție. În acele zile, cultele erau agresive. Știința lipsea și, prin urmare, multe fenomene ale naturii erau atribuite unor puteri supranaturale. Și pentru a influența aceste puteri supranaturale, au apărut tot soiul de amulete, oase, pietre, figuri cioplite, sunete magice și simboluri. Erau incluse și anumite locații și fenomene ale naturii, munți, vulcani, pământuri sacre, locuri și ruine sfinte.

„Zei” erau responsabili pentru dezastrele majore. Foametea, inundațiile, cutremurele de pământ, eclipsele de soare și poziția astrelor erau investite cu semnificații supranaturale și cu puteri magice. Oamenii adorau animalele și spiritele animale.

Animismul era prevalent. Peste tot erau implicate „spiritele”. Prin urmare, manipularea spiritelor devenise o activitate de căpetenie. Foarte importante erau considerate stupefiantele sacre, farmecele, incantațiile, transele și sacrificiile. Zeii mâniași trebuiau îmbunați prin autoînfoamțare, flagelare, sacrificii animale, mutilări, jocuri cu fiare periculoase și cobre, așezări pe paturi de cuie, mortificări ale cărnii, sărăcie „sfântă”, torturi rituale, uciderea animalelor, păsărilor și fecioarelor.

Această mlaștină de cruzime și ignoranță a constituit adesea contextul cultural din care au provenit religiile. De ce anume se considera că Dumnezeu este satisfăcut de curgerea sângelui animal sau de moartea fecioarelor - iată un fapt care nu poate fi înțeles până ce nu realizăm că aceste culturi au zeificat exact opusul lui Dumnezeu. Aceste distorsiuni grosolane ale adevărului au provenit din proiecțiile părții întunecate a eului, iar „zeii” negativității erau în realitate zei ai splinei, ai răzbunării, geloziei, invidiei, condamnării, furiei, distrugerii și pedepsei; zei care condamnau sufletul la chinurile iadului și distrugau civilizații întregi prin foamete, epidemii, inundații, incendii și furtuni.

Dat fiind faptul că religia a provenit din această mlaștină a negativității, ea a inclinat să se concentreze asupra celor negative: păcatul, iadul, pedeapsa „justificată”, folosindu-le ca scuză pentru toate formele de cruzime, pentru războaie, mutilări, persecuții pentru convingerile religioase, arderi pe rug, exilări și alte atitudini deloc pioase.

Toate acestea erau considerate sfinte, de vreme ce suferința (în toate formele sale), era deificată. Prin urmare, uciderea necredincioșilor era lăudată, iar conflictul era considerat justificat. Putea fi explicat întotdeauna prin invocarea nedreptăților trecute, ce păreau a justifica răzbunarea pentru multe generații și secole.

Dată fiind toată această negativitate, religia a devenit cel mai mare opresor al societății și un bastion al injustiției și cruzimii. O cultură care trăiește în veninul splinei are așteptarea și proiecția unui Dumnezeu amenințător, crud și violent. Această identificare greșită a „zeilor Infernului” cu Dumnezeul Paradisului constituie o eroare spirituală uriașă și uluitoare, a căror consecință la seara omenirii sunt de o gravitate aproape incomprehensibilă.

Cândva, totalitatea suferințelor umane mi-a fost revelată în conștiință, iar această revelație a fost șocantă. În acel moment, ateismul a luat locul religiei. Credința în Dumnezeu, în condițiile existenței unei asemenea suferințe, a depășit puterea mea de înțelegere. După mai mulți ani, am înțeles că eroarea provenea din faptul că-i atribuiam lui Dumnezeu însușirile eului. Privind retrospectiv, este evident că ateismul nu constituia decât o formă de respingere a falșilor zei ai omenirii, pentru că exista intuiția spirituală care afirma că adevărul Dumnezeu ar fi fost exact opusul celor predicate de religie. Această intuiție a fost confirmată mai târziu, când emergența și radianța Divinității a anulat rămășițele oricăror credințe absurde de acest gen.

O simplă consultare a Scalei Conștiinței relevă faptul că „zeii” tradiționali, mâniași, calibrează sub nivelul 200 și, prin urmare, se situează în afara integrității; aceștia conduc în direcția falsității și nu în cea a adevărului. Pe aceeași Scală se vede foarte clar că, văzut din perspectiva câmpurilor energetice negative, „Dumnezeu” este descris ca fiind indiferent, răzbunător, punitiv, vindicativ și disprețuitor. (Dumnezeu disprețuiește toți păcătoșii). Aceștia sunt zeii urii, prin intermediul cărora omenirea și-a justificat cruzimea și barbaria de-a lungul secolelor.

Istoria civilizației ultimilor cel puțin cinci mii de ani a fost una a unor orori repetate, care au culminat în ultimul secol cu măcelărirea a milioane de oameni. Identificarea greșită a demonilor cu zeii a avut consecințe foarte grave pentru omenire.

În această așezare istorică au existat și oameni mai avansați din punct de vedere spiritual, care au protestat împotriva acestor atitudini distructive, dar societatea i-a etichetat repede drept dușmani ce trebuiau reduși la tăcere. Într-o societate a orbilor, un protestatar care vede lumina este considerat un non-patriot, un iconoclast sau un laș și, cu certitudine, o amenințare la adresa status quo-ului. A nu urma curentul dominant al societății - iată o atitudine considerată periculoasă și subversivă.

De-a lungul istoriei, rari devotați spirituali care au experimentat stările superioare ale conștiinței - sau chiar iluminarea - erau numiți mistici și etichetați adesea drept eretici, fiind astfel persecutați, excomunicați și arși pe rug. Învățăturile

lor constituiau amenințări pentru structurile de putere fundamentate pe erorile spirituale. Într-adevăr, domnia vinovăției, a păcatului și a fricii era serios periclitată de un Dumnezeu infinit de milos, plin de compasiune și iubitor.

Până acum, înțelegerea omului nu a cuprins faptul că adevărul aduce pacea, iar falsitatea – teama. Prin intermediul acestui semn, se poate observa diferența.

La sfârșitul anilor '80, nivelul conștiinței omenirii a sărit de la 190 (unde stagnase multe secole), depășind și pragul critic 200 (nivelul Integrității), pentru a ajunge, în cele din urmă, la actualul nivel de 207. Acest nivel superior al conștiinței nu mai este defel propice cruzimii și urii, lucru confirmat și de faptul că o mare parte a societății – inclusiv bisericile – au renunțat să mai accentueze păcatul și teama. Ele vorbesc acum despre Dumnezeu iubirii. Actualul Papă se pronunță împotriva uciderii, execuțiilor și inchiziției, recunoscând totodată și eșecul apărării nevinovaților. *(Cartea a apărut în versiunea originală engleză în anul 2001, deci sub pontificatul lui Ioan Paul al II-lea. N.r.)*

Este pe cale să se ivească promisiunea unei noi ere a înțelegerii umane cu privire la Dumnezeu. Nivelul conștiinței omenirii este suficient de ridicat acum pentru ca, în locul adorării dumnezeului urii și vinovăției, să poată fi recunoscut adevărul Dumnezeului iubirii.

Omenirea se găsește astăzi la marele prag al adevăratei treziri, care poate constitui adevărata natură a celei de-a Doua Veniri a lui Hristos de care vorbesc scripturile. După ce aproape a atins punctul autoexterminării nucleare, civilizația „s-a dat cu capul de prag” și s-a reîntors spre Lumină. Subvergența adevărului spiritual în contrariul său se poate petrece numai dacă nivelul conștiinței omenirii se găsește sub pragul valorii de 200, dar începe să se corecteze atunci când nivelul predominant al conștiinței umanității depășește linia Adevărului și Integrității (situată la același nivel 200).

Abia în anii din urmă, omenirea a acceptat grația discernerii adevărului de eroare. Ghilotina nu mai semnifică legalitate, libertate ori fraternitate, ci poate fi văzută în adevărata sa lumină. Acum societatea se confruntă cu noi dileme morale, provenite din

juxtapunerea rămășițelor vechilor zei cu noua paradigmă a realității. Întâlnim, așadar, situația paradoxală a ateilor care vin în fața justiției pentru a le fi recunoscut dreptul la libertate – care, conform constituției le-a fost oferit de Dumnezeu. (Constituția și Declarația Drepturilor (*Bill of Rights*) afirmă că libertățile și drepturile provin din faptul că Dumnezeu i-a creat pe oameni egali).

Imediat ce trecem de nivelul 200 al conștiinței, Dumnezeu este văzut ca esență a dreptății, egalității și libertății. El devine binevoitor și prietenos. Paradisul poate fi atins – iată un fapt care devine o realitate plauzibilă, pe măsură ce răsar noi speranțe din abisul de disperare al generațiilor lipsite de speranță ale omenirii. Umanitatea este într-un proces de renaștere, iar Dumnezeul bucuriei îl înlocuiește pe cel al ororii și al fricii.

Emergența noii paradigme a realității

Pe măsură ce nivelul conștiinței omenirii avansează, au loc automat schimbări majore în atitudinile și stilurile sociale predominante. Cele negative devin treptat mai puțin atractive, acceptabile și persuasive. Ura, răzbunarea, mândria și tendința de a judeca găsesc din ce în ce mai puțini entuziaști. Acțiunile punitive sunt văzute acum ca având consecințe foarte neplăcute; inegalitatea și injustiția devin tot mai greu de explicat. Credința în zeii negativi ai istoriei nu mai este nici la modă, nici convingătoare, iar extremele își pierd validitatea acceptabilă.

Responsabilitatea înlocuiește păcatul, etica înlocuiește moralismul vindicativ, iar înțelegerea înlocuiește condamnarea. Termenii de genul „bun” și „rău” devin relativi și, din ce în ce mai mult, contextul este definit și apreciat drept un factor determinant. Sănătatea socială începe să înlocuiască isteria, iar populația nu mai înghite pe nemestecate propaganda urii.

Deși acest progres al conștiinței prevalează acum într-o mare parte a lumii occidentale, există încă zone pe glob aflate sub stăpânirea vechilor zei. Acolo, războaiele religioase și adepții politici ai acestora continuă să distorsioneze adevărul spiritual și să promoveze conflagrațiile și războaiele.

E foarte interesant de notat faptul că vâlul de ignoranță ce orbește culturile este rupt de mijloacele de comunicare electronică, care depășesc frontierele politice. Cine ar fi crezut că răul își va pierde o însemnată influență și putere prin intermediul unui simplu cip de siliciu?

Mesajul adevărului și libertății este acum la dispoziția oricui. Tirania se prăbușește în fața ofensivei internetului. Informația este cel mai puternic instrument inventat de la Gutenberg încolo.

Prin intermediul liberei comunicații, întreaga omenire este unită în jurul valorilor libertății și fraternității. Diferitele „limbi” ce separaseră omenirea în atâtea diviziuni conflictuale sunt unite acum în forma uneia pe care o înțeleg cu mare ușurință chiar și copiii.

De asemenea, emergența noii paradigme a realității s-a reflectat și în recenta cădere spontană a totalitarismului comunist ateu din fosta Uniune Sovietică și Europa de Est. Declinul acestuia în restul lumii este, de asemenea, inevitabil, fiind garantat atât prin intermediul libertății de comunicare, cât și de necesități economice. În Uniunea Sovietică, regimul comunist a căzut fără să fie tras un singur glonț măcar. El nu a fost „înfrânt” de vreun „război împotriva răului”, ci de emergența contrariului său. Evoluția nu se petrece prin înfrângerea negativului, ci prin alegerea celor pozitive și aderarea la acestea. Acest lucru a fost demonstrat încă o dată prin reconcilierea pașnică a Coreei de Sud cu cea de Nord.

În ultimii ani ai secolului trecut s-a petrecut o schimbare majoră și în lumea științei. Știința tradițională era orbită de limitarea la materialismul determinist al paradigmei newtoniene a realității lineare, care condamna conștiința științifică și constituia cauza principală a blocării științei la nivelul 499 al conștiinței. Acesta este nivelul lui Newton, Einstein, Freud și al tuturor celorlalți mari gânditori și savanți. Informațiile ce nu puteau fi explicate prin intermediul calculului integral au fost ignorate pe considerenul că ar fi „haotice” și situate în afara domeniului investigației științifice.

Dat fiind că tot ceea ce înseamnă viață (precum și procesele acesteia) ține de domeniul nonlinear, rezultă că toate aceste cunoștințe și realități se situau dincolo de paradigma științei

clasice. Lucrurile au suferit o schimbare profundă odată cu descoperirea teoriei haosului sau a dinamicii nonlineare, care a dat cale liberă investigației vieții și proceselor acesteia. Astfel - prin intermediul Scalei Calibrate a Conștiinței - a luat naștere un pod pentru a facilita înțelegerea între știință și spiritualitate.

Știința decisese că tot ceea ce nu era definibil și măsurabil („realitatea înseamnă măsurabil”) era ireal și imaginar. În acest fel, știința invalida orice studiu sau cercetare serioasă îndreptată în direcția valorilor umane, adică a iubirii, compasiunii, frumuseții, iertării, inspirației, credinței, loialității, gratitudinii, speranței și fericirii. Cu alte cuvinte, tot ceea ce constituie miezul și realitatea existenței și motivației umane.

De asemenea, știința este incapabilă să înțeleagă semnificația subtilului și intangibilului. Totuși, ea este cel mai bun instrument pe care îl deține omul pentru a evalua și manipula lumea fizică. Faptul că are limite nu constituie un defect, ci doar îi definește marjele de utilitate. De fapt, a-ți cunoaște limitele este un punct tare, nu o dovadă de slăbiciune.

Un element important al teoriei haosului constă în descoperirea așa-numitelor „câmpuri de atracție”. Acestea au arătat că în spatele a ceea ce par a fi evenimente inexplicabile, haotice și aleatorii, există în realitate un câmp energetic ascuns, al cărui model influențează aspectul datelor „stocastice” sau aleatorii. Aceste modele sunt discernibile în spatele fenomenelor și întâmplărilor ce par a fi lipsite de înțeles. Ele includ atât explicațiile schimbărilor globale de mediu și climă, cât și explicarea modului în care ne bate propria inimă.

Inexplicabilul rămâne nepredictibil, dar devine comprehensibil. Nivelele ierarhice ale realității spirituale pot fi verificate și înțelese. Grație înțelegerii faptului că întregul comportament și sistem de credință uman este dominat de anumite nivele ale conștiinței de o putere crescătoare și care au câmpurile lor de atracție ascunse, sunt elucidate motivațiile comportamentului omenirii de-a lungul istoriei.

Cunoașterea nivelului calibrat al conștiinței oricărei culturi, națiuni, instituții, grup sau persoane dezvăluie o gamă foarte predictibilă de atitudini, gânduri și emoții. Precum penele

păsărilor, care urmează un model invizibil, modelele comportamentale ale multor segmente ale societății sunt disponibile pentru a fi studiate și înțelese. O populație dată nu poate decât să accepte paradigma realității ce se găsește în cadrul propriilor parametrii (sau cel puțin nu foarte departe de aceștia), determinați prin nivelul înăscut al conștiinței.

Aceste câmpuri energetice invizibile se extind dincolo de timp și spațiu și sunt prezente de-a lungul întregii istorii, în toate timpurile și pentru oricine. Precum un receptor radio, fiecare persoană intră pe frecvența câmpului de gânduri determinat de propriul nivel al conștiinței. Cei din nivelul 300, de exemplu, reverberează foarte diferit de cei din nivelul 400. Fiecare nivel tinde să minimalizeze realitatea celorlalte nivele. De exemplu, la nivelul 190, mândria constituie o motivație foarte puternică – vezi Germania lui Hitler. Apoi, mândria devine justificarea, mijlocul și finalitatea împlinirii de sine.

Prin contrast, la nivelul 400 predomină rațiunea, logica și informația științifică. Abia atunci când conștiința ajunge la nivelul 500, iubirea și compasiunea primesc o semnificație reală, devenind fundamentul comportamentului uman.

Conflictul dintre diferitele nivele ale câmpurilor energetice influențează problemele și conflictele sociale, cu toate pozițiile politice ale acestora. Opinia publică înclină să oscileze de la o extremă la alta, iar grupul dominant încearcă să elimine vederile celor care gândesc altfel decât în formele și credințele predominante. La nivelele superioare, conflictul e rezolvat prin intermediul înțelegerii și compasiunii, în vreme ce, la cele inferioare, el e rezolvat prin persecuții și război.

Ieșirea omenirii din întunericul și ignoranța trecutului și intrarea acesteia în speranța și promisiunea Luminii nu a fost recunoscută la adevărata valoare a implicațiilor sale majore. Această trecere majoră de la nivelul 190 la 207 constituie cel mai profund și mai semnificativ eveniment al întregii istorii umane. În mod caracteristic, această trecere a fost liniștită, nespusă și situată dincolo de percepție. Posibilitatea ocurenței acestui eveniment în destinul omului a fost prezisă de apariția în rândul omenirii a marilor avatari.

Puterea infinită a Divinității radiază prin nivelele conștiinței, așa cum se întâmplă cu razele soarelui într-o pădure. Ea este cea care susține orice fel de viață. Atunci când este privată de puterea Luminii, conștiința se întoarce la substitutul temporar și iluzoriu al acesteia, forța. Forța e limitată, în vreme ce puterea e nelimitată. Prin urmare, sfârșitul e sigur - forța nu poate sta în fața puterii și, în lipsa unei infuzii de putere, forța, prin propria sa natură, se extenuază și se stinge.

Odată cu extinderea cunoașterii spre non-dualitatea non-lineară a realității, devine evident că cea mai profundă și mai radicală afirmație științifică este „*Gloria in Excelsis Deo*”.

Descompunerea Eului

Revelația se petrece atunci când sunt înlăturate obstacolele aflate în calea sa. Iar aceste obstacole dispar de la sine atunci când înlăturăm „proptelele” care le susțin. Una dintre aceste „proptele” este conceptul de „cauză”. Putem vedea lesne cât de importantă este înțelegerea acestui lucru dacă luăm aminte la faptul că tocmai credința în existența unor cauze constituie principalul punct de sprijin al iluziei reflectate în concepția conform căreia suntem un sine sau eu independent, separat și autoexistent.

„Cauza” este implicit dualistă. Este un „ceva” care cauzează un „altceva”. E, prin urmare, o necesitate logică prin care „Eul” își oferă explicația acțiunilor. Astfel, este presupusă existența unui „gânditor” imaginar în spatele gândurilor, a unui „făptaș” în spatele acțiunilor, a unui „inventator” în spatele invențiilor și a unui „ceva” nedefinit în spatele sentimentelor și așa mai departe.

Un alt aspect caracteristic constă în confuzia identității cu acțiunile, comportamentul, rolurile sau titlurile. Această confuzie provine atât din greșita identificare a sinelui cu autorul acțiunilor, cât și din corolarul acestei identificări, conform căruia noi suntem acțiunile, comportamentele, gândurile și sentimentele noastre. Credința conform căreia *suntem* anumite calități – cum ar fi binele și răul – sau că *suntem* vocația noastră tinde să fundamenteze iluzia unui autor separat în spatele acțiunilor, posesor al unei nesfârșite liste de adjective descriptive.

Astfel, „Eul” este mascat, ascuns și adus dincolo de înțelegere de această nesfârșită mlaștină a definițiilor. Dacă este vorba de niște definiții „bune”, atunci suntem fericiți; dacă,

dimpotrivă, sunt „rele”, atunci ne simțim deprințați ori vinovați. În realitate, toate încercările de a ne defini pe noi înșine sunt la fel de false și echivalente cu o interpretare greșită.

Este foarte util să recunoaștem că iluzia unui sine separat sau a unei entități separate are darul de a crea o identitate falsă, a cărei tenacitate este în mod vizibil dificil de depășit, cel puțin din câteva motive. Devenim îndrăgostiți de acest „sine” prețios, care devine apoi o obsesie și ne monopolizează gândirea și limbajul. Sinele devine foarte valorizat, ca și cum el ar fi eroul sau eroina vieții cuiva. El ia pe rând rolul de actor, victimă, cauză; este făcut responsabil de toate neîmplinirile, dar, în același timp, primește toate laudele; într-un cuvânt, este considerat actorul principal al melodramei vieții. Acest lucru pretinde, de asemenea, ca sinele să fie apărut, iar supraviețuirea sa devine cea mai importantă. De aici provine și necesitatea de a fi „corect” cu orice preț. Credința în realitatea sinelui devine echivalentă cu supraviețuirea și continuitatea existenței înseși.

Prin urmare, depășirea identificării cu sinele reclamă abandonarea tuturor înclinațiilor mentale amintite mai sus. Reclamă, totodată, disponibilitatea de a-i „sacrifica” lui Dumnezeu toate aceste trăsături și obiceiuri mentale, numai din iubire și smerenie. Smerenia totală poate fi atinsă numai prin limitarea gândurilor și opiniilor la validitatea lor verificabilă. Acest lucru nu înseamnă altceva decât disponibilitatea de a abandona toate prezumțiile gândirii. Prin perseverență, vanitatea încetează a mai fi luată drept adevăr și, mai mult, se ajunge la înțelegerea că tocmai în ea rezidă fundamentul erorii. Într-un final glorios al acestei renunțări, înțelegem că, în realitate, mintea nu *cunoaște* „nimic” și că tot ceea ce poate să facă ea este să *cunoască* „despre”; că nici măcar nu are capacitatea de a cunoaște ceva cu adevărat, pentru că a cunoaște cu adevărat înseamnă să *fi* ceea ce cunoști – de exemplu, faptul că am cunoaște absolut totul despre China nu ne face chinezi.

A limita mintea strict la ceea ce știe în mod dovedibil înseamnă a-i reduce volumul și influența într-o asemenea măsură, încât să devină servitoarea și nu stăpîna noastră. Astfel, devine evident că, în realitate, mintea se ocupă de presupuneri,

aparențe, concluzii nedemonstrabile și artefacte ale gândirii pe care le identificăm în mod căl se poate de eronat cu realitatea. Nici o realitate de genul celei construite de minte nu există cu adevărat.

Mintea înclină să fie expansivă și se creditează singură cu gânduri și opinii „corecte” și demne de toată atenția. Dar, la o examinare mai atentă, toate aceste opinii se dovedesc a fi lipsite de valoare. Toate constituie numai vanități, lipsindu-le orice importanță sau merit intrinsec. Mintea oricărui dintre noi este încărcată cu nesfârșite opinii. Însă, atunci când înțelegem ce sunt acestea cu adevărat, ele se dovedesc a fi în realitate numai artefacte ale minții. Totuși, aspectul cel mai important este că ele provin din poziționalitate – pe care o și consolidează – și, mai mult, tocmai această poziționalitate constituie izvorul nesfârșitelor suferințe. Abandonarea poziționalității înseamnă reducerea la tăcere a opiniilor, iar reducerea la tăcere a opiniilor înseamnă abandonarea poziționalității.

De asemenea, valoarea memoriei este diminuată și de înțelegerea faptului că mintea nu numai că percepe greșit prezentul, dar a făcut același lucru și în trecut; ceea ce ne amintim nu constituie altceva decât o înregistrare a iluziilor trecute. Toate acțiunile trecute au fost fundamentate, de fapt, pe o iluzie: aceea că gândurile noastre dintr-un anumit moment s-ar fi suprapus perfect cu propria noastră ființă. „Părea o idee bună pe atunci” – iată o frază ce conține multă înțelepciune.

Odată cu meditația și contemplația, și pe măsură ce înțelegem că toate fenomenele se petrec de la sine – și nu ca o consecință a unui „Eu” interior volițional – se diminuează și credința că acest „Eu” imaginar ar constitui propriul nostru sine.

Fenomenele vieții nu sunt cauzate de nimeni și nimic. Cel puțin la început, înțelegerea faptului că toate evenimentele vieții constituie niște interacțiuni impersonale și autonome ale tuturor fațetelor condițiilor predominante ale naturii și universului este una deconcertantă. În rândurile acestor condiții se numără funcțiile corpului, artefactele minții, ca și valoarea și semnificația pe care mintea le proiectează asupra gândurilor și evenimentelor. Aceste răspunsuri automate sunt consecințele impersonale ale

unei programări anterioare. Ascultându-ne gândurile, înțelegem că nu facem altceva decât să ascultăm de această programare. Nu există nici un „eu” interior care să dea naștere acestui curent al conștiinței. Putem ajunge la această descoperire dacă recurgem la un exercițiu simplu – acela de a ordona minții să înceteze să mai gândească. Astfel, va deveni evident că mintea ignoră dorințele noastre și face exact ceea ce vrea ea, întrucât nu acționează deloc după alegerile noastre volitionale. Ba, chiar dimpotrivă, foarte adesea, ea face exact invers decât vrem noi.

La baza permanenței eului și a capacității sale de a domina se găsește pretenția acestuia conform căreia el ar fi autorul întregii experiențe subiective. Formularea „eu gândesc” interpune eul drept cauza presupusă a tuturor aspectelor vieții. Acest lucru poate fi foarte dificil de detectat, dacă nu recurgem la o concentrare intensă a atenției - în timpul meditației - asupra originii curentului de gânduri.

Timpul scurs între senzația interioară a ocurenței și pretenția eului că el ar fi autorul respectivelor evenimente este de circa 1/10.000 secunde. Odată ce această pauză este descoperită, eul își pierde capacitatea de dominare. Devine evident că, de fapt, suntem numai martorii fenomenelor, nicidecum cauza sau autorii acestora. Modul în care acționează eul este extrem de interesant. De fapt, ceea ce se întâmplă este că eul se interpune între realitate și minte. Funcționarea sa este asemănătoare cu cea a unui monitor de mare fidelitate. Acesta derulează programul ce tocmai fusese înregistrat cu o fracțiune de secundă mai devreme. Prin urmare, ceea ce este experimentat de o persoană în viața obișnuită nu este altceva decât o reluare imediată a ceea ce a fost înregistrat anterior de către „eu”. În această fracțiune de secundă, „eul” editează instantaneu materialul primit, în conformitate cu programarea sa anterioară. Astfel, distorsiunea este realizată automat.

Acest ecran întuneacă realitatea și o ascunde din fața conștiinței. Unul dintre primele lucruri care sunt observate atunci când depășim eul este o copleșitoare transformare a întregii vieți, care devine o viață foarte intensă. Astfel, ajungem în stadiul de a experimenta realitatea înainte ca aceasta să fie distorsionată și

înnăbușită de înfatuare. Impactul pe care-l are asupra noastră această primă experimentare a adevăratei vieți este copleșitor. Și, cu numai câteva clipe înaintea dispariției iluziei falsului sine, survine o întrezărire a realității într-un mod care depășește orice imaginație posibilă. Decesul aparatului de percepție al eului ne prilejuiește revelația unei splendori minunate. În această fracțiune de secundă, moartea însăși este percepută ca o simplă reminescentă a structurii eului.

Rezumând, putem afirma că eul nu constituie altceva decât o sumă de poziționalități ținute laolaltă de vanitate și teamă. El este îndepărtat prin smerenia radicală care îi subminează propagarea.

O altă sursă a puterii eului constă în credința că el ar constitui sursa înțelegerii și supraviețuirii noastre. Îl privim ca pe o interfață a noastră cu lumea, ca pe elementul de legătură care, asemenea unui ecran de televizor, ne aduce lumea și semnificația sa. Ne temem că fără el suntem pierduți.

De-a lungul vieții noastre, eul/sinele a constituit punctul central al atenției și strădaniei noastre. Prin urmare, investiția emoțională în el a fost enormă. Eul constituie deopotrivă sursa și obiectul strădaniei noastre; lui îi atribuim întreaga gamă a sentimentelor, pierderilor, acumulărilor, victoriilor sau tragediilor umane. Devenim obsedați de *eu* și ne îndrăgostim de această entitate, de rolurile sau vicisitudinile sale. Volumul mare de investiții pe care le facem în acest sine îl fac să pară prea valoros pentru a renunța la el. Suntem ancorați în el prin toți anii de familiaritate intimă, prin speranțele, așteptările și visele noastre. Ne atașăm de acest „eu” pentru că îl considerăm a fi centrul experienței vieții înseși.

Și, după această enormă investiție de-o viață în ceea ce credem că ar fi sinele nostru real, apare la orizont spectrul morții. Informația îngrozitoare că acest „eu” este destinat să se sfârșească pare incredibilă. Perspectiva morții, care implică un sfârșit definitiv al acestui „eu” pare nedreaptă, bizară, ireală sau tragică. Ne face să fim serioși sau înfricoșați. Suntem puși în fața situației de a reîrai întreaga panoplie a emoțiilor încercate ca o consecință a vieții – numai că, de data aceasta din perspectiva morții.

Renunțarea la concentrarea exclusivă asupra eului/sinelui ca scop principal al nostru implică abandonarea tuturor atașamentelor și vanităților. Astfel, ajungem, în cele din urmă, față-n față cu principala funcție de control a eului, cea de a-și asigura continuitatea și supraviețuirea. Prin urmare, eul se cramponează de toate facultățile sale deoarece scopul lor principal, acela de a-și asigura supraviețuirea, constituie „rațiunea” fundamentală a obsesiei sale de a aduna, câștiga, învăța, de a se alia și a acumula posesiuni, informații și aptitudini. Eul posedă un număr nesfârșit de scheme pentru a-și mări șansele de supraviețuire – unde grosolane și evidente, altele subtile și ascunse.

Pentru o persoană obișnuită, toate cele de mai sus par formidabile și cam pesimiste. Totuși, pentru cei implicați într-o lucrare spirituală avansată, vestile bune sunt evidente. În realitate, eul/sinele nu trebuie deloc să moară; viața nu se sfârșește, existența nu încetează; nu există nici vreun destin oribil sau tragic căruia să-i punem capăt. Așa cum stau lucrurile și în cazul eului însuși, întreaga poveste este imaginară. Nu trebuie să distrugem eul și nici măcar să încercăm acest lucru. Singurul lucru pe care trebuie într-adevăr să-l facem este să abandonăm identificarea cu eul ca și cum acesta ar fi sinele nostru real!

Și, în ciuda acestei renunțări, viața noastră în lume nu va fi cu nimic afectată – rădem, umblăm și mâncăm exact la fel. Singura diferență este că încetăm să ne mai considerăm corpul ca fiind „eu” – și concomitent cu această înțelegere, începem să ne referim la acest corp ca la un terț, un „acesta”.

Așadar, tot ceea ce avem de făcut este să abandonăm amăgirea că noi am inventat sau creat acest sine, să renunțăm la autoritatea și posesia asupra sa și să înțelegem că această abordare constituia o greșală. Pe de altă parte, este evident faptul că această greșală este una cât se poate de firească, inevitabilă chiar. Cu toții o facem și numai puținii descoperă eroarea și sunt în stare – sau vor cu adevărat – să o corecteze.

Corectarea acestei erori de identificare constituie o transformare care nu poate fi realizată fără ajutorul lui Dumnezeu. A abandona ceea ce pare a fi însăși esența existenței

noastre pare a fi un act ce reclamă multă determinare și mult curaj. La început, această perspectivă pare fantastică și implică teama de pierdere. Apare, astfel, teama de a „nu mai fi eu”. La aceasta se adaugă și o frică de pierdere a propriei siguranțe și familiarități. Termenul familiaritate trebuie înțeles în sensul de confort, el presupunând existența ideii următoare: „Păi, tot ceea ce am stă în acest „eu”. Abandonarea acestui „eu” familiar atrage după sine teama de vid, de neexistență sau de deșertăciune.

Pentru a ne ușura tranziția spre identificarea sinelui cu Sinele, este de mare ajutor să înțelegem faptul că are loc o substituție – *cele mici* sunt înlocuite de *cele mai mari*. În acest fel, vom realiza că, în realitate, nu există nici o experiență a vreunei pierderi. Confortul și siguranța oferite de identificarea cu micul sine sunt minuscule în comparație cu descoperirea adevăratului Sine. Sinele (scris cu majusculă) este mult mai aproape de sentimentul de „eu”. Sinele este un „Eu”, nu un „eu”. Micul eu cunoaște toate tipurile de neajunsuri, căderi, temeri și suferințe, dar adevăratul Eu este dincolo de aceste posibilități. Micul eu trebuie să poarte povara fricii de moarte, în vreme ce adevăratul Eu este nemuritor și dincolo de orice spațiu și timp. Atunci când se săvârșește această tranziție, mulțumirea este totală și completă. Alinarea adusă de înțelegerea faptului că toate temerile de-o viață erau imaginare și nefondate este atât de profundă, încât – cel puțin pentru o perioadă de timp – funcționarea în viața de zi cu zi devine dificilă. Odată cu eliberarea de sentința morții, minunatul dar al vieții tășnește în adevărata sa splendoare, neumbrit de anxietate sau de presiunea timpului.

Odată cu încetarea curgerii timpului, ușa se deschide spre o eternitate a bucuriei și iubirea lui Dumnezeu devine Realitatea Prezenței. Cunoașterea adevărului oricărei Vieți și Existențe radiază cu o uluitoare revelație de sine. Minunea lui Dumnezeu este atât de coplesitoare, încât depășește orice imaginație. A fi, în cele din urmă, acasă și în compania adevărului este un sentiment profund în totalitatea completitudinii sale.

Ideea conform căreia omul se teme de Dumnezeu devine ridicolă și absurdă, o nebunie tragică. În realitate, ceea ce constituie esența iubirii înseși dizolvă pentru totdeauna orice

teamă. Există, de asemenea, o glumă divină în absurditatea ignoranței omenirii. În același timp, luptele și suferințele oarbe sunt văzute ca fiind lipsite de scop și necesitate. Iubirea Divină este infinit de plină de Compasiune; faptul că oamenii cred într-un Dumnezeu care se trezește supărat și mâniaș pe limitele oamenilor devine tot mai greu de crezut. Lumea oarbă a eului nu este decât un nesfârșit coșmar. Până și darurile evidente ale acestuia sunt în realitate efemere și golite de conținut. Adevărul destin al omului constă în înțelegerea adevărului divinității sursei și creatorului, ce sunt întotdeauna prezente în cadrul a ceea ce a fost creat și a ceea ce este creatorul - Sinele.

Prețul amarnic pe care trebuie să-l plătim pentru supunerea arătată eului este o viață limitată la acesta. Micile avantaje și plăceri pe care ni le poate oferi eul sunt jalnice și trecătoare.

Un alt motiv al tenacității eului este frica acestuia de Dumnezeu. Această frică este întreținută de numeroasele dezinformări referitoare la natura lui Dumnezeu (asupra căruia sunt proiectate toate defectele antropomorfe). Fanteziile omului referitoare la Dumnezeu devin - așa cum a spus-o foarte corect Freud - depozitarul ultim al tuturor temerilor și deziluziilor omului. Cu toate acestea, poziția exprimată de Freud trăda la rândul ei o limită - aceea că, deși a intuit corect că nu există asemenea falși zei, el nu a presupus că există totuși și un Dumnezeu adevărat (lucru de care este responsabil faptul că Freud calibra la nivelul 499). Carl Jung, unul din psihanalistii contemporani cu Freud a depășit însă perspectiva acestuia, proclamând adevărul spiritului uman și validitatea valorilor spirituale. (astfel, Jung calibrează la nivelul 540). Din observațiile de mai sus putem vedea limpede limitele rațiunii și intelectului.

Pentru a înțelege natura lui Dumnezeu este suficient să cunoaștem natura iubirii înseși. A înțelege cu adevărat iubirea înseamnă, de fapt, a-l înțelege și cunoaște pe Dumnezeu, iar a-l cunoaște pe Dumnezeu, înseamnă a înțelege iubirea.

Pacea constituie conștiința ultimă și cunoașterea în prezența lui Dumnezeu. Pacea proclamă siguranța și protecția infinită. Nici o suferință nu mai este posibilă. Nu mai există un trecut de

regretat și nici vreun viitor de care să ne temem. Deoarece totul este cunoscut și dintotdeauna prezent, orice incertitudini ori posibile temeri în fața necunoscutului sunt dizolvate pentru totdeauna. Garanția supraviețuirii este absolută: nu există nori la orizont și nici ceva de genul viitorului sau al următoarei secunde ce ar putea ascunde nefericirea noastră viitoare. Viața constituie un permanent „astăzi”.

Starea de Realitate înlătură existența oricăror cauze. Nu este posibilă nici o relație între subiect și obiect. Astfel, nu există substantive, pronume, adjective și nimic „altceva”. De fapt, nimic de genul relației nu este posibil în Realitate. Nu este posibil nici un câștig și nici o pierdere. Sinele este deja Tot Ceea ce Este, nimic nu e incomplet. Nu există nimic care să aibă nevoie să fie cunoscut, nici o întrebare nu mai rămâne. Toate obiectivele au fost atinse complet, toate dorințele au fost satisfăcute. Sinele nu are nici un fel de dorințe. El are deja totul în virtutea faptului că este totul. A fi Tot Ceea ce Este înlătură orice lipsă posibilă. Nu mai există gânduri la care să te gândești. Nu mai există o minte care să te preocupe. Sinele-Dumnezeu-Atman nu are nici o nevoie. El nu devine mulțumit ori nemulțumit. Nu are sentimente sau emoții, nici credințe ori atitudini. Existența Sinelui e total lipsită de efort. Ceea ce constituie sursa existenței este pentru totdeauna liber și necondiționat. Puterea plină de splendoare a lui Dumnezeu este autoluminoasă în lumina pură a conștiinței înseși, care nu are nevoie nici de corp, nici de vreo materialitate sau formă. Ceea ce este lipsit de formă constituie substratul formei. Sinele este non-critic, imparțial total disponibil și prezent.

Este complet sigur să abandonezi sinele Sinelui. Iubirea necondiționată a Sinelui pentru sine reprezintă garanția milei. Emanția Sinelui spre sine este domeniul Duhului Sfânt, care constituie legătura între spirit și ego. Prin intermediul rugăciunii, noi cerem și alegem (grație liberului arbitru) să-i permitem Duhului Sfânt să ne călăuzească. Prin grația lui Dumnezeu este făcută posibilă transformarea spre iluminare.

S-a spus că descompunerea eului este îngreunată de rezistență. Eul nu vrea să se schimbe sau să fie schimbat în ciuda suferințelor, temerilor și regretelor sale. El se cramponează de

ideea de a fi „drept” cu orice preț, păzindu-și gelos și vigilent propriile-i convingeri. De fapt, el nu este un dușman ce trebuie nimicit, ci un pacient ce trebuie vindecat. De fapt, Eul este bolnav, el suferă de iluzii intrinseci în însăși structura sa. Revenirea la sănătate presupune doar umila disponibilitate. Adevărul devine autorevelat: nu e ceva ce trebuie atins ori dobândit, el stălucește de la sine. Pacea lui Dumnezeu e profundă și absolută. Prezența sa este extrem de tandră și de completă. Nimic nu e lăsat neatins și nevindecat. Aceasta e natura și calitatea iubirii. Sinele constituie mulțumirea supremă în manifestarea Creatorului ca existența însăși. Nimic din ceea ce se găsește în afara iubirii lui Dumnezeu nu există.

Povestea Adevărului a fost spusă în repetate rânduri de-a lungul veacurilor, dar se impune rostită din nou. În spațiul vid creat prin faptul că eul a înțeles, în sfârșit, că, în realitate, nu știe nimic, curge pe neașteptate iubirea lui Dumnezeu, asemeni unui dig ce se deschide. E ca și cum Divinitatea a așteptat toate aceste milenii pentru acest moment final. Într-un moment de extaz senin, ajungem în sfârșit acasă. Realitatea este atât de copleșitoare, evidentă și atotprezentă încât pare de necrezut că poate exista vreo credință și în altă formă de „realitate”. E ca o formă ciudată de uitare, precum în povestea zeului hindus care și-a dorit să devină o vacă, apoi a uitat acest lucru și a avut nevoie de ajutorul altui zeu pentru a fi salvat.

Uneori, eul se identifică greșit pe sine într-un mod mai specific, și anume cu personalitatea. El crede despre sine: sunt o persoană „așa și așa” și mai spune „bine, deci asta sunt!” Din această iluzie provine frica că ne vom pierde personalitatea dacă renunțăm la eu. Ne temem de acest lucru ca de moartea „a ceea ce suntem”.

Prin intermediul observației interioare, putem distinge că personalitatea e un sistem de răspunsuri învățate, iar persoana nu este adevărul „Eu”. Adevărul Sine se găsește în spatele acesteia și dincolo de aceasta. Suntem martorii personalității noastre; nu există nici un motiv de a ne identifica cu aceasta. După emergența Sinelui real ca „Eu”, personalitatea, după o anumită întârziere datorată ajustării, își continuă interacțiunea cu

lumea, care nu pare a observa diferența. Personalitatea continuă să fie un fel de divertisment, chiar comic adesea, și, precum corpul, devine un soi de noutate. În locul adevărului nostru „Eu” a apărut un „tert” autogenerat. Acesta are obiceiuri, stiluri, preferințe și antipatii, dar acestea nu mai au vreo importanță ori semnificație reală, nici consecințe de fericire/nefericire. Tot astfel, o reminiscență a emoțiilor umane obișnuite pare, de asemenea, să se îndepărteze și să revină, dar acestea nu mai au nici o influență sau putere pentru că nu se mai identifică cu „Eu”.

Oamenii par a aștepta anumite răspunsuri și se supără dacă acestea nu apar. Odată ce renunțăm la identificarea Sinelui cu eul, devine dificil și nenatural să ne implicăm în detaliile lumii, care au nevoie de o procesare lineară. Punctul de concentrare pare a se fi fixat acum asupra existenței și nu asupra detaliilor formei (care necesită un surplus de energie). Acest lucru se datorează în parte faptului că frecvențele EEG ale creierului, care acompaniază stările avansate ale conștiinței sau iluminarea, sunt niste unde Theta lente (4-7 cicluri/secundă). Ele sunt mai lente decât undele Alpha (8-13 cicluri/secundă) care survin în timpul meditației. Prin contrast, mintea obișnuită - care este o experimentare a eului - presupune preponderent unde beta, situate la peste 13 cicluri pe secundă.

Lumea pare a acorda o nesfârșită atenție celor irelevante, fiind astfel necesar să ne amintim că ea consideră aceste lucruri ca fiind importante, semnificative, demne chiar să-ți dai viața pentru ele. Din respect pentru sentimentele oamenilor, unele aproximări cu răspunsuri sociale normale sunt reconfortante, altminteri oamenii se vor simți respinși sau neîbușiți. De exemplu, oamenii reacționează prin fericire sau tristețe la ceea ce percep a fi câștiguri, respectiv pierderi. În realitate, niciuna dintre acestea nu are loc, dar este evident că sunt experimentate drept reale de către individ. Între timp, mila a fost înlocuită cu compasiunea și conștiința, mai degrabă decât cu o emoție care i s-ar potrivi. De fapt, ceea ce își doresc oamenii este să fie recunoscuți pentru ceea ce sunt, să înțeleagă faptul că înlăuntrul oricui radiază același Sine, că acest Sine le vindecă sentimentele de separare și generează un sentiment de pace. A aduce pace și bucurie celorlalți constituie darul binefăcător al Prezenței.

SECȚIUNEA A TREIA

Calea conștiinței

Mintea

Introducere

Căile tradiționale către Dumnezeu au fost descrise, în general, ca fiind marile filozofii yoga: Raja Yoga, Karma Yoga și, printre altele, Advaita. Acestea sunt căile prin inimă, renunțare, dragoste, servire, venerație, devotament și, în fine, Advaita, calea prin minte. S-a mai spus că această cale ce trece prin minte nu ar fi potrivită pentru cea mai mare parte a aspiranților în decursul acestei perioade Kali Yuga (echivalentul unui eon sau a 58.000 de ani, cât durează o mișcare completă de revoluție a zodiacului), dat fiind că există prea multe distrageri lumești. Calea minții reclamă capacitate de concentrare și o minte centrată pe un singur scop. Cu toate acestea, se poate dovedi cea mai bună alegere pentru aceia care își canalizează energia mai degrabă spre gând și judecată decât spre sentiment.

Redăm în rândurile de mai jos o orientare generală pentru a aborda și a porni pe acest făgaș. Majoritatea aspiranților urmează în același timp și calea inimii; este doar o chestiune de accentuare a uneia sau a celeilalte. Desigur, ele nu sunt exclusive, iar în final devin una și aceeași. Expunerea noastră cu privire la acest subiect va implica și o abordare a stilurilor de meditație.

Observația

La o primă observație, mintea pare a fi o mașină de vorbit cu program non-stop, cu un baraj constant de neîncetate gânduri, idei, concepte, înțelegeri, amintiri, planuri, rezolvări, îndoieli și

repetiții fără înțeles. Apoi, apar fragmente de muzică, întâmplări din trecut, povestiri, scenarii, opinii, presupuneri, imagini ale unor obiecte și oameni ce aparțin deopotrivă trecutului ori prezentului. Urmază închipuiri, fantezii, reverii, temeri, speculații și multă fantasmagorie. Apoi, în toată această bolborosală sunt întreșute fragmente de știri, evenimente media, secvențe din filme, show-uri de televiziune și conversații pe internet. În fruntea tuturor acestora sunt grijile financiare și pentru afaceri, facturile ce trebuie plătite, planurile, familia, cultura, politica, neliniștile și așa mai departe, la infinit.

La o primă vedere, totul pare a fi o încurcătură copleșitoare și de nerezolvat, asupra căreia avem foarte puțin control - *dacă* îl avem și pe acesta. Prin intermediul atenției și concentrării se pot cristaliza anumite succesiuni logice ale gândurilor dar, imediat după aceea, mintea cade iarăși, mereu și mereu, neîncetat, în noianul ei de gânduri, imagini și fantezii.

Putem înțelege ceva din toate acestea? Există oare vreun loc din care să putem începe măcar să ne apropiem de acest balamuc total?

Buddha spunea că în pauza dintre gânduri poate fi întrezărit adevăratul sine; cu toate acestea, nu pare a exista nici o întrerupere a desfășurării activității ale minții. Iar dacă totuși intervine așa ceva, mintea dă impresia că se angajează într-o activitate interminabilă și plină de frenezie, de parcă o clipă de liniște ar îngrozi-o mai mult decât orice altceva. Se teme, oare, că tăcerea va însemna propriul ei sfârșit? Oricum, pare să-și lege speranța de supraviețuire de o pălăvrăgeală interminabilă. De fapt, chiar și cea mai mică posibilitate de liniște va fi umplută rapid de către minte cu rime de neînțeles sau cu sunete fără sens; ea va începe să cânte cha-cha-cha, itty-bitty-boo sau bee-bop-a-boo - orice numai să nu fie liniște. Oare ce se întâmplă cu mintea?

Motivul

Prin observare se poate vedea că în spatele imaginilor și a cuvintelor înseși, se află o energie propulsoare, o dorință de a gândi, de a reflecta, de a se preocupa de orice impuls pe care

mintea îl poate găsi pentru a umple golurile. Se poate detecta o „tendință spre a gândi „, care este *impersonală*. Prin examinare, se poate constata faptul că nu există nici un „eu „care să reflecteze asupra gândurilor. De fapt, „eu“ intervine numai rareori. „Eu“ real întâmpină probleme serioase chiar când vine vorba de strângerea laolaltă a câtorva cuvinte sau gânduri logice. Când este capabil să o facă totuși, numim această intervenție „concentrare“, dar este nevoie de efort și energie pentru a înlătura bâlbâiala și distragerile și pentru a putea să organizeze o succesiune de gânduri logice.

Prima parte a unui astfel de proces constă în concentrarea pe subiectul vizat și limitarea fluxului conținutului la tema aleasă pentru contemplație și studiu. În acest punct, psihologii presupun că fluxul gândirii este determinat de tendințe instinctuale - sau conținutul gândirii este organizat în funcție de asocieri și condiționări. Toate teoriile și speculațiile cu privire la natura gândurilor pleacă de la premisa existenței unui „gânditor“ intern, un homunculus invizibil care răspunde de acest set neîntrerupt de procese cu factori multipli, numit gândire.

Calculatoarele moderne studiază aceste fenomene și se speră că ele, grație unor programe extrem de complexe de inteligență artificială, le vor da de cap. Cu toate acestea, chiar și în cel mai bun caz, acestea nu fac decât să imite anumite procese logice limitate. Procesele complexe și multifacetate ale întregii minți sunt non-lineare și, prin urmare, nu pot fi cuprinse în paradigma newtoniană. Acest lucru înseamnă că nu sunt potrivite computerizării. Conținutul primar al minții este descris cel mai bine prin termenii *aleatoriu* sau *haotic*, intersectând accidental traiectoriile logicii, rațiunii sau inteligenței, după care, la fel de repede, se pierde din nou în zgomotul pălăvrăgelii nesfârșite.

Perioadele în care survin totuși succesiuni logice inteligente lasă impresia că apar haotic. Așa cum procedează și în cazul reveriilor, fanteziilor ori visării, mintea selectează la întâmplare scurte perioade de procesări secvențiale concentrate pe realitate. Salturile intuitive apar pe neașteptate. În aceeași măsură, pot apărea și perioade de blocare a gândirii, lapsusuri, uitări, precum și alte fragmente pierdute într-un labirint nesfârșit.

Un singur lucru e clar – mintea este total imprevizibilă. Nu se poate pune o bază reală pe ea. Nu poate fi consecventă, iar performanța ei este sporadică și schimbătoare. Va uita să ia cheile de pe birou, nu-și va aduce aminte unele numere de telefon și adrese și va constitui o sursă de frustrare sau iritare. Mintea este contaminată de emoții, sentimente, prejudecăți, refuzuri, proiecții, paranoia, fobii, frică, regrete, vini, griji, anxietate, precum și de fantomele înfricoșătoare ale sărăciei, bătrâneții, bolii, morții, eșecului, respingerii, pierderii și dezastrului. Pe lângă cele menționate mai sus, mintea a fost programată de interminabile propagande, sloganuri politice, religioase și dogme sociale, precum și de continue denaturări ale faptelor, ca să nu mai vorbim de falsificări, greșeli, erori de judecată și dezinformări.

Chiar și în cazul în care sunt atent orchestrate și stăpânite, instituțiile sociale tradiționale precum dreptul, procedurile legale, procesele penale și deciziile judecătorești abundă în erori (după cum o demonstrează în mod categoric testele ADN). Chiar și martorii oculari pot greși complet și în mod repetat. Mai presus de toate acestea, principalul defect al minții nu constă doar în conținutul său (de obicei irelevant sau greșit), ci mai ales în faptul că mintea nu are nici un mijloc de a distinge adevărul de falsitate.

Cum să procedăm

Din cele afirmate mai sus se poate observa că este inutil să încercăm să găsim adevărul pe calea minții. (Avantajul căii inimii sau Calea Iubirii Necondiționate este că depășește multe dintre capcanele și încurcăturile așa-numitei minți). Chiar dacă am putea admite că mintea poate realiza un produs logic solid, ea nu poate sesiza semnificația contextului, interpretând sau aplicând greșit rezultatele. Un bun exemplu al acestora este actuala tendință spre „corectitudinea politică”, care nu pare niciodată să anticipeze consecințele neașteptate.

Calea minții este, de fapt, calea „lipsirii de minte”, pentru că tehnicile sale sunt proiectate în așa fel încât să evite întru totul

mintea și gândirea. Am putea compara mintea cu un acvariu cu pești. Apa este conștiința însăși. Peștii sunt gândurile și conceptele. Dincolo de conținutul minții se află contextul sau spațiul de unde apar gândurile. Apa rămâne mereu neschimbată – și nu este afectată de gânduri. Tindem să ne agățăm de gânduri pentru că eul, în vanitatea sa, își arogă paternitatea și posesia acestora. Acesta este orgoliul posesiei, care adaugă automat valoare și importanță oricărui lucru (posesiuni, țări, rude, opinii) de îndată ce privitor la acestea se instalează ideea de „al meu/a mea”. Odată ce presupusa valoare a unui gând este prefată de prefixul „meu”, acesta își va asuma un rol tiranic, tinzând să domine modelele de gândire și denaturându-le automat. În realitate, majoritatea oamenilor se tem de propria minte, trăind cu această frică. Pe neașteptate, fără a da vreun semn prealabil în acest sens, liniștea mentală a absolut oricui poate fi periclitată de accese de frică, temeri bruște, regrete, sentimente de vinovăție, remușcări, amintiri etc.

Pentru a elimina dominația conținutului mental este necesară înlăturarea iluziei că gândurile ne aparțin personal ori că sunt valoroase. Precum corpul, mintea și conținuturile sale constituie realmente un produs al lumii. Ne naștem cu un organ numit creier, care este predeterminat din punct de vedere genetic să aibă atât anumite structuri și capacități, cât și unele limitări, în funcție de cromozomi, de combinațiile genelor, de modelele ADN-ului etc.

Din toți acești factori genetici apare un model fragil și totodată complex de neuroni și sinapse cerebrale, ce face apoi obiectul influențelor intrauterine și condițiilor post-natale, precum nutriția, creșterea și climatul emoțional și intelectual. Pe lângă acestea, mai există influența unui număr infinit de neurotransmițători, hormoni cerebrali, riscuri de mediu și programări accidentale. Coeficientul de inteligență este deja stabilit; convoluțiile sunt la locul lor, iar acum trebuie să scoatem tot ce-i mai bun din acestea, pentru că societatea (cu toată complexitatea și greșelile ei), procedează apoi la programarea sistematică a acestui organ imperfect cu un soft de o acuratețe, utilitate și veridicitate îndoielnice.

Precum corpul, mintea nu constituie sinele nostru real și, analog corpului, este esențialmente impersonală. Dispune de gânduri, dar acestea nu sunt produse ale sinelui. Chiar dacă o persoană nu-și dorește o minte, are oricum una. Nu există posibilitate de alegere în această privință. Mintea ne este impusă și băgată pe gât fără a ne fi întrebat cineva mai înainte. A avea o minte constituie o obligație nevoluntară, iar această înțelegere ajută la clarificarea faptului că în acest punct nu încapă nici o alegere sau decizie personală.

Observații suplimentare

După ce am observat domeniul general al minții, este evident că nici conținutul specific al fluxului gândirii înseși nu poate fi profitabil decât într-un caz foarte puțin probabil. Trebuie să-l părăsim, să mergem mai departe, spre următorul nivel al conștiinței și să ne întrebăm cine anume este cel care veghează, observă, este conștient și înregistrează fluxul gândurilor. În aceeași măsură în care ochiul nu este afectat de ceea ce observă sau urechea de ceea ce aude, nici procesul continuu de observare nu este influențat de obiectul observației sale.

Tot astfel, nici în cazul de față nu există vreo entitate care să producă gândirea, ori vreun martor anume în spatele procesului observației. Aceasta din urmă constituie un aspect impersonal, înăscut și caracteristic conștiinței înseși. Putem să încetăm a ne mai implica în conținutul gândurilor, alegând perspectiva observatorului. Reușita acestui lucru va necesita un oarecare exercițiu. De exemplu, putem să exersăm privind prin parbrizul unei mașini și fixându-ne privirea într-un anumit loc al geamului; atunci, concentrarea noastră nu se mai focalizează pe fiecare obiect în parte, ci pe o anumită fantă imaginată, prin care obiectele par să defileze. Acest exercițiu are drept rezultat că nu mai putem identifica cu certitudine fiecare obiect în parte, deoarece nu ne mai concentrăm individual asupra acestora.

Asistarea sau observarea nu se concentrează pe o idee sau o imagine, dar le permite acestora să curgă fără a ne implica în

vreun fel. Atunci realizăm că imaginile gândirii apar spontan, iar gândurile nu constituie alegeri făcute prin decizie personală. Înțelegem că fluxul gândirii este impersonal. Gândurile nu sunt „ale mele”, pentru că nici un „eu” nu este implicat. Deși ochiul anatomic vede anumite imagini, nu pretinde paternitatea lor, după cum nici urechea nu o pretinde pe cea a sunetului. Prin urmare, cu ajutorul experienței în acțiunea observației pure, devine, de asemenea, evident că gândurile nu sunt create de un personaj unic numit „eu”. Ele constituie rezultatul unor combinații și permutări de programe ideatice și emoționale, care se derulează pe ecranul minții. Înțelegerea faptului că mintea nu este identică cu „eu” sau cu „mine” are darul de a elimina identificarea sinelui cu mintea.

Acastă descoperire poate fi extrapolată și asupra corpului, atunci când realizăm că suntem doar martori, experimenter și observatori ai senzațiilor. De fapt, noi nici nu experimentăm cu corpul, ci doar cu simțurile.

În imediata apropiere a observației se află acțiunea de a experimenta. Avem de-a face mai întâi cu observarea, iar apoi cu experimentarea a ceea ce este observat. Mutând unghiul de observare de la ceea ce este examinat asupra examinării înseși, următorul pas în câmpul conștiinței constă în conștiința experimentării. Oare mai sus invocata experimentare este realizată de „cineva” sau de „ceva”?

Prin observare, vom descoperi că mai degrabă „ceva” decât cineva funcționează în postura de experimenter și observator impersonal. Acest „ceva” nu este modificat sau afectat în vreun fel de conținutul observației sau experimentării sale.

Un alt aspect demn de luat în seamă este acela că formele compun conținutul minții. Pentru ca forma să poată fi observată, ea trebuie să apară pe un fundal de non-formă. Prin analogie, obiectele sunt vizibile doar în spațiu, pentru că spațiul însuși este gol și fără formă. În mod similar, putem auzi un sunet doar pe un fundal de liniște. Folosirea sunetului pur pentru a da naștere vorbirii constituie un exemplu evident în acest sens. Întrucât conștiința este lipsită de formă și conținut, ea este capabilă de a recunoaște forma. Gândurile sunt perceptibile doar dacă se mișcă într-un câmp de non-gând. Prin urmare, fundalul minții este

liniștea câmpului conștiinței. La rândul ei, conștiința (care este un câmp de energie potențială) este detectabilă tocmai deoarece este iluminată de lumina conștiinței (Sinele).

Meditația: Observarea fluxului conștiinței mentale

Intenționalitate

Fluxul gândirii este propagat și energizat de o serie de straturi de motive și intenții, pe care le putem identifica după cum urmează:

1. Dorința de a exprima emoții. Aceasta ia forma reamintirii, repetiției și unei procesări repetate de evenimente și idei legate de emoții. Uneori, la acest proces se face referire ca la acțiunea minții de a-și procesa neajunsurile.
2. Anticiparea. Elaborarea de planuri pentru unele așteptate ori posibile evenimente viitoare sau pentru unele conversații ori întâlniri preconizate.
3. Transformarea trecutului.
4. Rescrierea de scenarii, reale sau imaginare.
5. Crearea de scenarii imaginare – reveriile.
6. Reamintirea – reluări și aduceri-aminte.
7. Rezolvarea de probleme.

Neintenționalitate

1. Repetiții involuntare ale celor de mai sus.
2. Divagații, fraze fără sens, fragmente de gândire, voci și muzică în fundal.
3. Comentarii.
4. Amintiri greu de suportat, momente dureroase, evenimente și sentimente neplăcute.

Reducerea minții la tăcere; depășirea acesteia

Motive

Se poate observa că mintea obține satisfacții din procesele ei meditative și de gândire. Plăcerea rezultă atât din gândirea însăși, cât și din funcția de „a face ceva”. (De exemplu: „Nu mă deranja. Acum gândesc“.) O parte din plăcerea de a *face ceva* este iluzia că ne atingem un scop, creând soluții prin repetiții și planuri, îndreptând rele imaginare sau, pur și simplu, arătând altora de ce anume este în stare mintea noastră. Prin urmare, este vorba de motivația de a ne remodela viața și istoria acesteia într-o imagine mai satisfăcătoare și care se reflectă într-un mod mai favorabil. Este o încercare de a ne recupera respectul de sine și de a ne crește capacitatea de supraviețuire. Intențiile fundamentale ale activității mentale obișnuite sunt: (1) să ne simțim mai bine și (2) să supraviețuim.

Formarea gândurilor

Pentru îndeplinirea obiectivelor sale, se poate observa că mintea este preocupată în primul rând cu activitatea sa de fiecare clipă de a controla momentul imediat următor; ea anticipează neîncetat, dorindu-și avantajul asupra următoarei fracțiuni de secundă și încercând să monitorizeze fiecare clipă a experienței. Această intenție centrală stă la baza tuturor formelor pe care le poate lua procesarea mentală - și este tot timpul prezentă. Este poziționată exact sub suprafața conținutului gândurilor înseși. Mobilul său este supraviețuirea și perpetuarea propriei funcționări. Mintea pare a se teme că va dispărea dacă va exista chiar și o singură clipă de liniște (majoritatea oamenilor alungă liniștea recurgând la muzică de fond sau conversație).

Pentru a determina mintea să tacă, trebuie să abandonăm anumite motivații, incredințându-i-le lui Dumnezeu. Acestea sunt:

1. Dorința de a gândi
2. Dorința plăcerii de a gândi
3. Confortul rezultat din garanția privind continuarea existenței noastre.

Nu este recomandabil să încercăm să stopăm gândirea printr-un act de voință, dat fiind că acest lucru nu ar face decât să perpetueze mintea, forțând-o să-și dorească propria oprire. O tehnică mult mai eficientă este aceea de a renunța la dorința de a gândi și la recompensele sau beneficiile imaginare pe care presupunem că ni le aduce acțiunea de a gândi. De fapt, în spatele gândurilor nu există nici o entitate personală. Ele sunt automotivate din obișnuință. Mai mult, gândurile reprezintă și servesc doar un confort – ele nu au nimic de-a face cu supraviețuirea, pentru că și atunci când mintea amuțește, viața continuă cu dinamism și bucurie.

Pe când ne pregătim să abandonăm mintea, primul lucru care ne va atrage atenția este că ea crează povestiri și lungi scenarii. Dorința sa de a face acest lucru poate fi abandonată. Apoi, mintea va vorbi în fraze, sintagme și grupări de cuvinte tot mai scurte. În spatele formei pe care o adoptă gândurile (indiferent care ar fi aceasta și indiferent de conținutul sau imaginile gândurilor), se află același motiv al dorinței de autopropășire orientată spre controlarea și anticiparea experienței momentului următor.

Gândurile iau diverse forme și devin tot mai detaliate pe măsură ce apar dintr-un aspect mai difuz, care, la rândul său, ia naștere din câmpul energetic care sprijină și propagă gândirea. Dacă ne concentrăm asupra faptului de a abandona motivele din spatele gândirii, este posibil să descoperim gândurile chiar pe când se află în plin proces de formare. Putem detecta această matriță formatoare de gânduri chiar în fracțiunea de secundă ce precede formarea unui gând concret. Matrița despre care vorbim constituie scena tensiunii imperceptibile ce stă în spatele „producției de gânduri”. Abandonarea acestei intenții duce la încetarea gândirii. În liniștea care urmează, tăcerea Prezenței domnește, fiind Tot ceea ce Există. Divinitatea Esenței sale

radiază în afară, ea fiind cele lipsite de formă din spatele oricărei forme, într-o perfecțiune desăvârșită, aflată dincolo de orice timp și spațiu.

Eliberarea de gândire este facilitată de conștiința și perspectiva spirituală că toate gândurile sunt deșarte, lipsite de un adevăr sau valoare intrinsecă. Atracția lor provine din valoarea exagerată pe care o dezvoltă faptul că le considerăm a fi „ale noastre” – și deci speciale, demne de respect, admirație sau de o atentă conservare. Pentru a scăpa de sub dominația minții este nevoie de smerenie radicală și de o disponibilitate intensă de a abandona motivațiile fundamentale. Această disponibilitate primește energie și putere din voința ce ia naștere din iubirea de Dumnezeu și pasiunea de a abandona iubirea gândirii pentru iubirea de Dumnezeu.

O altă ezitare în a ne elibera de gândire constă în identificarea iluzorie a gândurilor nu doar ca fiind „ale mele”, ci chiar ca fiind „eu”. Mintea tinde să fie mândră de gândurile sale, de parcă ar avea cine știe ce comoară. Ne este util să realizăm că Sinele se compară cu partea hardware (sau corpul principal al unui computer), iar gândurile apar, de fapt, doar în forma softului, ca programe de origine externă ce pot fi înlocuite.

Dintre toate programele acestea, opiniile sunt deseori foarte bine apreciate desi, la o privire critică, se dovedesc a nu avea nici o valoare. Fiecare minte are infinite opinii cu privire la orice, chiar și în cazul în care nu știe nimic despre subiectul în discuție. Toate părerile nu sunt decât vanități, fără nici o valoare intrinsecă, fiind, de fapt, rezultatul ignoranței. Opiniile sunt periculoase pentru cei ce le dețin pentru că au încărcătură emoțională și declanșează dezacord, rivalitate, ceartă și poziționalitate. Nu putem susține o opinie și, în același timp, să depășim contrariile. Desființarea opiniilor este înlesnită de o atitudine umilă. Mai mult, atunci când mintea își învinge narcisismul, realizează că, de fapt, nu este capabilă să cunoască nimic în adevăratul sens al cuvântului. Mintea dispune doar de informații și închipuiri despre ceva; ea nu poate „cunoaște” cu adevărat, pentru că „a cunoaște” înseamnă a fi ceea ce este cunoscut. Orice altceva este doar speculație și ipoteză. Atunci

când mintea este depășită, nu mai rămâne nimic de aflat, pentru că, de fapt, Sinele este Tot Ceea ce Există. Nu rămâne nimic nici de lămurit. Celui ce este complet nu îi lipsește nimic, iar această desăvârșire vorbește de la sine în Totalitatea sa.

Abandonarea tuturor pretențiilor privind cunoașterea constituie o mare ușurare și este resimțită ca un uriaș beneficiu - și nicidecum ca pierderea de care ne temeam. Fără ca măcar s-o știm, am fost în robia conținutului și, prin urmare, eliberarea de minte este însoțită de un intens simțământ de pace și securitate absolută. Când se întâmplă acest lucru, înseamnă că am ajuns în sfârșit acasă, fără să mai avem vreun dubiu. Nu mai este nimic de câștigat, nici nu mai trebuie nimic îndeplinit sau gândit. Finalitatea este absolută, profundă, imobilă și silențioasă. Interminabila problemă a dorințelor, pretențiilor și crizei de timp a ajuns în punctul final, iar lipsa lor de conținut este revelată.

Poziționalitatea

Când poziționalitatea încetează, devenim conștienți că ea a fost sursa tuturor suferințelor, fricilor și nefericirilor anterioare. Înțelegem, totodată, că fiecare poziționalitate este inerent eronată. Toate atitudinile adoptate pot fi iertate. Datorită programării și contextului au părut a fi o idee bună la acea vreme. Toate ideile de genul acesta se bazează pe aceeași noțiune greșită că, într-un fel, ele serveau la propagarea supraviețuirii unui eu - sau a unei identități de sine separate și independente. În realitate, atunci când aceasta dispare, nici o pierdere nu este posibilă și nici o acumulare nu mai e necesară. Însăși iluzia a constituit cauza reală a durerii și suferințelor nesfârșite.

Prin însăși natura, structura și calitățile sale, falsul eu/sine nu este capabil de a aduce pacea sau fericirea adevărată. În cel mai bun caz, el experimentează plăcerea, care se bazează pe condiții a căror pierdere duce la tristețe și la întoarcerea nefericirii. La sfârșit, se va afla că presupusul sacrificiu al abandonării minții constituie, de fapt, cel mai mare dar pe care îl poate primi cineva. Recompensa este atât de mare, încât depășește orice așteptări pe

care le-am fi putut avea. Pe măsură ce eu se dezintegrează, iar mintea își pierde autoritatea insatiabilă asupra identității noastre, apar alte noi temeri. Fără o minte care să asigure supraviețuirea, cum va supraviețui oare „eu” și cum anume va merge viața mai departe? Cum va fi gătită masa, dacă nu o planificăm? Cum vor fi întâmpinate necesitățile vieții? Oare eu nu este necesar pentru supraviețuire?

Toate aceste întrebări se bazează pe limitările conceptelor de cauzalitate ale eului/mintii. La rândul lor, acestea se bazează pe dualitatea imaginară că există o identitate între gândire și sine care, prin gândurile și dorințele sale, face ca lucrurile să se întâmple prin intermediul acțiunilor. Astfel, se spune că se va întâmpla „acel” lucru ca urmare a „acestei cauze” din lume.

Există, prin urmare, o separare iluzorie între cauză și efect, între un „eu” izolat și un eveniment din lume cauzat de aceste planuri și idei ale „eului”. Astfel, dacă se consideră că nu există gânduri ale eului care să determine ocurența a ceva, cum va fi susținută oare supraviețuirea? Aceasta este sursa multor temeri, a insecurității și furiei, atunci când apar blocaje ale planului și acest mecanism imaginar de supraviețuire este amenințat.

Într-o activitate spirituală serioasă este necesar să avem câteva unelte simple, fundamentale, în totalitate demne de încredere și pe care să ne putem baza pentru a depăși frica și nesiguranța. Un adevăr binecunoscut, care prezintă o inestimabilă valoare și utilitate, constă în dictonul că orice frică este falsă și nu se bazează pe adevăr. Frica este depășită experimentând-o în mod direct, mergând drept spre ea, până când ajungem la bucuria de a constata că frica a încetat. Bucuria care urmează înfruntării oricărei frici spirituale provine din descoperirea faptului că aceasta a fost doar o iluzie, lipsită de orice bază sau realitate.

Eul/Mintea sunt limitate la paradigma newtoniană a realității, nefiind astfel capabile să înțeleagă cu adevărat natura vieții înseși. În realitate, orice lucru își are sursa în sine însuși, fără nici o cauză exterioară. Fiecare lucru și fiecare eveniment constituie o manifestare a totalității a tot ce este, așa cum se află la un moment dat. Odată văzut în totalitatea sa, tot ceea ce există

este perfect dintotdeauna și nimic nu necesită o cauză externă pentru a-l schimba în vreun fel. Din punctul de vedere al poziționalității eului și al înțelegerii sale limitate, lumea pare să aibă nevoie de nesfârșite consolidări și corectări. Iluzia aceasta se prăbușește, dovedindu-se a fi doar o vanitate inutilă.

În Realitate, orice lucru manifestă automat destinul inerent al esenței sale, iar pentru aceasta nu are nevoie de nici un ajutor din afară. Cu o atitudine smerită, putem renunța la rolul autoproclamat al eului că ar fi mântuitorul lumii, cedându-l direct lui Dumnezeu. Lumea pe care eul o zugrăvește constituie o proiecție a propriilor iluzii și poziționalități arbitrare. O astfel de lume nu există.

În lucrarea spirituală, mai apare și o altă sursă de ezitare, deoarece se pare că ar exista un conflict trecător între atitudinile sociale obișnuite și lucrarea evoluției spirituale. Obişnuim să pretindem o serie de credințe și valori care provin din valorile, așteptările și planificările obișnuite. Acestea sunt considerate valoroase atât pentru noi, cât și pentru societate. Astfel, putem încerca o oarecare șovăială atunci când trebuie să renunțăm la ele. De exemplu, ne putem simți vinovați când vine vorba să abandonăm o serie de convingeri îndrăgite, mecaniciste sau religioase ori, altfel spus, rezultatele obișnuite ale programării. Pentru a depăși aceste surse de conflict, este bine să ne amintim că drumul spiritual necesită abandonarea tuturor convingerilor și atitudinilor, pentru a putea face loc „revelării Realității”.

Accentul eforturilor noastre, precum și așteptările pe care le avem de la acestea, se deplasează dinspre previzibil și comun către ceva ce, la început, pare a fi excepțional și neobișnuit. Este vorba de un abandon temporar a ceea ce se credea a fi de valoare pentru societate. Puncte de vedere considerate de o importanță crucială sunt acum catalogate drept supoziții irelevante și discursuri pline de demagogie. Abandonarea lozincilor noastre favorite relevă faptul că ele, în realitate, nu sunt decât niște forme incipiente de propagandă operațională, având scopul ascuns de a-i controla pe alții și de a le influența gândirea.

Odată cu smerenia vine și disponibilitatea de a înceta să mai încercăm să controlăm sau să schimbăm oamenii, situațiile de

viață ori evenimentele - sub pretextul că o facem „pentru binele lor”. Pentru a deveni un căutător spiritual dedicat, trebuie să abandonezi dorința de a fi „drept” sau de a avea o închipuită valoare pentru societate. De fapt, nici eul și nici sistemul de convingeri al nimănui nu prezintă vreo importanță pentru societate. Lumea nu este nici bună, nici rea, nici defectă, nici nu are nevoie de ajutor sau de schimbare - pentru că înfățișarea ei este doar o proiecție a propriei noastre minți. Nu există o astfel de lume.

Un alt nărav al minții, care crează probleme temporare, este folosirea frecventă a ipotezei drept sursă pentru dispute și ezitări. Întotdeauna intelectul poate construi un set imaginar de concepte în așa fel, încât să combată orice altceva. Scopul inconștient al poziției ipotetice este întotdeauna orgoliul de a avea dreptate și de a respinge orice alt punct de vedere. Ipoteza nu are nici o justificare și nici o existență în realitate. „Ce-ar fi dacă...” nu trebuie să apară nici măcar o dată în lucrarea spirituală, dat fiind că este un produs evident al imaginației și limbajului, a cărui rațiune de a fi este autojustificarea unei poziționalități.

Nivelul conștiinței intelectului calibrează în marjele valorii 400, ceea ce este util în universul fizic al eforturilor umane, dar constituie o limitare și o barieră uriașă în calea iluminării. Însuși intelectul este o mare limitare, și cele mai mari genii ale științei și strădaniei intelectuale calibrează cu aproximație la nivelul 499. Această cifră arată nivelul maxim la care poate accede intelectul, din cauza limitărilor impuse de contextul propriei sale realități. Pentru a merge dincolo de această limită este nevoie de un context mai mare, care implică non-cauzalitatea, non-dualitatea, precum și dimensiunile non-lineare și non-newtoniene ale gândirii și înțelegerii.

Trebuie să înțelegem că totul este așa cum este ca o consecință a faptului că universul este dintotdeauna ceea ce este, în totalitatea sa. Fiecare „lucru” pe care credem că îl vedem este, în el însuși, perfect, total și o expresie a întregului univers. Intelectul ar putea cel mult să înțeleagă acest lucru ca idee, dar nu va putea să experimenteze adevărul efectiv al acestuia. Chiar dacă eul ar putea cuprinde totalitatea, va continua să vorbească

despre percepția sa asupra unui eveniment și nu își va înțelege propria existență. Este util să înțelegem că nimic nu poate fi descris sau experimentat decât din afară. Toate descrierile, oricât de bune ar fi, nu sunt altceva decât măsurători perceptuale și definiții ale unor presupuse calități, care nu au o existență în sine.

Nimic nu este așa cum poate fi descris; prin urmare, toate descrierile arată ce nu este un lucru. Înțelegerea realității și adevărului absolut este cel mai mare dar pe care cineva îl poate face lumii și întregii umanități. Prin urmare, lucrarea spirituală este, în esența ei, un serviciu altruist și o capitulare în fața Voinței lui Dumnezeu. Pe măsură ce crește conștiința noastră, puterea acelui câmp al conștiinței crește logaritmice (atât în sine, cât și prin sine), iar acest fapt realizează mai mult decât toate eforturile sau încercările de a ameliora suferința lumii. Toate aceste eforturi sunt zadarnice pentru că, inevitabil, sunt orientate greșit: de falsificările și iluziile funcției perceptive ale eului însuși.

Impersonalitatea eului

Atâta vreme cât există credința într-un „eu” singular, renunțarea la eu/minte este percepută ca un sacrificiu. Acest fapt este perceput astfel pentru că se crede că eul ar fi ceva unic și valoros, prin faptul că este personal. Este util să înțelegem că eul este impersonal, nefiind deloc unic. Eul înăscut al fiecăruia dintre noi operează aproximativ la fel cu al oricărui altcui. În afară de cazul când sunt modificate de o evoluție spirituală, toate eurile sunt orientate spre sine, egoiste, orgolioase, dezinformate și dăruite unui șir nesfârșit de dorințe de a obține avantaje, în toate formele obișnuite ale acestora, precum superioritatea morală, posesiunile, faima, averea, adulația și controlul.

Din cauza poziționalității sale, eul fiecăruia dintre noi are drept consecințe vina, rușinea, lăcomia, mândria, supărarea, furia, invidia, gelozia, ura etc. Pentru că eul este alcătuit din poziționalități, acesta nu are altă opțiune de a fi altceva decât este. Prin urmare, devine o sursă inevitabilă de infinită suferință și pierdere. Mai presus de orice, se teme de viitor și de fantoma

morții înseși, care este intrinsecă structurii sale. Lucrul de care eul se agăță în primul rând este convingerea că propria sa existență are o realitate independentă. Pentru un timp, eul chiar recurge la căutarea iluminării ca la un mijloc secret de asigurare a supraviețuirii sale în Eternitate. Prin acest tertip, eul spiritual se angajează într-o formă de supraviețuire disperată, dar sofisticată. Fanteziile noastre despre propria noastră realitate ne sunt dragi și ne opunem abandonării lor. Procesul necesită atât curaj, cât și credință. Să lași un lucru știut pentru altul necunoscut necesită un real angajament, voință și devotament în abandonarea credințelor noastre lui Dumnezeu.

Cauzalitatea

Anumite descoperiri aduc cu sine salturi importante ale conștiinței și, prin aceasta, merită să fie repetate - pentru că, adeseori, ele sunt înțelese în primul rând prin procesul familiarității, mai degrabă decât printr-o logică lineară și secvențială. Progresul este înlesnit prin abandonarea anumitor sisteme de credință limitate, dar puternic înrădăcinate, care sunt prin ele însele poziționalități.

În Realitate, nimic nu cauzează altceva. Totul este expresia propriei esențe și este autoexistent. Apariția oricărui lucru depinde de tot ceea ce există în univers și de punctul de vedere din care este observat. De fapt, orice lucru constituie o autoexistență, pentru că orice lucru este parte din Tot Ceea Ce Există, neavând părți individuale, diviziuni sau o existență independentă.

Dat fiind că nu este separat de orice alt lucru din univers, existența sa nu necesită nici o cauză exterioară. Ceea ce apare ca manifestat provine direct din nemanifestat, prin procesul creației. Nu apare ca efect al altui lucru. Nu există nici un „altul” și doar în dualitate pare să existe necesitatea unei explicații de tipul cauzalității, pentru a explica ceea ce par a fi evenimente separate. De fapt, nu există evenimente separate, lucruri separate sau întâmplări ce trebuie explicate.

Paradigma newtoniană a cauzalității, care constituie principala limitare a nivelului calibrat la 400, postulează un proces misterios, denumit „cauzalitate”. Dacă observăm și examinăm atent succesiunea evenimentelor, observăm că ele sunt, de fapt, o succesiune de aparențe. Ele sunt create printr-o selecție arbitrară a unui început și a unui sfârșit, survenite în timp sau spațiu. Cauzalitatea este un concept abstract și, ca toate abstracțiunile, nu are o realitate intrinsecă. Este totuși un concept lingvistic util în lumea fizică a activității uzuale. Putem observa doar condițiile. Un exemplu evident este acela că nu putem porni decât „de acolo de unde ne aflăm”. Am putea afirma că premisele evenimentelor nu sunt cauze, ci anumite condiții necesare ale acestora. Chiar modestia intelectuală necesită abandonul construcțiilor ipotetice, care au doar o valoare euristică, aceea de explicații lingvistice. Lucrul acesta este evident atunci când copilul întreabă: „de ce se întoarce floarea către soare?” I se explică faptul că acest lucru se petrece prin heliotropism. Explicația dată răspunde la întrebare, dar nu constituie de fapt un răspuns. O întrebare retorică nu poate produce decât un răspuns retoric.

Pentru că mintea care operează în cadrul paradigmei cauzalității newtoniene nu are nici un mijloc de a discerne adevărul de falsitate, lumea științifică îi substituie scepticismul - sau chiar cinismul - în încercarea de a se proteja din fața posibilității de a fi indusă în eroare. Pentru a depăși această limitare, se utilizează tot felul de mecanisme, incluzând statistici elaborate care sunt subcategorizate sub numele de „metoda științifică”. Aceasta are drept rezultat așa-numitele experimente ale cercului vicios sau dependența de repetarea rezultatelor, implicând criterii statistice și matematice care se susțin reciproc și au drept fundament cauzalitatea. Totuși, din dinamica nonliniară, observăm că diferențele apar din uniformitate sau altminteri, întreaga Creație ar înceta. Doar la o sută de milioane de generații de cărăbuși negri se ivește și unul alb.

Blocajele cauzate de scepticismul față de ipotezele prezentate nu constituie decât întârzieri ale progresului spiritual. Credința implică o suspendare voluntară a neîncrederii. Acest fapt sprijină modestia care stă la baza întregului progres spiritu-

al. Siguranța apare mai târziu, pentru că adevărul iese singur la iveală, este autoevident și apare ca o prezentare lipsită de efort și autoîmplinitoare.

Dacă nu există cauzalitate și nici un lucru nu cauzează un altul, atunci cum ne realizăm scopurile sau schimbările dorite? În realitate, este vorba de producerea condițiilor necesare care, conform observației istorice, au existat dintotdeauna. Ceea ce se dorește este asistarea la o secvență; Și tocmai aici este implicată cauzalitatea, pentru că ea operează în cadrul *acelei* secvențe.

La o observare atentă, se va înțelege faptul că însăși secvența, precum heliotropismul, este doar un construct intelectual. Nu este vorba de o secvență sau de o întâmplare, ci de puncte de observație succesive pe o scală imaginară a timpului. Cel mult, am putea observa că acestea ascund ceea ce pare a fi o schimbare a aparenței.

Dacă renunțăm să ne asumăm un punct de vedere arbitrar și artificial în timp, dispare și iluzia schimbării. Presupunerea existenței unui „aici” comparabil cu un „acolo” constituie un artefact al dualității și un punct de vedere arbitrar.

În Realitate, nu există nici un „acesta” sau „acela”, nici un „aici” sau „acolo”, nici un „acum” sau „atunci”. Acestea sunt doar mecanisme ale gândirii, după cum poziția nu poate fi descrisă fără un punct de referință inițial. În Realitate nu există un „aici” care să devină „acolo”, nici vreun timp ori distanță, altele decât iluziile create de selecția arbitrară a unui punct de referință. Acest punct de referință selectat în mod arbitrar nu este nici posibil, nici descriptibil. Prin urmare, vorbim despre Realitate ca fiind nelocalizabilă, dincolo de spațiu și timp. Realitatea nu este descriptibilă în termeni, care nu sunt decât categorii ale gândirii și abstracțiuni ale procesului de raționare. Totuși, chiar și acestea sunt utile la nivelele conștiinței care calibrează în marjele nivelului 400. La nivelul 500, avem deja de-a face cu un salt paradigmatic major, astfel încât ceea ce era real acum pare ireal, iar ceea ce acum pare a fi ireal, devine însăși „realitatea”. Fiecare nivel al conștiinței are propria înțelegere asupra adevărului, iar claritatea provine din înțelegerea acestei calități a nivelurilor conștiinței.

Dacă ideea de cauzalitate nu are o existență reală, iar determinarea mecanică nu constituie explicația pentru ceea ce observăm, ce altă explicație putem folosi în perioada de timp până când se va revela o conștiință mai dezvoltată? Minte este enigma vieții, așa că noi putem să răspundem întrebărilor acesteia cu explicația temporară, dar evident satisfăcătoare, a Creației.

Dacă nemanifestatul devine manifestat prin intermediul creației continue, atunci nu sunt necesare alte mijloace sau premise intelectuale în încercarea de a explica evidența. Am putea afirma că orice lucru este creat pentru a autoevolua, deoarece acest lucru este propriu existenței sale și naturii creației înseși. Dar această explicație acuză o altă dualitate, aceea a „creației” versus „creatorului”. Aceasta poate fi repede depășită observând evidența, și anume că actul Creației și Creatorul sunt identice. În nondulitate nu există o delimitare între creator și creația sa. Pe măsură ce înlăturăm limitările, universul se dovedește a nu fi deloc diferit de Divinitate. Când Sinele este înțeles, divinitatea întregii Creații, în toate expresiile acesteia, iese la iveală cu o remarcabilă putere și siguranță. Ea apare și se evidențiază de la sine, fiind identică sînsi și completă, într-o unitate și identitate absolută.

Absolutul este exact acest lucru. Prezența infinită a tuturor lucrurilor este dincolo de orice timp și spațiu, este întotdeauna completă, perfectă și totală. Toate punctele de observație dispar și se manifestă omniprezența celui care Cunoaște Totul pentru că Este Tot ceea ce Există.

Întrucât Realitatea strălucește într-o uimitoare evidență de sine și pace infinită, se pare că piedica din calea înțelegerii era mintea însăși, nediferită de eu; ele sunt unul și același lucru.

Starea de conștiință constituie nivelul „non-mintii”, ceea ce nu este totuna cu „vidul” sau „nimicul”. Acești termeni se referă la formă. Domeniul suprem este tărâmul non-formei, al nelimitării și al nelocalizării și, deci, al eternei prezențe a totalității Absolute.

Există doar Existența. Existența nu necesită nici o cauză și însăși acțiunea de a gândi aceasta presupune elaborarea unui

sofism logic. Când spunem Existența, înțelegem ceva perceptibil prin observație, fapt care implică o schimbare ipotetică a condițiilor, de la non-existent la existent. Oricum, ceea ce există a fost dintotdeauna în totalitatea sa, dincolo de orice timp. Căutarea unei cauze primordiale este un artefact al gândirii, care apare odată cu conceptele de timp și spațiu. Dincolo de timp și spațiu nu există nici evenimente, nici începuturi sau sfârșituri.

Dincolo de Cauzalitate

Dacă vom observa atent modul în care funcționează mintea, mecanismele acesteia vor deveni vizibile și clare, tinzând apoi să se dizolve. Presunțiile minții sunt separația, credința sa în trecerea timpului (cu începutul și sfârșitul pe care le presupune) și categoriile gândirii, care îi alcătuiesc conținutul și îi asigură supraviețuirea. Pentru a supraviețui, eul trebuie să creadă în propria sa realitate, precum și în faptul că posedă o existență separată și independentă. Celălalt motiv al permanenței sale rezidă în credința că tocmai eul și continua sa îmbunătățire sunt factorii care asigură posibilitatea noastră de a atinge fericirea. Prin urmare, eul/mintea caută constant controlul și câștigul în toate formele și aparențele variate ale acestora. Eul caută pretutindeni și prin orice mijloc succesul. Fericirea este întotdeauna după colț - își spune el - astfel încât se străduiește intens să-și atingă obiectivele.

La un moment dat, iluzia încetează și survine o deschidere spre căutarea spirituală. Interesul se deplasează dinspre exterior spre interior și începe căutarea răspunsurilor. Ajutați de șansă, putem ajunge la învățătura adevăratei iluminări și nu vom devia de la miezul acesteia. De-a lungul timpului, multe dintre explicațiile și înțelegerile prezentate alături de învățăturile originale s-au pierdut și au alunecat în înțelesuri greșite. Astfel, în decursul secolelor, multe dintre învățăturile importante au fost distorsionate în așa fel încât au ajuns, uluitor, exact la opusul lor. Acestea au devenit apoi baza conflictelor și obstrucției adevărului.

Nu este numai util, ci și esențial să avem la dispoziție niște surse autorizate pentru a ne verifica orientarea și direcțiile de urmat. Niciodată nu vom repeta îndeajuns faptul că este imperios

necesară cunoașterea și confirmarea nivelului calibrat de adevăr al oricărui învățator, respectiv al oricărei învățături, înainte de a le urma sau de a deveni ucenic al acestora sau, și mai mult, inițiat sau adept. Angajarea noastră trebuie să fie numai către Dumnezeu și Adevăr. Învățătorii trebuie respectați, dar devoțiunea trebuie aratăta numai Adevărului. După cum spunea Buddha « Nu pune pe nimeni deasupra ta însuși », referindu-se la faptul că singurul maestru adevărat al unui om e propriul lui Sine (natura Buddhică).

Sinele învățătorului și propriul Sine ale discipolului sunt unul și același. Învățătorul devine o sursă de inspirație și informație. Inspirația este cea care ajută căutarea.

Oare angajarea spirituală înseamnă că trebuie să renunțăm la lume? Nu, desigur că nu. Înseamnă numai că viața lumească trebuie recontextualizată, restructurată și înțeleasă într-un fel diferit. Nu lumea constituie o capcană, ci faptul că ne atașăm de ea, alături de observațiile personale care blochează și încetosează drumul spre căutarea Adevărului. Astfel, în vreme ce unele atracții nu sunt decât o pierdere de timp, altele constituie capcane serioase și pot genera consecințe nefericite. Pe de altă parte, ele pot constitui momente de trezire - când, după ce am dat cu capul de prag, ne orientăm spre alegeri mai benefice. Prin urmare, nimeni, nicio dată, nu poate afirma că este rău să urmezi o anumită cale, pentru că aceasta - oricât de dureroasă ar fi - poate constitui tocmai mijlocul salvării supreme. Ceea ce putem spune cu certitudine este că orice direcție care nu trece testul kinesiologic este una pe care cel aflat în căutarea spiritualității o va evita.

Adesea, una dintre sursele erorii este aparent inofensiva capacitate umană pentru curiozitate. Momeala de la poarta dezastrului nu este ceva în mod evident negativ, ci o ispită mai sofisticată, care maschează lupul într-o blană de oaie. Prin urmare, e necesar să evităm acele lucruri care nu trec de proba testării kinesiologice, pentru că numai cele care reușesc s-o facă aduc prinos vieții și conduc la Adevăr.

Oare putem explora domeniile care ne abat de la Adevăr și să ne întoarcem totuși nevătămați? Răspunsul, cel puțin în ceea ce privește prezentul, este că acest lucru e improbabil. Să

observăm faptul că 78% din totalul populației lumii se situează sub nivelul integrității (200). Există, de asemenea, o reacție socială care trebuie luată în considerare și care ar putea fi comparată cu așa-numitul «fenomen al crabilor». Într-o găleată cu crabi, atunci când unul încearcă să treacă de margine, spre libertate, ceilalți îl trag înapoi; în mod asemănător, în unii oameni există o reacție contrară față de cei care caută lumina. Într-adevăr, dacă un membru al unui cult religios care calibrează negativ începe să înțeleagă adevărul și să întrezărească negativitatea din spatele fațadei sfînteniei și încearcă să plece, el este adesea denunțat și chiar abuzat verbal sau fizic. Prin urmare, căile cele mai tradiționale recomandă asocierea cu oamenii care prezintă o dedicație spirituală similară. De asemenea, un fapt semnificativ este acela că nivelul conștiinței omenirii în ansamblul ei, ce se situase la nivelul 190 pentru multe secole, a crescut recent la 207 și, în consecință, marea conștiinței umanității sprijină acum cele pozitive în locul celor negative.

Direcția Spirituală

E util să reamintim faptul că nici Adevărul, nici Iluminarea, nu constituie ceva care poate fi căutat, găsit, realizat, acumulat sau posedat. Prezența Infinită este mereu prezentă și înțelegerea sa se petrece de la sine atunci când obstacolele situate în calea acesteia sunt înlăturate. Prin urmare, nu este necesar să studiem adevărul, ci numai să eliminăm ceea ce este fals. Îndepărtarea norilor nu va implica în mod necesar ca soarele să strălucească, ci va revela numai ceea ce era ascuns în spatele lor. Prin urmare, lucrarea spirituală constituie în primul rând o îndepărtare a celor pe care presupunem a le cunoaște, pentru a ne îndrepta atenția către cele necunoscute - având promisiunea celor care au făcut deja acest lucru că, la sfârșit, efortul este mai mult decât răsplătit. În termeni mai pământești, se poate spune că aurul nu este creat, ci doar scos la lumină prin îndepărtarea stratului care-l ascunde.

Unul dintre principalele instrumente spirituale este intenția, deoarece ea este cea care stabilește prioritățile și ierarhiile de

valori care energizează eforturile noastre. Lucrarea spirituală constituie deopotrivă un angajament și o explorare. Calea a fost deja deschisă de cei care au urmat-o mai înainte, stabilind în conștiință pentru ceilalți posibilitatea de a o urma și ei. Exact așa cum Roger Bannister a depășit «Câmpul Mo» al celor patru mile pe minut, la fel au lăsat unele semne și ființele dotate cu o conștiință avansată, pentru ca și alții să le poată urma. La rândul său, fiecare progres al propriei noastre conștiințe vine în beneficiul tuturor și marchează următorul pas de urmat pentru ceilalți. Fiecare act de bunătate este observat de univers și păstrat pentru totdeauna. Atunci când înțelegem realitatea, recunoaștem înlocuiește ambiția spirituală. În Buddhismul tradițional, iluminarea este căutată într-o binele întregii omeniri; toate darurile se întorc la sursa lor.

După o perioadă necesară de timp, intenția și concentrarea spirituală vor înlocui ambițiile și dorințele lumesti. Este ca și cum am fi atrași progresiv în Sine, de parcă ar exista o gravitație spirituală ce acționează prin intermediul atracției. Rațiunea și logica sunt înlocuite de un alt stil de cunoaștere, iar conștiința intuitivă se concentrează mai degrabă asupra esenței vieții și activităților acesteia, decât asupra obiectivelor și detaliilor formei.

Percepția începe să se schimbe și frumusețea creației strălucește din toate persoanele și obiectele. O scenă simplă poate deveni pe neașteptate coplesitor de frumoasă, ca și cum s-ar revela tridimensional. Există momente când totul devine liniștit pe neașteptate. Experiența calității a Tot Ceea Ce Este se petrece în cadrul unei Prezențe atotcuprinzătoare. Ochiul Sinelui este cel care dă sens realității vieții. Iar ceea ce ne permite experimentarea așa-numitului „sine individual” este de fapt „Sinele infinit”.

Radianța lui Dumnezeu este lumina conștiinței ce revelează divinitatea a tot ceea ce există. În liniștea Prezenței Infinite, mintea este tăcută, ca și când nu ar exista nimic care să poată fi spus; totul vorbește de la sine cu exactitate și completitudine. Odată cu înțelegerea acestui fapt, se depășește dualitatea ultimă a existenței și nonexistenței, deoarece singura posibilă este existența. Opusul Adevărului nu există, pentru că Realitatea exclude irealitatea. În această înțelegere se găsește Pacea lui Dumnezeu.

Evoluție versus Creație

Aceasta este o sursă favorită de controverse pentru politicieni, consilii școlare și curți de justiție. În realitate, nu există nici un conflict. Evoluția și creația sunt unul și același lucru. Creația este sursa și esența evoluției. Evoluția este procesul prin care Creația devine manifestată. Lumea fizică este o lume a efectelor și nu conține într-însa nici o putere a cauzalității.

Putem vedea, prin intermediul paleontologiei, că speciile și formele de viață s-au schimbat în milioane de ani. La fel, studierea versiunilor și formelor timpurii ale omenirii demonstrează o progresie a formei.

Evoluția se petrece ca o progresie în cadrul conștiinței înseși, spre forme cu o tot mai mare adaptabilitate la mediu. Această evoluție are loc în planul conștiinței, care include inteligența, intenția, precum și conștiința estetică. Astfel, evoluția are loc în cadrul domeniului invizibil al potențialității infinite și apoi devine manifestată, ca o consecință a creației. Creația este continuă și în plină desfășurare, fiind intrinsecă în esența universului însuși.

Dacă actul creației ar fi unul solitar, săvârșit de Dumnezeu într-un anumit moment dintr-un trecut îndepărtat, atunci toate ființele vii ar fi exact așa cum erau cu milioane de ani în urmă. Dar fiind, însă, că nici Dumnezeu, nici realitatea nu au început sau sfârșit, existând în afara timpului, nici măcar un singur act al lui Dumnezeu nu poate fi raportat în timp și spațiu. Creația este o acțiune continuă a unui Dumnezeu dintotdeauna prezent. În mod fundamental, nu există vreun conflict între evoluție și creație, de vreme ce prima nu este altceva decât expresia celeilalte în lumea vizibilă. Evoluția nu-l neagă pe Dumnezeu, ci reflectă faptul că Dumnezeu este întotdeauna prezent, în tot ceea ce există. Datorită creației, tot ceea ce există se bucură de propria sa existență, în virtutea divinității sale înăscute, care constituie conștiința lui Dumnezeu.

Intellectul

Riscul transmiterii de informații este acela că eul ascultătorului va încerca să le asimileze ca date, cu ajutorul intelectului. Există studenți spirituali ce au luat parte la sute de seminarii și conferințe și care au camerele ticsite de cărți spirituale, dar care, cu toate acestea, n-au progresat deloc în conștiință; ei sunt într-un impas. Căutarea lor continuă de la o conferință la alta, la următoarea carte, la următorul guru și așa mai departe.

Lucrarea spirituală nu aparține intelectului (deși, cu ajutorul intelectului, putem să obținem o licență sau un doctorat în teologia comparată). Adevărata metafizică nu este decât o abstracțiune, menită facilitării limbajului și verbalizării pentru a putea comunica ceva care, de fapt, nu poate fi transmis în cuvinte. Cuvintele nu sunt lucrurile ce trebuie realizate. Pentru a fi eficiente, adevărurile învățate trebuie transpuse în practica zilnică, deoarece ele există dincolo de cuvinte. Dacă acest lucru este făcut, schimbarea se petrece. Scopul informației e acela de a fi absorbită și apoi maturizată în înțelegere.

Înțelegerea

În lucrarea spirituală, înțelegerea are în sine capacitatea de a da naștere la schimbări. Ea acționează ca un catalizator și deschide noi căi de a privi lucrurile. Tot ea este cea care dă naștere la creștere și dezvoltare spirituală. Pe măsură ce dezvoltarea spirituală continuă, vechile moduri de gândire și contextualizare sunt abandonate în bucuria noilor descoperiri. Mânia pe care o încercăm în fața absurdității vieții, acum este înlocuită de zămbet, iar lucrurile pentru care majoritatea oamenilor se vaită și pentru care fac o melodramă sunt văzute cu detașare și cu umor, părând chiar situații comice. Învățăturile spirituale trebuie acceptate pentru a fi integrate. Rezistența

provine de la ego, căruia îi lipsește smerenia și care se opune din mândrie. Este foarte util să înțelegem faptul că, în realitate, nu renunțăm la viziunile negative, ci le adoptăm pe cele benefice. Că pacea este mai bună decât războiul, iar iubirea este preferabilă urii, este un lucru pe care intelectul îl înțelege prea bine, însă eul poate opune rezistență, dacă este pus în fața faptului de a renunța la stările - atât de dragi lui - ale resentimentului și urii.

Pentru multe milioane de oameni, precum și pentru culturi și societăți întregi, unicul motiv de supraviețuire este ura. Întreaga societate a acestora este bazată pe răzbunare și pe dualitatea dintre victimă și făptaș. Zone întregi ale lumii sunt devotate feluritelor expresii ale urii, care sunt justificate în mod constant prin intermediul recursului la un trecut îndepărtat. Fiecare dintre noi poate cita întotdeauna numele unor strămoși îndepărtați pentru a-și justifica ura față de dușmani. Acest lucru poate fi considerat chiar drept unul eroic, patriotic, laudabil sau corect din punct de vedere politic.

Disponibilitatea

Abandonarea trecutului este facilitată de disponibilitate, curaj și credință. Progresul spiritual aduce realmente prinos întregii omeniri, prin faptul că ridică nivelul general al conștiinței. Chiar și un progres cât de minuscul este important.

Un alt obstacol în calea creșterii spirituale este nerăbdarea. Aceasta poate fi depășită numai prin abandonare.

Meditația

Am descris deja unele aspecte și tehnici generale referitoare la acest subiect. Putem crede că gândurile sunt interconectate prin asociații sau în alte asemenea explicații psihologice aparent plauzibile. Cu toate acestea, dacă privim chestiunea îndeaproape, vom observa că gândurile se petrec într-un mod aleatoriu și lipsit de sens. Ele sar de la un subiect la altul, fără o legătură reală între

ele. Curentul de gânduri este descris, de obicei, din perspectiva limitată a paradigmei lineare newtoniene, care aduce în discuție cauzalitatea deși, în realitate, nu există niciuna. Gândurile par a fi aleatorii, non-lineare și haotice, fără o predictibilitate calculabilă. Ele par a fi absolut întâmplătoare. În ciuda eforturilor laudabile îndreptate în această direcție, nu există nici o explicație verificabilă a gândurilor, imaginilor, conceptelor, amintirilor, fanteziilor, sentimentelor, speranțelor sau temerilor, iar conținutul minții refuză să fie controlat. De fapt, matricea gândirii constituie produsul constant al activității mentale, care instituie o succesiune nesfârșită de gânduri. Acestea sunt generate intenționat, pentru a preveni orice posibilitate de apariție a liniștii. Cu cât încercăm să ne controlăm mintea mai mult, cu atât ne joacă feste, devenind rebelă și refuzând să fie controlată în vreun fel.

În meditație, putem vedea din perspectiva unui martor și observator, că însuși câmpul conștiinței urmărește mintea și că este zadarnic să ne luptăm cu ea. Este foarte util să înțelegem faptul că „noi” nu suntem mintea noastră. Mintea este seducătoare, încearcă să ne convingă că ea este adevăratul nostru sine. Identificarea cu corpul nu este depășită prin distrugerea corpului. La fel, nici identificarea cu mintea nu este depășită prin distrugerea minții. Dar, dacă înțelegem faptul că nici corpul, nici mintea nu constituie adevăratul nostru sine, încetează și orice nevoie de a le distruge, de a le cuceri ori de a ne lupta cu ele. Gândurile se produc de la sine - și nu pentru că ar fi cauzate de cineva sau de ceva.

Natura minții este să gândească. Prin concentrare și intenție, putem s-o forțăm să intre în limitele unei gândiri logice și secvențiale pentru perioade scurte de timp. În acest fel, ea poate rezolva anumite „probleme”. Mintea este rapidă și eficientă. Ea își arogă paternitatea gândurilor. Trebuie să fim extrem de concentrați și intensi pentru a putea surprinde momentul în care mintea își arogă paternitatea gândurilor, pentru că acesta se petrece la o fracțiune de nanosecundă după ce gândul a avut loc deja. Atunci când reușim să surprindem acest moment, dispare și iluzia centrată pe afirmația „eu gândesc”.

Buddha a spus același lucru: mintea Buddhică este descoperită între gânduri. În realitate, gândurile nu înseamnă nimic și nu sunt necesare pentru supraviețuire. Pretenția eului conform căreia el ar fi adevăratul autor al gândurilor se petrece într-un interval de aproximativ 1/10.000 secunde. În realitate, totul se petrece de fapt de la sine. Viața noastră este un dar continuu, iar continuitatea sa, de la clipă la clipă, este susținută de Dumnezeu și nu de ego. Nu putem să ne blocăm gândurile în nici un fel; pur și simplu, ele se reîntorc la noi. Oamenii se tem că dacă își scapă mintea de sub supraveghere sau dacă nu reușesc s-o controleze, vor muri sau vor innebuni.

Obiectivele eului/minții nu pot fi atinse niciodată. Eforturile sale sunt zgomotoase și supărătoare. În realitate, ne-ar fi mult mai bine fără ele. Din momentul în care observăm că obiectivele minții nu pot fi realizate, putem începe să le abandonăm prin simplul fapt de a nu le mai acorda atenție și interes, reușind astfel să ne debarasăm de fascinația hipnotică a eului pentru a ajunge în cele din urmă la conștiința care iluminează conștiința. Sinele poate fi descris ca un spațiu în mod fundamental lipsit de orice formă.

Mintea se află sub presiunea constantă a anticipației de a încerca să controleze următoarea fracțiune de nanosecundă a experienței. Ne putem concentra asupra sursei acestei voințe de a gândi, pentru a o abandona la nivelul disponibilității, eliberându-ne astfel și de dorința de a controla următorul moment al experienței.

Astfel, lucrarea spirituală constituie o nesfârșită abandonare a formei, retrăgându-ne din fața a ceea ce este irelevant, pentru ca apoi să-l ignorăm cu totul. Direcția concentrării se mută apoi de pe conținutul gândurilor asupra a ceea ce observă și experimentează gândirea pentru ca, după aceea, să se focalizeze asupra descoperirii următorului fapt: conștiința este conștientă în virtutea unei calități innăscute, nefiind deloc un act volițional al unui sine imaginar și independent.

Conștiința transcende locația, corpul, spațiul, timpul, mintea, gândurile și sentimentele. Precum cerul, ea constituie fundalul pe care plutesc norii. Starea ultimă a conștiinței nu este tulburată de nici un conținut și nici existența ei nu depinde de acesta.

Transcederea celor cunoscute (reclama curaj, credință și convingere. Reclamă, de asemenea, putere spirituală și energie, a căror sursă este înăscută în câmpurile superioare ale conștiinței, precum și în marii învățători și învățăturile lor. Iluminarea însăși este realizată prin grația lui Dumnezeu dar, pentru a se petrece, are nevoie, de asemenea, de propriul nostru acord și alegere interioară.

Iertarea și inocența conștiinței

Pentru mintea obișnuită, iertarea constituie un pas dificil, dată fiind poziționalitatea arbitrară a acesteia, care crează o dualitate conflictuală a binelui și răului, respectiv a ceea ce e drept versus ceea ce este nedrept. Aceasta e „problema contrariilor”. Rezolvarea acestor opoziții reclamă un anumit nivel de înțelegere cu privire la natura conștiinței.

Compașiunea pentru slăbiciunea umană temperează dorința de a judeca. Mintea umană plasează standarde ipotetice asupra comportamentului uman prin prisma unei atitudini moraliste. De exemplu, în cazul țării noastre (cartea a apărut în versiune engleză în SUA, *n. nr.*), ceea ce este denumit îndeobște prin moralitate este mai exact o expresie a puritanismului. Și aceste două noțiuni nu sunt deloc același lucru. Puritanismul înseamnă dorința de a-i judeca pe alții. Este o atitudine dură, nemiloasă și punitivă, căreia îi lipsește compasiunea și iertarea. Puritanul face apel la egotism pentru că se consideră drept și virtuos. Operează prin intermediul condamnării rușinii, vinovăției și fricii și caută răsplata și pedeapsa.

Prin contrast, conștiința însăși este înăscut inocentă. Ea devine programată în mod progresiv, adesea numai prin influențe sociale accidentale. Acest lucru ia naștere în anumite subculturi. La nivelul cel mai de jos, ea se găsește în zona găștilor de cartier sau a cultelor seculare, cu tot cortegiul de simboluri, secrete, inițieri și obediență față de grup și liderii acestuia. La acest nivel al societății, consecințele încălcării regulilor grupului pot merge chiar până la moarte. Există stiluri vestimentare specifice

grupului (adesea adevărate uniforme) gesturi simbolice, expresii, precum și un control strict asupra grupului. Membrilor acestuia li se spală creierul și sunt intimidati, iar șansele lor de scăpare sunt mici. Dintr-un punct de vedere, aceste comportamente sunt antisociale, din alt punct de vedere ele nu sunt decât un mod de adaptare. Deși aceste atitudini sunt disonante față de întregul societății, ele au o consistență interioară.

Esența subculturilor rezidă în programare. Conținutul acesteia este exprimat în versurile melodiilor subculturilor. Normele sociale sunt ridiculizate și nu li se dă nici o importanță.

La nivelele sociale mai ridicate are loc același tip de programare, numai că într-un mod mai puțin evident sau zgomotos. Și aici este așteptată o anumită loialitate de grup față de programele sociale. Variația este pedepsită prin mijloace mai subtile sau prin respingere.

Conștiința oamenilor de la fiecare nivel al societății este întreținută de un nivel calibrat al conștiinței predominant într-un „câmp de atracție” ascuns. Câmpul de atracție este un termen derivat din dinamica nonlineare și semnifică faptul că, în cadrul a ceea ce pare a fi aleatoriu, există, în realitate, un model invizibil și organizator al unui câmp de influență care influențează ocurența fenomenelor din cadrul fiecărui nivel al conștiinței. Acesta stabilește, de asemenea, parametrii care limitează înțelegerea și conștiința. Dacă un concept se află dincolo de înțelegerea unui anumit nivel al conștiinței, oamenii spun pur și simplu „nu înțeleg”.

Când analizăm natura conștiinței, putem spune că mintea este înăscut inocentă, dat fiind că nu are mijloacele de a împiedica programarea sa. Ea este un instrument care poate fi programat involuntar cu orice „software”. Neajutată, conștiința umană nu poate diferenția adevărul de falsitate. Minții îi lipsește un mecanism de protecție, fiind astfel foarte ușor de influențat. Mai mult, emoțiile scad capacitatea unei percepții mature sau echilibrate. Adicional la acestea, mintea mai are un defect inerent, și anume acela că operează prin intermediul percepției înșelătoare, care disociază automat realitatea într-o dualitate și crează tot o pseudo-realitate a polarității aparente a contrariilor.

Conștiința este asemenea componentei hardware a unui computer, iar programarea socială este precum softul. Indiferent de conținutul softului, hardul rămâne necontaminat și inocent.

În trecut, progresul spiritual era limitat de dominația autorității religioase și a dogmelor, fiind învâluit de teamă și de amenințarea persecuțiilor. Oricine depășea sistemul de credință general acceptat, ca de exemplu misticii, era suspectat de erezie și era tratat de parcă ar fi constituit o amenințare la adresa ordinii eccleziastice și autorității acesteia. (Acest lucru mai este încă actual în anumite țări.)

În lumea occidentală, acest lucru s-a schimbat și continuă încă să se schimbe într-o direcție favorabilă. Cruzimea nu mai este acceptată și nici trecută cu vederea. Sfântul colegiu al Bisericii Catolice se pronunță acum împotriva pedepsei capitale și și-a înnoit autoritatea spirituală și puterea prin intermediul unei demonstrații de modestie și integritate spirituală. Greșeala nu se afla în cadrul religiei înseși, ci în interpretarea eronată a acesteia de către aceia care nu-i înțelegeau pe deplin esența.

Deoarece conștiința umană obișnuită este orbită de însași natura percepției, ea este complet incapabilă să discearnă adevărul de falsitate. În virtutea inocenței sale înăscute, ea poate fi ușor indusă în eroare. De asemenea, orice eroare denotă ignoranța. De fapt, nivelul conștiinței care predomină în rindurile umanității în ultimele secole a fost prea puțin ospitalier pentru adevărul spiritual, dar acum, dat fiind că nivelul conștiinței omenirii în ansamblul său se situează la valoarea 207, adevărul are un teren fertil în care se poate dezvolta.

Voința: Înțelegere și Comprehensiune

Voința este determinată de înțelegere și comprehensiune care, la rândul lor, sunt influențate de semnificație, care este apoi determinată de context. Din semnificație și context provine valoarea și, prin urmare, alegerea. Voința energizează eforturile de a realiza ceea ce este valorizat în virtutea semnificației sale. În termeni mai lumesti, motivația se bazează pe dorințe și pe

seducția atracției. Aceste dorințe își pierd forța motivațională atunci când devin surclasate de voință și decizie. Astfel, voința constituie fundamentul creșterii spirituale și al evoluției conștiinței. Mai degrabă de a fi respinși de falsitate, suntem atrași de adevăr. Evoluția spirituală se aseamănă cu decolarea unei nave spațiale; la început, acesteia îi este greu să învingă gravitația terestră, dar în cele din urmă reușește s-o facă. Intenționalitatea care consumă energia se dizolvă în cele din urmă în renunțarea lipsită de efort, omul devenind astfel recipientul conștiinței ce se dezvăluie. Relevanța ia locul descoperirii. Înțelegerea se dezvăluie și devine autorevelatoare prin grația lipsită de efort.

Presiunea interioară de a realiza conștiința spirituală e înlocuită de dorința de a fi mai degrabă martorii Adevărului decât căutătorii acestuia. Efortul este înlocuit de descoperirea spontană și lipsită de efort. Esența radiază progresiv prin forma care și pierde conturul. Atunci, chiar și esența se pierde în domeniul conștiinței existenței înseși, cu divinitatea sa autorevelată.

Despre Natura Păcii

Pacea profundă predomină în Tăcerea care marchează sfârșitul experienței timpului. Iluzia timpului împiedică Pacea prin faptul că ocazionalăștește expectanța unui sentiment al pierderii sau anticipării. La nivelele obișnuite ale conștiinței, această presiune a timpului și anxietatea care o însoțește se găsesc în afara conștiinței și trec neobservate. O putem compara cu oamenii care locuiesc în vecinătatea liniilor ferate și care, în cele din urmă, devin imuni și chiar indiferenți la zgomot. Dar, dacă aceste trenuri se opresc, ei sunt copleșiți de liniștea puternică și neașteptată.

Unii oameni care s-au obișnuit cu tumultul și cu zgomotul sunt deranjați de liniște și pace și încearcă să se întoarcă la familiaritatea zgomotului. Mulți oameni nu pot tolera liniștea de la țară sau dintr-o cameră goală. Prin contrast, tăcerea Divinității este profund alinătoare și dătătoare de împlinire.

Conștiința Avansată

Natura drumului

Drumul direct spre conștiința avansată, prin intermediul conștiinței, transcede forma, dualitatea și percepția. Conflictul și eroarea provin din formă care, de asemenea, este și sălașul forței. Puterea sălășluiește în cadrul domeniului celor „lipsite de formă”. Se poate spune că lipsa formei apare într-o măsură însemnată la nivelul 500 al conștiinței. (La nivelul 600 forma dispare în cele fără formă.) În cele din urmă, se atinge înțelegerea faptului că forma este constituită din cele lipsite de formă și că, de fapt, acestea sunt una și aceeași. Dar, până să survină această înțelegere, forma însăși constituie o distragere și o întârziere, fiind recomandabil să fie evitată.

Evitarea distragerilor formei

Multe dintre învățăturile spirituale care sunt exprimate într-o formă conduc în mod frecvent la ceea ce poate fi denumit în modul cel mai adecvat prin termenul de „câmpurile” astrale ale conștiinței care, deși pot fi în sine seducătoare, infinite, și plăcute, nu conduc la iluminare.

Forma consolidează iluzia existenței unui căutător aflat pe un fel de drum ce are indicatoare, borme și chiar „ghizi spirituali” poziționați de-a lungul acestuia.

„Planurile” astrale, asemenea învățăturilor, pot fi calibrate. Există planuri inferioare (iaduri), planuri intermediare

(purgatorii) și planurile astrale superioare (celeste). Acestea sunt toate destinațiile posibile ale sufletului sau ale corpului spiritual. Fiecare dintre aceste nivele are propriile sale ierarhii și proprii „zei” - care sunt „reale” pentru locuitorii acestor planuri. Acestea pot fi încântătoare, chiar plăcute sau înspăimântătoare, dar nu înseamnă iluminare.

Realitatea este dincolo de orice formă și totuși intrinsecă în aceasta. Lăsați forma să-și dezvăluie adevărata natură. Nu trebuie s-o căutăm. De asemenea, trebuie să fim atenți să nu fim prinși în capcana acestor presupuse contrarii sau alternative ale formei versus lipsa formei, sau Totalității versus vidului, sau plinătății versus deșertăciunii. Acestea nu sunt altceva decât descrieri lingvistice, fără o realitate intrinsecă. Nu avem de ales între real și ireal, de vreme ce irealul nu există.

Direcția explorărilor

Căutarea are loc progresiv „înăuntru”, pentru a descoperi sursa cunoașterii semnificației ideii de „eu”. Oamenii spun, „mă cunosc”. Dar ce înseamnă oare acest lucru? În termeni obișnuiți, înseamnă să fii conștient de natura eului și, prin urmare, implică conștiința propriei psihologii, propriului eu și a formelor acestuia.

Conștiința Sinelui este o realitate care înlocuiește eul. În procesul descoperirii spirituale, căutăm mai curând ce anume este conștient de existența „eului” și nu un anumit „eu”.

Observați că, atî: Dumnezeu, cât și orice referire la Divinitate este scrisă cu majuscule și că, dintre toate pronumele posibile, numai „eu” este scris cu majuscule (în limba engleză, „I”. *n.tr.*) „Eul” individual poate fi conștient numai de sine însuși sau de existența sa, ca o consecință a unei Conștiințe superioare. Aceasta este calitatea înăscută a „eului” divin, care constituie deopotrivă sursa și punctul asupra căruia se focalizează căutarea spirituală. Ea este non-verbală și constituie sursa experienței, mărturiei și observației.

Procesul fundamental

A privi în tine însuși este mai curând o atitudine decât o tehnică sau o practică spirituală. Acest lucru înseamnă să părăsești fascinația față de conținutul minții și față de lumea pe care o reflectă aceasta. Această detașare poate fi resimțită la început ca o posibilă pierdere, ca și cum ne-am afla în fața morții lumii și a tuturor promisiunilor acesteia. O asemenea moarte poate fi experimentată pasiv, dar nu este altceva decât trecerea unei iluzii. Sursa plăcerii nu a fost niciodată în exterior, ci întotdeauna înăuntru. Lumea nu a fost niciodată cea care a făcut posibilă plăcerea, ci numai capacitatea noastră de a ne bucura de ea.

În realitate, nu de pierderea lumii ne temem, ci de plictiseală. Însă, sentimentul plictisului trece atunci când recunoaștem faptul că e. este numai o consecință a asocierii noastre cu trecutul sau viitorul; astfel, eul este singurul care se poate plictisi. Eul dorește noutatea și este complet dependent de ce se va întâmpla în „continuare”. Prin urmare - în loc să experimenteze completivitatea absolută care poate fi găsită numai în *acum* - eul se dezvoltă și trăiește în anticiparea satisfacțiilor viitoare.

În apropierea fricii de plictiseală se găsește iluzia subsidiară că plictisul este constituit din neant. Apare iluzia unui posibil vid, care pare o amenințare. Astfel, drumul pornește de la abandonarea iluziei singularității domeniului minții/lumii, trece prin iluzia vidului/deșertăciunii și se îndreaptă spre scopul conștiinței Totalității, care înlocuiește, deopotrivă, amândouă stările iluzorii anterioare. Este liniștitor să ne reamintim că toate stările sunt iluzii și că le putem traversa prin voință spirituală și conștiință progresivă.

Cine purcede la căutare?

Iluzia eului se dizolvă odată ce înlăturăm prefixul „eu” din fața oricărei acțiuni. Ceea ce eul pretinde că ar fi acțiunile sale nu sunt decât niște însușiri autoexistente, ale căror funcții sunt

automate și determinate de condițiile locale, neavând deloc nevoie să fie activate de un „eu” imaginar. Noi nu gândim, simțim sau existăm în virtutea acțiunii sau deciziei unui „eu” interior și invizibil. Gândirea și simțirea se petrec fără să le cerem. Ceea ce se găsește în căutarea unui adevăr mai înalt nu este vreun „eu” personal, ci un aspect al conștiinței înseși care se exprimă pe sine ca inspirație, devoțiune, dedicare, și perseverență, toate acestea fiind aspecte ale voinței spirituale. Prin urmare, sursa căutărilor Sinelui este Sinele însuși, care realizează procesele necesare în virtutea propriilor sale calități care sunt facilitate de Grație.

Un alt exemplu. Curiozitatea este o calitate care există fără a fi activată de vreun sine personal sau de vreo decizie. Curiozitatea, am putea spune, este o calitate independentă și impersonală a conștiinței, universal prezentă în regnul animal. Nu e nevoie de un „eu” pentru a fi curios. Nu există nici vreun „eu” personal care să ia decizii; prefăcerea oricărui gând, oricărei acțiuni și oricărui sentiment cu pronumele „eu” nu este decât o convenție de limbaj. Ne putem referi la sinele interior personal doar ca la un terț. În cursul evoluției spirituale există stadii în care, atât mintea, cât și corpul, par a fi asemenea „terților” (pentru anumite perioade de timp). Corpul își vede de treburile sale de parcă ar juca într-o piesă; mintea vorbește celorlalți lipsită de un sine interior personal care să o ghideze. Nu există vreun „autor” interior în spatele gândurilor, nici vreun „făptaș” în spatele acțiunilor, nici vreun „căutător” al iluminării. Atunci când i se împlinește timpul, căutarea se petrece de la sine și apare ca o focalizare a atenției. Toate aspectele și calitățile conștiinței acționează de la sine și se energizează una pe cealaltă sub direcția generală a voinței.

Voința ca instrument

Natura capricioasă a activităților minții împiedică o focalizare fructuoasă pentru evoluția spirituală. Putem ordona minții noastre să facă un lucru sau altul, dar ea va refuza. A

încerca să ne controlăm mintea este un deziderat inutil, care seamănă cu o pisică ce aleargă în jurul cozii. A încerca să ne controlăm mintea e o acțiune care deja implică, pe de o parte, dualitatea „celui ce controlează” și a „ceea ce este controlat” și, pe de altă, dualitatea între conținutul a ceea ce trebuie controlat și „cum” anume trebuie făcut acest lucru.

Singurul spațiu din care ne putem adresa minții este cel al calității numite voință. Putem localiza această zonă fără prea multe dificultăți. În vreme ce gândurile, sentimentele și imaginile trec încontinuu prin minte, voința este fixată și relativ lipsită de mișcare. Ea înclină să persiste într-un fel mai stabil și, prin urmare, mai abordabil. Într-adevăr, voința poate fi fixată, determinată și impasibilă, contrar minții, care oscilează ca un fluture nervos. Prin urmare, cel mai profitabil punct din care putem aborda mintea este obținut prin concentrarea emanată din voință asupra sensului Sinelui. Voința este maleabilă, dar numai cu încetul și în mod deliberat, prin intermediul reflexiei. Este un „loc” realist de la care putem începe explorarea. Voința este mai apropiată de adevăratul Sine decât mintea obișnuită, care e influențată de toate gândurile, credințele, conceptele, ideile și emoțiile sale fluctuante.

Contemplația

Aceasta este activitatea cea mai fructuoasă și mai plină de sens a lucrării spirituale. Cu puțin exercițiu, putem atinge capacitatea de a funcționa în lume numai cu întreruperi minore ale reflexiei și contemplației. Meditația, așa cum este de obicei practică, este totuși limitată în timp și spațiu și presupune adesea izolarea și încetarea activității. Deși contemplația și reflexia par mai puțin intense, în realitate, ele înlătură obstacolele prin influența lor constantă. Prin urmare, contemplația este un mod de a medita cu nimic inferior meditației în sensul tradițional consacrat al termenului.

Intărirea voinței spirituale

Voința este activată și întărită de devoțiune și răspunde la rândul ei cu inspirația care, prin grație, conduce la iluminare. Voința personală se dizolvă în Voința Divină. Scânteia care conduce la căutarea și investigația spirituală este un dar divin.

Disponibilitatea de a iniția călătoria nu poate fi forțată, și nici oamenii nu pot fi învinuiți dacă acest lucru nu s-a petrecut încă în ei. Nivelul conștiinței lor trebuie să avanseze până în stadiul în care o asemenea intenție ar fi deopotrivă semnificativă și atractivă. Cel inspirat va depăși toate convențiile obișnuite ale vieții, sacrificând orice stă în calea sa.

Iluziile eului, deși tenace, sunt relativ fragile atunci când sunt subordonate voinței spirituale. Eul nu este un dușman care trebuie supus, ci numai un amalgam de obiceiuri ale percepției.

Sinele care activează voința spirituală este sălasul puterii infinite, împotriva căreia castelul din cărți de joc al eului nu poate rezista. Acest Sine este asemenea unei magnet infinite de puternic care are capacitatea de a dizolva structura eului dacă voința spirituală își dă consimțământul. Nimeni nu poate fi creditat pentru progresul conștiinței spirituale, după cum nimeni nu poate fi învinuit dacă acest lucru nu se petrece.

În lucrarea spirituală, termenii „este” sau „sunt” devin înlocuiți treptat de termenul „pare că”. Acest fapt ce se petrece datorită creșterii înțelegerii până la gradul în care realizăm că percepția nu este decât o mască ce ascunde adevărul. Până în momentul revelării realității absolute, este recomandabil să considerăm orice cunoștință ca fiind numai ipotetică. Această înțelegere este evidențiată astăzi prin folosirea frecventă a termenului „a percepe”. De exemplu: persoana X a reacționat la o amenințare „percepută”.

Apariția acestei înțelegeri constituie o dezvoltare foarte importantă. Este prima indicație reală a conștiinței limitelor eului și a fiabilității percepției. Creșterea incidenței sociale a conștiinței limitelor eului este consolidată de o serie de factori. Printre aceștia trebuie amintite descoperirile recente ale unor verdicte juridice false. (Acest fapt a reieșit clar în urma

examinării probelor ADN și a cercetărilor îndreptate spre probitatea martorilor. S-a observat așadar că, în realitate, martorii sunt foarte inconstanți în depozitiile lor, fiind predispuși la erori serioase.) De asemenea, psihologii au descoperit existența unor falsificări retroactive ale memoriei, ce implicau înlăturarea anumitor evenimente în timp și spațiu. Astfel, societatea se luptă să deosebească adevărul de falsitate, dar până acum nu este conștientă de cum anume să realizeze cu adevărat acest lucru.

Voința spirituală este consolidată și activată de iubire, devoțiune și de disponibilitatea acestora de a se abandona. Iubirea este lipsită de formă, fiind acea capacitate prin care devenim disponibili să ne abandonăm lui Dumnezeu. Calea tradițională a sfinților din marile religii a fost aceea a adorației, iubirii și slujirii lui Dumnezeu, fie El nemanifestat sau manifestat (așa cum au fost marii învățatori divini). Dedicarea și devoțiunea profundă pot depăși orice rezistență și astfel, în cele din urmă, calea inimii se va contopi cu cea a minții sau conștiinței.

Meditația

Este recomandabil să inițiem procesul meditativ de la premisa că „eul” este localizat în cadrul voinței spirituale. Deoarece voința este fermă și neschimbătoare, ea devine locul de unde poate începe progresul. Acest progres înseamnă, de fapt, drumul, prin conștiință, spre conștiința transcendentă a sinelui, care este expresia lui Dumnezeu ca „eu” absolut, Ochiul Realității.

În realitate, cea care determină destinul sau karma e voința spirituală. Voința este locul puterii sinelui ce se extinde spre minte și zona contactului direct cu Spiritul Sfânt. La nivelul voinței, forma și cele lipsite de formă se întâlnesc. Aici, calitățile lipsite de formă ale iubirii, recunoștinței, devoțiunii, umilinței, inspirației și credinței se întâlnesc cu ideile, gândurile, amintirile, conflictele, și imaginile minții. În cadrul voinței spirituale, dorințele sau obiectivele pe care le considerăm importante sunt expuse calităților lipsite de formă ale iubirii, iertării și devoțiunii

Prin intermediul umilinței, păcii și iubirii putem abandona chiar și cele mai bine ancorate sentimente negative, ca răzburarea, ciuda sau ura.

Micul sine este dizolvat de Sine. Atitudinea vindecătoare a Sinelui pentru sine se manifestă prin compasiune; iertăm prin capacitatea de a ierta. Această disponibilitate de a ne abandona, provenită din Grația lui Dumnezeu, permite puterii lui Dumnezeu, ce se exprimă ca Spiritul Sfânt, să ne recontextualizeze înțelegerea și, prin acest mijloc, să anuleze domeniul percepției și dualitatea sa subsidiară, care constituie sursa oricărei suferințe. Disoluția dualității constituie darul suprem al lui Dumnezeu, pentru că dizolvă sursa fundamentală a suferinței și, deopotrivă, însăși capacitatea de a suferi. Suferința nu este posibilă în lumea non-dualității.

Dogma

Calea către Dumnezeu, prin non-dualitatea conștiinței, nu implică nici o dogmă sau sistem de credință. Avem la dispoziție suficiente informații utile, al căror adevăr poate fi verificat prin intermediul propriei noastre căutări interioare. Este crucial să progresăm, în special dacă suntem dedicați iluminării în această viață. Valoarea oricărei informații poate fi calibrată foarte ușor. De asemenea, vom descoperi că, ori de câte ori vom calibra o informație, vom învăța ceva în plus.

Diete, ritualuri, exerciții, tehnici de respirație, mantră și simboluri

Niciuna dintre acestea nu sunt obligatorii. Este util să recunoaștem faptul că religiile au propriile lor programe și limitări. Calea spirituală către iluminare este unică. Nu este deloc același lucru cu a „practica o religie”. Religiile înclina să exagereze importanța evenimentelor istorice și a așezărilor geografice unde au avut loc acestea.

Iluminarea se petrece în momentul prezent, aflându-se în afara timpului, istoriei sau geografiei care, prin urmare, sunt irelevante. Teologia se ocupă de nivelul 400 al conștiinței; iluminarea se adresează însă nivelului 600 sau nivelelor superioare acestuia.

Despre muzică, parfumuri sau frumusețe arhitecturală

Acestea sunt inspiratoare și ne ajută să intrăm într-o dispoziție spirituală și într-o atitudine smerită. Ele ne ajută, de asemenea, să nu ne mai concentrăm atenția asupra conținutului gândurilor. Frumusețea este înălțătoare și calibrează în marjele superioare ale nivelului 500, adică la un nivel apropiat de perfecțiune.

Care este esența practicii spirituale?

Activarea - prin intermediul inspirației, dedicației și deciziei voinței - a acelor aspecte ale conștiinței care dobândesc progresiv capacitatea de a se autoactualiza. Ele sunt consolidate de compasiune, devoțiune, umilință și disponibilitatea de a ne abandona iubirii necondiționate. Percepția se transformă apoi în viziune spirituală. Această evoluție evocă un răspuns ajutător din nivelele superioare ale conștiinței, pentru că este necesară o mare putere pentru a depăși „gravitatea” vieții pământești și obiceiurile perceptuale ale acesteia. Actul de adorație constituie deopotrivă o implorare și o invitație adresată acestor energii superioare, pentru a ne ajuta în strădania noastră spirituală.

Ce se poate spune despre viața cotidiană?

Are loc o schimbare a valorilor, de la realizările lumești spre împliniri spirituale ce dau culoare tuturor activităților. O plasează într-un context diferit. Obiectivul fundamental al vieții este

schimbat; evenimentele vieții primesc o semnificație diferită, ca și cum ar fi plasate într-o altă dimensiune. În cele din urmă, concentrarea nu se mai axează asupra conținutului trecător, ci asupra prezenței Conștiinței însăși, care este interioară, liniștită și lipsită de orice mișcare. Deodată, semnificația ideii de „eu” se deplasează de pe conținut pe context, care constituie „eu” universal al Sinelui.

De ce este oare necesară „munca” în strădania spirituală?

Ne putem gândi la eu ca la un set de obiceiuri înrădăcinate ale gândirii ce sunt rezultatul antrenării câmpurilor energetice invizibile care domină conștiința umană. Ele devin consolidate prin repetiție și prin consensul societății. O altă consolidare a acestora provine chiar din folosirea limbajului. A gândi într-o limbă constituie o formă de autoprogramare. Folosirea prefixului „eu” ca subiect și, prin urmare, drept cauză implicită a oricărei acțiuni constituie cea mai gravă eroare, care creează automat o dualitate: cea a subiectului și obiectului.

Pentru a depăși gravitatea gândurilor și credințelor lumești e necesară lucrarea de a implementa decizia voinței spirituale pentru a deprograma conștiința. Acest lucru include refuzul de a accepta prezumțiile și afirmațiile eului/minții ca pe o realitate și deplasarea accentului asupra unei înțelegeri superioare.

Familiaritatea cu viziuni mai pline de compasiune asupra vieții înclină să le potențeze; de aici sfatul spiritual tradițional de a „ne alătura companiei sfinte” și de a evita companiile negativi. Acest lucru potențează discernerea progresivă a unor atitudini și obiceiuri ale gândirii mai potrivite.

La ce folosesc rugăciunile?

Rugăciunea este un act de umilință. Pentru nivelele inferioare ale conștiinței, rugăciunea este o încercare de a „primi” ceva pentru sine sau pentru alții, ca de exemplu o nouă mașină,

un loc de muncă, vindecarea dintr-o boală sau alte favoruri speciale. Odată cu progresul pe scala conștiinței, dispare și această intenție de a-l controla pe Dumnezeu, iar actul rugăciunii devine o dedicare și nu o cerere. În război, ambele tabere se roagă să învingă. Odată cu progresul conștiinței și, implicit, cu schimbarea accentului de pe egoism pe altruism, calitatea rugăciunii se modifică și ea spre dorința de a deveni un servitor al Domnului și un canal de transmitere al Voinței Sale, fără a încerca să specificăm însă cum anume ar trebui făcut acest lucru.

Mai curând decât cerere, rugăciunea devine abandonare. Mulți copii își pierd credința în Dumnezeu pentru că folosesc rugăciuni în care cer anumite lucruri și apoi sunt dezamăgiți când respectivele cerințe nu se și împlinesc.

Care este puterea vindecătoare a rugăciunii?

Tot ce înseamnă iubire provine de la Dumnezeu. Pe scala conștiinței, iubirea calibrează la nivelul 500 și atunci când acest sentiment atinge perfecțiunea, intră în nivelul iubirii Necondiționate, ce calibrează la 540, care constituie în același timp nivelul vindecării. Puterea vindecătoare a rugăciunii constă în faptul că ea caută să înlocuiască negativitatea cu un câmp energetic situat la nivelul 540 sau la un nivel superior acestuia. Unele organizații spirituale calibrează cel puțin la nivelul 540 și, prin urmare, oferă un câmp de energie vindecătoare ce este capabilă să realizeze „miracole”.

Ce anume este un miracol?

Dacă un eveniment se petrece în afara domeniului explicabilului sau dincolo de expectațiile cauzalității lineare și ale paradigmei newtoniene, este numit miracol. Este o eventualitate realizată prin înlăturarea impedimentelor negativității. Acest lucru poate implica abandonarea sistemelor de credință limitate (de genul lui „este imposibil” sau „e nemeritat”) sau a punctelor de

vedere ale eului. Pentru cei ce au atins nivelele superioare ale conștiinței, nu numai că miracolul este un loc comun, dar el constituie cursul firesc al evenimentelor și devine continuu. Miracolul provine din creație și nu din cauzalitate.

Principiile spirituale

Atitudinea

„Calea” progresului spiritual prin conștiință este, de fapt, una simplă. Calitatea sa principală este una a atitudinii, anume aceea de a nu privi viața ca pe un loc în care putem acumula bunuri și privilegii, ci ca pe unul în care avem ocazia de a învăța ceva, chiar și din cele mai mici detalii. O atitudine spirituală ne va face să fim prietenoși, amabili și bine intenționați față de tot ce înseamnă viață. Ne vom surprinde că evităm să călcăm chiar peste o simplă furnică, și asta nu dintr-o constrângere sau regulă religioasă, ci din conștiința superioară a valorii oricărei forme de viață. Vom descoperi că toate animalele sunt de fapt niște individualități ce răspund la o atitudine de respect și atenție. Chiar și plantele sunt conștiente de faptul că le iubim și admirăm.

Smerenia

Accasta este încă o atitudine, o conștiință a limitelor minții și aparențelor. Există o conștiință crescută a faptului că viața este filtrată prin percepții și că ceea ce se întâmplă este în primul rând ceva ce ține de atitudini și percepții decât o realitate exterioară și autoexistentă.

Disponibilitatea de a trece cu vederea și de a ierta

Dacă vrem să devenim niște studenți spirituali serioși, va trebui să renunțăm la tendința de a fi cei ce judecă, corectează, controlează, conduc și schimbă lumea, exprimându-și opinii

despre orice. Un student spiritual serios nu mai este obligat să continue aceste activități. Ci dimpotrivă, să se întoarcă spre justiția divină. Dat fiind că mintea nu are nici o idee despre ce este de fapt realitatea, renunțarea la aceste activități va constitui o ușurare și va aduce sfârșitul unei întregi serii de vinovății. Este, prin urmare, foarte util să renunțăm la ralierea la tot soiul de „cauze” sentimentale ale oprimaților și victimelor. Fiecare persoană nu face altceva decât să-și împlinească propriul destin; hai să permitem oricui să facă acest lucru. Privind cu puțină detașare, vom observa că majoritatea oamenilor agreează melodrama propriei vieți.

Observarea oamenilor

Înfățișarea fizică constituie o mare amăgire. Majoritatea oamenilor arată ca niște adulți, dar nu sunt deloc adulți. Din punct de vedere emoțional, majoritatea oamenilor sunt încă niște copii. Emoțiile și atitudinile predominante la grădiniță și pe terenurile de joacă continuă și în viața adultă, dar sunt ascunse sub masca unei terminologii mai pompoase. În majoritatea oamenilor se găsește un copil care nu face decât să imite comportamentul și rolul unui adult. „Copilul din interiorul nostru”, despre care auzim atât de des, nu este deloc numai în interiorul nostru, el este de fapt foarte vizibil.

Atunci când cresc, oamenii preiau diferite identificări și copiază ceea ce consideră că a fi potrivit din comportamentul și stilul unui adult: cu toate acestea, cel care face aceste lucruri este copilul și nu adultul. Prin urmare, ceea ce vedem noi în viața de zi cu zi sunt niște oameni ce acționează în baza unor programe și scenarii cu care se identifică asemenea unor copii. Copilul mic, asemenea majorității animalelor, dă deja dovadă de curiozitate, autocompătimitate, gelozie, invidie, competitivitate, izbucniri de mânie, izbucniri emoționale, resentimente, ură, rivalități, dorința de a fi în centrul atenției și a admirației, suspiciune, învinovățirea celorlalți, refuzul responsabilității, căutarea favorurilor, colectarea unor „lucruri”, infatuare și așa mai departe. Toate acestea sunt atribute ale copilului.

Dacă vom observa activitățile zilnice ale majorității adulților, vom înțelege că nimic nu s-a schimbat cu adevărat. Această înțelegere slujește mai curând unei atitudini de toleranță și compasiune decât uneia de condamnare. Încăpățănarea și opoziția, care sunt caracteristice copilului de doi ani, continuă să domine personalitatea și la o vârstă venerabilă. Ocazional - în ceea ce privește comportamentul lor - oamenii reușesc să treacă de la copilărie la adolescență. Aceștia devin eternii căutători ai senzațiilor tari și cei ce-și provoacă destinul, fiind preocupați de corpul lor, de mușchi, flirturi, popularitate și cuceriri sexuale și romantice. Există o tendință de a deveni atrăgători, seducători, strălucitori, eroici, tragici, teatrali, dramatici și histrionici. Din nou, ceea ce este exteriorizat este o impresie a copilăriei, dar de data aceasta a unei copilării ce trece în adolescență. Copilul din noi este naiv și impresionabil, ușor de programat și ușor de sedus și de manipulat.

Curiozitatea cu privire la natura conștiinței

Dacă ne familiarizăm cu natura conștiinței, este ușor să încetăm să reacționăm față de alți oameni, atât exterior, cât și interior. Chiar și în cele mai favorabile circumstanțe ale sale, viața omenească este foarte dificilă. Frustrări, întârzieri, pierderi de memorie, impulsuri, stressuri de toate felurile și formele - toate acestea copleșesc individul. Adesea, cerințele depășesc capacitățile și, în plus, viața se află sub presiunea timpului. Se va observa că oamenii sunt foarte asemănători din punct de vedere al eului lor.

Mintea este moștenită. Ea are un creier condus de gene, cromozomi și un set de personalitate determinat din punct de vedere genetic. Cercetările au arătat că multe dintre caracteristicile majore de personalitate sunt prezente deja de la naștere.

De fapt, puțini oameni ar putea fi diferiți de cum sunt. E vorba de minoritatea oamenilor ce caută autoîmbunătățirea sau creșterea spirituală. Acest lucru este astfel, indiferent de faptul că

posedăm o mare capacitate autocritică sau o credință sinceră că suntem în regulă sau că nutrim ideea că suntem singurii care avem dreptate și procedăm corect. Oamenii sunt foarte bine așa cum sunt și toate problemele sunt cauzate de lumea exterioară, de egoismul și nedreptatea celorlalți.

Căutați să oferiți iubire mai curând decât să primiți

Majoritatea oamenilor cred că iubirea este ceva pe care-l primești, că este o emoție, că trebuie s-o meriți și că, cu cât dai mai mult, cu atât vei avea mai puțin. Adevărul este că lucrurile stau exact invers. A iubi este o atitudine care transformă experiența noastră cu privire la lume. Devenim recunoscători pentru ceea ce avem și nu îngâmfați. Ne exprimăm iubirea atunci când recunoaștem meritele celorlalți și contribuția lor la viața și confortul nostru. Iubirea nu este o emoție, ci un fel de a fi și de a ne raporta la lume.

Evitați să vă creați dușmani

Oamenii cad în capcana de a dori să fie chit sau de a se răzbuna. Ei își crează dușmani și animozități. Acestea împiedică o viață pașnică. Nimeni nu are nevoie de dușmani. Ei se pot răzbuna în moduri nebănuite, aducând astfel consecințe nefericite. Nici un conflict nu este câștigat; el persistă în ura celui care pierde.

Cea mai mare parte a violenței domestice constituie un răspuns fizic la o provocare verbală. Cu toate acestea, în cadrul societății noastre, victimele iau rar asupra lor responsabilitatea provocării, tentației sau proferării insultei.

A accepta întotdeauna responsabilitatea pentru tot ce se întâmplă și a evita să devii o victimă - iată o atitudine ce servește progresului spiritual. Dintr-un punct de vedere superior, nu există victime. Nimic din ce există în lumea aparențelor nu are puterea de a cauza ceva.

Pozițiile dure nu conduc la creștere spirituală. Chiar și în cazul în care sunt „corecte” sau „justificate”, un căutător spiritual nu și le poate permite. Trebuie să renunțăm la luxul răzbunării sau la sentimentul de mulțumire că „s-a făcut dreptate” atunci când un presupus criminal este executat. Nu putem viola principiile spirituale esențiale fără să plătim nici un preț. Căutătorul spiritual vede dincolo de iluzie și, prin urmare, renunță la rolul de judecător sau de jurat. Nimeni nu scapă complet nepedepsit, așa cum protestează indignați oamenii.

Prin intermediul kinesiologiei, putem afirma că nici o fărâma de univers nu este pierdută; în mod literal, fiecare fir de păr este numărat, fiecare vrabie căzută este observată. Totul este înregistrat pentru totdeauna în câmpul conștiinței.

Renunțați la vinovăție

Vinovăția este o încercare de a tranzacționa salvarea, de a-l manipula pe Dumnezeu și de a obține iertarea prin suferință. Aceste atitudini provin din interpretarea greșită conform căreia Dumnezeu este un mare răzbunător care uzează de pedepse. Noi credem că vom potoli mânia sa justificată prin durerea, suferința și penitența noastră. În realitate, există o singură „penitență” adecvată pentru greșelile noastre - și aceasta este schimbarea. În loc să condamnăm ceea ce este negativ, să alegem ceea ce este pozitiv.

A progresa și a face schimbări cere mai mult efort decât a te simți vinovat, dar este un răspuns mult mai potrivit. Observăm, privind scala conștiinței, că vinovăția este plasată în josul acestuia, în timp ce Dumnezeu se află în vârf. În consecință, a ne complăce în vinovăție - situându-ne astfel la baza scării conștiinței - nu e nicidecum o atitudine care ne va duce în vârf.

Smerenia înseamnă să înțelegem faptul că propria noastră viață este o evoluție a conștiinței spirituale. Învățăm din greșeli. „Părea o idee bună pe atunci” - iată probabil citatul cel mai util pentru a corecta orice comportament din trecut. De fapt, ca mai

târziu, în retrospectivă, recontextualizăm și respectivul comportament ni se pare o greșală. Totuși, dacă alți oameni sunt inocenți intrinsec, pentru că aceasta este natura conștiinței, atunci așa este și sinele căutătorului spiritual.

Pe lângă renunțarea la vinovăție este foarte util, de asemenea, să renunțăm la ideea că păcatul are o realitate. Eroarea este corigibilă, păcatul este o greșală iertabilă. O mare parte din ceea ce oamenii numesc păcat este doar un atașament pentru ceva, o manifestare emoțională a copilului din noi. Cel care minte, fură, înșală, lovește și poreclește alți oameni nu este altcineva decât copilul. Prin urmare, păcatul nu este altceva decât imaturitate și ignorarea adevăratei naturi a conștiinței.

Odată ce valorile spirituale le înlocuiesc pe cele lumești, tentațiile se diminuează și eroarea e mai puțin probabil să se întâmple.

Disponibilitatea

Aceasta este piatra de temelie a oricărui progres spiritual și, de asemenea, a succesului în lume. Înseamnă să abandonăm orice rezistență și să ne implicăm într-un procent de 100%. Neplăcerea este o consecință a rezistenței și, atunci când rezistența e depășită, ea este înlocuită de sentimentele puterii, încrederii și bucuriei.

În orice încercare, există un punct al rezistenței care devine un blocaj. Atunci când acesta este depășit, strădania devine lipsită de efort. Atletii ajung adesea la această descoperire și la fel fac și cei ce practică o muncă fizică. Există o eliberare bruscă și neașteptată a unei energii imense, o intrare într-o stare aproape iluminată, plină de pace și liniște, în care totul se desfășoară de la sine. O balerină extenuată sau un muncitor istovit sunt mai aproape de a-l descoperi pe Dumnezeu decât cred. Conștiința prezenței lui Dumnezeu este precedată de abandonare.

În filosofia Zen se spune că răul și iadul sunt despărțite de un singur milimetru. Adesea, în abisul disperării, se întâmplă ca eul să se îndepărteze. Astfel, orice criză poate fi transformată într-o oportunitate pentru descoperirea spirituală.

Înțelegeți că „adevărul” depinde de context

Adevărul este relativ și nu absolut. Orice adevăr își păstrează calitatea de adevăr numai în cadrul unui anumit nivel al conștiinței. De exemplu, este recomandabil să iertăm dar, mai târziu, ajungem la un stadiu unde înțelegem că nu e nimic de iertat. Nu există un „altul” care trebuie iertat. Eul fiecăruia dintre noi este la fel de ireal. Percepția nu este o realitate.

Non-atașarea

Aceasta este o atitudine de retragere din fața încurcăturilor emoționale din afacerile lumesti. Ea conduce la liniștea și pacea minții. Este sprijinită prin refuzul seducției emoționale exercitate de problemele și supărările altor oameni. Implică, de asemenea, o disponibilitate de a permite lumii să-și rezolve problemele și să-și împlinească destinul. Implicarea reactivă și intervenția ar trebui lăsată pe seama oamenilor ce au o chemare diferită.

O „persoană bună” este un lucru; iluminarea este însă altceva. Noi suntem responsabili pentru efortul nostru și nu pentru rezultatul acestuia, care ține de Dumnezeu și de univers.

Non-atașarea nu este însă același lucru cu indiferența, respingerea sau detașarea. Neînțelegerea conform căreia se presupune că este necesară o cultivare a detașării conduce adesea la platitudine sau apatie. Prin contrast, non-atașarea permite o deplină participare la viață, fără a încerca, însă, să controlăm rezultatele acesteia.

Acceptarea

Acceptarea este marea vindecătoare a disputelor, conflictelor și supărărilor. Ea corectează, de asemenea, dezechilibrele majore ale percepției și înlătură dominația sentimentelor negative. Totul servește unui scop. Smerenia înseamnă că recunoaștem și acceptăm faptul că nu vom înțelege

toate evenimentele și întâmplările. Acceptarea nu înseamnă pasivitate, ci non-poziționalitate. Dezvoltarea unui eu spiritual poate fi evitată prin înțelegerea faptului că progresul spiritual este rezultatul grației divine și nu al strădaniilor noastre personale.

Evitați falșii guru

Acest lucru nu poate fi ignorat niciodată. Inițiatul spiritual naiv este atras cu ușurință în capcană de reputația unor persoane spirituale sau de carisma celor ce au mulți adepți. În lipsa conștiinței spirituale din stările avansate ale conștiinței, căutătorul spiritual nu are nici un mijloc de ghidare și astfel, popularitatea unor preinși inițiați îi poate întuneca judecata.

De fapt, în acest moment al istoriei umane, nu există nici măcar un singur instrument pe care să ne putem baza cu adevărat. Cu excepția testării kinesiologice, care redă cu acuratețe adevăratele calibrări ale nivelului conștiinței unui învățător, unei organizații sau ale unei învățături. Naivii sunt impresionați de pretențiile unora că ar poseda puteri supranaturale și trăsături paranormale, de titlaturile și hainele ieșite din comun.

Emblema adevăraților învățători este smerenia, simplitatea, iubirea, compasiunea și pacea. Nu există nici o obligație financiară în schimbul transmiterii adevărului de vreme ce - la acest nivel - banii, puterea sau acumulările materiale nu mai au nici o importanță.

Pentru adevăratul învățător este irelevant dacă oamenii devin adepți săi sau se alătură unui alt grup sau organizații spirituale. Toți sunt complet liberi să părăsească grupul spiritual. Se evită dezvoltarea oricărui cult al personalității. Un adevărat învățător nu are nici o dorință de a-i controla pe ceilalți și, prin urmare, nici vreo aplecare spre coerciție sau persuasiune. Un adevărat învățător va încerca cu atât mai puțin să transforme învățătura sa cu forța, dat fiind că ea a fost primită de mult timp. Prin urmare, adevăratul învățător este elegant în moduri și metode spirit. El se adresează întregii omeniri.

Evitați învățăturile false

De cele mai multe ori este recomandabil să recurgem la metoda kinesiologică pentru a tria cărțile dintr-o bibliotecă spirituală. Puneți cărțile care induc slăbirea tonusului muscular într-o parte și pe cele care vă întăresc în alta. Este un procedeu deosebit de instructiv.

Este foarte important să ne reamintim că gradul de conștiință al căutătorului și capacitatea acestuia de a deosebi adevărul de falsitate constituie un fapt impersonal. Evitați-le pe cele atractive, dar irelevante. Există nenumărate domenii și universuri astrale, fiecare cu proprii săi învățători, maestri, ierarhii spirituale și sisteme de credință. Multe sunt foarte stranii. Credulii pot fi cu ușurință prinși în capcana acestor doctrine fascinante și esoterice; cu toate acestea, căutătorul iluminării își va reaminti că stadiul ultim nu poate fi atins prin intermediul nivelelor forme.

Mulți oameni cred că ar trebui să se implice în strădania spirituală, dar sunt intimidați de toată panopia de ritualuri, cerințe, sacrificii, obligații, scrieri complicate, dogme și contribuții bănești – toate acestea părănduli-se a fi prea complicate. Unele grupuri spirituale insistă chiar ca aplicantul să fie „inițiat” și să treacă prin ceremonii stranii sau să semneze angajamente și contracte. Aceste grupuri au ceremonii cu asistență obligatorie, cursuri de pregătire și multe taxe. În realitate, nu există nimic căruia să ne alăturăm, nimic de făcut sau de studiat. Nu există reguli, reglementări sau pretenții; nu există nici ritualuri sau stiluri vestimentare stranii, nu sunt necesare nici exerciții de respirație sau poziții ciudate.

Multe grupuri new-age sună mai puțin pretențios, dar se bazează pe surse greșite de informații. Există, și în cazul acestora, un accent asupra stilurilor vestimentare stranii, dietelor ciudate, purtării a tot felul de lanțisoare și simboluri, asupra cărților de ghicit, mediumilor, incantațiilor și mantrelor. E foarte bine să ne ferim și să evităm orice manipulare a energiei, câmpurilor de lumină, viziunilor mistice, culorilor, numerelor mistice, semnelor, și a „învățăturilor secrete străvechi”. Unele

figuri amăgitoare își arogă anumite instrucțiuni speciale primite de la Dumnezeu, autoproclamându-se profeti și vizionari. Putem vedea lesne adevărul tuturor acestora, recurgând la un simplu test kinesiologic.

Toate aceste distrageri se bazează pe formă și pe neobișnuit. Întregul domeniu pretins spiritual ia aerul unei atmosfere de carnaval, cu referiri la nave spațiale, OZN-uri, extraterestri și profetii cu privire la ziua judecării de apoi. Toate aceste aspecte sunt în mod eronat etichetate ca spirituale și induc tendința de a le și considera astfel. Putem fi ușor induși în eroare de acest circ astral pe care-l credem „spiritual”. Întreaga comunitate new-age devine îndrăgostită de un nesfârșit alai de „maestri” și figuri legendare, majoritatea cărora, însă, n-ar reuși să treacă testul kinesiologic. Cercetările au arătat că aceste persoane au renunțat la integritatea lor spirituală de dragul grandorii și al puterii.

Despre natura lui Dumnezeu

Introducere

Deși poate părea că punem carul înaintea boilor, aspirantului spiritual îi este de folos să știe câte ceva despre destinația sa, pentru a evita să fie indus în eroare. Adesea, eroarea este agresivă și se răspândește cu repeziciune în rândul maselor de oameni care, pe lângă faptul că urmează concepte eronate, le și propăvăduiesc mai departe, abătând și pe alții de la drumul cel drept.

A-l cunoaște pe Dumnezeu prin intermediul experienței directe nu este o situație întâlnită prea des. Iluminarea este un proces extrem de rar – în cifre statistice, se poate spune că o atinge un singur om din zece milioane. Adevărații învățători sunt puțini, dar lumea abundă de ipocriți și preinși inițiați. Dacă masele ar fi conduse în direcția corectă, sfințenia și iluminarea ar constitui locuri comune. Dar nu sunt. Buddha a spus: „Nu puneți pe nimeni deasupra propriei voastre judecăți. Urmați numai învățăturile adevărate”. Calea adevărată este simplă și directă.

Calitățile divinității

Aceste informații sunt importante mai mult pentru a se înțelege ceea ce nu este Dumnezeu. În forma neînțelegerilor și distorsiunilor la care e supus adevărul (din cauza greșelilor accepțiuni ale eului și a proiectării percepțiilor antropomorfe ale acestuia), multe religii nu fac decât să ne arate tocmai ceea ce

nu este Dumnezeu. A ști într-adevăr ce este Dumnezeu și a avea la dispoziție un instrument care să poată calibra nivelele de adevăr înseamnă a fi foarte bine pregătit pentru ceea ce, uneori, poate fi o călătorie sau un proces dificil.

Dumnezeu este prezent pretutindeni, inclusiv aici și acum. Dumnezeu nu se află în altă parte (cum ar fi un rai îndepărtat și distant), nici în viitor, pentru a putea fi atins numai atunci când - și dacă - mergem în coruri. Astfel, Prezența lui Dumnezeu este - în orice moment - la dispoziția oricui. A înțelege acest lucru e un aspect ce ține de conștiință. Se spune că, fără ajutorul unui guru, mântuitor sau avatar, această conștiință este puțin probabil să survină în timpul vieții majorității oamenilor, ceea ce poate fi adevărat.

Dumnezeu este dincolo de percepție, dualitate și poziționalitate; Dumnezeu este unul și unic, nu are părți. Dumnezeu este mai presus de toate contrariile (de genul binelui/răului sau câștigului/pierderii). Asemeni Soarelui, Dumnezeu strălucește în mod egal pentru toată lumea. Iubirea lui Dumnezeu nu e rezervată celor câțiva puțini. Și, deși numai puțini experimentează în mod direct iubirea Lui, ea strălucește prin iubirea pe care o experimentăm alături de ceilalți, inclusiv alături de natură sau de animalele noastre preferate. Gradul la care experimentăm prezența lui Dumnezeu variază de la o persoană la alta, în funcție de nivelul conștiinței fiecăruia.

Prezența lui Dumnezeu constituie chintesența păcii, liniștii și iubirii profunde. Este copleșitoare prin profunzimea sa. Este total învăluitoare, iar iubirea Sa este atât de puternică, încât dizolvă orice „non-iubire” păstrată încă de eul rezidual.

Asemenea vidului, care este netulburat de conținutul său, sau apei ce nu e afectată nicicum de peștii care înnoată prin ea, mintea lui Dumnezeu este dincolo de orice formă. Și, asemeni spațiului, ea este în mod egal prezentă în toate obiectele.

Ceea ce este omnipotent, omniscient și omniprezent nu poate fi vulnerabil la amenințări sau la suferințe emoționale: astfel, Dumnezeu nu e defel înclinat spre răzbunare, gelozie, ură, violență, vanitate, egoism sau vreo nevoie de adulter sau complimente. Beneficiarul adorației este cel care o dă, nu Dumnezeu.

Dumnezeu este total și absolut complet și nu are nici un fel de nevoi sau dorințe. Dumnezeu nu e nici nefericit, nici supărat dacă n-am auzit niciodată de el sau dacă nu credem în el.

Multe dintre descrierile vechi ale lui Dumnezeu sunt reprobabile, nefiind în realitate altceva decât plâsmuiri ale proiecțiilor de teamă și vinovație ale omului. Primitivii credeau că orice furtună însemna că Dumnezeu e mânios și că trebuie să facă sacrificii pentru a-l calma. De asemenea, erupțiile vulcanilor erau puse pe seama mâniei lui Dumnezeu. El pretinde explicații și caută „cauzele”. Prin urmare, Dumnezeu fusese redus la „cauza” evenimentelor terestre ce generau teamă (cum erau, de exemplu, cutremurele, foametea, inundațiile, ciuma, furtunile, seceta sau bolile). Dumnezeu era considerat marele răzbunător, dar și marele răsplătitor. Așa au apărut numeroșii zei, cu toate descrierile lor atât de diferite din tradițiile culturilor din cadrul cărora au provenit aceste mituri. (Dezastre naturale s-au petrecut încă înainte ca omenirea să apară pe planetă).

Dumnezeul străvechi este o proiecție a energiilor eului asociate în mod tradițional cu chakra splinei. Zeii splinei constituie într-adevăr niște concepții foarte greșite, fiind responsabili, de asemenea, pentru faptul că multe religii străvechi - supuse fiind testării kinesicologice - generează slăbirea tonusului muscular al subiecților. Acești zei străvechi constituie reprezentări demonice ale fricii, urii, invidiei, geloziei și răzbunării. Cu toate acestea, teama de „mânia justificată” a lui Dumnezeu a rămas până în ziua de azi un sentiment larg răspândit.

Pe de o parte, am putea observa faptul că ideea de justificare nu este decât o vanitate arbitrară a poziționalității, iar pe de alta, că un Dumnezeu atotprezent și atotputernic ar putea cu greu fi supus unei limitări emoționale ca mânia.

Dumnezeu nu e vătămat de faptele noastre rele și, prin urmare, nici nu e încercat de vreo dorință de răzbunare. Cu toate acestea, imaginea unui Dumnezeu crud, represiv și care recurge adesea la pedepse este foarte greu de eradicat din gândirea noastră. Dumnezeu este invinuit pentru tot ceea ce, în realitate, nu este altceva decât un produs al eului însuși. El și nu

alteineva - constituie sursa vinovației, păcatului, suferinței, condamnării și inventării tuturor infernelor. Însă, eul caută să se salveze, transferând toată vinovația asupra lui Dumnezeu. Și face acest lucru transformându-l pe Dumnezeu în contrariul său. Zeii vechilor religii sunt adevărați demoni. În realitate, Dumnezeu n-ar putea fi manipulat într-o asemenea măsură încât să devină un criminal sau o victimă. Dumnezeu nu e co-dependent și nici nevrotic și nu suferă nici de grandomanie, nici de psihoză paronoidă.

Ceea ce este atotștiutor și atotprezent înregistrează totul. Conștiința detectează și înregistrează instantaneu fiecare eveniment, gând, simțământ și întâmplare și, astfel, știe totul, pentru totdeauna. Puteți verifica printr-un simplu test kinesiologic că fiecare fir de păr este cu adevărat numărat, observat și clasificat de către Conștiința Infinită însăși. Această condiție este impersonală și automată și are loc grație calităților innăscute ale conștiinței. Dumnezeu nu are o miză personală în toate acestea și nici nu reacționează. Dumnezeu nu se supără și nici nu e ofensat de fiecare impertinență sau lipsă a bunului gust de care dăm atât de des dovadă. Mila și ierarea infinită a lui Dumnezeu e dincolo de orice concepție, fiind total neimplicată în trivialitatea evenimentelor lumesti. Dumnezeu nu este jumătatea unei dualități. În infinitate nu există vreun „rău” la care să se reacționeze. Dumnezeu nu e nici sadic, nici crud. El nu poate fi lezat și, prin urmare, nu e încercat de nici un fel de dorință de răzbunare.

Experiența lui Dumnezeu e inaccesibilă cului, care e limitat de percepții și se ocupă de concepte, sentimente și formă. Fiind non-material, Dumnezeu este nedetectabil de razele X, spectrometre sau peliculă fotografică, contoare Geiger, detectoare de metale sau detectoare cu ultraviolete sau infraroșu (care constituie instrumentele predilecte ale investigatorilor paranormali aflați în căutarea „spiritului”).

Iubirea lui Dumnezeu este necondiționată. Ea nu este nici arbitrară, nici efemeră, nici rezervată unui număr anume de drepti care o merită. De altfel, înțelegerea adevărată a faptului că Dumnezeu este iubire înlătură toate aceste noțiuni și credințe. Dumnezeu nu ia decizii, nu are nevoie de știri sau de rapoarte favorabile pentru a

funcționa. Ceea ce este complet și total o totalitate a iubirii nu are vreo capacitate de a înceta să fie ceea ce este.

Prin analogie, s-ar putea spune că spațiul nu poate decide să devină brusc non-spațiu. Totul este complet identic cu esența propriei sale existențe. Iubirea nu se poate transforma în non-iubire, nici Dumnezeu nu poate deveni non-Dumnezeu mai mult decât poate o girafă să devină o non-girafă.

Dumnezeu nu este nici un copil tulburat, nici un părinte. El nici nu citește știrile, nici nu-i pedepsește pe cei neascultători. Într-un univers care - prin natura sa - e just și autoechilibrat, nici o judecată arbitrară nu este necesară. Fiecare entitate experimentează consecințele propriilor sale acțiuni, alegeri, dorințe și sisteme de credință. Ceea ce este complet liniștit, pașnic și plin de iubire respinge automat ceea ce e ne iubitor, zgomotos și împotriva păcii. El experimentează aceste stări negative în forma infernului. Prin urmare, infernul se vedește a fi o creație a cului.

Toate acțiunile, evenimentele, gândurile, ideile, conceptele și deciziile sunt acompaniate de un câmp energetic ce poate fi calibrat. Astfel, prin propriile sale acțiuni, eul se aduce la propriul său nivel din marea conștiinței. Asemeni forței arhimedice, calitatea impersonală a mării conștiinței determină în mod automat nivelul la care se ridică, respectiv se scufundă cineva. Faptul că un lucru este ceea ce este constituie însăși natura universului. Explicația la care recurge atât eul, cât și percepția, pentru a descrie rezultatul automat al acțiunii este numită „judecată”, ceea ce constituie o iluzie, exact așa cum explicarea evenimentelor ce se petrec în lumea materială este atribuită „cauzalității”.

Dumnezeu nu e limitat de concepte, idei, gânduri sau limbi. Grație omniprezenței sale, Dumnezeu include Tot Ceea Ce Este, inclusiv gândirea omului, deși nu se implică direct în aceasta. Dumnezeu nu se adresează nimănui. O voce tunătoare din ceruri este, în cel mai bun caz, o interpretare a unei experiențe interioare proiectată în lumea fizică. Sunetul este o vibrație fizică. Dumnezeu este atotprezent în cadrul celor fizice. Ceea ce este fără formă nu manipulează unde sonore.

Ființele iluminate nu relatează nici o experiență în care Dumnezeu le-ar fi vorbit sau li s-ar fi adresat verbal. Acest fapt ar presupune o dualitate - a lui Dumnezeu versus persoana căreia îi vorbește Dumnezeu. În realitate, Sinele, Dumnezeu și Totalitatea sunt una. Nu există nici o separație între cel care vorbește și cel căruia i se vorbește. Misticii „intră pe aceeași frecvență” cu Dumnezeu prin intermediul unei cunoașteri nerostite. Mesajele presupuse a proveni de la Dumnezeu sunt de fapt de la eul spiritual care, devenind disociat, se proiectează ca o realitate „diferită”. De cele mai multe ori, vocile divinității nu sunt altceva decât halucinații. Ocazional, ele sunt datorate entităților astrale, dintre care unele își arogă atribute divine.

Prezența Infinită nu are nici o intenție, deoarece - repetăm încă o dată - într-un atare caz ar trebui să existe o dualitate între cel ce intenționează și direcția intenției sale. Toate aceste idei nu reprezintă decât conceptualizări bazate pe dualitatea percepției.

Dumnezeu este nondualist, total și complet, Unicitate și Unitate. Interpretările greșite referitoare la Dumnezeu provin din faptul că eul se ocupă de percepție și de formă. De asemenea, același eu indentifică - tot în mod eronat - Forța cu Puterea.

Puterea este analoagă unui câmp gravitațional sau magnetic, în cadrul căruia tot ceea ce se petrece constituie consecința implacabilă și automată a naturii câmpului însuși. Câmpul nu „alege” să atragă nimic și nici nu are reguli diferite pentru obiecte diferite. Câmpul reprezintă egalitatea totală. În mod asemănător, într-un câmp spiritual de putere, tot ceea ce există este atras și influențat în virtutea propriei sale constituții sau „greutăți” spirituale, vibrației sau câmpului de atracție.

Unele entități sau curi personale sunt respinse de un câmp pozitiv. Mulți oameni sunt în mod sincer „izgoniți” de orice este iubitor, spiritual sau binevoitor. O mare parte a oamenilor urăște cu adevărat liniștea și pacea; acestea îi înnebunesc de-a dreptul. Oare nu constituie izolarea și tăcerea pedeapsa supremă?

Se pare că la nivelul 200 al conștiinței are loc o schimbare de polaritate. E ca și cum de la nivelul 200 în sus entitatea este încărcată pozitiv, în vreme ce sub nivelul 200 e încărcată negativ. Se poate vedea foarte clar în societate că aceia care înclină spre

criminalitate sunt atrași de aceasta și de alții de același soi, în vreme ce aceia care aleg pacea și iubirea sunt atrași de oamenii cu același înclinații.

Principiile care sunt evidente și atractive peste nivelul 200 pot deveni niște absurdități respingătoare în nivelele inferioare acestuia (fiind adesea chiar ridiculizate). Societățile a căror putere derivă din păstrarea unui nivel de conștiință foarte scăzut în rândurile cetățenilor (cum ar fi, pentru a da un exemplu din istoria recentă, societatea Cambodgiei), iau chiar poziții politice oficiale împotriva iubirii sau a expresiilor acesteia.

Prin contrast, o persoană motivată din punct de vedere spiritual va considera pacea și iubirea drept cele mai importante oportunități. Dumnezeu se află în vârful scalei conștiinței și nu la baza acesteia - iată un fapt care, deși pare a fi absurd de simplu și de evident, pentru cea mai mare parte a omenirii constituie, din nefericire, o necunoscută. De asemenea, un fapt evident pentru cei avansați din punct de vedere spiritual (dar nu și pentru marea masă a oamenilor), e acela că puterea și creația radiază de sus în jos și nu invers. Puterea creației îi aparține numai lui Dumnezeu. Lumea fizică nu posedă puterea creației sau a cauzalității; astfel, este imposibilă începerea creației de la formă și materialitate și, trecând prin viață, să ajungă în cele din urmă la non-formă. Oamenii nu sunt „co-autori” alături de Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie de ajutor. Și, în definitiv, ce anume ar putea să creeze o ființă umană? Dumnezeu e dincolo de orice formă.

Oamenii obișnuiți gândesc în termenii formei. De ce ar fi interesat de jocurile lumești ceea ce e omnipotent, omniprezent și lipsit de formă? Nu există nimic care să aibă nevoie să fie creat.

Efectele prezentei lui Dumnezeu emană din Esența Divină însăși. Neexistând, în realitate, nici întâmplări, nici evenimente, nu există nici nevoia vreunei corecții sau intervenții.

Între Dumnezeu și om există o ierarhie de nivele energetice spirituale și câmpuri de putere graduală. Acestea sunt intuite și ne referim la ele ca la Duhul Sfânt, sinele superior, Grația lui Dumnezeu, îngerii, arhangeli și cerurile. Nivelele de conștiință situate în ierarhia spirituală la valoarea 1000 și chiar peste aceasta, reprezintă o putere dincolo de capacitatea imaginației umane.

Atingerea unui arhanghel este atât de puternică și devastatoare, încât eul este ca paralizat, fiind redus la tăcere. Această putere este absolută și totală. (Puterea unui arhanghel calibrează la un nivel de ordinul milioanei). Dacă viața continuă în forma corpului fizic, poate dura ani pentru a putea funcționa din nou în termeni lumești.

Mai mult, fiecare existență constituie o consecință a Prezenței și fiecareia îi este dată capacitatea de a-și împlini destinul. Puterea de a atinge experiența iluminării (și de a-i supraviețui) este oferită de Duhul Sfânt, în forma energiei ce ajută împlinirii destinului. Și tot prin intermediul Duhului Sfânt revenim la starea de a ne folosi capacitățile (deși acestea, în urma experienței amintite, sunt schimbate pentru totdeauna). Mulți ani, nici măcar nu se poate vorbi despre această „experiență”. Nu există nimeni care să o relateze și nimic de raportat. Nu există vorbitor și nimeni care să decidă să vorbească. Viața e direcționată și propulsată de Prezență. Iluzia unei voințe independente și personale a dispărut pentru totdeauna. Probabil că acțiunile ulterioare sunt consecințele sau implicațiile unei convenții sau unei angajări anterioare. Totul se petrece de la sine. Viața se autorealizează și îndeplinește de la sine. Nu există vreun sine personal care să facă ceva; nu există vreun gânditor care să gândească, vreun actor care să acționeze și nici vreun factor de decizie care să decidă. Toate verbele, adjectivele și pronumele devin lipsite de semnificație.

Realitatea lui Dumnezeu

Dumnezeu nu provoacă inundații, conflagrații, cutremure, erupții vulcanice, furtuni, fulgere sau averse de ploaie. Acestea nu reprezintă decât efecte impersonale ale condițiilor existente în cadrul lumii fizice și a universului acesteia. Dumnezeu nu-și iese din fire și nici nu nimicește orașe, civilizații, cetăți sau grupuri etnice. Toate aceste lucruri s-au întâmplat pe planetă încă înainte de a exista societăți. Dumnezeu nu se implică în conflictele umane, în luptele politice și religioase sau în dezbinare.

Dumnezeu nu are nici un interes pentru câmpurile de luptă. El nu are dușmani ce trebuie nimiciți.

Necredincioși, credincioși și alte catalogări de acest tip, nu reprezintă decât poziționalități ale eului uman. Chiar și oamenii sensibili sunt dincolo de asemenea micimi ale minții și ale judecăților acesteia. Dumnezeu nu e interesat deloc de credința noastră în „El”; cu toate acestea, consecințele vor fi foarte diferite, în funcție de atitudinea noastră cu privire la acest subiect.

Iubirea gravitează spre ceruri în vreme ce ura e sortită să se scufunde în direcția opusă. Dumnezeirea nu respinge niciuna dintre acestea. Ce se aseamănă se adună: iubirea e atrasă de iubire. Dumnezeu nu întreprinde nici o acțiune împotriva nitrului și împotriva a nimic. Unele suflete sunt atrase de lumină, altele de întuneric. Selecția aceasta provine însă din cadrul eului și nu e impusă din afară.

Dumnezeu e dincolo de formă

Este important să recunoaștem faptul că ceea ce este dincolo de formă nu poate fi atins sau manipulat din lumea formei. Prin urmare, implicarea în practici esoterice sau oculte constituie o capcană și o întârziere. Aceste practici îi conduc pe entuziaști și prozelitiți la planuri astrale. Nu există nici o putere în modelele geometrice, icoane, picturi, statui sau incantații. Orice valoare reală decurge prin intenție, dedicație, credință, și implicare a credinciosului. Lumea e plină de naivi (dar bine intenționați) recitatori de mante, adoratori ai obiectelor sacre, amuletelor, hrisoavelor, locurilor sfinte, ruinelor druizilor, amuletelor mistice și locuri de pelerinaj de genul unor Machu Pichu, Stonehenge, piramidele, Gangele, templele antice, vârtejurile de energie și toate celelalte. Am putea numi acest lucru „parcursul circuitului” dar, în cele din urmă, tot va trebui să ne îndreptăm atenția spre interiorul nostru. „Împărăția cerurilor este în voi” a spus domnul Iisus Hristos.

Dumnezeu se autorevelează și este dincolo de orice formă, deși - în același timp - este prezent și înăscut în toate formele.

Dumnezeu este liniștit, pașnic, tăcut, nemiscat, atotcuprinzător, pretutindeni prezent și atotcunoscător în virtutea faptului de a fi Tot Ceea Ce Este. Dumnezeu este total, complet, iubitor, dincolo de timp și spațiu, fără părți și diviziuni, nondualistic, și prezent în mod egal în Tot Ceea Ce Este, nediferit de Sine. Singura posibilă este existența. În ciuda greșelilor de traducere și a neînțelegerilor, Dumnezeu nu este nici vid, nici o bagatelă. Non-existența, după cum se poate vedea din propria sa definiție, nu constituie o posibilitate.

Prezența este dincolo de orice gând, stare de spirit, sau chiar observație. Conștiința reprezintă conștiința de Sine, care provine din cunoașterea faptului de a fi Tot Ceea Ce Este; prin urmare, nu există nimic de cunoscut „despre” ceva. Nu există un cunoscut și un cunoscător; acestea sunt în realitate unul și același lucru. În starea de Unitate, obiectivul și subiectivul se pierd unul în celălalt.

Prezența este incredibil de liniștită, tandră, și în același timp – paradoxal – dură ca o stâncă, imuabilă, atotputernică; o coeziune infinită ce ține la un loc „toată realitatea” unui univers care constituie o Creație perpetuă. În prezența lui Dumnezeu, dispar iluziile de cauză și efect. Prezența nu cauzează nimic; dimpotrivă, tot ceea ce pare a se întâmpla este *Prezența*.

În Prezență, orice senzație de timp dispare, fapt care constituie un aspect crucial al păcii. Odată ce presiunea timpului încetează, timpul este recunoscut ca fiind unul dintre sursele principale ale tristeții ce însoțește condiția umană. Sentimentul curgerii timpului crează stress, presiune, anxietate și teamă. Acest „stress al timpului” acompaniază toate activitățile și căutările, și tot el crează iluzia secvențialității și cauzalității. Fiecare acțiune umană se exprimă într-o presiune a timpului imposibil de redat, mintea calculând constant „cât timp” poate fi „alocat” fiecărei activități. Acest fapt sfârșește prin a genera panică, teamă, îngrijorare, vinovăție, rușine și mânie. „Prea mult timp cheltuit cu acest lucru”. „Prea puțin timp alocat respectivei chestiuni”. „Ar fi multe de făcut, dar nu avem timpul necesar pentru acest lucru”. „Timpul va expira”. Până ce senzația curgerii timpului nu va înceta, nu avem nici o posibilitate de a cunoaște sentimentul păcii și libertății adevărate.

Dumnezeu este Libertate, Bucurie, Cămin și Sursă

Orice suferință încetează în prezența lui Dumnezeu. Ne întarcem la sursa noastră, care nu diferă cu nimic de propriul nostru Sine. Este ca și cum am fi uitat și ne-am fi trezit acum dintr-un vis. Toate temerile se dovedesc a fi nefundamentate; toate îngrijorările a fi doar imagini prostesti. Nu există nici un viitor de care să ne temem și nici un trecut pe care să-l regretăm. Nu există nici vreun eu/sine rătăcitor pe care să-l admonestăm sau să-l corectăm. Nu există nimic care să necesite o schimbare sau o îmbunătățire. Nu există nimic de care să ne simțim vinovați sau rușinați. Nu există vreun „altul” de care să ne putem separa. Nici o pierdere nu este posibilă. Nimic nu trebuie făcut, nici un efort nu este necesar și suntem liberi de eternul lanț al dorinței.

Dumnezeu este atotemilostiv

Ceea ce este - în sine - o perfecțiune absolută nu are nimic de iertat. Toate „întâmplările” nu constituie altceva decât percepții ale eului și nu au nici un fel de existență reală. Nu există evenimente de explicat sau pentru care ar trebui să dăm socoteală sau să așteptăm recompense. Compasiunea constituie o calitate a iubirii necondiționate. Perfecțiunea nu vede nici o imperfecțiune și nici o lipsă.

Dumnezeu Poate fi Revelat ca o Prezență Neașteptată

Diferența dintre starea obișnuită a conștiinței și trezirea neașteptată este una extremă. Nu există, într-adevăr nici o cale de a ne pregăti pentru ea. Ea se revelează rapid, fără vreo atenționare prealabilă. Este încercat sentimentul morții carapacei rămase a eului sleit. Acum suntem într-un domeniu nou și splendid, într-o dimensiune diferită și în prezența unei stări (sau condiții) diferite.

Nu apare nici un ghid spiritual, nici un sfânt și nici un inger. Nu există nici o ființă superioară cu care să ne întâlnim sau care să ne iasă în întâmpinare. Toate considerațiile, așteptările și orice activitate mentală sau emoțională încetează și sunt înlocuite de o cunoaștere tăcută ce nu are formă ori conținut. A fi Tot Ceea Ce Este nu lasă nici o întrebare fără răspuns și nimic necunoscut. Ceea ce se considera înainte a fi un „eu” a dispărut. Suntem invizibili în această stare.

E ca și când ne-am strădui din greu să atingem un munte și ne trezim deodată singuri în vârful Kilimanjaro, de unde se pot vedea numai întinderile infinite ale munților înzăpeziți. Ajunși în vârf, observăm că, în același fel misterios, suntem una cu muntele, cu cerul și cu îndepărtatele întinderi de zăpadă. Nimeni nu este acolo; chiar de corpul este prezent. Îl percepem ca pe ceva neimportant, ca de exemplu o sanie. Pare a fi o curiozitate a peisajului, ceva neesențial. Ne uităm spre sanie și ne minunăm că odată, cândva, am putut gândi că suntem o sanie.

Sinele este conștient de sine dincolo de simțuri. Divinitatea radiază o imensă revelație. Evidența sa este o radianță puternică și viguroasă. Esența sa constituie siguranța și finalitatea, totalitatea și completitudinea. Toate căutările au încetat.

Unul dintre aspectele conștiinței este calitatea de a fi tot ceea ce este, în contrast cu o conștiință obișnuită, care pare a trăi și a percepe numai suprafața lucrurilor. Perspectiva Prezenței constă în cunoașterea interioară a Tot Ceea Ce Este. Sinele este în mod egal sania, muntele, zăpada, cerul, norii, și vântul. Este Toate acestea simultan - și în același timp niciuna dintre ele. Lumea pare a se fi transformat dintr-o peliculă alb-negru în echivalența tridimensională și color a acesteia. Totul are acum o adâncime și o textură mai mare.

Toate lucrurile sunt în mod egal conștiente de Prezență și împart bucuria și înțelegerea atemporalității. Dacă așa este destinat, desfășurarea vieții este autonomă și se petrece de la sine. Corpul fizic se mișcă de la sine și își vede de problemele sale. El chiar își poartă de grijă dacă este îndemnat astfel, dar dacă nu ar fi îmboldit, nu ar face deloc aceste lucruri. Nu mai avem nevoie nici de o sanie, nici să fim o sanie, așa că el, corpul nostru, face

absolut ceea ce vrea să facă, lucru ce poate fi uneori chiar amuzant. Corpul devine asemenea unui animal de companie favorit care tocmai a fost descoperit - un animal adorabil.

Drumul Spiritual

Oamenii cu care discut își pun anumite întrebări care nu se referă neapărat în mod precis la Sine sau la Realitate, dar exprimă unele preocupări ce apar mai timpuriu în cursul explorării spirituale.

Întrebare: *Am văzut un program de televiziune referitor la experiențe de decorporalizare și de moarte clinică. Se părea că aceste două tipuri de experiențe sunt similare. Sunt ele diferite sau nu?*

Răspuns: Ele sunt în mod categoric și total diferite. S-ar putea spune că una este transcendentă, iar cealaltă este considerată paranormală. O experiență de decorporalizare poate surveni în orice moment, chiar și în timpul somnului sau viselor. Adesea, ea este declanșată de o suferință fizică sau de o boală, cum ar fi un accident sau o operație. În cazul experiențelor de decorporalizare, există întotdeauna o locație, o poziție și o durată. Un corp energetic aproape invizibil părăsește corpul fizic și se îndreaptă spre o locație diferită din respectiva încăpere sau chiar la distanțe mai mari. Conștiința senzitivă acompaniază corpul energetic încetând a mai fi asociată corpului fizic, care este experimentat ca fiind ceva separat. Percepția propriei persoane, în sensul de „eu” este, de asemenea, asociată cu corpul energetic și nu cu cel fizic. În cele din urmă, are loc o reîntoarcere în corpul fizic și viața își urmează cursul obișnuit. Această aventură poate fi reamintită și adesea chiar este împărtășită altor persoane. Nivelul calibrat al conștiinței individului nu se schimbă în mod semnificativ. Personalitatea nu

se schimbă nici ea; cu toate acestea, poate exista o intuiție sau o întrezărire a faptului că „eu” nu înseamnă numai corpul fizic.

Prin contrast, o experiență de moarte clinică nu este localizată. Presupune intrarea într-un domeniu mult mai mare și mai sublim. Întotdeauna, în cazul unor asemenea experiențe este prezentă o iubire infinită și radiantă. Există, de asemenea, o conștiință distinctă a faptului că se petrece o stare de revelație, iar nivelele calibrate ale conștiinței arată o creștere pronunțată. Un semn al acestei experiențe este că personalitatea suferă schimbări pentru ca, în cele din urmă, să se transforme. Adesea, aceste schimbări sunt foarte evidente. Astfel, nu de puține ori, există o schimbare majoră a atitudinii și un interes mai scăzut pentru problemele lumesti. Teama de moarte dispare. Poate chiar să survină o schimbare a vocației. În general, există o atracție față de subiectele spirituale, dublată de o diminuare considerabilă a temerilor. Toate acestea sunt reflectate într-o mai mare dorință de pace și grație și de înlocuirea atitudinilor negative cu cele pozitive. În unele cazuri, transformarea personalității poate fi extrem de profundă. În altele, aceasta ar putea fi descrisă în mod adecvat numai prin folosirea termenului „sfîntenie”. Unii dintre oamenii care au trăit o asemenea experiență pot deveni vindecători, fiind atrași de profesiile sau misiunile din această arie.

Î: Care dintre practicile spirituale sunt potrivite în condițiile unei lumi ocupate? Majoritatea oamenilor au servicii, familii și multe alte lucruri care îi distrag.

R: Căutarea conștiinței a obiectivelor spirituale este rezultatul unei alegeri și al unei decizii. Ea reclamă, de fapt, numai disponibilitate și capacitatea de a merge mai departe. Chiar și un concept spiritual simplu constituie un instrument puternic. Decizia de a fi bun, iertător și de a avea o atitudine de compasiune față de toate expresiile vieții, inclusiv față de sine, constituie o daltă capabilă să înlăture piedicile majore de pe drumul progresului spiritual.

Cu ajutorul smereniei putem realiza că mintea este limitată și incapabilă de a înțelege circumstanțele din jurul unui eveniment. Din aceasta provine disponibilitatea de a abandona

judecata și condamnarea. Acest proces generează o disponibilitate de a abandona lui Dumnezeu experiența lumii. Devine evident că lumea nu are deloc nevoie de opinii personale, cu privire la nimic. Dacă decidem să pornim pe drumul unei viziuni caritabile asupra evenimentelor vieții, atunci se vor deschide și celelalte căi alternative de a interpreta circumstanțele.

Î: Buddha a spus că dorința constituie sursa eului. Cum putem depăși această dorință?

R: Există o meditație pe care am putea s-o intitulăm „La ce bun?” Atunci când observăm o dorință, ne putem întreba „La ce bun?”. Răspunsul este întotdeauna, „...și apoi voi fi mai fericit”. Astfel, locul geometric al fericirii este întotdeauna ceva situat, pe de o parte în afara noastră și, pe de altă, în viitor. Această abordare conduce la a ne privi pe noi înșine ca pe victimele unor circumstanțe exterioare. Aceasta este, de asemenea, o proiecție a puterii noastre. În realitate, sursa posibilă a fericirii provine din interior. Nu există nici un timp, nici un loc al fericirii altele decât acest moment.

Adevărata sursă a bucuriei și a fericirii este înțelegerea existenței noastre din acest moment. Sursa plăcerii provine întotdeauna din interior, chiar dacă este ocazionată de unele evenimente sau acumulări exterioare. În limitele momentului prezent, nu pot exista nici un fel de probleme. Nefericirea provine din depășirea realității momentului. Acum și din crearea unei povești a trecutului și a viitorului care, deoarece nici nu există, nici nu au vreo realitate.

Î: Ce alte instrumente mai sunt folosite?

R: Mai există o meditație pe care am putea s-o intitulăm „Ce-ar fi dacă?”. Acest exercițiu se bazează pe disponibilitatea de a abandona iluziile eului realității lui Dumnezeu. Începem prin a spune: „Ce-ar fi dacă am renunța la ceva ce ne dorim sau care are preț pentru noi?” și apoi întrebăm „și apoi?”. Aceasta aduce în prim plan următorul obstacol. În cele din urmă, disponibilitatea de a abandona orice iluzie care transpune fericirea în exterior aduce cu sine o conștiință a faptului că existența noastră - clipă

de clipă - se petrece exclusiv prin intermediul grației lui Dumnezeu. Viața noastră este susținută ca o funcție a prezenței lui Dumnezeu și materialitatea pe care o credeam susținută este în sine o expresie a voinței lui Dumnezeu pentru noi. Propriile noastre eforturi de a susține viața sunt un „dar” și nu o invenție personală. El crede mai degrabă că noi supraviețuim în ciuda voinței lui Dumnezeu, decât datorită acesteia.

Î: Progresul spiritual este brusc ori treptat?

R: În realitate nu există nici o contradicție în această întrebare, care implică o stare de dualitate. Ambele condiții se petrec simultan. Pașii mici ai evoluției spirituale se petrec adesea aproape pe neobservate, dar tocmai acumularea unor asemenea pași mici este ceea ce determină schimbările majore. Fără vreo înștiințare prealabilă, pot surveni salturi neașteptate în conștiință. Prin urmare, cel mai bine este să fim pregătiți pentru o asemenea eventualitate.

Î: Ce se poate spune cu privire la depășirea marelui blocaj al intelectului?

R: Acest salt are loc, de asemenea, ca rezultat al disponibilității și inspirației. Numai 4% din totalul populației lumii este în stare să depășească nivelul 500 al conștiinței (nivelul Iubirii). Acesta se apropie de nivelul Iubirii Necondiționate, calibrat la 540, care constituie și nivelul Vindecării. În cadrul acestor nivele, progresul devine clar și evident. Obiectivul esențial poate fi descris cel mai bine ca iubire față de tot ceea ce înseamnă viață și dedicare pentru a o sprijini. Astfel, cel ajuns în zona nivelului 500 devine iertător, caritabil, pașnic și nepretențios. Fericirea sa e independentă de circumstanțele sau evenimentele exterioare. Nevoia de a judeca dispare și este înlocuită de dorința de înțelegere și compasiune. Începe să fie revelată frumusețea și perfecțiunea înăscută a tuturor lucrurilor. Nu este deloc neobișnuit să izbuenim în lacrimi în fața frumuseții tuturor celor ce există. Recurența oricărui gânduri sau sentimente inferioare iubirii este resimțită ca fiind dureroasă sau supărătoare.

Î: Ce se poate spune despre resentimentele justificate?

R: Disponibilitatea de a abandona resentimentele relevă că toate așa-numitele justificări nu sunt decât raționalizări și scuze. Ele sunt proiecții ale vinovăției și reprezintă o poziționalitate narcisistă. Resentimentele sunt cu adevărat copilărești și se bazează pe niște noțiuni ale dreptății de grădiniță. Nimic din univers n-are de-a face cu dreptatea. Dimpotrivă, totul reprezintă o justiție universală exterioară momentului și locului prezent. Toate resentimentele reprezintă o justificare a vinovăției și o proiecție a responsabilității. Pentru studentul spiritual, chiar dacă o altă persoană a fost „rea”, ea tot trebuie iertată. Toate resentimentele calibrează sub nivelul 200 și, prin urmare, nu se situează în limitele integrității.

Trendul modern al „corectitudinii politice” (calibrat la 190) constituie o mare sursă de conflict, dispute și suferință. El se bazează pe niște drepturi imaginare. În realitate, asemenea lucruri, cum sunt drepturile, nici măcar nu există. Toate acestea sunt imaginații sociale. Nimic din univers nu are vreun fel de „drepturi”. Întregul domeniu al „drepturilor” nu conduce decât la confruntare și la conflict, la conceptele de făptaș și victimă, la iluziile cauzalității și la răzbunare. Toate acestea înlocuiesc asumarea propriei răspunderi pentru experiențele vieții, care constituie tocmai nivelul pe care trebuie să-l atingem, cel al integrității.

Î: Cum anume poate anula smerenia influența foarte puternică a intelectului?

R: Explorând logica și rațiunea, știința însăși și-a înțeles propriile limite. În cele din urmă, atât rațiunea, cât și logica o iau pe căi ocolite. Astfel, prima sfârșește definind definiții, categorii de gândire și modele de descriere pentru puncte de observație preselectate. Logica, la rândul ei, are unele aplicații practice și utile pentru lumea materială de zi cu zi. Însă, aceste aplicații practice (deși salutare și benefice), nu conduc la iluminare, care constituie o strădanie cu totul și cu totul diferită.

Î: Dar ce s-ar putea spune despre moralitate? Oare nu cumva abandonarea noțiunilor de bine și rău, cu și o judecării critice a celorlalți ar conduce la imoralitate?

R: Denominările de bine și rău sunt ghiduri practice de comportament pentru oamenii ce nu sunt încă evoluți din punct de vedere spiritual. Ele sunt un substitut temporar al unei conștiințe superioare. Astfel, învățăm un copil că e „rău” să traverseze strada singur, pentru că acestuia îi lipsește conștiința pericolului. La maturitate, o asemenea contextualizare a binelui și răului, prin prisma traversării străzilor, nu mai este deloc semnificativă. Atunci când trecem o stradă ne uităm în stânga și în dreapta, dar nu facem acest lucru din rațiuni de moralitate. Odată cu progresul spiritual, valorile etice iau locul dictonurilor moralei, exact așa cum conștiința adevărului spiritual înlocuiește dogma și sistemele de credință coercitive. Comportamentele ce trebuie scoase în afara legii pentru a le suprima ocurența în rândurile populației obișnuite și-au pierdut orice semnificație pentru oamenii mai avansați din punct de vedere spiritual.

Î: Dacă nu există un bine sau un rău „obiectiv”, atunci ce anume conduce comportamentul?

R: Conștiința Realității recontextualizează orice semnificație și orice aparență. Nu există nici vrece răsplătit de dorit, nici rele de răzbunat, nici câștigători, nici pierzători, nici cauze pentru care să ne sacrificăm. Ghidul oricăror acțiuni devine o iubire, compasiune și bunătate necondiționată. Toate alegerile au consecințe și nu există nici o nedreptate, dată fiind viziunea nelimitată în spațiu, timp și percepție.

Î: Ce se întâmplă cu karma?

R: Putem evita controversa și disputele nefolosind acest termen care, în lumea Occidentală, este asociat cu religiile și tradițiile spirituale orientale. Dimpotrivă, putem observa asocierile între acțiuni și alegeri, deopotrivă mentale și fizice, cu consecințele. În realitate, acestea nu sunt secvențiale, ci concordante și vizibil separate de percepție. Din afara dualității percepției, un „eveniment” și „efectele” sale sunt unul și același lucru. În realitate, nimic nu se mișcă cu excepția punctului percepției însuși. Toate religiile, fără excepție, ne învață că deciziile, alegerile și acțiunile sunt legate cu consecințele care apar

și se petrec „mai târziu” în timp. Dacă viața e văzută ca un continuu de la un domeniu la următorul, atunci toate religiile sunt la fel, prin faptul că ele ne învață că acțiunile au consecințe într-un alt domeniu sau într-o altă condiție a cadrului secvențial temporal.

Toate religiile ne învață că va urma o viață non-fizică care o va surclasa pe cea fizică. Confuzia provine din identificarea eronată a vieții ca fiind fizică și a celorlalte vieți ca fiind non-fizice sau recurent fizice. Pentru a începe cu ea, această viață este o experiență interioară și subiectivă, care include corpul fizic, dar este independentă de el. Astfel, în realitate, existența actuală nu este una fizică.

Această viață constituie aventura subiectivă a misterioasei entități pe care o numim „eu”. Această experiență actuală a „eului” se poate considera fizică, dar acest lucru este o iluzie. Dacă experiențele succesive ale vieții includ această iluzie a fizicului sau nu, este irelevant pentru implicațiile și semnificația procesului secvențial al condițiilor. Toate „viețile” sunt subiective, non-fizice, interconectate și, în realitate, continue. Fiecare este condiționată și determinată de alegeri, poziționalități și de consecințele acestora. Toate posibilitățile sunt incluse în evoluția conștiinței. Odată ce conștiința încetează să se identifice cu forma, ea transcede karma.

Este un lucru de un interes considerabil că nou-născuții au deja un nivel calibrat al conștiinței încă din momentul nașterii lor și că acest nivel, în cazul majorității oamenilor, înclină să rămână același pe toată durata vieții lor. Progresia obișnuită a conștiinței ființei umane este de aproximativ cinci puncte în timpul unei vieți. Cu toate acestea, în mod paradoxal, nivelul conștiinței omenerii în ansamblul său e rămas la 190 multe secole și abia recent a sărit la actualul nivel de 207. Rata de creștere a nivelului general al conștiinței este trasă înapoi de uriașul număr de oameni care continuă să ia decizii și să facă alegeri negative.

Î: Să fie atunci karma legată de formă?

R: Condițiile preexistente ale conștiinței constau în modele exprimate în forma unor câmpuri energetice de o putere relativă. Fiecare nivel conține problemele nerezolvate și limitele care-l

caracterizează și prin umare, cu care se confruntă individul. Îngăduiți-ne să presupunem că, la naștere, câmpul energetic al unei persoane date calibrează la nivelul 150. Principala provocare căreia va trebui să-i facă față această persoană va fi cu certitudine mânia. Această persoană poate petrece o viață întreagă sau chiar mai multe având ca temă centrală mânia. Persoanele aflate în marjele câmpului energetic de 50 vor trebui să se confrunte cu o viață de sărăcie și deprivare, putând să se nască în rândurile unei populații foarte sărace, decimată de molime și războaie.

I: Nu cumva condițiile de la naștere țin numai de șansă, în funcție de gene, cromozomi și de hazardul geografiei și al momentului istoric?

R: Nimic nu se întâmplă în univers prin accident sau prin șansă. Universul este o unitate coerentă și o interacțiune a innumerabile condiții induse de numărul infinit al modelelor energetice. În starea de conștiință, toate acestea sunt evidente și pot fi văzute și cunoscute clar. În afara acestui nivel al conștiinței, se pot lega nenumărate câmpuri magnetice invizibile ce fuzionează automat sau se resping și care interacționează în funcție de poziție și de puterea și polaritatea relativă. Totul influențează tot ceea ce există și totul se află într-un echilibru perfect.

În Conștiință, lucrările interioare subtile ale universului se revelează ca un dans magnific, cu o incredibilă complexitate a modelului și a execuției. Devine clar faptul că ceea ce numește îndeobște lumea a fi miraculos se petrece ca o consecință a schimbării energice, asemeni aceleia create de iubire sau rugăciune. De asemenea, este posibil să alegem arbitrar orice aspect al activității și interacțiunilor umane și să calibrăm puterea energiilor implicate. Energiile intrinseci asociate cu tot ceea ce există determină destinul, în funcție de condițiile prevalente într-un întreg univers. În întregul univers, acestea sunt exprimate la nivel local prin termenul de condiții prevalente. Nici un accident și nici o nedreptate nu este posibilă. Fiecare acțiune, decizie, gând sau alegere schimbă echilibrul interacțiunilor și are consecințe.

I: Este atunci karma o condiție generală?

R: Întreaga desfășurare și interacțiune a tot ceea ce există în univers este karmică. Viața umană nu face excepție. Mai mult, toate posibilitățile sunt determinate de univers și de tot ceea ce se găsește în el. O pisică nu se transformă brusc într-un câine. „Karma” este cea care determină selecția genelor și a cromozomilor cuiva, ea și lecul și condițiile generale ale nașterii acestuia. Un câmp energetic al unei potențiale pisici nu e deloc atras să intre în corpul unui câine. Cu ajutorul kinesiologiei se poate trasa „karma” oricărei entități. În cadrul fiecărei entități, karma este atât un câmp de alegeri posibile, cât și unul de consecințe ale alegerilor trecute. În mod obișnuit, ne referim la aceste seturi predominante de condiții folosind termeni ca destin, noroc etc.

I: Ce interacțiuni există între domeniul vizibil și cel invizibil?

R: Orice separație între acestea două este arbitrară și ține exclusiv de percepție. Atât manifestatul, cât și nemanifestatul sunt un întreg integrat. Lumea fizică a percepției este o lume a efectelor. Lumea obișnuită nu are nici o putere de a cauza ceva. Puterea cauzalității există numai în domeniul invizibil. Empire State Building a luat ființă întâi sub forma unui gând în cadrul minții creatorului său și abia apoi în lumea vizibilă, ca o consecință a voinței. Ca și clădire fizică, nu are nici o putere de a cauza să se întâmple ceva. Prezența sa reprezintă o condiție locală ce are consecințe, asemeni curenților aerieni, vântului sau umbrelor, dar puterea cauzalității nu este intrinsecă structurii sau părților sale.

I: Ce anume este responsabil de orice existență?

R: Grația Divină determină orice Creație, în toate expresiile și aspectele acesteia. Spunem că nemanifestatul ia expresie prin intermediul Voinței Divine. Acest lucru este făcut posibil și activat de Prezență, a cărei calitate este de a potența evoluția posibilităților în realitate. Putem spune, spre exemplu, că o sămânță este latentă și inactivă, dar începe să crească în Prezența Divină. Modelele

potențiale pentru emergența materialității se găsesc în cadrul domeniului invizibil ca modele energetice. Calitatea „realității” este numai radianța Sinelui, care însuflă calitatea pe care o numim realitate. Mentea obișnuită atribuie această calitate a realității oricărei materii și își imaginează că realitatea emană din materia însăși. Singurul lucru real este Sinele care, prin natura divinității sale, radiază calitățile vieții, realității și existenței. Viața este prezentă sau nu.

Nu există o realitate autoexistentă a morții, după cum nu există nimic „mort” într-un cablu electric prin care nu trece curent. Divinitatea se exprimă pe sine ca formă și/sau viață, în funcție de condițiile locale și de potențialități. În lipsa unor potențialități anterioare („karma”), nimeni nu s-ar putea naște. Întregul univers și tot ceea ce există în el este în realitate un model karmic sincronizat și un singur eveniment.

Î: Sună ca și cum viața ar fi destul de predeterminată. Nu cumva e vorba de predestinare?

R: Nu. Predeterminarea este ceva diferit. Ca termen, predestinarea implică limitare și rezultate, în vreme ce karma instituie oportunități și zone de libertate de alegere. Gama alegerilor disponibile este limitată de condițiile prevalente care sunt atrase sau instituite prin modelele karmice ale câmpului nostru energetic. Alegerea la locul karmic și o poate anula sau schimba printr-un act al voinței.

Î: Ce se poate spune atunci despre liberul arbitru?

R: O parte a moștenirii noastre energetice de la naștere constă într-o capacitate nativă pentru alegere și decizie. Acestea sunt disponibile în diferite calități și cantități, în funcție de câmpul nostru energetic calibrat. În cadrul moștenirii și evoluției noastre în lume, noi experimentăm faptul că avem posibilitatea de a ierta sau de a urî și condamna. S-ar putea afirma că dispoziția noastră spirituală crește dacă alegem să iertăm și scade dacă alegem să urâm. Fiecare alegere ne mută într-o altă „localizare” în cadrul câmpului energetic general al vieții umane. Spunem că „Cine se aseamănă se adună”, „Cine seamănă vânt culege furtună” și „Culegem ceea ce am semănat”. Buddha a spus că nu există nici o nevoie de a ne ataca sau de a ne pedepsi dușmanii, pentru că ei vor cădea singuri, ca rezultat al

propriei lor naturi. Toate religiile ne învață că această viață o influențează pe cea următoare; dacă următoarea este una fizică sau nu este, prin urmare, irelevant. Viața nu poate să fie non-viață; ea își poate numai schimba forma și expresia.

Î: Câmpul energetic al unei calibrări superioare este „mai bun” decât cel al unei inferioare?

R: Nu este „mai bun”, ci numai diferit. Fiecare entitate are de adus întregului propriul aport. O cărămidă nu este mai bună decât alta numai pentru faptul că este mai mare sau că se găsește mai sus în respectiva clădire. Termenii de „mai mare”, „mai puțin”, „mai bun”, țin de judecată și provin din poziționalitate. Fiecare entitate care trăiește ia la fel de multă bucurie din conștiința existenței. Prezența Divină în Tot ceea ce Este însuflă această calitate ca o consecință a Creației. Animalul, planta sau omul sunt egali în bucuria pe care o încearcă în fața existenței. Mentea umană se poate gândi și reflecta. O plantă, dacă ar fi avut minte, ar fi considerat gândirea ca pe ceva stupid și superfluu. Fiecare entitate care trăiește își iubește existența, și nu pentru că este dotată cu emoții, ci pentru că bucuria conștiinței este intrinsecă oricărei victi și oricărei existențe. Cunoașterea nu reclamă nici gândire, nici sentimente, deoarece existența conține calitatea conștiinței divine. Viața însăși știe că există, dar cade în capcana de a se identifica cu forma sa actuală. De la nivelul Conștiinței, Adevărului și Realității moartea constituie o imposibilitate deoarece nu are o realitate, exact așa cum absența nu este o stare a ființei, ci o descriere mentală. Pentru ca moartea să poată avea loc, ar trebui să fie parte a potențialității karmice a universului. Ea nu este însă o asemenea potențialitate posibilă și, prin urmare, nici nu poate să se întâmple.

Viața, asemenea existenței, nu are vreun contrariu, exact așa cum adevărul nu are un contrariu autoexistent (ca falsitatea). Adevărul este prezent sau nu. Divinitatea, Dumnezeu, Totalitatea, Unitatea și Absolutul sunt Tot Ceea ce Există; astfel, nu poate exista nici un contrariu al lui Dumnezeu. Singurul adevărat este adevărul; nimic altceva nu există. Toate temerile provin, deci, de la atașamentele noastre față de formă, datorate iluziei că forma constituie o cerință necesară pentru existență.

Căutarea adevărului

Întrebare: *Unde să începem căutarea adevărului spiritual numit iluminare?*

Răspuns: E simplu. Începeți cu cine și ce sunteți. Orice adevăr se găsește în interior. Folosiți tehnicile verificate ca pe un ghid.

Î: *Unde poate fi găsită realitatea adevărului etern?*

R: Începeți prin a accepta afirmația extrem de importantă conform căreia *orice adevăr este subiectiv*. Nu irosiți vieți întregi în căutarea unui adevăr obiectiv, deoarece un asemenea lucru nu există. Și chiar dacă ar exista, nu ar putea fi găsit, cu excepția experienței sale subiective. Orice cunoaștere și înțelepciune este subiectivă. Nu putem afirma despre nimeni și nimic că există, până nu experimentăm subiectiv respectivul lucru. Chiar și dacă ar exista o presupusă lume materială pur obiectivă, s-ar putea afirma despre ea că există numai datorită experienței sale subiective. Chiar și cei mai înverșunați materialisti sunt mareați de faptul că, într-un final, singura care poate conferi autoritate și credibilitate acestei lumi este numai propria lor conștiință subiectivă.

Î: *Nu există nici o diferență între o realitate subiectivă și una obiectivă?*

R: Orice realitate este subiectivă. Orice altă poziție nu constituie decât o iluzie bazată pe dualitate. Subiectivul și obiectivul sunt unul și același lucru, adică nimic altceva decât niste descrieri diferite provenite din diferite puncte de percepție.

Realitatea nu este bazată pe percepție, durată, descriere, formă sau măsură. Toate aceste atribute și altele asemenea lor aparțin percepției înseși, care este, în însăși natura sa intimă, tranzitorie, arbitrară, limitată, iluzorie și dualistă.

Î: Care este valoarea marilor învățători și învățăturilor lor?

R: Darul acestora nu este limitat la informații, fapte sau înțelepciune, ci include mai ales nivelul de putere al conștiinței din care emană acestea. Marea putere este susținută de puritatea contextului. Utilitatea multor învățături a fost distrusă de erorile din contextul în care au fost prezentate și, astfel, semnificația lor a fost umbră sau distorsionată. Cum ar fi putut fi târâtă altminteri omenirea în actele oribile comise în numele unei religii sau a alteia, în numele unor dogme teologice sau poziționalități? Fiecare crimă umană poate fi scuizată și justificată (de către cei ce caută puterea, faima, bogăția și controlul asupra celorlalți) printr-o declarație distorsionată, care se pretinde a fi adevărată pentru că a fost luată „din Sfânta Scriptură”. Mascarada dogmei investimantate în haina adevărului a condus la distrugerea și stingerea unor civilizații întregi; toate imperiile de acest fel au apus.

Î: Care este diferența de semnificație între Dumnezeu, Buddha, Hristos, Avatar, Adevăr, Iluminare, Sine, Krishna, Realitate, Conștiință, Unitate, Absolut, Totalitate, și Divinitate?

R: Niciuna. Diferențele forme lingvistice reflectă numai cultura din care au provenit respectivele învățături.

Î: Dar oare nu există diferențe între adevărurile acestor diferite învățături?

R: În realitate, nici o diferență nu este posibilă. Toate presupusele diferențe sunt datorate numai neînțelegerilor și nu sunt altceva decât reflectări ale limitelor contextului. Diferențele pot exista între religii, dar nu între adevăratele învățături spirituale. Spiritualitatea unifică; religiozitatea divizează.

Î: Cum de poate fi posibil acest lucru?

R: Toate adevărurile sunt autoexistente, totale, complete și atotcuprinzătoare, fără localizare, durată sau părți. Deoarece adevărul este în sine autoexistent în totalitatea sa, sinele autoevident și subiectiv cuprinde Tot Ceea ce Există. Totalitatea nu permite existența niciunei diviziuni.

Î: Ce este „eul“?

R: „Eul infinit” este acea realitate subiectivă ce fundamentează eul individual și permite experimentarea ființării, în sensul de propria existență. Ceea ce permite exprimarea cuvântului „eu” este „Eul” Absolut. S-ar putea spune că Descartes a avut dreptate, dar a formulat maxima sa invers. Adevărul nu e că „gândesc, deci exist,” ci că „exist, prin urmare gândesc”.

Conștiința, sau capacitatea de conștiință, este lipsită de formă și constituie punctul de plecare de la care poate fi identificată forma. Forma poate fi percepută tocmai în virtutea aparentei lipse de formă din spațiul vid. Putem vedea norii numai datorită clarității cerului.

Î: Există cumva vreo scurtătură spre iluminare?

R: Da. Putem petrece o viață întreagă studiind toate învățăturile spirituale și filosofice ale lumii pentru a nu ajunge în final decât la confuzie și descurajare. Căutați să „cunoașteți” și nu să „cunoașteți despre”. „Cunoașterea” implică o experiență subiectivă; „a cunoaște despre” nu înseamnă decât a acumula fapte și informații. În final, toate aceste informații și fapte dispar și nu mai există nimic de cunoscut. Dacă înțelegem că propriul nostru Sine este Tot ceea ce există, a existat și va fi, ce altceva ar mai trebui să mai știm? Completitudinea este - prin propria sa natură intimă - totală și completă.

Î: Cum este posibil acest lucru?

R: Deoarece odată ce ai devenit ceva, nu mai ai nimic de aflat despre acel lucru. Cunoașterea implică ceva incomplet. Ceea ce sunt este Totul. Înțelegerea faptului că suntem deja și am fost întotdeauna Tot Ceea ce Este, nu mai are nevoie de nici o completare.

Î: Acest lucru sună confuz.

R: Numai din cauză că falsul sine/eu se identifică pe sine însuși cu limitele și cu forma.

Î: Ce se poate spune despre „învățare“?

R: Din momentul în care survine conștiința Realității, orice învățare încetează. Mentea devine tăcută. În pace și liniște, tot ceea ce există își radiază propria semnificație și propriul adevăr, dezvăluind faptul că natura existenței este copleșitor de divină. Totul își radiază propria esență divină ca Existența însăși. Ceea ce Este și ceea ce este Divin sunt unul și același lucru. Manifestatul radiază din Nemanifestat. De asemenea, Manifestatul, în esență sa intimă este tot Nemanifestat. Nu există dualitatea manifestatului versus nemanifestatului. Toate diferențele dispar atunci când depășim percepția, care nu constituie decât un punct de vedere arbitrar și limitat. Percepția este aceea care crează dualitatea. Acesta este un fapt experimental și nu o concluzie filosofică. Filosofia poate fi folositoare, dar ea nu este decât o paralelă intelectuală la realitate, în care nici o filosofie nu este posibilă.

Î: Atunci, despre ce anume discutăm de fapt?

R: Descriem unele aspecte, dar în spatele acestor descrieri se găsește realitatea subiectivă a experienței.

Î: Ce valoare au învățăturile și descoperirile?

R: Fiecare informație contribuie la înțelegerea și recunoașterea intuitivă. Adevărul este recunoscut. El se prezintă ca un câmp al conștiinței ce a fost pregătit pentru a permite revelarea sa. Adevărul sau iluminarea nu sunt câștigate sau atinse. Sunt o stare sau o condiție ce se prezintă atunci când împrejurările sunt potrivite pentru acest lucru.

Î: Ce anume favorizează acest fapt?

R: Smerenia are o valoare mai mare decât toate acumulările factuale. Până ce nu am experimentat total și complet prezența lui Dumnezeu, în totalitatea sa uluitoare și absolută, este mai sigur

să plecăm de la premisa că, în realitate, nu știm nimic și că toate așa-numitele cunoștințe acumulate nu sunt altceva decât ignoranță și mândrie. Oricine afirmă „știu“, prin însăși această afirmație dă dovadă de falsitate, căci, altminteri, n-ar avea o asemenea pretenție.

Î: De ce constituie oare cunoașterea o piedică în calea iluminării?

R: Gândul că „știu“ împiedică conștiința ultimă a adevăratului „Eu sunt“. Cuvântul „știu“ este dualistic și presupune o dihotomie între un subiect separat, „cunoscătorul“ și altceva, exterior acestuia, care urmează a fi cunoscut.

Î: Așadar, nu există nici o divizare între cunoscător și cunoscut, nici o diferență între subiect și obiect?

R: Aceasta este eroarea fundamentală a dualității, care presupune un punct de observație perceptual. În realitate, subiectivul și obiectivul sunt unul și același lucru. A spune altceva constituie numai o poziție arbitrară.

Î: Auzim că eul constituie de fapt blocajul în calea înțelegerii. Puteți explica aceasta?

R: În realitate, nu există nimic de genul eului; acesta este numai iluzoriu. Este format dintr-o compilație de puncte de vedere arbitrar, alimentate rațional și susținute de sentimente și emoții. Aceste dorințe reprezintă atașamentele despre care Buddha spunea că sunt lanțurile suferinței. Eul se dizolvă prin intermediul smereniei absolute. El nu este decât o colecție de artefacte arbitrar ale minții, ce capătă forță numai prin intermediul vanității și obișnuinței. Dacă abandonăm vanitatea gândirii, ea se dizolvă. Plăcerea vanității constituie, prin urmare, fundamentul eului – anulați-o și atunci și eul va dispărea. În stările mai înalte ale conștiinței, acesta devine tăcut în Prezență. În prezență, nici un gând nu mai este necesar – și nici posibil.

Î: Trebuie să existe unele instrumente care să ne ajute să slăbim forța eului asupra noastră.

R: Procesul de formare al ideilor persistă pentru că este valorizat. Observați că toată lumea are o opinie, despre absolut orice. Observați că toate gândurile sunt numai niște puncte de vedere. Cu toții suntem îndrăgostiți de propriile noastre gânduri și idei, chiar dacă sunt lipsite de valoare.

Î: Ce se poate spune despre valoarea educației?

R: Educația dă validitate procesului gândirii și, prin urmare, acțiunilor. Este importantă în lume, dar nu conduce la iluminare. A deveni educat este un obiectiv, a deveni iluminat este altul, mulți sunt educați, dar puțini sunt iluminați.

Î: Dar oare experimentarea a ceea ce suntem nu constituie o realitate?

R: Orice separație nu este decât un artefact al gândirii. Este esențial să înțelegem că mintea experimentează întotdeauna un punct de vedere.

Î: Atunci, ce este iluzia despre care auzim atât de multe?

R: Întreaga iluzie perceptuală pe care eul o consideră a fi realitatea, este în totalitate un produs al poziționalității. E foarte important să înțelegem acest lucru în conștiința noastră care trăiește experiența. Dacă observați cu atenție, veți înțelege că atunci când mintea se așează pe o poziție, acea poziție provine din alegere, antrenare, dorință, emoție sau din puncte de vedere politice sau religioase. Din perspectiva poziționalității moralismului, toate acțiunile și evenimentele pot fi categorisite drept rele sau bune. Și tocmai din poziționalitate provin toate sacrificiile inutile și suferințele lumii.

Î: Care este cauza acestei erori?

R: Judecata. Aceasta este marea vanitate a eului. Scriptura spune „Nu judeca, pentru a nu fi judecat”. De asemenea, „Judecata este a mea. Spune Domnul”. Hristos ne-a spus să iertăm. Buddha a spus că nu există nimic de judecat, deoarece percepția nu poate vedea decât iluzia. Percepția este întotdeauna parțială și limitată de un context arbitrar. În realitate, nici o judecată nu este posibilă.

Î: Este oare judecata justificabilă vreodată?

R: Întotdeauna poate fi analizată rațional. Din etică, învățăm axioma fundamentală că scopul nu scuza mijloacele. A eșua să înțelegem această maximă fundamentală înseamnă a fi un dictator, făcând obiectul unei serioase erori spirituale. Un rezultat „bun” poate fi invocat ca scuza a oricărui comportament barbar. Acest raționament, care violează premisele spirituale, este intens folosit în societatea noastră pentru justificarea comportamentelor sancționate din punct de vedere social. Aceste încălcări subminează însăși textura societății și alimentează comportamentele greșite, infracțiunile și toate formele suferinței umane.

Î: Cum se poate elibera omenirea din această condiție mizeră?

R: Calea cea mai dreaptă constă în înțelegerea naturii conștiinței înseși. Conștiința cu privire la natura conștiinței ne catapultează dincolo de toate problemele, limitările și strădaniile umane. Iată cel mai important subiect dintre toate ce trebuie învățate, pentru că stă la baza oricărei experiențe și întreprinderi umane. Știința însăși a progresat numai până în punctul din care nu mai poate merge mai departe fără a înțelege natura conștiinței. Astfel, astăzi există numeroase conferințe internaționale referitoare la știință și conștiință, evenimente ce se bucură de mare interes și audiență. Totuși, aceste încercări au fost stânjenite de lipsa instrumentelor adecvate pentru explorarea culmilor inteligenței umane.

Î: Auzim că o piedică în calea conștiinței este dualismul însuși. Cum poate fi depășită această problemă?

R: Dualitatea constituie baza artificială și arbitrară a iluziei separației. Ea provine din poziționalitatea ce izvorăște din judecățile noastre, cu miliardele de gânduri, valori, selectivități, prejudecăți și opinii ale acestora.

Acestea, la rândul lor, provin din simbolism, din paradigme și din contexte limitate. Numai printr-o limitare arbitrară a contextului se pot face judecăți de valoare și declarații despre absolut orice. Faptul că multe opinii sunt susținute de mari mase de oameni este

hipnotic. Și puține sunt mințile care pot scăpa de chemarea autorității consensului de masă. Oamenii, în loc să privească în interior, caută instrumente de ghidare în afara lor. Așa cum a spus Freud, conștiința individuală se dizolvă în inconștiența acțiunii de masă. Moralitatea este redusă la tăcere de isteria maselor.

Puțini sunt aceia care pot rezista propagandei mass-media. În cele din urmă, adevărul iese la iveală dar, de obicei, este prea târziu. Cât de adesea eroarea umană este ceea ce stă la baza tragediilor este revelat de frecvențele cazuri în care, pe baza probei testelor ADN, se revine asupra justificării condamnării unor acuzați, dintr-o dată unii au fost condamnați chiar la pedeapsa capitală. Mărturia în instanță ține de percepție și, dat fiind că percepția constituie principala sursă a erorii, este de înțeles că așa-numitul sistem juridic este predispus la erori. Adevărul nu poate fi obținut prin sufragii. Concluziile juriului nu sunt decât niște opinii, nu fapte. Emoțiile orbesc percepția și garantează eroarea. Astfel, dualitatea este o separație a adevărului și erorii, provenită din vanitatea percepției și eului.

Î: Cum anume rezultă percepția în dualitate?

R: Selectivitatea arbitrară rezultă într-o poziționalitate, care reprezintă un punct de vedere ce polarizează artificial unitatea Realității în niște părți aparent separate. Aceste părți sunt numai aparente pentru că, în Realitate, nimic nu se separă. Separarea în părți are loc exclusiv în minte – nu și în Realitate. Astfel, sfârșim vorbind despre „aici” și „acolo”, sau despre „atunci” și „acum”, după cum ne selectăm în mod arbitrar anumite porțiuni din curgerea vieții pe care le numim „evenimente” sau „întâmplări”. O consecință serioasă a acestui proces mental este aceea a generării unei false înțelegeri a cauzalității. Și tocmai această neînțelegere conduce la nesfârșitele probleme și tragedii umane.

Î: Observ că insistai foarte mult asupra clarificării naturii cauzalității.

R: Într-o încercare de a reuni ceea ce a fost separat din punct de vedere conceptual în procesul elaborării și dezvoltării artefactelor mentale, cauzalitatea este inventată pentru a explica

ceea ce se înțelege azi prin „relație”. În realitate, există numai identitatea; nu există nici o cauză a ceva și nici nu este nevoie de paradigma newtoniană a cauzalității lineare (fundamentată tocmai pe ideea existenței unor „cauze”). În realitate, totul este deja complet, iar unitatea totală este dincolo de timp, spațiu, separație ori definire. Este evident că nimic nu cauzează nimic, pentru că aceasta ar aduce în discuție existența unei separații dualiste în timp și spațiu, care e imposibilă.

Manifestatul devine manifestat prin intermediul creației. Toate lucrurile sunt în virtutea esenței lor în expresia sa ca existență. Tot ceea ce putem observa noi sunt condiții.

E relativ ușor să înțelegem următorul aspect: „cauza” a tot ceea ce există este totalitatea întregului univers, de-a lungul timpului, fiind ceea ce este în toate expresiile sale ca existență. Prin urmare, fiecare „lucru” există ca o expresie a identității, iar esența tuturor lucrurilor radiază prin simpla prezență a acestora. Toate lucrurile sunt autocreate, prin expresia divină ca existență. Prin urmare, nici un lucru nu poate fi decât ceea ce este, grație totalității întregului univers. Un fir de praf n-ar putea fi acolo unde este în lipsa curenților de aer, care presupun existența unei încăperi care, la rândul ei, presupune o clădire, un continent, o planetă, un sistem solar, o galaxie, un univers ș.a.m.d.

Toate afirmațiile minții sunt subiective. Nu există vreo progresie lineară a evenimentelor, succesiunilor sau cauzărilor. Totul radiază așa cum este, ca expresie a existenței. Totul e autoexistent și, prin urmare, nu depinde de nimic altceva decât de sine însuși.

Î: Să fie oare eul „rău” ?

R: Problema eului nu e că ar fi rău, ci numai că este limitat și distorsionat. A privi eul ca pe un dușman înseamnă a deveni polarizat, a implica un conflict, vinovăție, mânie și rușine. Poziționalitățile vin în sprijinul eului. Prin lărgirea contextului, contrariile sunt depășite și problemele sunt dizolvate. Smerenia înlătură bastioanele eului formate din judecăți, poziționalități și moralism. În Realitate, nu pot exista în nici un fel contrarii, după cum nu există nici câștigători sau perdanti.

În cadrul lumii iluziilor, lucrurile (de exemplu, statisticile) depind de cum anume sunt stabilite și definite limitele. Prin schimbarea clasificărilor, și statisticile se vor schimba. Astfel, rata presupusă a criminalității din Statele Unite poate fi făcută să pară ridicată sau scăzută, în funcție de presiunile politice, prin includerea sau excluderea anumitor aspecte din respectivele statistici. Prin acest procedeu, orice fenomen social poate fi făcut să pară ridicat ori scăzut. Prin urmare, lumea descrisă de percepție este arbitrară, iar realitatea socială devine orice dorim să poarte acest nume. Definiția definește percepția și corolarul este în aceeași măsură adevărat.

Î: Ce efect are gândirea asupra percepției?

R: De obicei, gândirea îmbracă forma limbajului. Limbajul este bazat pe etichetarea celor rezultate din separarea și fragmentarea anterioară a întregului. Gândirea și artefactele minții sunt un dialog și o expresie a dualității. Putem întreba cine sau ce anume gândește - și în folosul cui. Cine anume e vorbitorul și cine ascultătorul?

Î: Care este diferența între eu și minte?

R: În realitate, sunt unul și același lucru. Cu toate acestea, termenul „eu” este folosit în general pentru a descrie anumite aspecte ale minții, dar poate fi definit într-un context mai general drept sursa și procesul gândirii.

Î: Ce relație există între minte și meditație?

R: Scopul meditației este să depășească mintea, artefactele și percepțiile limitate ale acesteia, depășind prin aceasta dualitatea și devenind tot mai conștientă de întreg.

Gândirea pornește de la o lipsă; scopul său este acumularea. În totalitate, nu lipsește nimic. Totul este complet, total și întreg. Nu există nimic la care să te gândești și nici măcar un motiv pentru care s-o faci. Nu se ridică nici o întrebare, iar răspunsurile nu sunt nici de trebuință, nici căutate. Totalitatea este completă, satisfăcătoare, fără vreo incompletitudine.

Î: Dacă gândurile reprezintă fragmente și artefacte ale dualității, cum pot fi transpuse învățăturile spirituale într-un limbaj, fără a le interpreta greșit prin acesta?

R: Conceptele au anumite nivele de putere ce pot fi calibrate. Cu cât este mai mare acest nivel de adevăr, cu atât mai mare este și puterea. Energia conceptului provine din adevărul său, la care se adaugă nivelul conștiinței celui care-l enunță. Neajutată de o energie superioară (cum ar fi cea a unui mare învățător), eul/mintea nu se poate transcende singură.

Î: Multe învățături sună ambiguu, generând confuzii.

R: Ambiguitatea însăși este iluzorie. Toate ambiguitățile se dizolvă în prezența înțelegerii. În cadrul adevărului, nu sunt posibile controverse.

Î: Cum se poate ușa ceva?

R: Pentru simplul fapt că numai ceea ce există are o realitate. Nu există „adevăr versus fals”. Ceea ce numim „falsitate” nu are nici existență, nici realitate, doar ceea ce e adevărat are existență. Orice altceva este o iluzie.

Î: Puteți să-mi mai dați și un alt exemplu?

R: Contrariile nu există în Realitate. Ele nu sunt decât concepte ale limbii și ale minții. Să luăm, de exemplu, contrariile evidente ale întunericului/luminii. În realitate, nici nu există întuneric, există numai lumină. Condițiile ce pot fi descrise corect drept lumină pot fi sau nu prezente, sau lumina este prezentă în anumite grade, prin urmare orice lumină sau lipsă a acesteia poate fi definită numai în termeni de prezență într-un anumit grad sau altul al luminii (sau de absență a acesteia). Astfel, există o singură variabilă - și anume prezența sau absența luminii.

Nu este posibil să împrăștiem întunericul. Este posibil însă ca, prin intermediul limbajului, să numim lipsa luminii întuneric, dar acesta din urmă nu are nici o existență în Realitate.

Să mai dăm un exemplu - a avea sau nu bani. În acest caz, singura variabilă este prezența sau absența banilor. Termenul

„sărăcie” implică această absență, dar nu reprezintă un lucru în sine. Sărăcia nu poate fi o „posesie”.

Nu există sușuri sau coborâșuri în Realitate. Acestea sunt denumiri ce provin dintr-o poziționalitate arbitrară. Ele nu există în Realitate. Așa s-a și format, de altfel, întreaga lume iluzorie a eului - din poziționalitate, alături de o naivitate ce presupune că aceste contrarii au o existență independentă. În realitate, nu trebuie să diferențiem între „ce este” și „ce nu este” - tot ce trebuie să facem e să afirmăm că ceea ce este, *este*. Prin urmare, falsitatea nu trebuie negată, ci doar adevărul trebuie afirmat.

I: S-ar părea că trecerea de la percepție și dualitate la Realitate e una dificilă și reclamă reprogramarea întregii minți. Este posibil acest lucru?

R: O mișcare majoră în evoluția conștiinței, numită în mod tradițional „depășirea contrariilor” are darul de a induce un salt rapid al conștiinței. Să examinăm mai multe exemple ce sunt ușor de înțeles. Presupusele contrarii ale căldurii și frigului se dizolvă în recunoașterea faptului că singurul lucru real este prezența sau absența căldurii. Nu spunem că *a apărut frigul*, ci că *a dispărut căldura*. Dacă ea este prezentă, numim această condiție căldură. Frigul nu înseamnă decât absența căldurii; el nu există în sine. Nu putem spune că în cameră există non-căldură. Nu putem spune că o absență este prezentă, sau că lipsa există.

Îngăduiți-ne să mai dăm un exemplu: acela al contrariilor vizibilului versus invizibilului. Este evident că invizibilul nu e ceva care există independent, așa că se iverse următoarea întrebare: prin ce mijloc vizibil?

Un alt exemplu ar fi acela al contrariilor evidente de prezent/absent. Prezența este o realitate ce poate fi confirmată, absența nu e o condiție ori o stare în sine. Nu putem spune că absența există.

I: Acestea par totuși abstracte. N-ai putea da un exemplu mai concret?

R: Electricitatea este sau nu pornită. Ea nu cunoaște ideea de a nu exista. Inexistența electricității nu este decât o convenție de

limbaj. Tot ceea ce poate face telegraful este să trimită „semnale”, el nu poate transmite „lipsa acesora”. La fel, viața poate fi sau nu prezentă - moartea nu are o existență independentă.

I: Ne-ai putea da un exemplu experimental nonverbal?

R: Există o demonstrație foarte simplă și interesantă a acestui principiu. Cea mai mare parte a oamenilor sunt familiari într-o oarecare măsură cu știința kinesiologiei. O simplă demonstrație arată că ceea ce este pozitiv ori adevărat induce o întărire a tonusului muscular al corpului, iar ceea ce nu e adevărat ori negativ, fals, induce o slăbire a tonusului muscular. Pentru mintea naivă, pare că răspunsul kinesiologic este pozitiv ori negativ, respectiv fals ori adevărat. În realitate, așa cum se întâmplă și cu electricitatea, ceea ce există sau este adevărat are putere, iar răspunsul kinesiologic e pozitiv. Ceea ce nu are existență sau e fals, nu are energie ori putere. Cu alte cuvinte, nu există nimic de genul falsității, care să genereze slăbirea subiecților. Ceea ce induce acest lucru este absența puterii sau energiei adevărului.

În mod similar, cea care face un motor „să meargă” este electricitatea. Atunci când aceasta e deconectată, motorul se oprește. Nu există nimic de genul „non-electricității” care să inducă oprirea motorului. Tot ceea ce nu are o existență în Realitate nu este decât un produs iluzoriu al minții și nu are o existență independentă. Prin urmare, e inutil să căutăm un univers obiectiv și independent, pentru că acest lucru nu e posibil. Tot ceea ce există, există numai ca experiență subiectivă. O realitate independentă și obiectivă nu poate fi nici confirmată, nici negată. Oricare dintre aceste afirmații constituie doar o poziționalitate. Nimeni nu se poate sustrage subiectivității pure a propriei experiențe.

I: Care este scopul eului?

R: Nu se poate spune care e scopul său, ar fi doar un raționament teleologic. Cu toate acestea, funcția sa principală e organizată spre autoperpetuare, pentru a se menține iluzia unui „Eu” separat, dotat cu existență și unicitate proprie. În

consecință, el este subiectul durerii, suferinței și fricii de moarte. Astfel, eul transmite strategiile sale de supraviețuire în multiplele expresii ale acestora, de genul acumulării, fricii de a pierde și anxietății referitoare la destinul său ultim.

Î: Care este cea mai importantă consecință a funcției eului?

R: Credința conform căreia există un „făptăș” în spatele acțiunilor, un „gânditor” în spatele gândurilor, o entitate care „simte” în spatele simțurilor. Toate acestea sunt iluzii și consolidează credința că omul este o entitate separată și distinctă, care face obiectul nașterii, morții și karmei. Credința că suntem o entitate separată generează teama care, la rândul ei, consolidează toate tendințele de supraviețuire, precum și mecanismele fundamentale ale eului de lăcomie, dorință, invidie, mândrie, ură și vinovăție. A considera că suntem o entitate separată și finită crează automat o dualitate bazată pe „eu” versus „non-eu”, „aici” versus „acolo”, „acum” versus „atunci”, șamd.

Î: Care este, atunci, modul fundamental de autopropagare a eului?

R: Având credința că este o entitate separată, eul rezistă acestei iluzii bazate pe teama sa de non-existență. Teamă sa e aceea de a ajunge la un punct final și de a nu supraviețui în timp. Noțiunea sa de realitate este foarte limitată, iar eul nu știe ce se află dincolo de el. Eul nu poate experimenta Infinitul și nici cunoaște Prezența subtilă care îl va înlocui. Eul se cramponează de un „eu” mic, personal, pentru că nu are nici o cunoștință sau experiență conștientă a păcii și bucuriei infinite ale marelui „Eu”, care intră în conștiință și îl înlocuiește.

Eul nu poate fi învinuit pentru ignoranța sa. El nu are nici o idee asupra faptului că dincolo de parametrii săi limitați mai există ceva. Depășirea propriilor limite și granițe autoimpuse nu reprezintă un scop care să provină de la eul însuși. Neajutat, eul nu se poate transcende pe sine și nici nu poate dizolva propriile limite și rețineri. El este asemenea unui trib izolat, care nu este conștient de faptul că, dincolo de el, se găsește o întreagă lume.

De obicei, membrii societăților primitive se referă la ei înșiși ca la „Oamenii Pământului”. Eul nu este nici rău și nici un dușman, ci doar o iluzie care trebuie abandonată pentru a fi înlocuită de ceva mult mai bun.

Î: Dacă eul este așa cum l-ați descris, cum anume poate surveni iluminarea?

R: Aceasta este funcția spiritualității, care informează, educă, inspiră, conduce și ajută explorarea conștiinței dincolo de restricțiile experienței eului. Cei care au mers mai departe pe acest drum către conștiința superioară relatează lumii descoperirile lor și-i invită pe cei interesați să-i urmeze.

Deși, din punct de vedere statistic, iluminarea este destul de puțin frecventă, ea se petrece suficient de adesea pentru a exista un corp colectiv de învățături cu o profundă influență asupra întregii omeniri. Fiecare ființă iluminată, prin propria sa radiație energetică recontextualizează și extinde în liniște paradigma conștiinței umane. Faptul că este posibilă atingerea nivelelor superioare ale conștiinței inspiră orice cunoaștere, creând contextul general al experienței umane. Dorința de progres este înăscută în toate societățile și culturile, atât la nivel individual, cât și colectiv. Strădania umană e cea care crează istoria civilizației, prin eforturile oamenilor de a deveni mai buni. Strădania însăși este prezentă chiar și în frecvențele erori comise.

Î: S-a spus că lumea pe care o vedem și experimentăm constituie o proiecție a minții și nu are o existență independentă. Ea există numai ca percepție. Cum poate fi explicat acest lucru?

R: Putem începe de la un exemplu simplu. Auzim că există o „problemă” în lume, ori că observatorul are o „problemă”. Este relativ ușor să vedem că toate problemele există numai în mintea observatorului, ca rezultat al înmăștișării unui punct de vedere arbitrar. Toate „problemele” sunt produse ale minții și nu există în lume.

Dorințele și alte pasiuni lumești, precum și sistemele de credință rezultă din selectivitatea percepției. Examinați așa-numitele „semne zodiacale” și „constelații” care se presupune că

există pe cer. Dacă fotografiăm cerul înstelat din timpul nopții și-l privim fără idei preconceptionale, devine evident că se pot trasa unele linii arbitrare între oricare grup de puncte luminoase, astfel încât să se producă o figură familiară sau o formă geometrică. Se poate trasa conturul unui câine, unei pisici șamd. În realitate acestea nu există în spațiu; de fapt, nimic de genul constelațiilor nu există decât în imaginația observatorului. Dintr-un punct de observație diferit, nici una dintre constelațiile faimoase cu nume fanteziste nu poate fi zărită.

I: *De ce există atunci o asemenea pleoră de observații și sisteme de credință eronate?*

R: Limbajul crează și definește modelele de gândire și formele care apoi sunt proiectate asupra lumii. El este un obicei antropomorfic. Vedem un copac înalt lângă unul mai mic și spunem: „copacul cel mare îi sufocă pe cel mic și îi ia lumina soarelui”. Sau spunem că a fost o furtună puternică, că respectivul copac e frumos în vreme ce acela mai mic decât el este deformat și urât.

Afirmațiile antropomorfe naive sunt foarte răspândite. Atunci când spunem despre ceva că este bun, vrem să spunem de fapt că dorim respectivul lucru. Când spunem despre ceva că este rău, de fapt înseamnă că nu ne place.

În sine, lumea nu conține obiecte, adverbe sau prepoziții, nici secvențialități, evenimente sau întâmplări. Chiar și toate verbele sunt inadecvate. Nimic nu „face” o acțiune sau alta. Chiar și substantivele sunt surse ale iluziei perceptuale, de vreme ce ele instituie o selecție arbitrară a granițelor și calităților care au o existență exclusiv în mintea observatorului. Ceea ce este dificil de înțeles este că totul este total și complet în sine și există în propria sa identitate de sine. Nici un lucru nu există și, chiar dacă ar putea exista, nu este numele care îi este atribuit. A spune: „acesta este un scaun” înseamnă a nega completitudinea, totalitatea și absoluta identitate de sine a tot ceea ce există. A spune: „acesta este un scaun” înseamnă a afirma că A este de fapt B. Numele, imaginea și ideea unui scaun sunt ceva diferit de scaunul însuși. Mintea este atrasă cu ușurință în capcana

nominalizării și convențiilor de limbaj. Abstracțiunile reprezintă convenții de limbaj, ele nu au o existență separată. Limbajul este o metaforă.

Cu toții suntem familiarizați cu imaginile din spatele imaginilor. Copiii adoră să găsească figurile ascunse într-o imagine mai mare. Mintea face acest lucru în mod constant, mereu și mereu, din obișnuință. Lumea perceptuală este formată din forme și imagini familiare, ținute laolaltă de sisteme de gândire și energizate de emoții. Dacă obiectul sau situația sunt plăcute sau urâte, temute sau admirate, considerate frumoase sau inestetice, depinde în totalitate de observator. Aceste calități nu există în lume; adjectivele nu au o existență reală.

Pe măsură ce conștiința evoluează spre nivelele superioare, lumea își schimbă aparența și comportamentul. Atunci când conștiința atinge nivelele calibrate în marjele superioare ale valorii 500, frumusețea și perfecțiunea lumii radiază și devin evidente. Forma și aparenta separație încep să dispară și tot ceea ce există este văzut a fi interconectat și continuu. Ajunși aici, devenim martorii eternului miracol al creației atemporale. Tot ceea ce există este văzut ca fiind întreg, perfect și complet. Odată cu înțelegerea identității de sine, tot ceea ce există este văzut a fi de o perfecțiune absolută, în expresia esenței sale divine. Imperfecțiunea există numai în minte. În lume nu există nici o imperfecțiune.

Pe măsură ce nivelul conștiinței depășește valoarea 600 și atinge nivelul 700 și chiar nivelele superioare acestuia, lumea însăși dispare. Există numai nemanifestatul. Manifestatul există numai ca percepție. Realitatea absolută este ea însăși lipsită de formă și, prin urmare, prezentă în toate formele.

I: *Poate fi cineva antrenat să atingă aceste nivele ale conștiinței?*

R: Aceste înțelegeri nu sunt atinse, ele se autorevelează. Învățarea spirituală nu se petrece într-o progresie lineară și logică. Cea care deschide conștiința și autoînțelegerea este mai degrabă familiaritatea cu principiile și disciplinele spirituale. Nimic „nou” nu este învățat ci, ceea ce există deja se prezintă ca fiind complet evident.

Explicații

Întrebare: Care este cea mai bună atitudine pentru lucrarea spirituală?

Răspuns: O poziție de tip „Yin” persistentă și neclintită. Lucrarea constă din a înțelege, precum și dintr-o atitudine generală de a fi permisiv și nu de a primi. Fiți conștienți de faptul că orice ați căuta este prezent și înăscut (invizibil și liniștit) în Tot Ceea Ce Există. Aceasta este o condiție indispensabilă a existenței însăși. Este calitatea cea mai importantă și mai semnificativă, matricea absolută și ireductibilă a oricărei ființări.

Fiind luată ca atare, semnificația sa este scăpată din vedere. Pentru înțelegerea condiției existenței înseși, Conștiința constituie o premiză necesară. Divinitatea este calitatea intrinsecă și înăscută, precum și esența conștiinței/existenței. Atunci când este descoperită, nu mai poate fi pierdută niciodată. Cunoașterea este tăcută, lipsită de cuvinte și radiază în forma revelației. Ea se prezintă pe sine într-o completitudine și finalitate totală. Nu este nici vagă, nici obscură, ci puternică și copleșitoare.

Prezența dizolvă orice separație. Este experimentată ca și cum am ieșit în afara timpului. Orice succesiune încetează, de parcă orice timp și creație ar fi prezente total și deopotrivă în momentul *Acum*. Tot ceea ce a fost sau ar fi putut să fie este deja total prezent și complet. Tot ceea ce poate fi cunoscut este deja cunoscut. Potențialitatea deja există. Orice gând încetează și, prin urmare, toate categoriile gândirii (precum timpul, spațiul, distanța și durată) încetează și devin neaplicabile.

Lumea arată în mod literal diferit. Totul este văzut ca având o adâncime mult mai mare. În conștiință, totul este viu și radiant.

Tot ceea ce există este conștient de propria sa existență și totodată de conștiința tuturor lucrurilor. Nimic nu este inert în mod înăscut.

Î: Care este concepția spirituală care se potrivește cel mai bine căutării sinei?

R: Este o atitudine, chiar o „mudra”, pentru că este poziția conștiinței sau a observării. Este pasivă în mod activ, întrucât atitudinea permisivă Yin este consecventă și de neclintit. Nu ar trebui să încercăm să „vedem” ceea ce este evident, ci numai să înlăturăm orice obstacol cum ar fi opiniile, credințele, categoriile mentale, comentariile, nerăbdarea, ori încercările minții de a anticipa și controla următoarea secundă a experienței.

Pe când eram copii încercam cu toții să „vedem imaginea ascunsă” dintr-o oarecare formă de artă pictorială - și aceasta ne apărea exact atunci când încetam să mai încercăm. Tufișul se transforma într-un leu zâmbăreț, de exemplu. A încerca înseamnă a-ți îmbunătăți percepția, fapt care generează îngustarea viziunii și, astfel, o limitare și mai mare.

Este paradoxal să cauți ceva invizibil. Este vorba mai mult de o identificare cu Tot Ceea ce Există, cu însuși substratul existenței. Prin observație, devine evident că toate fenomenele emoționale, mentale și conceptuale se întâmplă în mod spontan, nefiind cauzate de nici o persoană.

Sinele constituie câmpul total și tot ceea ce este conținut. Conștiința este calitatea prin care Sinele se face cunoscut, se lasă cunoscut și se exprimă. Dumnezeu este Tot Ceea ce Există, fără nici o excepție, fără dimensiune sau spațiu, întotdeauna și pretutindeni egal - imagine, sunet, spațiu, obiecte, forme, cele fără formă, vizibilul, invizibilul, solidul, lichidul. Nu există nici un contrariu al lui Dumnezeu. Dumnezeu este deopotrivă Totul și nimic, prezent în mod egal în forme și în cele lipsite de formă.

Î: Cum pot fi depășite contrariile?

R: Aceasta este o întrebare frecventă. Înțelegeți că toate contrariile nu sunt decât aspecte ale convenienței și nu au o existență proprie. Ele sunt o iluzie creată de adoptarea sau

alegerea aleatorie a unui punct de observație. Singura lor valoare este operațională pentru un punct de referință al intenției sau scopului acțiunii. Faptul că ar putea avea o anumită utilitate operațională ne duce la falsa presupunere că au și o existență de sine stătătoare - și nu doar una proprie unui punct de vedere descriptiv.

Toate poziționalitățile depind de definiție și toate definițiile nu constituie decât convenții apărute de-a lungul timpului. Toate conflictele se nasc din poziționalitate. Dintr-un punct de vedere superior, toate perechile alternative de poziționalități sunt irelevante. Toate se bazează pe presupunerea unei acțiuni viitoare teoretic posibile. Cea mai evidentă este cea a posibilității alegerii. Dacă nu este dorită sau potrivită nici o valoare potențială, nici o acțiune, calificare sau alegere, atunci contrariile încep să-și piardă sensul.

Din rațiuni de ușurare a comunicării între entități separate sau puncte distincte, definițiile uzează din plin de discriminare. În Realitate, unde nimic nu este separat de altceva, nu există nici o informație necesară și nici spații sau goluri de acoperit. Nu există nici emițător, nici receptor, după cum nu există nici fragmente sau porțiuni de informații care ar putea fi comunicate.

Comunicarea este importantă numai în lumea percepției, unde totul pare a fi separat. În Realitate totul este deja cunoscut de către tot ceea ce posedă calitatea existenței. Nu sunt deloc necesare mesaje, așa cum oceanul nu are nici o nevoie de cunoașterea conceptului de umiditate pentru a fi el însuși.

Î: Oare verbalizările sunt înșelătoare?

R: Dacă sunt clare, ele pot fi foarte folositoare ca punct de plecare pentru a delimita natura și direcția căutării. Verbalizarea ajută la stabilirea unui context, care apoi, treptat, devine non-verbal și mai cuprinzător. Informația clară salvează din timp și grăbește căutarea fructuoasă, indicând rutele a căror urmare ar risipi timpul. Atunci când știi în ce dulap din casă sunt pantofii, nu mai pierzi vremea căutând în toate dulapurile. O busolă bună te poate salva de la rătăcire, după cum și o hartă precisă are darul de a elimina multe căutări inutile și frustrante.

Î: Cum se poate vedea dincolo de contrariile dualității?

R: Omniprezența și totalitatea lui Dumnezeu exclud orice altă alternativă și constituie tot ceea ce este posibil. Dumnezeu ca „vid” este Dumnezeu nemanifestat al potențialității infinite neexprimate, fără formă, invizibilă și intangibilă. Este infinitul Brahman, transcendentalul Krishna, mai presus de existență sau ființă. Este sursa renăscută și neexprimată. Din nemanifestat se naște totalitatea, care este Dumnezeu exprimat în forma Creației sau Totalității.

Dumnezeu este tot ceea ce este prezent - atât manifestat, cât și nemanifestat - vid și totalitate, vizibil și invizibil, potențial și actual, exprimat și neexprimat.

Dansul lui Shiva constituie tocmai aparenta apariție sau dispariție a acestor contrarii aparente, care nu sunt decât alternativele unui punct de vedere. Ele se petrec și se succed la fel cum apariția hologramei este determinată de poziția observatorului și nu de o mișcare sau schimbare a hologramei înseși. Să folosim ca exemplu conceptul de temperatură, care include în sine toate posibilitățile, în cadrul cărora nu este nici cald, nici frig; aceste denumiri aparând numai prin folosirea definițiilor și a unei perspective arbitrare.

Odată cu această înțelegere, putem vedea limpede că toate aparentele alternative nu sunt decât niște opțiuni ale punctului de vedere sau ale definiției. Orice definiție este în mod fundamental subiectivă. Astfel, nu există nimic exterior pe care am putea arunca vina. Nu poți fi victima unei furtuni sau a unei avalanșe; ești observator și participant al unui fenomen real. Nu poți fi, prin urmare, victima vieții. Tot ceea ce poți face este să consideri că o anumită condiție este favorabilă sau nu, dorită sau nu. Prin urmare, toată ura, răzburarea, ciuda, resentimentul și furia sunt, de fapt, lipsite de o bază reală, fiind prezente numai în imaginație.

Cu toții suntem expuși vieții, în expresia acesteia de natură sau interacțiune umană, numită societate. Această interacțiune este impersonală, iar vicisitudinile vieții sunt imposibil de evitat. Acest lucru poate fi deopotrivă motivant și depresiv, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia. Fără poziționalități, viața poate fi senină și interesantă. Favorizează creșterea și înțelepciunea și nu

autocompatimica și amărăciunea. Oricine este liber să facă o alegere. Ploaia nu poate determina fericirea sau dezamăgirea cuiva. Abandonarea poziționalității și dorințelor are darul de a aduce pacea în orice împrejurări.

Î: Dar care opiniile și poziționalitățile rațiunii nu sunt considerate reale?

R: Ele sunt în primul rând conveniente. În realitate, nu sunt decât indulgențe de sine. De asemenea, toate resentimentele nu sunt altceva decât indulgențe de sine ale sentimentalității, emoționalității și melodramei. Ajungem să fim victime sau martiri sau ne imaginăm a fi tragici sau eroici. Există nenumărate explicații plauzibile sau scuze pentru a explica sau justifica absolut orice comportament sau răspuns uman. Reactivitatea este condiționată și în același timp selectivă. Aceste tentații de a fi copilăros trebuie depășite de căutătorul spiritual serios, care le vede în adevărata lor lumină și refuză să se lase atras de jocurile emoționale. La un anumit nivel, se poate vedea că toate acestea sunt false. În realitate, ele nu sunt decât actele și produsele noastre, deși noi nu suntem conștienți că sunt numai atât.

Pacea constituie în mod literal o alegere și o decizie, deși una nepopulară în societatea noastră, în ciuda retoricii abundente circumscrise acestui termen. Decizia de a trece peste aparentele inechități ale vieții, în loc să reacționăm la ele, constituie o alegere.

Î: Ce se poate spune despre problemele sociale?

R: A fi un reformator social este o carieră total diferită de cea a căutării iluminării. Este bine să reamintim faptul că progresul spiritual influențează din interior tot ceea ce există, în vreme ce forța nu încearcă să schimbe decât exteriorul. Abandonarea unei ranchiuni sau doleanțe personale constituie o acțiune mult mai meritorie pentru societate decât toate marșurile și sloganele. Persoanelor avansate din punct de vedere spiritual le este indiferent dacă oamenii sunt sau nu de acord cu ele, dat fiind că ele nu mai încearcă vreo nevoie de a căuta în afara lor validarea propriilor opinii.

Î: Ce anume înseamnă intrarea într-o stare extatică? Ce se întâmplă atunci?

R: Sentimentul de a fi dizolvat într-o iubire intensă și infinită este copleșitor. Nu mai există nici dorința și nici capacitatea de a ieși din această stare neajutat. Toate funcțiile corpului încetează, chiar și respirația însăși poate înceta, revenind numai ca răspuns la o stăruință a unei persoane foarte dragi. Cu toate acestea, nu este obligatoriu să faceți astfel, deoarece părăsirea corpului constituie și ea o opțiune.

În acest caz, întru recunoașterea iubirii, respirația a reînceput. Probabil că a fost decis astfel din considerente karmice. Cu toate acestea, alegerea a fost făcută în cunoștință de cauză că orice reîntoarcere în lumea fizică era numai temporară, precum și că disoluția supremă în iubirea infinită era sigură și inevitabilă. În comparație cu eternitatea acestei stări infinite, o scurtă întoarcere în domeniul formei și materiei părea neînsemnată.

Î: Și ce s-ar întâmpla dacă nu este nimeni prin preajmă care să ne roage să ne întoarcem în viața pământească?

R: Dacă există sau nu o asemenea persoană este un fapt care depinde probabil de karmă, circumstanțe, condiții, voința divină, precum și de interacțiunea întregului univers. Dacă nu există nimeni care să ne recheme, atunci corpul moare, lucru care la acel moment este destul de agreabil. Atunci când Ramana Maharshi a intrat spontan în starea de extaz, el nu a fost descoperit o lungă perioadă, răstimp în care a fost mușcat grav de multe insecte, rămânând fără alimente multe zile. A fost rugat apoi stăruitor să mănânce și să bea. El a răspuns încet și, în cele din urmă, a reînceput să se miște și să funcționeze. Cu toate acestea, el nu a vorbit pentru încă doi ani.

Î: Există oare nivele diferite ale stării de înțelegere?

R: Există diferite nivele ale samadhi, care au fost descrise în mod tradițional cu ajutorul unor termeni din limba sanscrită. Există o stare transcendențială, dar care durează numai atâtă vreme cât ochii celui/cele care o experimentează sunt închise, în

meditație. Există și o stare mai intensă a samadhi, care continuă să dureze în timpul stării meditative chiar și după ce ochii au fost deschiși și mai există încă o stare mai avansată, care persistă chiar și atunci când devotatul se scoală și poate umbla și îndeplini funcțiile simple. Aceste stări se reflectă într-o electroencefalogramă ca unde „alfa”, care sunt mult mai lente decât undele „beta” caracteristice conștiinței obișnuite. Starea și mai avansată constă într-o conștiință permanentă, care persistă continuu, astfel încât este posibilă reîntoarcerea și funcționarea în lume, după cum este determinat de karmă, decizie anterioară, alegere sau acord al voinței. Cel care se întoarce apoi în lume este numit înțelept și poate funcționa în rolurile de vindecător, învățător și sursă de informație. Electroencefalograma înțelepților iluminați este dominată de unde „theta” lente (4-7 pe secundă), lucru care face ca funcționarea acestora în lumea obișnuită să fie destul de dificilă.

În această stare, alegerea de a părăsi lumea în orice moment persistă și se constituie într-o opțiune permanentă și deschisă, ca și cum ar fi parte a unui acord tacit sau chiar a facultății cunoașterii. Nu există nici o obligație de a persista sau de a continua.

Î: Atunci, cum poate fi reluată viața pământească?

R: După un număr de ani, readaptarea survine prin reînvățarea stilurilor de comunicare și o adaptare suficientă la afacerile umane pentru a putea funcționa. Istoria recentă trebuie recuperată. Acest lucru poate fi realizat cumpărând un televizor, urmărind știrile și citind ziarele. Există un dialog permanent în cadrul câmpului general al conștiinței umane (care pare a poseda calitatea transparenței în chiar esența sa), iar prin recunoaștere, el oferă aspecte față de care avem posibilitatea de a răspunde.

Î: Ce anume persistă?

R: Prezența și conștiința sinei sunt mereu prezente. Personalitatea reziduală interacționează cu așteptările lumii pentru a rămâne „corespunzătoare” și a nu genera comentarii în sensul unei ieșiri din sfera normalității. Deși această normalitate

este învățată și voluntară, ea necesită cheltuirea unei energii, precum și focalizarea atenției asupra formei. Interacțiunea cu formele vieții umane poate fi realizată numai pentru anumite perioade de timp, putând părea chiar extenuantă, dat fiind că nu mai constituie starea naturală.

Nu toate cerințele sau dorințele lumii pot fi îndeplinite, astfel încât se face simțită tendința de a conserva energia, în scopul de a veni în întâmpinarea nevoilor și nu a dorințelor.

Înțeleptul persistă numai ca un vehicul al cărui scop este trasat de către voința divină exprimată prin intermediul sinelui. Acesta nu este decât un martor al acțiunii, care se petrece spontan. Corpul continuă să acționeze ca o păpușă vie care se comportă uman. Nevoile sale sunt îndeplinite automat, prin interacțiunea sa cu universul.

Î: Există vreun regret?

R: Nu, regret nu, dar există conștiința faptului că, adesea, așteptările și dorințele lumii nu pot fi îndeplinite.

Î: Ce anume ați specifica prin termenul „funcția mea“?

R: A fi ceea ce sunt și a explica acest lucru cât mai clar cu putință, pentru a facilita trezirea spirituală a lumii și a contribui astfel la alinarea suferințelor umanității. Câmpul energetic care acompaniază această funcție contribuie în sine și în tăcere la îmbunătățirea vieții umane și la diminuarea suferințelor omenirii, fapt care - prin el însuși - constituie o satisfacție și o împlinire.

Î: Care sunt rugăciunile cele mai folositoare?

R: Rugați-vă să fiți servitorii Domnului, un vehicul al iubirii divine și un canal de transmisie al voinței lui Dumnezeu. Rugați-vă pentru îndrumare și ajutor divin și abandonați orice voință personală prin intermediul devoțiunii. Dedicati-vă viața servirii lui Dumnezeu. Alegeți iubirea și pacea mai presus decât toate celelalte opțiuni. Dedicati-vă scopului iubirii necondiționate și compasiunii pentru tot ceea ce înseamnă viață (în toate expresiile acesteia) și abandonați orice tendință de a judeca lui Dumnezeu.

Î: Cum îl putem ierta pe aceia care nu par a merita acest lucru? Pare a fi o imposibilitate.

R: Prin înțelegerea cadrului de referință al celorlalți, limitelor și condiționărilor umane, precum și a programării genetice și sociale. Grație recunoașterii și acceptării limitelor umane, multe ranchiuni și sentimente negative pot fi evitate. Așteptările nerealiste ale naturii umane sunt preponderente și se propagă prin intermediul negării și folosirii argumentelor ipotetice. Ipotezele politice/sociologice se dovedesc în general peste timp a fi incorecte și fundamentate pe presupuneri false cu privire la dorințele, condițiile și limitele umane. De asemenea, ele sunt naive, deoarece atare formulări ignoră aproape complet contextul general și enunță false presupuneri cu privire la comportamentul uman, fără a da atenție circumstanțelor.

De exemplu, onestitatea este posibilă, dar numai dacă sunt prezente anumite condiții. Dacă nevoile, dorințele sau foamea ating o anumită intensitate, atunci luxul onestității trebuie sacrificat. Sărăcia își are propriile reguli de supraviețuire. Insatisfacerea necesităților biologice anulează idealurile ipotetice ale comportamentului. De exemplu, raționalitatea contextului prefrontal poate fi pusă în umbră prin trezirea minții animale. Este o situație artificială care desfiinde milioane de ani de biologie, precum și regulile de supraviețuire ale rasei.

Un alt factor trecut cu vederea de așteptările umane este specificitatea individuală, defectele individuale în ceea ce privește controlul, condiționarea și obișnuința deviantă, precum și funcționarea defectuoasă a chimiei proceselor cerebrale. Indivizii marcați de aspectele enumerate mai sus sunt adesea împinși de împrejurările vieții dincolo de propriile lor limite. Înțelegerea tuturor acestor aspecte înclină să ne tempereze așteptările pentru perfecțiune într-o lume a limitelor.

Oamenii din societatea noastră nu sunt educați în spiritul limitelor și specificității umane. Societatea noastră puritană înclină să se pretindă a fi infailibilă și pune un accent considerabil pe facultăți imaginare și inexistente de genul *puterii voinței*, care sunt folosite drept scuză de către moralisti, în principal pentru a justifica tendințele vindicative. Că nu există

nici o asemenea facultate precum „puterea voinței” pe care să ne putem baza devine un fapt evident oricărui student al activității umane, care poate observa că amintita facultate lipsește complet majorității oamenilor în cea mai mare parte a timpului, fiind operativă doar marginal, în câteva circumstanțe favorabile. În plus, tocmai această falsă idee de putere a voinței stă la baza a numeroase probleme sociale nerezolvabile ale umanității.

Dacă vom privi spre omul obișnuit ca spre o ființă imperfectă, limitată și incapabilă să fie altfel decât este în momente și circumstanțe date, putem evita cele mai negative sentimente, precum și dorința de a judeca. Oamenii vor fi văzuți atunci a fi mai curând limitați decât răi sau egoiști, iar viața va fi în mod considerabil mai ușoară și mai pașnică.

Experiențele individuale ale vieții sunt în mod considerabil determinate atât de propriul nivel al conștiinței, cât și de cel al societății. Pe măsură ce știința avansează, se descoperă faptul că o parte tot mai mare a comportamentului uman (mai cu seamă în ceea ce privește comportamentele deviate și anormale), precum și trăsăturile de caracter, sunt moștenite. Multe dintre caracteristicile dominante sunt stabilite și deja operaționale încă din prima copilărie. Există, de exemplu, o tulburare depresivă numită „dysthymie”, care debutează în copilărie și se menține pe toată durata vieții. Este însoțită de o deficiență a unui neurotransmițător cerebral fundamental. Individul neajutat nu poate obține multe îmbunătățiri ale dispoziției și comportamentului și, adesea, situația nu poate fi rezolvată nici măcar prin asistență de specialitate.

Î: Să înțelegem atunci, că rezolvarea majorității conflictelor este posibilă prin educație?

R: Este adevărat. Compasiunea și înțelepciunea merg mână în mână. A te plânge de limitele și defectele celorlalți constituie o atitudine futilă și nerealistă.

Î: Ce se poate spune despre idealuri?

R: Ele pot fi sperate, dar nu așteptate. Obiectivele sunt construcții intelectuale ipotetice și pot constitui surse de inspirație, dar idealizările se referă adesea la vanități și orgoliu.

În mod convențional, idealurile sunt așteptate de la ceilalți, dar nu și de la noi înșine, pentru că întotdeauna vom găsi scuze cât se poate de plauzibile.

Este o atitudine foarte imatură să așteptăm de la ceilalți să se ridice la propriile noastre standarde și idealuri. Să nu trecem prea ușor peste faptul că majoritatea oamenilor nu au altă rațiune decât să „ia ceea ce li se oferă”. 78% din totalul populației lumii calibrează sub nivelul Adevărului și Integrității, situat la valoarea 200. Aceștia nu sunt dedicați adevărului spiritual, care nu înseamnă pentru ei decât o ficțiune și o prostie idealistă. Dreptatea, considerația, cinstea și etica nu sunt valori predominante sub nivelul 200 al conștiinței. Ele pot apărea totuși, dar numai ca excepții.

În plus, trebuie să înțelegem că raționalitatea și inteligența nu constituie fundamentele dominante ale comportamentului și luării deciziilor decât după ce conștiința atinge marjele nivelului 400. Majoritatea oamenilor nu sunt conduși de logică, ci de dorințe, emoții, ignoranță, mândrie și tendința de a fi „drepti” cu orice preț. Sub nivelul 200 al conștiinței, societatea se bazează pe forță și nu pe putere.

Î: Și ce poate face cântătorul spiritual pentru a fi de folos societății?

R: A te strădui să evoluezi din punct de vedere spiritual - iată cel mai mare dar ce poate fi oferit. El înalță în realitate întreaga omenire din interior, grație naturii puterii înseși. Puterea radiază și este împărtășită, în vreme ce forța e limitată, defensivă și derizorie. Întreaga societate este influențată în mod subtil și subliminal de fiecare gând, cuvânt sau act de iubire și compasiune. Orice acțiune de a ierta vine în beneficiul tuturor. Universul observă și înregistrează fiecare acțiune și răspunde la acestea. În realitate, karma constituie însăși natura universului, în virtutea structurii și funcției înăscute a universului însuși. În cadrul universului, timpul se măsoară în eoni. Dincolo de aceasta, el nici nu există de fapt. Prin urmare, fiecare act de iubire persistă pentru totdeauna.

Corpul și societatea

Î: *Cum putem supraviețui dacă încetează identificarea cu mintea și corpul?*

R: Există momente când este „permis” și posibil să renunțăm la corp. Putem s-o numim destin, karmă, intenție, dedicare sau în orice alt fel dorim. Continuarea vieții în asociere cu acest corp poate continua, dacă este destinat astfel printr-o algerie anterioară. Corpul nu trebuie să-și folosească mintea pentru a supraviețui. Universul se îngrijește de acest lucru.

Chiar și în acest moment, corpul nostru realizează mii de procese fiziologice care-i perpetuază viața fără a avea nevoie de nici un gând conștient. Nu e necesar să luăm o decizie cu privire la fiecare bătaie a inimii sau la fiecare enzimă digestivă. Fiecare dintre aceste funcții face ceea ce trebuie să facă în virtutea faptului că este parte integrantă a unui întreg mai mare. Astfel, corpul nu este separat de întreg, ci parte a Universului. Supraviețuirea sa este, așadar, o funcție a întregului.

Corpul își primește informațiile necesare atunci când este nevoie, iar acestea nu trebuie neapărat să provină de la minte. Sistemul nervos și simțurile au răspunsuri automate.

Deși corpul/mintea obișnuite sunt dominate de nesfârșite dorințe și temeri, atunci când acestea își pierd motivația subsidiară, se descoperă faptul că, în realitate, corpul are foarte puține nevoi reale. Corpul însuși nu mai este considerat o sursă de plăcere, deoarece sursa adevăratei plăceri rezidă în conștiința atotprezentă și în bucuria existenței din fiecare moment.

Astfel, continuitatea existenței corpului este dependentă de condițiile locale, așa cum este prezența celorlalți care veghează la

supraviețuirea sa. Dacă aceste condiții locale – cum este interesul altor persoane pentru supraviețuirea corpului – nu mai sunt prezente, este posibil ca acesta din urmă să-și înceteze supraviețuirea. Dar, faptul că supraviețuiește sau nu, este unul relativ neimportant.

Î: Sunt sau nu sunt „necesare” unele funcții ale corpului?

R: Ele apar deoarece aparțin naturii corpului, însă nu sunt cu adevărat „necesare”. Ele au un scop; de exemplu, experiențele senzoriale repetitive ajută la păstrarea simțului de orientare. Sinele este invizibil, nu are greutate și este prezent pretutindeni, astfel încât nici sunetul nu mai constituie un indicator precis al poziției. Corpul este însoțit, însă nu în mod special. Dacă experiențele sale senzoriale repetitive sunt sistate, atunci timpul, locul și prezența fizică se îndepărtează și poate surveni chiar o pierdere a simțului orientării. A rămâne „în cadrul lumii” sau a funcționa „ca o parte din ea” constituie rezultatele concentrării intenționale și necesită consum de energie.

Î: Pare derutantă afirmația că mintea constituie principalul blocaj pe drumul Înțelegerii.

R: Pentru o mai bună clarificare și înțelegere, mintea ar putea fi „împărțită” în „mintea care gândește” și „mintea conștientă”. „Mintea conștientă” știe, recunoaște și este avizată de existența multor lucruri, posedând abilități care nu depind de gândire, limbaj sau concepte. Ea recunoaște elemente și modele întregi și esențiale. Chiar dacă mintea încetează să secvențializeze și să-și exprime gândurile prin intermediul limbajului, ea rămâne, totuși, capabilă de înțelegere la nivel nonverbal. Până și un câine știe sau recunoaște multe lucruri, fără să-i fie necesar limbajul.

Această „mintă conștientă” este permanent prezentă, însă trecută cu vederea atunci când mintea este concentrată asupra rațiunii/logicii/gândurilor/cuvintelor. Pentru a înțelege mai bine acest mecanism al minții conștiente putem face o analogie cu vederea periferică, respectiv vederea centrală. De exemplu, deși ochii se pot concentra asupra unui anumit obiect (cum ar fi un ceas), ei recepționează, înregistrează și recunosc întreaga cameră.

În cadrul lucrării spirituale, este necesar să ne retragem atenția de la obiectivul central în favoarea unei priviri de ansamblu mai difuză și mai cuprinzătoare. *Concentrarea pe un obiectiv central este întotdeauna motivată de un interes al eului.* Prin urmare, această concentrare constituie expresia dorinței și limitării. S-ar putea spune că trebuie să ne concentrăm pentru a putea funcționa. Oricum, concentrarea se realizează prin excluderea întregului. Vederea periferică, difuză, precum „mintea conștientă”, mai curând include decât exclude. O preocupă esența (nu detaliile), acționează permanent fără efort și este mereu prezentă.

Supraviețuim cu ajutorul „minții conștiente” și obținem realizări cu ajutorul minții care „gândește focalizat”. Am putea folosi chiar o formulă memo-tehnică. Focalizarea este potrivită pentru a funcționa, iar mintea conștientă pentru atingerea stării de pace. În starea de iluminare, energia neobositei minți care gândește „focalizat” este absorbită înapoi în mintea „conștientă”, lipsită de gânduri și efort, iar atunci când i se permite, singura prezență devine conștiința însăși, care se situează în fundal și luminează „mintea conștientă”.

În același fel, intenția are ca rezultat focalizarea privirii asupra suprafeței apropiate a unui obiect, în timp ce iubirea implică o dilatare a pupilelor și o focalizare asupra planului îndepărtat al unei persoane, în scopul de a o cuprinde. Există o anecdotă celebră referitoare la acest fapt - majoritatea bărbaților nu pot spune prompt ce culoare au ochii soțiilor lor.

Mintea focalizată, lineară, verbală poate învăța „despre” Dumnezeu însă, datorită faptului că Adevărul este total și cuprinzător, ea nu este echipată adecvat și nici capabilă de a-l cunoaște pe Dumnezeu în mod direct sau experimental. Se poate spune, astfel, că vederea centrală este „Yang”, spre deosebire de vederea periferică, asociată cu „Yin”. Intellectul este Yang. Sinele este mai asemănător cu Yin. (Deși îl include și pe Yang, o face într-o manieră Yin!)

Momentul iluminării sau înțelegerii este asemănător celei mai pure „experiențe” Yin-și-Yang. Primirea iluminării constituie un dar. Renunțarea supremă deschide ușa Revelației, care se

înfățișează pentru a fi primită. Aceasta este puterea finală a lui Yin. Prezența radiază cu o asemenea putere, încât pare a fi reprezentarea maximă a prezenței lui Yang. Iluminarea este produsul acestei uniuni; astfel, ea este absolut completă și definitivă. Apariția ei este comparabilă cu nașterea unei noi nebuloase sau cu nașterea unei stele. Dacă nu survine înțelegerea că nu eul local și limitat face subiectul iluminării, aceste afirmații pot părea exagerate. Sinele constituie Totalitatea Întregului Univers; prin urmare, cei care au ajuns la acest nivel l-au descris ca pe o „conștiință cosmică” dată fiind amploarea „evenimentului”. Nu trebuie uitat că apariția acestei stări are un impact milenii de-a rândul asupra conștiinței totale a întregii umanități.

Dacă ar fi fost lipsită de conștiința apariției pe această planetă a avatarului, omenirea s-ar fi autodistrus cu milenii în urmă. Astfel, atunci când Buddha laudă virtuțile și măreția „învățăturilor” sale, el este modest și obiectiv. Afirmația sa nu are nimic în comun cu lauda de sine. Înțelegerea lucrului care susține toate formele de viață nu este defel o descoperire minoră. Toți înțelepții cunosc același lucru, însă îl exprimă în mod diferit sau, probabil, prin alte cuvinte.

I: *De ce, oare, intelectul (folositor în abordarea problemelor materiale) este atât de inutil – constituind nu de putine ori chiar un obstacol – atunci când căutăm să ajungem la iluminare?*

R: Eul/mintea face obiectul unei multitudini de limitări: percepții lineare, logică secvențială, noțiuni abstracte și folosirea cuvintelor, conceptelor și simbolurilor. Matricea de înțelegere care poate fi atinsă prin intermediul intelectului nu constituie altceva decât o poziție epistemologică care se bazează în primul rând pe definiții. Prin urmare, definiția constituie însăși chintesența impedimentului. Definiția este un artificiu, un simbolism asupra căruia ne punem de acord și pe care-l exprimăm sub forma unei sintagme verbale sau auditive, astfel încât să capete un înțeles specific, limitat și comunicabil. Limbajul este folositor în măsura în care este precis.

Pentru a defini ceva, trebuie să utilizăm categoriile abstracte ale gândirii. Noi specificăm clasa, genul și specia. Astfel, verbalizarea și idiomatizarea au ca rezultat o limitare progresivă de la clasă la gen, apoi la specie și, în final, la un anumit individ.

Împlinirea acestui nivel al conștiinței calibrează în marjele valorii de 400, iar nivelul 499 corespunde geniului intelectual. Acest nivel este foarte puternic. El crează și susține tot ceea ce înseamnă știință modernă, industrie, economie, precum și explorarea spațială și cercetările în domeniul biologiei. Cu siguranță, nivelul 400 este foarte, foarte departe de mentalitatea Omului de Neanderthal. Societatea modernă trăiește în marjele acestui nivel (400) – în epoca universităților, internetului, presei, comunicațiilor electronice. Cu toate acestea, conștiința de sine constituie o stare ce aparține unei dimensiuni diferite. Ea este nelimitată, dincolo de formă, atotcuprinzătoare.

Limba și conceptele sunt alcătuite din șabloane distincte și foarte limitate. Deși acest lucru este, în general, ușor de observat, esența lui este mult mai intangibilă și mai subtilă, pentru a putea fi descrisă cu ușurință. La baza limitării gândirii/mintii/logicii stă faptul descris de către Korzybski, și anume că, un simbol sau un cuvânt nu este identic cu obiectul reprezentării sale. (de exemplu, o hartă nu înseamnă teritoriul pe care-l cartografiază.)

În Realitate, tot ceea ce există este autocexistent și total și complet identic cu sine însuși. Este numai și numai ceea ce este, într-o autoidentitate radicală, care exclude toate adjectivele, adverbele, verbele, pronumele și chiar substantivele. Din perspectiva adevărului radical, tot ceea ce se poate spune despre un lucru e că *este el însuși*. Astfel, toate limbile sunt fundamentate pe percepție și limitare. De exemplu, dacă spunem că afară este o zi superbă, în esență, faptele stau chiar invers. O zi este o zi, până la urmă nimic altceva decât o durată de timp precisă. Nu poate avea nici o culoare. Nu există nimic de genul unei „zile superbe”. Recurgând la examinarea acestora, vom descoperi că toate definițiile și afirmațiile – fără excepție – sunt false, fiind restricționate drastic și radical doar la identitatea de sine.

Un individ nu este o clasă, după cum nu este nici un gen ori o specie. Toate acestea nu sunt decât categorii ale gândirii. În

realitate, fiecare lucru este perfect ca propria sa definiție și expresie a sinelui, grație autorității și emergenței proprii existenței. Iată de ce orice „etichetare” este lipsită de noimă. Un lucru nu este nici cuvânt, nici concept. La un nivel profund de înțelegere, toate limbajele și simbolurile devin lipsite de sens. De exemplu, oamenii nu mor înghețați din cauza faptului că termometrul arată 30 de grade sub zero. Ei mor înghețați din cauza absenței căldurii - pe care noi o denumim (în mod eronat) „frig”. Chiar atunci când spunem că cineva „a murit înghețat”, greșim. De fapt, persoana în cauză a murit pentru că inima sa a încetat să mai bată. Dar nici această afirmație nu este adevărată. Persoana a murit pentru că, oprindu-se inima, creierul nu a mai fost oxigenat și astfel respirația i s-a oprit. Putem merge și mai departe, afirmând că nici acestea nu sunt pe deplin corecte, deoarece în lipsa oxigenului, a dispărut energia produsă în urma consumării reacțiilor chimice ale corpului (Adenozin Monofosfat Cyclic etc.). Dar chiar și această explicație suferă de un anumit neadevăr, deoarece atunci când enzimele devin inactive, procesele chimice pe care le catalizează se opresc. Nici această explicație nu poate fi considerată a fi oca corectă, și așa mai departe. Până la urmă, descoperim că organismul respectivei persoane a murit din cauză că spiritul/energetic/vital/eteric care locuia în corpul ei a plecat.

Nici un lucru și nici o persoană nu poate fi un adjectiv. Nu poate fi nici măcar un substantiv. De fapt, nici nu poate face nimic. Prin prisma limitărilor impuse de realitatea radicală, tot ceea ce poate face este să „fie”. Și nu numai atât, poate fi doar precis și exact ceea ce este, fără a i se aplica vreun termen descriptiv.

Abstracțiunile nu au nici existență, nici realitate. Ele nu au capacitatea de „a fi”. Toate calificativele sunt artificii de percepție; de fapt, nici unul nu există ca atare. Realitatea devine autoevidentă atunci când sunt îndepărtate obstrucționările percepției și minții - inclusiv toate sistemele de credință.

Î: Așadar și credințele constituie obstacole?

R: Da și nu. O credință constituie un substitut operațional pentru cunoștințele care pot fi asimilate numai prin intermediul experienței. De exemplu, pe baza unor informații, un călător

crede în existența unei țări numite China. Această credință constituie o bază suficient de solidă pentru acțiune. Călătorul aude mai întâi de China, apoi citește niște informații despre aceasta. În acest moment, persoana în cauză „cunoaște despre China”. După ce amintitul călător ajunge efectiv în China, petrece un timp acolo și întâlnește oamenii, el ajunge „să cunoască efectiv China” în loc să „cunoască despre China”. Îndată ce se întâmplă acest lucru, călătorul nu mai are nevoie de vreo credință în existența Chinei. Astfel, o acțiune încununată de succes începe de la o credință plauzibilă. Cu toate acestea, credința nu poate să înlocuiască experiența trăită.

Majoritatea oamenilor au multe credințe de natură religioasă care le servesc drept ghid și în care își investesc încrederea. Totuși, până nu sunt calibrate atent, spre aflarea nivelului lor real de adevăr, aceste credințe pot fi greșite sau pot conține doar jumătăți de adevăr. Majoritatea erorilor spirituale conțin un grăunte de adevăr, care se pierde apoi în distorsiunile create de neînțelegeri sau manipulare. Lozincile de genul: „Omorâți un comunist pentru Hristos”, sau „Omorâți un infidel pentru Allah” sunt foarte departe de adevărul spiritual, dar sunt acceptate mereu și mereu de către milioane de oameni, de-a lungul a nenumărate generații.

Apoi, peste aceste credințe false se suprapun sentimentalismul și emoțiile, fapt care le conferă o putere de atracție și dominare sporită asupra gândirii oamenilor. Absurditățile religioase sunt urmate numai în virtutea faptului că sunt „religioase”. De exemplu, în anul 1212, un băiețel din Europa a avut o viziune în care era chemat să conducă o nouă cruciadă pentru eliberarea Pământului Sfânt din mâinile necredincioșilor islamici - cruciada copiilor. (Întrebarea de ce l-ar interesa pe Dumnezeu cine anume guvernează un ținut sau altul al planetei nu a căpătat niciodată vreun răspuns). Impactul puternic pe care l-a avut asupra populației combinația unui „copil nevinovat” cu „viziunea religioasă” și cu eroismul faptei de a „elibera Pământul Sfânt”, a rezultat într-un val de entuziasm. Cruciada copiilor a fost îngrozitoare. Ei au murit cu miile din cauza condițiilor improprie, epuizării, bolilor, malnutriției și a altor dezastre. Din cele câteva

mii care au mai rămas, nici unul nu a ajuns de fapt pe Pământul Sfânt, fiind capturați totți până la urmă și vânduți ca sclavi. Întregul dezastru s-a bazat pe convingeri, credință și religiozitate. Totuși, socotind la scară istorică, acest dezastru a fost unul de o amploare minoră. Istoria umanității cunoaște din nefericire prea multe cazuri în care continente întregi, populații, civilizații și segmente majore ale omenirii au fost rase de pe fața pământului datorită fervorii religioase.

Așadar, religia și credința sunt necesare pentru a iniția o călătorie, însă pentru a o duce la capăt este nevoie de cunoștințe care pot fi verificate. Lipsit de ajutorul unei busole sau al unui sextant, un marinar va sfârși pe fundul mării.

După cum spunea Buddha, „puțini sunt cei care se încumetă să plece în călătorie, dar și mai puțini aceia care reușesc să o ducă la capăt.” (Krishna a spus același lucru în *Bhagavad-Gita*). Problema expusă aici se referă la succesul și bunăstarea întregii omeniri, a cărei istorie, până recent, a fost destul de tragică.

Î: Vorbiți deseori despre omenire ca și cum ar reprezenta preocuparea sau identitatea dumneavoastră. De ce?

R: Ca să cunoști bine o persoană trebuie să cunoști bine întreaga umanitate. Sinele este același pentru toți oamenii, iar societatea reprezintă Eul colectiv. Privind omenirea în totalitatea ei, de-a lungul istoriei, ajungem la Scala Conștiinței. Atunci când ne uităm la om, acesta ne sugerează durere, tristețe, disperare, depresie, vină, regret sau remuscări. Vedem omul ca fiind amărât, malefic, lipsit de speranță, tragic și înfricosător. Iar față de trecut, încercăm adesea sentimente de furie.

Ajunși la nivelul Curajului, vedem că schimbările în bine sunt posibile. Încetăm să mai învinuim, să mai urâm și să ne mai temem. Ne ridicăm din starea de victime, de slăbiciune și de apatie și ne dăm silința să facem lumea mai bună. Renunțăm să ne mai învinovățim și să încercăm sentimente de compasiune față de noi înșine, recunoscând și afirmând puterea din launtru nostru. Pentru a ajunge la Adevăr, trebuie să acceptăm că omenirea a fost cufundată mult timp în neștiință și că motivul acestui fapt a fost ignoranța. Prin intermediul înțelegerii, putem

învața să devenim ființe ce trăiesc în compasiune și să recontextualizăm relația noastră cu întregul.

Privind în urmă, putem vedea că umanitatea a fost brutalizată și ținută în sclavie de ignoranță. Această ignoranță provenea din faptul că nivelul general al conștiinței omenirii s-a situat, vreme de multe secole, doar la valoarea 190. Cu toate acestea, dat fiind faptul că în prezent nivelul conștiinței omenirii se situează la valoarea 207, viitorul promite să fie foarte diferit. Fiecare dintre noi poate progresa în nivelul propriei sale conștiințe, având posibilitatea de a ajunge la iubire și la cele ce sprijină viața. De altfel, toți marii lideri spirituali și sfinți din trecut ne-au cerut numai acest lucru. Chiar și Freud spunea că destinul omului este acela de a fi capabil să muncească și să iubească. Carl Jung a adăugat apoi la acestea „și să dețină adevărul spiritual ce corespunde realității lui”.

Din cauza limitelor percepției, omenirea nu înțelege că Evul Întunecat s-a sfârșit abia în 1986, atunci când nivelul conștiinței colective a umanității a depășit - pentru prima oară în istorie - pragul nivelului 200, trecând astfel de la negativitate și non-înțelegere la Integritate, Sinceritate și Adevăr.

Î: Deci, religia și spiritualitatea nu au avut un impact major asupra societății?

R: Problema omului nu este că n-ar fi auzit de adevărul spiritual, ci că nu îl înțelege. Acesta este scopul clarificărilor și al explicațiilor. Este nevoie de un volum mare de cuvinte pentru a explica un lucru care este dincolo de cuvinte.

Valoarea unei hărți a conștiinței (calibrate numeric și însoțită de termeni descriptivi asociați respectivelor valori) rezidă tocmai în faptul că transferă acele noțiuni care ar fi putut părea niște generalități filosofice și sociologice în valori concrete și verificabile. Oricine poate înțelege numerele simple, însă puțini oameni, în ciuda pretenției lor pietăți, înțeleg chiar și cele mai simple lucruri, cum ar fi diferența dintre pozitiv și negativ, „bine” și „rău” sau constructiv versus distructiv.

Lipsa integrității este atât de insinuată în (aproape) fiecare aspect al societății, încât a devenit invizibilă pentru o persoană obișnuită. Lupul se ascunde sub blana de oaie a patriotismului,

dreptății și a credinței că „este vorba doar despre afaceri”; „scopul scuză mijloacele”; „societatea merită răzbunare”; „oamenii sunt controlați cel mai bine prin amenințări și frică”; „războiul împotriva drogurilor”; „lăcomia este normală în afaceri”; „a minti este un lucru normal în politică și afaceri”; „mândria este un lucru bun”; „materialismul și câștigurile justifică orice tip de comportament”; „este normal să distorsionezi adevărul, dacă astfel poți convinge pe cineva”; „orice minciună este binevenită, dacă duce la câștigarea alegerilor”; „orice articol poate fi publicat, dacă duce la vânzarea publicației”; „a avea dreptate este mai important decât a spune adevărul”; sau „profitul justifică orice comportament uman”. Chiar și spiritul legii este subminat prin folosirea literei legii pentru a-l înfrânge.

Î: *De ce este atât de predominantă toată această negativitate?*

R: Scopul enumerării de mai sus a fost acela de a depăși negarea. În societatea de astăzi, mass-media, inclusiv unele tipuri de activități comerciale, au tendința de a susține și de a amplifica negativitatea. Obiectivul lor principal sunt oamenii tineri care sunt incitați să folosească drogurile, să aibă un comportament violent și iresponsabil, să se sinucidă, să manifeste dispreț pentru autorități, să se prefacă a fi victime, să atribuie altora vina ce le aparține lor și să îmbrățișeze depravarea morală. Presa nu este sinceră atunci când declară că nu are nici o responsabilitate. De asemenea, mass media neagă faptul că ar avea vreo influență negativă. Dacă presa nu ar avea nici o influență, atunci oare de ce se cheltuiesc miliarde de dolari în fiecare an pentru reclame difuzate către populație? Aceleași circumstanțe derivă din antrenarea tinerilor în jocuri video groțesti și extrem de violente, care induc minții o stare hipnotică ce o programează inconștient. Acest fapt face ca adolescenții să devină niște roboți ucigași care „acionează irațional”. În unele state, există chiar un sezon de vânătoare special, în care tinerii vânează cu arme cu lunetă câini de pceine, gugustiuci și veverițe „în scop distractiv”.

Nu este deloc ușor, pentru nimeni, să fie uman, majoritatea oamenilor aleg să-și poarte umanitatea punându-și ochelari de cal pentru a evita confruntarea cu evidența. Reconstituirea integrității

constituie primul pas peste pragul dintre Negativitate și Adevăr. Pentru a face acest prim pas cu succes, trebuie să dezbrăcăm lupul de blana de oaie și să înțelegem că nu este vorba doar despre „sport”, „banale afaceri”, sau „despre ceea ce vor oamenii”. În toate acestea, societatea este deopotrivă agresorul și victima.

Î: *Ați acordat multă atenție acestor probleme.*

R: Aceasta se datorează unui aspect important tratat în „*Putere versus forță*”, și anume „analiza factorului critic”. În cadrul oricărui sistem foarte complex, există un punct bine delimitat în care, dacă se aplică o cantitate infimă de energie, se produce o schimbare majoră. Un mecanism uriaș are un punct vulnerabil, în care aplicarea unei presiuni cât de ușoare are darul de a opri întregul angrenaj. O locomotivă imensă poate fi oprită dacă știm exact unde să punem degetul. În același fel, marele mecanism al societății umane are și el puncte asemănătoare, din care pot rezulta schimbări majore în urma aplicării unei presiuni minime.

Să mai dăm un exemplu. Imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat dacă presa s-ar fi cramponat de picioarele oloage ale lui Franklin Delano Roosevelt sau de infirmitățile lui Harry Truman sau ale lui Winston Churchill în timpul celui de-al doilea război mondial! În acea perioadă, prestigiul acestor lideri de talie mondială a constituit punctul critic de coeziune care a salvat lumea liberă. În mai multe rânduri Hitler a fost la doar câteva luni de zile de câștigarea războiului.

Î: *De ce accentuați atât de mult problemele sociale?*

R: Integritatea înseamnă putere. Pentru a putea refuza negativitatea, mai întâi trebuie să o expunem. Dacă presa, de exemplu, a posedat cândva integritatea, se poate reîntoarce pentru a și-o recâștiga. Actualul papă (*cartea a apărut în versiune engleză în 2001, deci sub pontificatul lui Ioan Paul al II-lea. N. tr.*) a constituit un exemplu uluitor pentru omenire prin faptul că, recunoscând erorile Bisericii, a restabilit integritatea spirituală și a recâștigat adevărata putere. Astfel, Papa a reușit - deopotrivă în mod simbolic și literal - să reflecte adevărul către umanitate, transmițând lumii că Evul Întunecat a luat sfârșit.

I: De ce le este oamenilor atât de greu să se schimbe?

R: Ei se identifică cu personalitatea lor, ceea ce poate fi comparabil cu o dependență. Moda este în vogă, popularizată și prezentată într-o manieră atrăgătoare. Fiecare are avantajele sale pe care le utilizează în scopul de a-i impresiona sau controla pe ceilalți. Există o răsplată și o satisfacție secretă în a fi victima martiriului sau pierzătorul. Fiecare persoană în parte constituie o modalitate de a manipula un răspuns social specific. Imaginea socială este o modalitate de a influența opiniile și de a reflecta poziționalitățile acestora. Aceste imagini de sine mai au și o componentă karmică puternică care, simultan, constituie un rol și o dramatizare.

Aceste stiluri de personalitate sunt influențate de mass-media și fiecare are și avantaje și un preț de plătit. Ele sunt stereotipuri culturale încastrate într-o cultură dată. Aceste stereotipuri se schimbă cu timpul. „Tipul dur”, sofisticatul, șarmantul, cel „cu picioarele pe pământ” sunt doar niște roluri sociale. Tipul iscusit, rebelul, nelegiuitul, mafioul etc., reflectă și ele identități de grup. Oamenii devin foarte dependenți de un anumit stil, chiar până la moarte. Cei cu înclinații către pericol, cu aere de „macho” au deseori un sfârșit violent. Fanaticul sporturilor extreme aleargă din ce în ce mai repede, până când se izbește de parapet. Acestora le este înăscută dorința de a fi croi. Oamenii le venerază imaginea și se rătăcesc în încercarea de a li se identifica. Aceste influențe sunt inconștiente și constituie deseori autodefiniri rezistente la schimbare.

CAPITOLUL XV

Clarificări

I: Care este relația dintre spiritualitate și conștiință?

R: Domeniul spiritualității aparține sferei conștiinței. În consecință, dezvoltarea și evoluția spirituală sunt încurajate de înțelegerea naturii conștiinței înseși.

Progresul spiritual este realizat de aspecte ale conștiinței care devin mai puternice atunci când este recunoscut faptul că acestea nu sunt atribute personale sau aspecte ale „eului” sau chiar ale des întâlnitului „eu însumi”, ci calități specifice care au de-a face cu natura conștiinței. Inspirația spirituală, înțelegerea, precum și conștiința izvorâtă din compasiune nu constituie o serie de calități personale, ci operează precum niște catalizatori în virtutea calității înăscute a propriei lor esențe. Ele sunt activate de motivația spirituală și intenție. Ele sunt, de fapt, aspecte ale grației lui Dumnezeu, care devin funcționale prin consimțământul voinței căutătorului. Acestea sunt încurajate de smerenie și de abandonarea vanității și dominației eului-mintii, precum și a credinței acestuia că „știe”.

De fapt, tot ceea ce poate face eul-mintea este să cunoască „despre”; în adevăratul sens al termenului, nu poate ști nimic. Pentru a „cunoaște” cu adevărat, este necesar să „fi” acel „ceva cunoscut”.

I: Ce se înțelege prin termenul „mistic”?

R: Toate stările de conștiință spirituală sunt de fapt mistice datorită faptului că sunt profund subiective și transformative, dar nu pot fi transmise celorlalți într-un mod obiectiv, rațional sau (dacă avem de-a face cu scepticii) convingător. Orice conștiință profundă, subtilă sau semnificativă apare în nivelele non-lineare

ale conștiinței, care nu pot fi descrise prin intermediul obișnuitei paradigme newtoniene a realității, lineară și limitată de conceptul de cauzalitate (care își încetează aplicabilitatea la nivelul calibrat al conștiinței 499). Lumea convențională se circumscrie nivelului limitat al formei, reflectat în limbaj și determinare mecanică. Lumile experienței spirituale se află în afara paradigmei limitate a logicii; astfel, ele nu au capacitatea de a indica înțelesuri valabile sau semnificative pentru eul obișnuit.

De fapt, toate experiențele profunde și semnificative din viață se petrec în domeniul non-linear. Forța este lineară; puterea este non-lineară. Ceea ce energizează, dă putere și schimbă viața oamenilor este semnificația; singura importanță a faptelor/evenimentelor este ceea ce consideră oamenii ca fiind semnificativ. Fericirea nu are nici o legătură cu faptele dar, în schimb, izvorăște din atitudine.

I: Care este esența căutării spirituale?

R: Căutarea spirituală poate fi simplificată în forma sarcinii de a transcende limitele dualității lineare și secvențiale create de percepție pentru a dezvălui Realitatea, care e nelimitată și non-lineară și, prin aceasta, non-duală.

Pe o scară calibrată a conștiinței, putem observa că nivelele cele mai slabe, situate sub pragul valorii 200, trebuie să se bazeze pe forță ca pe un înlocuitor al puterii. Cu cât ne apropiem mai mult de Realitate, cu atât puterea crește exponențial, într-o progresie logaritmică rapidă. Valorile situate în marja nivelului 400 denotă cea mai înaltă sferă a paradigmei newtoniene și indică excelența domeniului material. Lumea științei este de neîntrecut în ceea ce privește capacitatea de a înțelege și manipula lumea materială. Știința ne poate ajuta să ajungem pe lună, însă conștiința omului este singura care poate da sens sau semnificație evenimentelor. De asemenea, bucuria nu provine din cifre sau statistici, ci din semnificația acestora.

I: Unde trebuie căutată Realitatea?

R: Viața este trăită exclusiv la nivelul experienței și nimic altceva. Toate experiențele sunt subiective și non-lineare și, prin urmare, chiar și delimitarea lineară, perceptuală și secvențială a

„realității” nu poate fi experimentată decât subiectiv. Orice „adevăr” nu este altceva decât o concluzie subiectivă.

Odată înțeles faptul că singura semnificație sau importanță a lumii lineare și perceptuale constă în cum anume este ea experimentată subiectiv, căutarea adevărului se transferă dinspre „exterior” spre interior. Pentru lumea materială, succesul înseamnă ceva aflat în „afară”, care poate fi posedat și dobândit.

Grație înțelepciunii, celor mai experimentați și sofisticati le devine evident faptul că sursa fericirii se găsește înăuntrul lumii subiective a experienței, care constituie rezultatul calităților interioare, semnificației și contextului.

I: Cum putem ajunge la semnificație?

R: Semnificația dă valoare vieții, iar atunci când viața își pierde semnificația, se poate ajunge la sinucidere. Semnificația se naște din valoare. Înțelegerea faptului că nu evenimentele sau realitățile vieții, ci semnificația lor este cea care determină fericirea conduce la un interes crescut pentru subiectele filozofiei. Acesta este cel mai înalt domeniu spre care poate aspira intelectul; este domeniul examinării semnificațiilor și implicațiilor subtile ale acestora. Filozofia încearcă atât să definească componentele semnificației, precum și să clarifice felul în care omul ajunge la înțelegerea acesteia. Această investigație conduce la epistemologie sau la știința care se ocupă de problema cunoașterii. Aceasta, la rândul ei, ne duce mai departe, la cosmologie, care încearcă să definească ce anume poate fi potențial cunoscut. Dincolo de epistemologie și cosmologie se află teologia, care forțează intelectul linear în încercarea de a înțelege Realitatea non-lineară a Divinității însăși.

Următorul pas către o abstractizare și mai mare se constituie în trecerea la domeniul metafizicii, care se adresează non-dualității Realității și scoate în evidență subiectivul ca domeniu al adevărului spiritual. Cuvântul „metafizică” înseamnă de fapt „dincolo de cele fizice”. Dincolo de realitățile cărora li se adresează metafizica se află nivelele experienței descrise în mod tradițional prin termenul „mistice”. Dincolo de aceste stări mistice se găsește condiția Conștiinței numită în mod tradițional Iluminare. Stările iluminate ajung de la conștiința prezenței lui

Dumnezeu până la împlinirea finală a evoluției spirituale, care presupune renunțarea la toate dualitățile unui sine separat de Dumnezeu. Înțelegerea finală este aceea că există doar o Unitate totală și că Sinele și sursa Sinelui sunt unul și același lucru.

Potențialitatea Infinită și Supremă constituie Realitatea Existenței. De aceea, „Tot ceea ce este” presupune prezența unei calități innăscute a divinității, pentru că altminteri nu ar putea exista deloc. Expresia absolută a divinității este Subiectivitatea. Dacă eu exist, atunci și Dumnezeu Există.

Iluminarea nu înseamnă doar verificarea faptului că orice existență este rezultatul Creației, ci și că existența însăși nu este deloc diferită de Creator. Creația și Creatorul sunt unul și același lucru. Odată ce este înlăturată falsa dihotomie creată de percepție, natura exactă a Realității devine clară și evidentă. Nu mai există nici un fals artefact al subiectului-obiectului care să separe Realitatea în Creator versus creația acestuia. În realitatea non-duală a subiectivității pure, toate iluziile dispar.

Starea de subiectivitate constituie substratul oricărei existențe și creații. Dumnezeu este tocmai esența subiectivității. Conștiința faptului că Dumnezeu este prezent în noi este aceea care ne dă conștiința existenței. Prin intermediul acestei înțelegeri, rezolvăm labirintul spiritual pe care-l presupune faptul că, acela care caută este unul și același lucru cu obiectul căutării sale; în esență, este vorba despre căutarea subiectivă a subiectivului. Astfel, se dizolvă iluzia existenței unui set dualist al contrariilor numit subiectiv versus obiectiv. Paradoxul uman suprem este acela că dependența de percepție a omului este treapta preliminară cunoașterii proprii sale identități.

În momentul instalării stării iluminate există un moment de fericire, asemănător cu experimentarea unei reveniri într-o stare de profundă familiaritate. Intervine un gând fulgerător și tranzitoriu că am uitat cine eram înainte. Această uitare constituia o consecință a percepției înseși. Acest fapt este prezentat alegoric în Cartea Genezei, în episodul în care Adam și Eva mușcă din mărul aferent domeniului de percepție a opoziției dintre bine și rău. Inocența subiectivității a fost contaminată printr-o poziționalitate care a condamnat omenirea la o nesfârșită suferință datorată erorii. În

lipsa intervenției divine, reîntoarcerea la Realitate este imposibilă și, de aceea, singura soluție a rezolvării problemei omenirii poate fi atinsă prin intermediul mărinimiei lui Dumnezeu.

Î: Cunoașterea lui Dumnezeu este „personală” sau „impersonală” ?

R: Deși calea spre înțelegerea prezenței lui Dumnezeu și spre iluminare a fost descrisă în termenii unei evoluții a conștiinței prin nivelele conștiinței, această descriere se datorează în mare parte limbajului și a dorinței de a face comprehensibilă traducerea unui concept non-linear în domeniul linear. Nivelele conștiinței descriu calea ce trebuie parcursă, dar omit să amintească factorii esențiali ai iubirii și devotamentului, care motivează călătoria și energizează strădania. Acestea constituie sursa energiei necesare creării și susținerii efortului și devotamentului pentru a persevera. Prin analogie, putem spune că, deși avem o mașină și o hartă, fără combustibilul necesar (sursa de energie și putere), automobilul nu pornește. Destinația este căutată deoarece suntem conduși către ea și atrași de aceasta. Drumul este iluminat de Grația lui Dumnezeu, în forma Duhului Sfânt, care este Ghidul și Susținătorul.

În final, Dumnezeul Transcendenței și Dumnezeul Iubirii Divine se unesc în Suprem. Unificarea a tot ceea ce este iubit constituie împlinirea destinului divin și scopul ultim al mântuirii. Prin urmare, iubirea este deopotrivă instrumentul și scopul.

Dacă dinamica esențială a căutării noastre spirituale nu constă în ambiția spirituală (aceea de a ajunge undeva), ci în abandonarea progresivă a obstacolelor în fața Iubirii, atunci, ceea ce este numit „eul spiritual”, nu va mai constitui un obstacol. Nici un nivel calibrat dat al conștiinței nu este mai bun decât altul, ci reprezintă numai nivelul pe care lucrăm. Cu ajutorul unor blocuri de piatră putem ridica o structură, dar numai prin devotament putem duce până la sfârșit construirea unei catedrale.

Î: Cum pot fi eliminate obstacolele?

R: Lucrarea spirituală care se prezintă în chipul cel mai evident pe drumul devoțiunii este eliminarea obstacolelor din calea Iubirii. Toate aceste obstacole provin din erorile de percepție

care, la rândul lor, provin din poziționalitate. Aceasta din urmă este cea care dă naștere și perpetuează „iluzia contrariilor”. Acestea provin din vanitatea eului. Vanitățile eului sunt susținute și încurajate de înclinațiile acestuia de a supraevalua și îndrăgi tot ceea ce consideră a fi „al său”. Odată ce un lucru este etichetat ca fiind „al meu”, el devine o perspectivă importantă, pornind de la care, similar modului în care se refractă lumina printr-o prismă, realitatea începe să se împartă în diferențe, diviziuni și puncte de vedere contrare. Astfel, unicul devine iluzia „mai multora”. Sensul conceptului de „eu” începe să se identifice cu aceste viziuni și să le apere ca pe „propria” realitate. Odată prins în dualitatea polarității contrariilor, eul-mintea este blocat și își proiectează viziunile pe care le consideră o realitate obiectivă.

Negându-și propria origine, eul-sinele devine acum victima propriilor proiecții. Sentimentul realității care acompaniază conștiința existenței este atribuit acum acestor proiecții ca și cum ar veni „din afară”, iar imaginația produce o „realitate obiectivă” a cărei sursă originală a fost uitată. Această uitare este încurajată de binecunoscutele mecanisme psihologice ale negării, izolării, inhibiției și proiecției.

Prin refuzul (la care tocmai ne-am referit) de a recunoaște adevărata origine, survine o abandonare a puterii către o concepție falsă - și creată de percepție - asupra realității, în care fenomenele sunt explicate prin intermediul „cauzelor”. Deoarece imaginile duale percepute asupra realității constituie tocmai filtrul prin care se interpretează experiențele, simțurile reîmprospătează aceste imagini și calități, care au fost proiectate în exterior. Se spune, atunci, că lumea fizică există separat de cel care o experimentează. Senzația reproduce credința și este sortată și interpretată în conformitate cu construcția și formele percepției, care a acordat obiectelor senzației identități separate și independente și nominalizări unice. Apoi, limbajul este un alt element care susține lumea percepută și, într-un mod subtil, îi consolidează aparențele. În cele din urmă, din punctele selectate arbitrar, din distanțele imaginare dintre aceste puncte, din planurile și dimensiunile imaginare precum și din iluziile despre timp și spațiu, se naște un univers „obiectiv”.

Pentru a putea proiecta lumea iluziilor, eul-mintea se experimentează pe sine ca fiind separat de propria sa creație. Cu cât este mai mare sentimentul separației de Dumnezeu, cu atât mai mare este și suferința. Ca o consecință a acestui fapt, eul se teme acum de anihilare, moarte și chiar mai rău - de posibilitatea unei nesfârșite suferințe în mâinile unui Dumnezeu furios, răzbunător, care s-a supărat din cauza păcatelor. Nivelele inferioare ale percepției devin preocupate cu energiile negativității, care reprezintă concepțiile egului despre sine la cele mai joase niveluri. Acesta se teme acum de cele mai înfricoșătoare proiecții ale sale și se luptă cu dualismul dintre rai și iad.

Prin urmare, omul nu este victima unui „ceva exterior” de care ar trebui să se teamă ci, mai degrabă, cel care generează emergența acestui „ceva”. Aceste imaginații nu sunt nici măcar personale, ci numai consecințele interacțiunii dintre câmpurile conștiinței cu propriile câmpuri interioare de atracție ascunse ale acestora, care determină conținutul fiecărui nivel al conștiinței. Victoria finală a eului constă în credința că realitatea iluzorie creată de propriile-i proiecții a fost, de fapt, „creată de Dumnezeu”. Astfel, adevărul religios este pus în umbră de superstiția religioasă, interpretările greșite și concepțiile false. Este important să înțelegem faptul că tot ceea ce provine de la Dumnezeu aduce pace, iar ceea ce nu este de la Dumnezeu generează frică.

Î: Cum poate fi evitată o asemenea eroare?

R: În lumea de astăzi, nivelul de adevăr al oricărei declarații sau învățături poate fi repede calibrat. Eul a creat mulți oratori impresionanți. Este, de asemenea, folositor să ne amintim faptul că Realitatea este dincolo de orice formă și nu poate fi definită.

Î: Ați menționat mai devreme calea simplității. Ce înțelegeți prin acest lucru?

R: Pentru o persoană obișnuită, care este prinsă în agitația lumii contemporane, cerințele intense și devotamentul pe care le presupune căutarea spirituală a iluminării constituie, de obicei, un deziderat destul de greu de pus în practică. Aceasta nu

înseamnă că ar trebui căutată o altă țintă, ci doar că mijloacele ar trebui adaptate la viața de zi cu zi.

Nu este deloc necesar să înțelegem conținutul discuțiilor și dialogurilor ce au fost descrise în primul rând pentru a arunca lumină asupra zonelor conștiinței umane care nu sunt bine înțelese. Pentru o dezvoltare spirituală semnificativă nu este necesar decât un singur instrument simplu. Nu trebuie decât să alegem un principiu spiritual simplu (absolut oricare, de preferință unul pe care îl considerăm a fi cât mai potrivit), iar apoi să îl aplicăm, fără excepție, în fiecare domeniu al vieții noastre. De exemplu, cineva poate să aleagă bunătatea, compasiunea, iertarea, înțelegerea sau acceptarea non-critică. Putem alege să dăm dovadă de iubire necondiționată și devoțiune pentru a vedea inocența vieții. Orice principiu am alege, acesta trebuie apoi aplicat în relația cu toată lumea, inclusiv cu noi înșine, fără nici o excepție și cu o insistență absolută. Din acest proces va rezulta purificarea spirituală, pe măsură ce obstacolele aflate în calea acestor principii spirituale sunt examinate.

Realizarea obiectivului spiritual va necesita schimbări ale percepției care, la rândul lor, presupun dezvoltarea înțelegerii și reconceptualizării.

Î: Ce obiectiv spiritual este realist pentru o persoană obișnuită?

R: Orice progres al nivelului de conștiință este semnificativ și meritoriu. Un obiectiv practic care poate fi atins de orice persoană devotată serios celor spirituale este iubirea Necondiționată. Acesta este un nivel transformativ și, de aici înainte, ne putem relaxa, deoarece întâiul obiectiv a fost atins. La acest nivel al Iubirii Necondiționate este înăscută dorința de a perfecționa această condiție. Odată atins acest nivel, chiar și cea mai mică imperfecțiune a iubirii devine inacceptabilă și reclamă o corectare.

Î: Care este cea mai eficientă metodă de purificare spirituală?

R: Concentrați-vă asupra Iubirii înseși. Aceasta este „calea regală” către Dumnezeu, una prezentă pretutindeni și disponibilă oricui. La început, iubirea este considerată a fi duală,

presupunând distincția între cel care iubește și ceea ce este iubit. Iubirea începe prin a fi condiționată, o stare a sentimentelor, dar progresează. Devine evident că iubirea este o modalitate de a înțelege, experimenta și interpreta viața. Mai târziu, devine limpede că iubirea este, în realitate, o stare de a fi.

Viața însăși devine expresia iubirii, iar iubirea modul de a înțelege că viața înseamnă iubire. Atunci când survine înțelegerea finală, divinitatea iubirii transformă percepția în viziune spirituală, iar prezența lui Dumnezeu în Tot Ceea ce Este devine evidentă. Tot ceea ce există își radiază esența propriei divinități în forma creației, care constituie manifestarea iubirii lui Dumnezeu.

Î: Iubirea este calea către devoțiune. Prin urmare, din aceste considerente, nu este ea cea mai eficientă?

R: Iubirea transformă; puterea ei înlătură toate obstacolele. Este atât mijlocul, cât și scopul. Scoate la suprafață disponibilitatea și capacitatea de sacrificiu. Aduce la lumină compasiunea și dorința de a înțelege. Prin înțelegere, obținem și iertarea, deoarece prin renunțarea la poziționalitate înțelegem că nu este nimic de iertat. Judecata se dizolvă și astfel, condamnarea și ura nu mai sunt posibile. Ignoranța născută din inocență este văzută ca fiind unicul „defect” ce trebuie depășit. Se ajunge la înțelegerea faptului că natura Creației este exact așa cum este și nu are nevoie de corecturi.

Î: Iubirea nu este doar un sentiment comun? Se vorbește despre ea la nesfârșit.

R: În mod categoric, iubirea nu constituie cel mai răspândit nivel al conștiinței umanității. 78% din populația lumii calibrează sub nivelul 200 (Integritatea fundamentală) și, de aceea, se concentrează pe negativitate. Doar doi la sută din totalul populației lumii a ajuns vreodată la nivelul Iubirii Necondiționate (care poate fi numit „iubire adevărată”).

Iubirea este o conștiință, o atitudine, un context pentru a înțelege viața. Iubirea este apogeul Realității, unitatea și esența spiritului. A nega iubirea înseamnă a-l nega pe Dumnezeu. Iubirea este înăbușită de poziționalitate și dorința de a judeca.

Cea mai mare parte a societății invalidează iubirea, pornind de la o bază rațională a deciziei și acțiunii. Există segmente întregi ale populației care consideră că iubirea pentru o persoană este o slăbiciune. Omenirea își dorește cu adevărat câștigul, mândria, posesia, puterea și dreptul de a se răzbuna și a pedepsi.

Statele Unite, sau țara „libertății”, are în închisoare mai mulți oameni și un procentaj mai mare din populație decât orice altă țară, exceptând China. Societatea declară „război” problemelor sale care, bineînțeles, se multiplică. Forța este inefficientă, un substitut slab al puterii. Astfel, oamenii ar face aproape orice din respect și iubire, dar foarte puține lucruri din frică. Dacă nu există loialitatea născută din respect, nici măcar un general nu poate ordona trupelor să se supună, iar în lipsa acelui aspect al iubirii numit respect, apar insurecții și rebeliuni. Forța poate acționa doar ca un dig temporar. Toate imperiile care au fost conduse prin frică s-au destrămat. Religiiile care se bazează pe frica de a nu păcătui și nu pe dragostea lui Dumnezeu sunt inerent slabe.

Iubirea este un mod de a ne deschide față de lume. Este o generozitate a atitudinii care se exprimă în moduri aparent ne semnificative, dar puternice. Este dorința de a-i face pe alții fericiți, de a le ilumina ziua și de a le ușura povara. Simplul fapt de a fi prietenos și dispus a-i ajuta pe toți oamenii cu care te întâlnești de-a lungul unei zile este suficient. Că această atitudine nu este deloc una comună, se vede limpede din reacția pe care o au oamenii atunci când o întâlnesc. De multe ori, ei răspund surprinși plăcut sau chiar șocați: „Nimeni, niciodată, nu laudă ceea ce fac; toți se plâng numai”. Se pare că majoritatea oamenilor, deoarece sunt atât de concentrați asupra propriilor dorințe și atitudini critice, nici nu pot să vadă sau să reacționeze la aspectele pozitive ale vieții. Ei iau ca atare serviciile oferite de alte persoane, servindu-și explicația, „Oricum sunt plătiți pentru asta, nu?” (Lucru care chiar nu este relevant.)

Segmente majore ale societății operează la un nivel lipsit total de iubire. Corporațiile gigantice și agențiile guvernamentale pot fi descrise numai ca funcționând aspru și neînduplecat. Gratiutudinea nici nu apare și nici măcar nu este considerată a fi o

atitudine potrivită în societate. Iubirea este văzută drept ceva demodat, fiind redusă la o poveste romantică de tinerete, la mama care-și iubește copilul sau la iubirea pentru câinele de companie. Exprimarea ei în orice alte situații devine stânjenitoare. În lumea masculină, există foarte puține domenii unde iubirea este acceptată, de exemplu familia, sportul, iubirea pentru țară sau...mașina personală.

O mare parte a societății acceptă însă, sentimentul de „a ține la”. Această expresie constituie o modalitate de a exprima și extinde iubirea. Oamenii spun că nu-și pot găsi iubirea, de parcă ar fi ceva ce ai putea să deții. Odată ce devenim dispuși să dăruim iubire, descoperim că, în realitate, suntem înconjurați de iubire dar că nu am știut cum să ajungem la ea. De fapt, iubirea este prezentă pretutindeni; tot ceea ce trebuie să facem este să o descoperim.

Universul răspunde iubirii prin dezvăluirea acesteia. Deși este un fapt ascuns percepției obișnuite, conștiința poate fi îmbunătățită prin intermediul iubirii înseși. Conștiința constituie o calitate situată dincolo de simțuri și emoții. Dacă înlăturăm proiecțiile și limitările antropomorfe, ajungem la revelația faptului că tot ceea ce există este în mod înăscut conștient și emană iubire, ca o consecință al divinității Creației.

Fiecare plantă este conștientă de mediul ei înconjurător, precum și de admirația și respectul care-i sunt arătate. Ea ni le returnează prin propria ei perfecțiune și frumusețe launtrică. Fiecare plantă este o sculptură creativă unică, fiind o expresie perfectă a propriei sale esențe. Pentru cei care pot vedea, Divinitatea radiază din toată Creația. Natura devine precum cea din desenele copiilor, unde copacii zâmbesc, animalele vorbesc, iar florile dansează bucuroase. Atunci când percepția încetează, se revelează o lume a minunilor. Conștiința este prezentă în tot ceea ce există și se manifestă ca Totalitatea Creației.

I: Cum poate surveni o revelație atât de minunată?

R: Prin bunătate, respect și considerație pentru Tot ceea ce există, pentru fiecare detaliu, fără excepție, inclusiv pentru sine. Noi vedem ceea ce credem și acceptăm că suntem. Calitățile gratiutudinii, recunoștinței, gentileței și aprecierii sunt prin ele

insele transformative. Experiențele noastre despre lume și viață sunt în totalitate rezultatul credințelor interioare și poziționalității. Disponibilitatea de a abandona toate aceste prejudecăți se naște din iubirea și respectul pentru Dumnezeu, iar smerenia generată astfel deschide ușile către splendoarea realității, care este revelația sinelui. Iubirea este un catalizator magic care generează conștiința. În final, credința este înlocuită de certitudine. De aceea se spune că Dumnezeu este găsit de cei care Îl caută.

Î: *Ați menționat foarte rar corpul fizic. Care este importanța acestuia în lucrarea spirituală?*

R: Corpul este un produs al naturii și o parte a lumii animale. Se poate spune că aparține naturii și ne este închiriat provizoriu. Are doar o existență temporară și, de aceea, nu justifică o atenție sau o importanță prea mare. Valoarea acestuia constă în capacitatea lui de a comunica, de a transmite informații și a împărtăși cunoștințe. Dacă este controlat în mod adecvat, poate fi o sursă a plăcerii, precum și o modalitate de a realiza lucrarea și a exprima afecțiunea. În esență, este un aspect al temporalității, o experiență a percepției sau a poziției în spațiu și timp. Percepția pretinde că reprezintă un „eu” sau, cel puțin, se referă la el ca la „al meu”. Acesta reprezintă o mare restricționare și limitare – identificarea sinelui cu lumea fizică și forma. Precum orice altă viețuitoare a naturii, corpul răspunde la bunătate, respect, și considerație. Se poate ține la el și poate fi iubit, precum un animal de casă îndrăgit, fără să intervină neapărat o identificare cu el sau o atașare prea mare de acesta.

Una dintre cele mai grele zone menite clarificării diferenței dintre sine și corp este cea a funcționării simțurilor. Acestea sunt experimentate și considerate a fi funcții ale corpului fizic însuși. Oricât ar părea de ciudat, locul real al experiențelor senzoriale se găsește în cadrul domeniului invizibil al corpului energetic interior, care activează corpul fizic. În sine, corpul fizic singur nu are nici o capacitate de a experimenta.

Experiența simțurilor (precum și cea a oricărui alt lucru) constituie o calitate a conștiinței asociată cu prezența noastră într-un corp energetic. Oricine a avut vreodată o experiență de

decorporalizare își amintește că toate manifestările simțurilor constituiau funcții ale corpului eteric, care a fost asociat cu propria lor conștiință și cu sentimentul prezenței sinelui. Văzul și auzul continuă chiar și atunci când corpul fizic doarme sau este într-o stare de inconștiență. Experiența „sinelui” migrează în afara corpului împreună cu simțurile poziționării și mișcării. În această stare, senzația sinelui este localizată în cadrul corpului energetic, iar corpul fizic devine un tert. Îl vedem ca pe un simplu corp și nu ca pe propriul corp.

Dacă un număr mare de oameni raportează experiențe identice, se poate ajunge la un acord cu privire la un anumit fenomen. În mod asemănător, experiențele de decorporalizare implică adesea călătoria sinelui de-a lungul tunelelor de lumină, întâlnirea unor oameni și experimentarea a diferite culori - și apoi refuzul de a se întoarce pentru a reocupa și locui corpul fizic. Astfel, putem afirma că noi locuim un corp fizic, dar nu suntem un corp fizic. Este clar că spiritul, sufletul sau sinele energetic este cel care locuiește în corp și tinde să se amestece cu acesta, pierzându-și astfel identitatea sa unică. Unii oameni sunt predispuși să-și părăsească trupul, fie în mod accidental, fie intenționat. De fapt, tehnica proiecției astrale poate fi învățată, în așa fel încât cel care și-a însușit-o își poate părăsi corpul când vrea, având chiar posibilitatea de a-și alege locurile pe care să le viziteze. (de exemplu, la Institutul Monroe).

Vederea la distanță și clarviziunea constituie proiecții parțiale ale facultății senzitive ale corpului energetic. Cel care experimentează este prezența interioară din cadrul a ceea ce a fost numit corpul astral, eteric, spiritual - sau sufletul. Corpul spiritual nu este controlat de forțele fizice obișnuite, ci există într-un alt plan sau dimensiune.

Mintea călătorește și ea alături de corpul spiritual, înțelegând faptul că, în realitate, este separată de creier. Conștiința nu depinde de cele fizice, ci există independent de acestea. Cu toate acestea, atunci când este localizată, tinde să se identifice cu forma și locația.

Î: *Atunci, ce se poate spune despre purificarea și mortificarea corpului?*

R: Nu există nimic de purificat, cu excepția iluziei. Dorințele sunt pentru anumite experiențe și senzații care pot fi căutate prin intermediul corpului, însă problema nu este a corpului, ci a minții. Mintea este cea care încearcă să anticipeze și să controleze experiența.

Î: Oare experiența corpului se schimbă odată cu progresul conștiinței spirituale?

R: Există schimbări care se petrec în natura experienței corpului. Senzația locației este mai generală și mai puțin specifică. În timpul lucrării spirituale, există perioade în care corpul pare chiar să dispară, de parcă am uita de el. Există, de asemenea, perioade când prin sistemul nervos curge o energie foarte intensă, când sunt experimentate diferite senzații ardente, ca și cum sistemul nervos ar fi luat foc. Există și momente în care energia kundalini curge însoțită de o plăcere intensă de-a lungul șirei spinării, până în minte și creier, pentru a ajunge apoi în inimă.

Poate surveni o pierdere a dorințelor trupesti și o scădere a interesului față de corp într-o asemenea măsură încât supraviețuirea fizică poate depinde de oamenii din jur. Se poate instaura o lipsă totală a poftei de mâncare și a interesului față de senzațiile corpului. Vederea se schimbă și ea, astfel încât totul pare a se derula cu încetinitorul. Există o preponderență a vederii periferice și o scădere a celei centrale. Timpul se oprește, fapt care pare a se corela cu deja amintita pierdere a legăturii cu spațiul. Există, de asemenea, o nesiguranță a mișcării corporale.

Atunci când survine înțelegerea sinelui, se întâmpină o oarecare dificultate în folosirea pronumelor, mai ales a pronumelui personal „eu”. La început pare straniu să observi că oamenii vorbesc despre corpul lor fizic ca și cum ar fi propria lor identitate.

Survine o pierdere a fricii și a reflexelor. Gândirea lineară devine mult mai dificil de procesat, ca și descifrarea vorbirii obișnuite a oamenilor. Acest lucru rezultă într-o întârziere a răspunsului în comunicarea verbală. Această întârziere are de-a face cu procesele care se produc în conștiință în timpul traducerii procesării lineare a limbajului în semnificația esenței. Însă,

această întârziere nu se petrece în ceea ce privește înțelegerea limbajului animalelor sau a limbajului trupului. Pare a se petrece deoarece conștiința se focalizează asupra esenței și semnificației și nu asupra detaliilor formei. Mai mult, conștiința trebuie să realizeze translația de la liniștea ei naturală la sunet.

Nu există nici o separație între ceea ce pare a se petrece și „Sine”. „Cauzele” nu mai sunt căutate în exterior, iar așa-numitele evenimente se petrec ca rezultat al gândurilor. Nici o cauză nu mai este atribuită lumii înșasi, ci numai conștiinței.

Oamenii din jur par a fi conduși de ceea ce este irelevant și inconsecvent și, în același timp, par că risipesc multă energie în zadar. Aceste aspecte ale conștiinței sunt experimentate ca atare de niște indivizi separați, dar cel care experimentează cu adevărat este în mod fundamental același Sine, prezent în toți acești indivizi. Corpul este precum un companion sau un animal de companie favorit, care ne urmează pretutindeni. Poate chiar să fie operat fără anestezie, fără a fi încercată vreo durere. Putem continua să ne posedăm corpul și să fim responsabili pentru acesta fără a ne identifica în mod necesar cu el.

Karmă, învățători și înțelepți

Î: *Ați putea să ne explicați cum înțelegeți dumneavoastră karma?*

R: Orice gând sau acțiune emite o vibrație (sau o urmă), care reprezintă un model energetic cu frecvență înaltă asociat cu energia noastră corporală. Acesta interacționează cu câmpul conștiinței, care este umplut cu un număr infinit de astfel de modele de energie emanate din alte corpuri energetice. În cadrul acestui câmp energetic foarte complex au loc o serie de selecții care influențează deciziile și direcțiile de viață. Modelele persistente sunt consolidate și devin astfel tot mai dominante. Interacțiunile care ar putea rezulta de aici pot fi comparate cu forma structurală a unei molecule, care determină cu ce alte molecule este aceasta capabilă să interacționeze. Astfel, molecula în cauză poate fi compatibilă cu anumite forme moleculare, dar incompatibilă cu altele.

Corpul energetic al fiecărei persoane poartă cu sine o traiectorie istorică de modele, care persistă de-a lungul timpului și influențează deciziile, comportamentele și sentimentele de atracție ori repulsie. Acest corp energetic, care constituie locul geometric al sentimentului existenței, este independent de corpul fizic, așa cum poate să confirme oricine a trăit vreodată experiențe de decorporalizare. „Corpul karmic” este alcătuit din urmele de poziționalități care au fost colectate de-a lungul timpului.

Câmpul conștiinței se constituie dintr-o mare infinită de câmpuri energetice aflate în interacțiune, și care posedă diferite nivele ce pot fi calibrate. Prin urmare, soarta corpului energetic al

sufletului unui individ este similară cu aceea a unui obiect care plutește în spațiu sau cu cea a unui dop de plută aflat pe mare, în sensul că nivelul la care se stabilizează sau la care plutește este determinat de flotabilitatea sa inerentă.

Sferele non-materiale ale existenței sunt compuse din corpuri energetice aflate la diferite nivele în marea conștiinței și care tind să se fixeze în anumite domenii. Fiecare dintre aceste sfere gravitează în jurul unui câmp de atracție. Atunci când corpul energetic sau sufletul (împreună cu toată colecția sa de frecvențe și modele energetice) se separă de corpul fizic, el gravitează înspre un câmp sau domeniu compatibil. Acestea constituie potențialitățile sau alegerile pentru viața post-fizică, opțiunea pentru diversele nivele, cum ar fi infernurile, purgatoriile sau paradisurile. Desigur că pentru unele suflete există și posibilitatea, opțiunea sau predestinarea de a alege o altă viață fizică. Mai mult, în cazul în care vom recurge la ajutorul metodei testării kinesiologice pentru a întreba dacă această descriere a realității spirituale este una corectă, răspunsul pe care-l vom primi va fi afirmativ.

Oamenii au opinii categorice cu privire la aceste chestiuni, iar problematica ridicată de reîncarnare reprezintă o permanentă sursă de controverse. Cu toate acestea, toate religiile sunt de acord cu faptul că, după moartea fizică, trupul energetic își continuă destinul, în funcție de acțiunile săvârșite în timpul vieții fizice. Prin urmare, soarta este determinată în primul rând de deciziile și acțiunile spirituale care au fost realizate, fiind acordată o mare importanță intenției, responsabilității și consimțământului Voinței.

Vorbind din punct de vedere spiritual, nu este defel esențial dacă are sau nu loc o reîncarnare fizică efectivă. Principiile și destinul corpului energetic rămân aceleași, indiferent dacă acesta din urmă va continua sub forma unei existențe fizice sau va merge mai departe pe un plan energetic. Astfel, destinul unui individ va fi orientat spre ceea ce e mai bine sau spre ceea ce e mai rău, în funcție de alegerile făcute de către voința spirituală. Din studiile efectuate cu privire la natura spirituală a conștiinței, se pare că alegerea de a reveni în viața fizică prin intermediul

unei noi încarnări într-o ființă umană este o opțiune determinată de modelele inerente ale sufletului în cauză. Însă, aspectul care prezintă cea mai mare importanță constă în interpretarea și înțelegerea factorilor care determină soarta sufletului/corpului energetic după moartea fizică.

Din analizele și cercetările anterioare în domeniul spiritualității, transpare faptul că soarta ultimă a unei persoane constituie o consecință automată și impersonală a modelelor energetice care au fost stabilite în aura corpului spiritual. Cu alte cuvinte, soarta cuiva după moartea fizică se constituie, pur și simplu, într-o consecință inevitabilă a propriei opțiuni și nicidecum o recompensă ori o pedeapsă aplicată în mod arbitrar de către o anumită persoană, energie sau putere exterioară. Sinele gravitează în marea infinită a Sinelui (cu majusculă), către destinul său și în virtutea propriei esențe. Tocmai în aceasta constă dreptatea absolută a Dumnezeuului Atotputernic, care garantează o corectitudine și imparțialitate absolută. Astfel, judecata nu este altceva decât o invenție semantică (asemenea heliotropismului sau cauzalității), care servește drept „explicație” plauzibilă, fiind derivată din presupuzițiile antropomorfe ale minții umane.

Așadar, dat fiind că destinul nostru spiritual este determinat și decis de propriile noastre acțiuni, rezultă că fiecare persoană își determină destinul cu o corectitudine absolută. În acest fel, dreptatea lui Dumnezeu se autoîndeplinește perfect. Iată de ce omenirea are nevoie să își asume responsabilitatea propriului destin și să înceteze să-l mai învinuiască pe Dumnezeu (care, oricum, a fost mult prea adesea blamat - fără temei - pentru nefericirile lumii). În realitate, iubirea lui Dumnezeu, precum soarele, strălucește în mod egal pentru toți. Și, grație dobândirii înțelegerii, domeniul spiritual devine inteligibil și capătă sens, fără a mai fi nevoie să recurgem la superstiții, proiecții antropomorfe și fantezii pentru a-l explica.

O mare parte din ceea ce am afirmat până aici se regăsește și în informațiile și experiențele spirituale pe care omenirea le-a acumulat de-a lungul istoriei. Dacă înțelegem că din punct de vedere spiritual totul se petrece ca o consecință a Liberului Arbitru și că nu există nici un fel de „forțe” care să „cauzeze”

lucruri discordante, atunci toată problematica reîncarnării fizice este clarificată. Dacă aceasta se petrece, înseamnă că alegerea și consimțământul voinței spirituale s-au îndreptat în această direcție. Cât despre modalitatea în care respectiva reîncarnare va avea loc, aceasta va fi determinată de alegerile karmice.

Cu cât ne identificăm mai puternic cu corpul fizic și cu viața pământească, cu atât vom fi mai atrași de perspectiva unei noi vieți pământești. Este la fel de adevărat și că atracția pentru reîncarnare poate fi datorată dorinței de a repara sau ispăși anumite greșeli spirituale din trecut. Astfel, multe suflete consideră că singura ispășire adecvată este aceea de a suferi aceeași soartă pe care au cauzat-o altora. Vedem adesea cum milioane de suflete aleg vieți care au un final dezastruos. Chiar și moartea este aleasă deseori într-un mod atât de specific, încât este de crezut că în alchimia respectivei alegeri sunt implicați o serie de factori karmici determinanți. De asemenea, sinuciderile iau și ele adesea forme și stiluri foarte deosebite, cu semnificații foarte precise.

Așadar, dat fiind că viețile sufletului pot fi trăite fie în cadrul domeniului fizic, fie în afara acestuia, respectiv atât pe plan fizic, cât și în plan energetic, putem trage concluzia că este foarte probabilă existența unei succesiuni aproape infinite de vieți. Această idee este și ea conformă înțelepților străvechi, Vedelor, precum și învățăturilor lui Buddha, Krishna, Hinduismului și altor religii străvechi.

La nivele foarte avansate ale conștiinței, înțelepții iluminați sunt capabili să-și amintească de viețile anterioare (despre care spun că sunt foarte numeroase). De asemenea, în urma unor experiențe de decorporalizare, oamenii își amintesc cum corpul lor energetic a sălășluit anterior în alte corpuri fizice. Copiii mici sunt și ei predispuși să-și amintească viețile anterioare, iar studiile efectuate în acest sens arată că aceste cazuri sunt destul de frecvente. Un înțelept a fost întrebat la un moment dat cât de reale sunt încarnările anterioare, iar el a răspuns că acestea sunt la fel de reale ca încarnarea actuală – nici mai mult, nici mai puțin.

Interesul manifestat față de existența (respectiv inexistența) unor vieți anterioare constituie mai mult decât o simplă reflecție a vanității eului sau a interesului pentru propria persoană. Mult

mai important este faptul că, odată cu înțelegerea modului în care lucrează justiția divină, se clarifică și orice neînțelegere referitoare la natura eului. Mai mult, această înțelegere are darul de a clarifica și învățăturile creștine cuprinse în versetele: „Culegi ceea ce ai semănat”; „Oamenii care trăiesc în case de sticlă nu ar trebui să arunce cu pietre”; „Cine scoate sabia, de sabie va pieri”; „Toate firele de păr sunt numărate” etc.

Comentariile lui Iisus despre reîncarnare sunt scurte și apar în Evanghelia după Matei versetele 11:7-14 și 17:10-13, unde El susține că „Ilie s-a întors înapoi sub chipul lui Ioan Botezătorul”.

Dat fiind faptul că religia creștină este focalizată pe alegerea virtuții în defavoarea păcatului, respectiv a binelui în detrimentul răului, importanța destinului sufletului are prioritate în fața subiectului reîncarnării.

Î: Așadar, destinul spiritual (sau karma) este stabilit prin alegere și responsabilitate personală?

R: Cel mai puternic factor determinant este intenția și decizia voinței spirituale. Ideea potrivit căreia contextualizarea, gândul sau acțiunea instituie un model energetic aflat la un anumit nivel de putere (care poate fi calibrat), stă la baza căii spirituale numită Karma Yoga, care înseamnă că toate acțiunile pot fi sacralizate prin dedicarea acestora lui Dumnezeu.

Chiar și cele mai simple acțiuni, cum ar fi decojirea unui cartof, pot fi acompaniate de resentiment sau de devotament față de viață. Adevăratul devotament provine din bucurie, cunoscut fiind faptul că viața este susținută prin viață. Omul își dedică viața lui Dumnezeu, din recunoștință pentru darul vieții, punându-se în mod dezinteresat în serviciul creației Sale (deci în serviciul a tot ce este viu). Prin această dedicare este validată sacralitatea a tot ceea ce înseamnă viață, orice formă a vieții fiind tratată cu un respect deosebit. Atunci când ne oprim pentru a ajuta un gândăcel neputincios, răsturnat pe spate, întorcându-l pentru a-și continua viața, întregul univers știe acest lucru și răspunde acestui gest.

Pentru a recunoaște și a sprijini valoarea a tot ceea ce înseamnă viață, nu trebuie s-o neglijăm nici pe cea proprie, care este parte a Vieții. Ceea ce se înțelege în general prin termenul

„suflet” este capacitatea de a experimenta viața. Sinele radiază ca o conștiință a existenței în tot ceea ce este viu. Căprioarele, precum și toate animalele, se bucură de propria viață în aceeași măsură în care o fac și oamenii. Ele obțin bucurie din existența lor și din experimentarea acesteia.

Există un film documentar despre viața vidrelor-gigant care trăiesc în sălbăticiile din Peru. Ele sunt teritoriale. În documentar a fost filmat un mascul singur care avea pentru sine un lac întreg. A stat singur luni întregi, dar în final, când o altă vidră a apărut în lac, răbdarea realizatorului filmului a fost răsplătită. Filmul a arătat întâlnirea dintre cele două vidre singuratiche și bucuria de a se fi găsit, care era coplesitoare. Faceau împreună nesfârșite salturi și dansuri datorită plăcerii și bucuriei lor. Fericirea lor era uluitor de evidentă, chiar și pentru cea mai ignorantă persoană. Faptul că animalele sunt capabile sau nu de logică lineară este cu totul irelevant. Ceea ce este semnificativ este că la nivelul la care viața este efectiv trăită (nivelul subiectiv), experiența animalelor și bucuria lor de viață este egală cu cea a oamenilor.

Î: *Dacă recurgem la metoda testării kinesiologice, se dovedește oare adevărat că orice informație este disponibilă tuturor?*

R: Este adevărat. Viața noastră interioară este de fapt un document public, care poate fi accesat de oricine, oriunde și oricând. Nu este posibil nici un secret; totul este revelat. Acest lucru nu pare a fi chiar atât de surprinzător într-o eră în care există deja programe moderne de software care facilitează utilizatorului individual de internet accesul și posibilitatea de a descărca orice document existent, de pe orice alt computer din lume. Toate informațiile de pe internet sunt de domeniu public. Mai mult, majoritatea locațiilor publice și private (inclusiv străzile), se află sub o supraveghere video continuă. Supravegherea și înregistrarea tuturor activităților umane se desfășoară în mod continuu prin satelit. Ampretele nu lasă doar un model unic de identificare, ci și o structură ADN detectabilă. Computerele urmăresc și analizează orice câștig sau tranzacție. Birourile de credit înregistrează în detaliu toate fluxurile financiare. Se pare că

intimitatea nu mai este decât o fantezie dintr-o eră demult apusă. O persoană onestă găsește toate acestea mai degrabă reconfortante, deoarece onestitatea și inocența nu au nimic de ascuns. În același timp, o persoană necinstită sau vinovată va reacționa probabil cu teamă în fața acestor realități. Este o certitudine că totul este revelat, atât în această lume, cât și în următoarea. Fiind totul revelat, responsabilitatea fiecărei acțiuni ne revine în totalitate. Dacă lucrurile ar sta altfel, ar însemna că universul a fost creat injust, ceea ce este imposibil, dat fiind că el nu este altceva decât o expresie a naturii Divinității.

Î: *Este oare necesar să avem un guru? Anumite tradiții spirituale spun că da.*

R: Cu toții avem deja un guru – Sinele. Prezența lui Dumnezeu este perpetuă. Duhul Sfânt este acel aspect al conștiinței divine care, prin mijlocirea Grației Divine, este accesibil tuturor. Deoarece el blochează conștiința Sinelui aflat în interiorul nostru, ne putem reconecta la Adevăr prin contactul cu maestrul spiritual, Avataul, sau cu învățăturile spirituale.

Grație evoluției sale spirituale superioare, Înteptul spiritual are un contact mai strâns cu Sinele și, implicit, se identifică mai puternic cu acesta. Astfel, el este capabil să vorbească, să instruiască și să fie de ajutor. Receptarea experienței spirituale este inspiratoare pentru ceilalți. Orice creștere spirituală se realizează prin consimțământul liberului arbitru. Învățătorul adevărat nu-și impune niciodată voința asupra celorlalți, dar face ca înțeleșurile să fie disponibile tuturor. Învățătorul iluminat nu cere o taxă pentru informațiile pe care le oferă, întrucât ceea ce a fost primit ca un dar este dat mai departe în forma dezinteresată a darului. Învățătura împărtășită și altora generează o calibrare mai înaltă, având prin ea însăși capacitatea de a cataliza progresul spiritual. Până și simplul fapt de a auzi o învățătură superioară constituie, în sine, o consecință a meritului spiritual. Iar a acționa asupra acesteia este un beneficiu și mai mare.

Se spune că Buddha a afirmat: „Este rar în univers să te naști ca viață omenească; și mai rar este să auzi de dharma; încă și mai rar este să accepți învățăturile; și mai rar de atât este să acționezi

asupra acestora; și cel mai rar lucru este să dobândești conștiința adevărului învățăturilor. Astfel, simplul fapt de a auzi despre iluminare constituie deja unul dintre cele mai rare daruri. Pentru că oricine a auzit vreodată de iluminare nu va mai fi satisfăcut de nimic altceva.

Astfel, informația în sine devine învățătorul dar, pentru a fi activată, ea necesită acordul voinței spirituale a celui care-o primește. Învățătorul spiritual care a atins maturitatea spirituală își amintește că, deseori, adeptul este entuziasmat, dar naiv. Adeptul naiv este decepționat cu ușurință de falșii învățători sau de învățăturile eronate ambalate într-o formă atractivă. Prin urmare, o valoare cardinală a maestrului constă în călăuzirea discipolului. Grație acesteia, studentul spiritual va fi păzit de capcanele ispititoare ale seducției spirituale. Rolul învățătorului este de a inspira, instrui și confirma prin mărturia personală adevărul învățăturilor, precum și de a-i încuraja pe studenții care se străduiesc să continue pe calea aleasă.

Un alt serviciu important pe care învățătorul îi furnizează discipolilor rezidă în explicație și clarificare. Multe învățături străvechi, deși corecte și adevărate, sunt pur și simplu insuficiente, ceea ce poate conduce la interpretări eronate. De aceea, rolul învățătorului nu este numai acela de a comunica adevărul și de a lumina calea studenților, ci și de a da explicațiile necesare. Grație iluminării, adevăratul învățător este deja total și complet; el nu mai are nevoie să fie căutat de studenți și nici ceva de câștigat de pe urma faptului că are discipoli. Adevăratul învățător nu simte nici o dorință de a-i controla pe ceilalți, după cum este indiferent la orice tip de putere sau simbol ce ar putea decurge de aici. Orice fast, bunăstare și adorație devin lipsite de sens, pentru că înțeleptul nu este atras de strălucirile lumii și de nimic iluzoriu și efemer.

Pentru învățător, corpul este relevant doar în măsura în care constituie un mijloc de comunicare cu ceilalți în lumea obișnuită. De aceea, corpul este doar un mediu de comunicare. Învățătorul este întotdeauna Sinele invizibil. Nu există nici o „persoană” prezentă și prin urmare, Sinele este lipsit de trăsături antropomorfe. Întru facilitarea interacțiunii și comunicării cu

lumea obișnuită, despre învățător dăinuie vestigiile unor învățături sociale. Nu există nici atracție, nici aversiune față de lume și conținuturile sau valorile acesteia.

Învățătorul matur a depășit acea fază inițială și limitativă a beatitudinii; el există acum într-un domeniu al păcii infinite. Aceasta din urmă este o stare non-emoțională de fericire constituită din atotcunoaștere și din certitudinea desăvârșirii absolutului. Lucrarea învățătorului este aceea de a traduce inefabilul în comprehensibil, lipsa de formă în formă și de a încerca să anticipeze înțelesurile eronate care ar putea apărea. Această capacitate de a traduce subiectivul infinit într-o terminologie încărcată de sens este prezentă cu toate că învățătorul nu mai „gândește” în termeni lumești, ea constituie un dar al său fiind, în realitate, o funcție a Duhului Sfânt.

Înțeleptul își servește discipolii și într-o formă nonverbală. Astfel, conștiința sa iluminată transmite câmpului conștiinței gândirii umane acea frecvență vibrațională superioară, care este un efect al respectivei conștiințe. A-i învăța pe alții constituie deopotrivă o alegere și rezultatul unui acord.

I: *Ați subliniat faptul că întotdeauna trebuie calibrat nivelul de adevăr al unui învățător sau al unei învățături. Nu pot fi acceptați învățătorii, pur și simplu, prin intermediul credinței sau pe baza reputației lor?*

R: În nici un caz. Minte este foarte naivă și extrem de ușor de păcălit. Este ușor impresionabilă și, prin urmare, foarte vulnerabilă la persuasiune și manipulare. Amintiți-vă că majoritatea oamenilor de pe planetă calibrează mult sub nivelul 400 (nivelul Rațiunii și Intellectului). Ei sunt cu ușurință încorsetați de sentimentalism logic, emoționalitate absurdă și slogane. Jurații îl condamnă pe cel nevinovat, iar cei îndrăgostiți votează legi absurde și în mod flagrant neconstituționale. Și nu este vorba aici doar de erorile grave care apar în sfera chestiunilor obișnuite. Când vine vorba despre sfera spirituală, ne putem baza și mai puțin pe mintea umană. Nu are absolut nici o evidență experiențială pe care să o folosească, așa că urmează de obicei orbește niște precedente sociale, etnice sau familiale.

Astfel, credințele spirituale și religioase ale majorității oamenilor sunt determinate prin „accidentul” nașterii și identificării culturale. Eul adoptă sistemele de credință ca pe „ale mele” și începe apoi să le apere. Minte umană nu poate verifica dacă aceste credințe au sau nu validitate și astfel se vede silită să le apere în totalitatea lor (uneori chiar la un nivel de fanatism). Principala cauză a acestei identificări fanatice cu anumite credințe rezidă în faptul că ele sunt vulnerabile la atacuri.

Adevărul nu trebuie apărut. El este, pur și simplu, un fapt. Astfel, „credincioșii” sunt foarte gălăgioși, angajați și militanți în exprimarea punctului lor de vedere. Prin urmare, adevărul căutător al adevărului este prevenit să evite influența „credincioșilor”, adeptilor prozelitismului agresiv și a fanaticilor religioși – din orice credință ar proveni aceștia.

Cunoașterea bazată pe credință și experiență adevărată este calmă. Mai degrabă decât să încerce să convingă, ea invită. Atrage în virtutea meritelor sale intrinseci și a puterii adevărului însuși. Adevărul nu se bazează pe vreo forță de dezbateră ori persuasiune; el explică, dar nu încearcă să convingă.

Data fiind, pe de o parte, naivitatea și vulnerabilitatea minții în fața erorii, și pe de altă existența unei societăți dominate de „non-adevăr”, descoperirea unei modalități verificabile pentru distingerea adevărului de falsitate (și, mai mult, a nivelului efectiv de adevăr) constituie un progres uimitor și o adevărată binecuvântare pentru căutătorul spiritual. Privind din acest punct de vedere, ne aflăm acum într-o perioadă a istoriei comparabilă cu descoperirea busolei sau a telescopului.

Evaluarea învățăturilor spirituale reclamă practic doar două calibrări, una a învățătorului și alta a adevărului învățăturilor sale. Aceste două valori furnizează apoi un ghid foarte valoros pe drumul înțelegerii, care nu a fost accesibil anterior nici învățătorilor și nici studenților.

În trecut, nici măcar cei mai mari înțelepți nu erau conștienți de nivelul de adevăr pe care îl experimentau sau pe care îl transmiteau altora. Fiecare dintre ei era un explorator al unor sfere de conștiință mai înalte. Memoriile și învățăturile lor constituie rapoarte despre o serie de domenii de conștiință

posibilă a realității, destul de rar experimentate și nefamiliare. Pentru a atinge asemenea nivele a fost nevoie deopotrivă de un curaj ieșit din comun și de determinarea de a explora stratosferele conștiinței fără altimetru sau hartă. Dacă este adevărat că acești exploratori aveau o mare înțelepciune, totuși ei nu aveau un instrument la care să se raporteze pentru a-și certifica descoperirile. Un atare instrument este disponibil acum în forma hărții conștiinței și a testării kinesilogice.

În lume există mai multe feluri de învățători. Sunt învățătorii spirituali a căror cunoaștere provine din „experiența lor spirituală” personală și așa-numiții „învățători despre”, ale căror informații parvin pe căi academice sau intelectuale. Un preot sau un activist religios nu are deloc nevoie să fie personal iluminat, pentru că adevărul spiritual îi este transmis în forma educației la un seminar teologic. Mai există apoi și cei „realizați” spiritual, care nu sunt educați în mod formal în domeniul teologiei sau al religiei comparate și care nu fac decât să ofere unele referințe cu privire la învățăturile consacrate, spre informarea și orientarea studenților interesați.

Dintre toți învățătorii spirituali din lume care sunt considerați „guru”, un procent de aproximativ 55% sunt legitimi. Astfel, în practica efectivă, șansele de a găsi un învățător adevărat din mulțimea celor existenți sunt cam de 50%.

Dialoguri

Î: *Care este cea mai bună cale de a trezi conștiința cuiva?*

R: Prin interes, intenție și studiu se dezvoltă o familiaritate față de subiecte și învățături spirituale. Deoarece învățăturile însele calibrează la un nivel ridicat, ele au o putere dincolo de conștiința obișnuită, iar includerea lor în gândurile și reflecțiile cuiva energizează în mod automat o progresie a conștiinței.

Buddha a spus că din momentul în care o persoană a auzit despre iluminare și primește învățăturile, finalitatea sa este clară, deoarece ea nu va mai putea fi satisfăcută de nimic inferior. De asemenea, el a mai afirmat că, deși acest proces poate continua de-a lungul mai multor vieți, în cele din urmă iluminarea va deveni o certitudine, asemenea destinului. Este, deci, implicit faptul că oricine este interesat de materiale și informații de acest gen este destinat pentru iluminare; altfel, de ce s-ar mai afla aici? De ce ar mai manifesta vreun interes pentru acest subiect?

Î: *Ce ne poți spune despre meditație?*

R: Este în același timp un subiect foarte vast și totuși foarte simplu. Cele mai simple practici sunt și cele mai bune și pot fi împletite de-a lungul activităților zilnice. În mod formal, dacă stăm nemișcați, închidem ochii și ne concentrăm asupra respirației, putem privi modelele care apar în viziunea noastră în spatele pleoapelor închise. Se poate observa cu ușurință procesarea activităților minții fără vreo interferență sau comentariu. De acolo, se merge apoi mai departe și se focalizează atenția asupra *acelui ceva* care observă procesarea. Apoi, identificarea observatorului conduce mai departe în interiorul

mărturie, care la rândul său duce la constientizarea de către experimentator a faptului că acestea sunt calități ale conștiinței. Individul este conștient de mărturie, experimentare și observare, precum și de faptul că acestea se întâmplă prin ele însele. Acestea sunt calități impersonale ale conștiinței. Ele se petrec automat. În realitate, nu există nici o entitate personală care să „facă” observarea, mărturia, urmărirea. Este de asemenea important să menționăm că această calitate impersonală nu este afectată de conținutul a ceea ce este observat. „Eu-l” adevărat și transcendent este treaz și observă și somnul.

Î: Ce este satori?

R: Este o stare spirituală de conștiință avansată care apare de cele mai multe ori în timpul unui curs de meditație și care poate persista pentru o perioadă variabilă. Poate apărea, dispărea, își poate schimba intensitatea și nivelul, după cum poate avea reziduuri permanente sau poate deveni o stare permanentă de conștiință. Deoarece este o revelație, nu poate fi controlată. Chiar dacă starea dispare, ceea ce a fost văzut, constientizat, și înțeles rămâne pentru totdeauna.

Spre exemplu, cineva poate „transcede contrariile” subit, înțelegând că sursa tuturor experiențelor rezidă într-o poziționalitate interioară. Aceasta poate conduce apoi la conștiința faptului că nu există interior sau exterior, întrucât sunt unul și același lucru, și că nu există nici o altă posibilitate în afara subiectivității.

Î: Oare ambiția spirituală nu conduce la a avea un eu spiritual?

R: Ba da, dacă rămâne doar la stadiul de ambiție. Prin abandonare și smerenie, ambiția este înlocuită de motivația iubirii, inspirației și devoțiunii.

Ceea ce se înțelege în mod obișnuit prin termenul de „mândrie spirituală” este produsul iluziei că există un sine personal care desăvârșește lucrarea spirituală. Aceste tendințe sunt inhibitate prin smerenie, recunoștință și grațitudine. Emanată din Sine, intenția spirituală atrage câmpuri energetice superioare, care sunt experimentate ca grație.

Î: Cum poate dăinui meditația în viața noastră de zi cu zi?

R: Pur și simplu prin acțiunea de a ne întreba în mod constant „cine (sau ce)” face acțiunea, vorbește, simte, gândește sau observă? Aceasta este o focalizare a atenției fără a recurge la folosirea limbajului. Învățătorul spiritual Ramana Marharshi a denumit acest proces „investigare de sine” și l-a recomandat ca tehnică potrivită pentru orice moment și activitate. Meditația continuă poate fi comparată cu o mudra sau cu o postură orăritudine în care orice acțiune este sanctificată prin abandonarea sa în servire și adorație. Atunci când atitudinea cuiva față de tot ceea ce există devine o devoțiune, Divinitatea se revelează pe sine.

Î: Cum putem înceta să-i judecăm pe ceilalți?

R: Prin compasiune se naște dorința de a înțelege, mai degrabă decât de a condamna. Prin înțelegere, vedem că oamenii nu se pot abține de a fi ceea ce sunt la un anumit moment dat. În general, oamenii nu sunt conștienți de faptul că sunt conduși de programe inerente în societate și în câmpul energetic care le domină conștiința. Minte obișnuită este indoctrinată fără ca măcar să știe acest lucru, iar oamenii sunt dominați de un câmp al conștiinței care îi atrage.

Să dăm un exemplu deopotrivă grăitor și concret. Cu toate că oricine este relativ avansat din punct de vedere spiritual deține conștiința faptului că scopul nu scuză mijloacele, societatea noastră se ghidează după acest dicton. (Supusă fiind testării kinesiologice, propoziția „scopul scuză mijloacele” induce întotdeauna un răspuns slab din partea subiecților.)

Î: Ce se înțelege prin învățătura Zen a „non-mintii”?

R: Unele învățături spirituale din Orient folosesc termenul „minte”, minte obișnuită sau eu – sau, prin opoziție, „Minte” – care, în mod paradoxal, înseamnă lipsa minții sau Sinele. Pentru a complica terminologia și mai mult, alte învățături utilizează termenul minte pentru a exprima Mentea Universală, care este același lucru cu Sinele, Unicitatea sau Totalitatea. Doctrina „non-mintii” susține pur și simplu că adevărul etern este

conștiința de sine, care poate fi găsită în liniște și dincolo de mintea obișnuită. Conștiința de Sine ca Minte este blocată de focalizarea asupra minții obișnuite și plină de conținut a sinelui personal.

Î: De ce nu a vorbit Buddha despre Dumnezeu?

R: Religiiile au oferit atât de multe definiții și descrieri ale lui Dumnezeu, încât conceptele referitoare la El sunt, în mod paradoxal, blocate la conștiința realității lui Dumnezeu. Astfel, căutătorul va sfârși prin a căuta un concept preconcept în loc să-l abandoneze, pentru ca realitatea să se poată prezenta pe sine.

Î: Cum este starea de „non-minte“?

R: Inițial, trezirea într-o sferă cu totul nouă este copleșitoare. Ceea ce rămâne din sinele anterior este șocat de revelația masivă și de măreția condiției. Totul este izbitor de viu, totul este Una și în același timp uluitor de divin. Există, de asemenea, o infinită liniște și pace, un sentiment profund de întoarcere cu adevărat acasă. Nici o frică nu mai este posibilă. Ceea ce suntem în realitate este dincolo de orice formă – și dintotdeauna a fost dincolo de orice timp sau spațiu. Aceste realități sunt autoevidente. Toate gândurile, ideile și activitățile mentale încetează, iar liniștea este prezentă pretutindeni și atotpătrunzătoare.

Sinele este înțeles acum ca fiind pretutindeni și nu localizat. Toate activitățile și atitudinile umane au încetat. Nu se manifestă nici o dorință. Totul este cunoscut și deopotrivă prezent, astfel că nu a mai rămas nimic de cunoscut sau de aflat. Toate întrebările au primit răspuns, așa că nu mai există nici o interogație de formulat. Nu există nimic la care să reflectăm, după cum nu există nici măcar vreun scop sau motiv de gândire. Toate sentimentele dispar și sunt înlocuite cu pacea absolută.

La începutul acestei stări, există o scurtă perioadă de agonie a morții (moartea reminescențelor eului). Cel care încearcă sentimentul morții este „eul“ personal. Voința personală se dizolvă în omnisciența divină. Actul voinței încetează. Totul se mișcă, acționează și se prezintă pe sine cu egală semnificație.

Nimic nu este mai important sau mai puțin important decât altceva. Nu există nici cauză, nici schimbare, nici evenimente și nici nu „se întâmplă“ nimic. Totul este așa cum este ca rezultat al procesului de continuă evoluție a creației.

Potențialitatea este trăită ca realitate emergentă. Cea mai profundă esență a universului se revelează pe sine într-un nemaipomenit spectacol. Ea se prezintă pe sine ca un dar al iubirii și încrederii, ca și cum ar întâmpina pe cineva la sosirea acasă.

Î: Cum se poate funcționa într-o asemenea stare?

R: Într-o primă fază, acest lucru este imposibil. Odată cu reluarea mișcării corporale, se naște o senzație asemănătoare cu a pași pe pământ după o lungă perioadă de navigat pe ape. Toate părțile corpului încearcă o problemă de echilibru. Nu există o identificare cu corpul și nici un loc geometric în spațiu. Sinele este invizibil și non-local, astfel încât atunci când oamenii se adresează corpului crezând că ești „tu“, acest lucru presupune o adaptare. Vocea vorbește de la sine pentru a răspunde întrebărilor. Nu mai există nici mintea, nici activitatea acestora care să se focalizeze sau să realizeze acțiuni lumești. Se manifestă o pierdere a simțului direcției. Corpul, precum și acțiunile sau vorbele acestuia apar fără vreo direcție sau intenție lăuntrică. Totul se întâmplă spontan, ca răspuns la voința Prezenței. Totul se petrece de la sine ca expresie a esenței și condițiilor predominante. Corpul este o funcție a universului și o acomodare la felul în care funcționează lumea.

Toate activitățile zilnice obișnuite sunt oprite pentru o perioadă îndelungată de timp. Vorbirea nu este necesară. Ceea ce oamenii intenționează să comunice prin vorbele lor trebuie tradus pentru a putea fi înțeles. Ei vorbesc într-o succesiune de gândire lineară, iar un aspect al Sinelui/Divinității (în calitate de prezență a Duhului Sfânt) acționează ca translator. Acest fapt rezultă într-o întârziere între vorbirea oamenilor și capacitatea de a o înțelege. Această traducere îmbracă detaliile formei și le transformă în esență inteligibilă. Gândirea obișnuită nu mai este o stare naturală sau o activitate spontană. Este nevoie de voință pentru ca să apară. Lumea pură

preocupată de detalii și de ceea ce este irelevant în loc de esențial. Concentrarea asupra formei secvențiale este oboseitoare. Deplasarea atenției cuiva de la esență înspre formă necesită timp și energie.

Î: Ce vă călăuzește viața de zi cu zi după atâția ani?

R: Ea continuă în mod spontan. Locus-ul său este în interiorul câmpului conștiinței. A fost o necesitate să-mi părăsesc stilul de viață anterior și să mă mut într-o locație liniștită, într-o așezare simplă, unde să nu îndeplinesc nici un rol lumesc vreme de zece ani. Activarea intelectului și a activității mentale a presupus (și încă presupune) un mare efort. Mi-a luat luni întregi să-mi reeduc mintea să citească și să rețină informațiile. Facultatea numită *indeobște minte obișnuită* funcționează numai când este solicitată să o facă. Nu este o stare naturală. Starea naturală este cea de liniște și repaos. Chiar și atunci când mintea este reactivată și vine în contrast cu fundalul de liniște și tăcere, nu îl înlocuiește pe acesta din urmă. Am putea face o analogie cu liniștea pădurii care nu este perturbată de un zgomot oarecare care nu are nici un efect asupra ei sau cu o barcă traversând oceanul, care nu are nici un efect asupra oceanului.

Î: Totuși, pare a fi încă prezentă o formă de personalitate.

R: Aceasta este un produs automat al iubirii, care reprezintă interfața dintre Sine și oamenii din lume. Funcția ei este de a înălța, comunica și vindeca și, frecvent, pentru a interacționa cu lumea, se servește de umor. Folosește răsul și umorul pentru a recontextualiza punctele de vedere distorsionate ale oamenilor. Scopul său fundamental este de a vindeca prin recontextualizare. Sinele caută să stabilească un contact vindecător cu Sinele persoanei care suferă. Aceeași iubire, care constituie numitorul comun al Sinelui, caută să intre în contact cu Sinele tuturor celorlalți oameni prin scrierea sau comunicarea verbală a informațiilor care ar putea fi folositoare.

Î: Cine este acela care scrie sau vorbește?

R: Corpul sau personalitatea sunt asemenea unor instrumente deopotrivă reziduale și necesare. Capacitatea de a comunica este cu adevărat o funcție a Duhului Sfânt, care - prin

intermediul conștiinței - este translatorul dintre Unitatea și Totalitatea Sinelui, și cei mulți. Fără intervenția Duhului Sfânt, corpul s-ar dezintegra din pură neglijență. Sinele nu este subiect al karmei, însă corpul (funcționând pe cont propriu) da.

Î: Oare progresul spiritual sau schimbarea încetează? Este completă sau finală?

R: Conștiința absolută este deja completă și totală. Capacitatea ei de expresie crește și continuă să crească chiar și acum. În trecut, în timpul unor creșteri majore ale conștiinței, sistemul nervos resimțea o arsură sau un bâzâit. Acțiunea de a-i învăța pe alții are darul de a reactiva fluxul energiei spirituale în corp.

Î: Există două stări diferite ale conștiinței?

R: Nu. Singurul prezent cu adevărat este Sinele Infinit. Realitatea lui atotprezentă prevalează asupra tuturor aparențelor. Ea se traduce prin intervenția Duhului Sfânt asupra capacității de comunicare, prin intermediul corpului (care este servitorul acesteia). Nimic din ceea ce face corpul nu prezintă prea mult interes, nici măcar supraviețuirea acestuia. Cu toate că lumea percepută nu este reală într-un sens absolut, oamenii o consideră astfel. Prin urmare, aceasta este o cale de a le reaminti oamenilor de existența Sinelui și Realității, care sunt dincolo de orice suferință și durere.

Î: Cine (sau ce) este responsabil de funcționarea corpului?

R: Conștiința însăși este cea care activează corpul, precum și activitățile și răspunsurile acestuia. Persistența sa este spontană și neintenționată. Sinele nu are nevoie nici de cuvinte, nici de companie, nici de activități dar, cu toate acestea, el trăiește bucuria în toate lucrurile. El se umple de iubire în toate expresiile sale ca existență. Deoarece tot ceea ce există posedă calitatea conștiinței, iubirea este recunoscută de toată Natura, care răspunde în același fel. Esența Realității radiază ca o luminescență. Sinele iubește necondiționat tot ceea ce există. Această iubire vine în sprijinul a tot ceea ce înseamnă viață,

precum și în sprijinul întregii omeniri. Simplul fapt de a-ți iubi câinele de companie vine în sprijinul întregii omeniri și este un fapt sesizat de întregul univers.

Î: Să fie, oare, orice strădanie care nu e „spirituală” o pierdere de vreme?

R: Nu acțiunea în sine, ci contextul acțiunii este cel care determină dacă acțiunea este spirituală sau nu. Contextul este stabilit de intenție. Cu toate acestea, cea care face diferența este motivația. Cineva poate câștiga bani din dragoste pentru familia sa, compania, țara ori întreaga omenire sau poate face bani din rațiuni de teamă, lăcomie sau egoism. Dacă ne privim munca ca pe o contribuție adusă societății, atunci aceasta devine un dar - oricât de simplă ar putea fi în aparență. A curăța cartofi din iubire pentru familie sau pentru cei flămânzi este un fapt înălțător din punct de vedere spiritual, atât pentru Sine, cât și pentru întreaga lume.

A ne oferi propria viață în dar presupune strădania de a o sanctifica prin iubire, devotament și ajutor dezinteresat. Aceasta este calea inimii spre Dumnezeu. În acest fel, viața domestică devine o formă de venerație și o sursă de bucurie. Atunci când încercăm să-i înălțăm pe alții, suntem înălțați și noi prin acest proces. Astfel, actul de a dăruia se întoarce spre cel care dăruiește, deoarece nu există vreun „altul” căruia i se dăruiește ceva. Orice gând sau surâs binevoitor constituie, deci, o acțiune spirituală și vine atât în beneficiul propriei persoane, cât și al întregii lumi.

Î: Ce este iubirea? Deseori pare de neatins.

R: Iubirea este înțeleasă greșit ca fiind o emoție; de fapt, este o stare de conștiință, un mod de a fi în lume și de a ne înțelege și a ne privi atât pe noi înșine, cât și pe ceilalți. Iubirea pentru Dumnezeu, natură sau chiar pentru animalul nostru de companie deschide usa inspirației spirituale. Dorința de a-i face pe alții fericiți depășește egoismul. Cu cât oferim mai multă iubire, cu atât sporește capacitatea noastră de a iubi. Pentru început, o practică foarte bună este să dorim binele celorlalți pe parcursul unei zile. Iubirea înfloarește din iubire care, în mod

progresiv, devine tot mai intensă, mai neselectivă și mai plină de bucurie. Vine o clipă când ne „îndrăgostim” de tot ceea ce există și de toți oamenii pe care-i întâlnim. Această tendință trebuie însă oprită deoarece iubirea, în mod bizar, îi sperie pe mulți oameni. Mulți oameni nu pot privi direct în ochii unei alte persoane pentru mai mult de câteva secunde. Aceasta se întâmplă mai ales în cazul în care persoana care îi privește radiază de dragoste. Unii oameni chiar se panichează în fața iubirii.

Unele tratate spirituale ne învață că, în realitate, nu există stadii ale iluminării, ca și cum aceasta ar fi un fenomen de tipul „totul sau nimic”. Această opinie reprezintă o perspectivă parțială, care a fost transmisă cu un anumit scop de un învățător, unei anumite audiențe și la un moment specific. Pentru a înțelege pe deplin orice afirmație, trebuie să cunoaștem contextul în care aceasta a fost făcută.

Studiile arată că sfințenia este un termen descriptiv aplicabil persoanelor care au atins un nivel calibrat superior valorii de 500. La acest nivel, bucuria îi conduce pe mulți să devină învățători spirituali, vindecători, artiști de renume sau chiar mari arhitecți și vizionari, care proiectează marile catedrale, compun marea muzică inspiratoare și realizează și desăvârșesc frumusețea în toate formele sale de expresie.

Iluminarea, care înseamnă de fapt înlocuirea dualității cu non-dualitatea, calibrează la nivelul 600 sau peste acesta. Am putea spune că orice calibrare situată la nivelul 600 sau peste acesta denotă, în mod formal, iluminarea.

În apropierea nivelului calibrat de 600, intervine extazul și activitatea lumescă încetează, uneori pentru totdeauna. Dacă persoana este destinată rămânării în lume, se spune că această stare se „desăvârșește”, manifestându-se o revenire lentă a capacității de funcționare. Unele „persoane” iluminate se retrag în practica spirituală și meditație, evoluând spre nivelul 700. La acel nivel, lumea (așa cum este descrisă în mod obișnuit) nu mai constituie o realitate existentă în sine. Nu mai există persoane separate și nici o lume care trebuie salvată. Totul evoluează după Voința Divină. Lumea este oferită lui Dumnezeu, iar destinul ei se autoîndeplinește. Nici o intervenție nu este necesară. Întreaga

viață reprezintă evoluția conștiinței și dezvăluirea creației. Aura emanată de persoanele ce calibrează la nivelul 700 are o atracție și un efect deosebit asupra vizitatorilor. Aceștia preferă apropierea prezentei acesteia, unde resimt un profund sentiment de pace. În cadrul acestui câmp energetic, așa-numitele probleme se rezolvă spontan și seninătatea ia locul fricii și anxietății. Același câmp energetic are darul de a grăbi realizările spirituale și progresul vizitatorilor. Câmpul energetic calibrat la nivelul 600, precum și cele superioare acestuia (în special cel de la valoarea 700), recontextualizează poziționalitățile, fapt care rezolvă apoi conflictele imaginare.

La nivelul 700 are loc, de obicei, o retragere din lumea obișnuită. Există și o tendință de a propovădui în mod spontan. Mulți dintre cei ajunși la acest nivel dezvoltă grupuri de studenți spirituali și căutători, crează ashramuri, centre yoga, mănăstiri și ordine spirituale. Unii sunt numiți maestri, guru, înțelepți - sau primesc alte titlaturi spirituale, în funcție de cultura din care provin.

Î: Ce se întâmplă la nivelul 800?

R: Acest lucru este mult mai puțin cunoscut. Dacă la nivelul 700 învățătorii se adresează în primul rând indivizilor și grupurilor, la nivelele 800 și 900, preocuparea fundamentală se îndreaptă în direcția salvării omenirii în ansamblul său. În *Putere versus Forță* au fost raportate foarte puține informații cu privire la nivelele 800 și 900, cu toate că diversele capitole ale cărții calibrează în jurul valorilor de 840 și 850. La nivelele 800 și 900 preocuparea de competență se leagă de iluminarea și inspirarea spirituală a întregii umanități, precum și de creșterea nivelului conștiinței omenirii în ansamblu. De asemenea, există și o capacitate de a înțelege natura conștiinței însăși și de a comunica respectivele informații într-o formă inteligibilă.

La nivelul 700, o afirmație tipică ar putea fi: „Nu există nici o lume care trebuie salvată; aceasta este o iluzie”. Această informație nu este nici inteligibilă și nici utilă celor mulți. Cu toate acestea, la nivelul 800 pare să existe o preocupare pentru explicații și comunicare efectivă. La nivelele 800 și 900, limbajul

pare a fi preocupat de realități, esențe, înțelesuri și clarificări spirituale. Forma și detaliile sale sunt irelevante cu excepția situației când reprezintă un stil necesar pentru comunicare.

Î: Nivelele calibrate par a avea o mare semnificație.

R: Ele sunt extrem de utile și de o mare valoare. Fiecare nivel denotă nu doar un nivel de putere ci și unul de conținut. Ele recontextualizează informațiile cu scopul de a crea o hartă validă, care să faciliteze o abordare și o înțelegere semnificativă a informației spirituale.

Este util să se pătrundă faptul că adevărul constituie, pe de parte un continuum de înțelegeri și, pe de alta, o capacitate de comprehensiune. O mare parte din confuzia existentă atât în societate, cât și în filosofie provine din faptul că nu este înțeleasă importanța definirii contextului acestor nivele. Fiecare nivel are un context al realității diferit. Ceea ce la un anumit nivel pare să merite sacrificiul suprem este considerat absurd sau lipsit de sens la un altul. Aceste nivele definesc diferite seturi de poziționalități. La un anumit nivel, antinomia bine/rău constituie o preocupare principală și chiar un fundament al războiului sau distrugerii. Din perspectiva altuia, toate discuțiile de acest gen sunt considerate a fi arbitrare, naive și nimic mai mult decât o parte a condiționării culturale sau a demagogiei moralizatoare. Este evident că poziționalitățile de tipul „bun”/”rău” au constituit, de-a lungul secolelor, fundamentul și justificarea genocidelor și masacrelor.

Î: Prin urmare, toate aceste masacre n-au avut nici un motiv real.

R: Putem calibra nivelul conștiinței care stă la baza oricărui aspect al istoriei umane pentru a vedea care a fost fundamentul real atât în ceea ce privește conflictele și eșecurile, cât și în ceea ce privește succesele. Toate problemele sociale se bazează pe ignoranță. Consecințele neprevăzute sunt deseori mai rele decât tratamentul propus. O societate nu poate rezolva problema drogurilor dacă nu înțelege care este sursa acestei probleme. Societatea este de departe mai eficientă în abordarea problemelor

mecanice (pe care le poate rezolva prin intermediul științei) decât în abordarea problemelor sociale, a căror rezolvare necesită o înțelegere mai profundă a naturii conștiinței.

Masele sunt ușor de manipulat prin slogane religioase și politice. Genocidul milioane de nevinovați este catalogat drept „necesar” pentru succesul revoluției.

Î: Atunci care este răspunsul la problemele societății?

R: Alt răspuns în afara creșterii conștiinței nu există. Problemele nu pot fi rezolvate la propriul lor nivel calibrat al conștiinței, ci doar prin accederea la următorul nivel. Fiecare soluție cuprinde în ea însăși un nou set de limitări și probleme de rezolvat. Societatea noastră este una a excesului; se leagănă ca un pendul, mergând prea mult într-o direcție, iar apoi prea departe în cealaltă, deoarece rămâne prinsă în dualitatea ori/ori, albă ori neagră. Maturitatea generează o cale de mijloc, care permite abordarea ambelor direcții ale comportamentului uman.

Dorința de a controla comportamentul altor oameni constituie un neajuns uman care implică o serie de costuri enorme. Credința oamenilor în coerciție și în abordările punitive este autojustificativă și imună la logică și flexibilitate.

Î: Ar trebui, deci, să fim pesimiști cu privire viitorul societății?

R: Nu. Cu toate că nivelul conștiinței omenirii a stagnat la 190 (o condiție negativă) secole de-a rândul, la sfârșitul anilor 1980 a depășit dintr-o dată pragul Adevărului (aflat la nivelul 200), iar în prezent se află la valoarea pozitivă de 207, deci în sfera Integrității.

Î: Ce putem să facem pentru a fi cu adevărat de ajutor lumii?

R: Faceți din viața voastră un dar și înălțați întreaga omenire fiind generoși, amabili, iertători și plini de compasiune - în orice moment, în orice loc și în orice condiții - cu toată lumea și chiar cu propria voastră persoană. Acesta este cel mai mare dar pe care îl puteți face.

Î: Care este esența fundamentală a căutării spirituale?

R: Conștiința avansează atunci când îi sunt oferite informații esențiale, activate apoi prin intenție. La rândul ei, aceasta impulsionează inspirația, smerenia și abandonarea, iar aceste tendințe devin în mod progresiv din ce în ce mai funcționale. Atunci când ajung să fie dominante, ele conduc la dedicare și perseverență. Pe lângă aceste aspecte ale conștiinței, progresul este în mare măsură sprijinit prin îndrumarea oferită de maeștri și învățăturile lor, precum și prin intermediul nivelelor calibrate ale conștiinței acestora.

În trecut, strădania spirituală avea o soartă destul de nesigură, iar căutătorii erau predispuși să cadă în capcana erorilor amăgitoare, fără a avea vreo șansă să înțeleagă ce anume s-a întâmplat sau de ce. Uneori, nivelele înalte de adevăr sunt amestecate cu erori spirituale grave și astfel, ceea ce ar fi putut genera un real progres a condus, de fapt, la un dezastru spiritual. De foarte multe ori, eroarea se situează în afara contextului realității căutătorului, scăpând astfel oricărei încercări de a o detecta.

Prin intermediul mass-media, un număr mare de persoane cad pradă înșelăciunii și decepției și milioane de dolari se scurg către lideri spirituali aparent pioși, cvasi-guru și figuri publice ecleziastice. Comunicarea verbală are putere de convingere. Dacă sunetul televizorului este oprit, adevărul poate fi aflat printr-o simplă observație. Din fericire, Krishna spune în *Bhagavad-Gita*: „chiar și în cazul în care un devotat este înșelat și se află pe o cale greșită, atâta vreme cât inima lui îmi este devotată, îl voi trata cu bunăvoință, ca și când s-ar afla pe drumul corect”.

În momentul în care siluirea spirituală este descoperită, impactul asupra devotatului înșelat este sever. În aceste situații, deziluzia este chiar mai accentuată decât în cazul decepțiilor din viața personală sau falimentelor financiare. Unii devotați care au fost demoralizați astfel nu-și mai revin niciodată, căzând într-o depresie severă care culminează cu un colaps total. Eroarea și deziluzia spirituală sunt periculoase pentru că pot produce leziuni permanente; prin urmare, în acest domeniu trebuie urmat avertismentul *caveat emptor* (ai grijă ce cumperi).

Pierderea unei averi nici nu se compară cu o pierdere spirituală majoră, deoarece adesea maestrul este stimat, venerat și adorat aproape ca un zeu. Șarlatanii profită tocmai de această tendință a adeptilor și căutătorilor spirituali, uzând la maximum de o aparență seducătoare, credibilă și experimentată. Nu de puține ori, eroarea spirituală este atât de bine deghizată, încât nu poate fi nicicum descoperită. Chiar și propăvăduitorul respectivei doctrine false poate să nu fie conștient de acest lucru.

Prin sinerenie, vanitatea omului cu privire la alegerile spirituale este abandonată în favoarea unei examinări realiste și lipsite de prejudecăți. Dacă vrem să evaluăm corect prețul unei greșeli, trebuie să luăm în considerare și timpul pierdut din cauza acesteia. Nu de puține ori, sunt petrecuți ani sau chiar vieți întregi în erori spirituale și false învățături. Milioane de oameni își petrec viața urmând învățături, texte, cărți sfinte, scripturi și scrieri presupuse că ar proveni de la Dumnezeu și care, printr-un singur test al adevărului, se dovedesc a fi cu totul false. De îndată ce falsitatea acestora este observată, erorile implicite ale învățăturilor devin evidente. Dar, înainte de observarea acestui fapt, eroarea nu poate fi detectată, deoarece este ascunsă de dorință, dragoste, moștenire culturală, familie, țară etc. Eroarea se propagă și supraviețuiește de-a lungul secolelor tocmai prin intermediul acestei loialități și credințe oarbe, în ciuda istoriei întunecate pe care a cauzat-o rasei umane.

Î: Cum anume se petrece „cunoașterea” spirituală?

R: Spiritul și mintea se deosebesc și în ceea ce privește „ruta” informațiilor noi. Eul-mintea are un stil mai degrabă iscoditor și agresiv. Acaparează datele și caută să le încorporeze și să le gestioneze. Categorizează, califică, evaluează, sortează, îndosariază, clasifică, judecă și apoi, în încercarea de a asimila, adaugă la toate acestea sentimente și înțelesuri abstracte. Toate datele noi sunt categorizate în funcție de utilitatea lor potențială. Mintea dă dovadă de o permanentă foame și lăcomie de a „obține”. Oamenii își forțează mintea să se concentreze, să învețe, memoreze, acumuleze și gestioneze volume uriase de informație, cu cât mai multe detalii posibile (inclusiv analize

statistice sofisticate și detalii computerizate). Toate aceste nefârșite detalii sunt considerate a fi chiar mai bune dacă pot fi reprezentate grafic și ambalate atractiv.

La o examinare mai atentă se poate vedea că toate cele menționate mai sus constituie o performanță impresionantă, și cu atât mai mult când toată această procesare complicată și multifactorială se petrece într-o fracțiune de secundă. Și nu e vorba doar de caracterul instantaneu al procesării, ci și de faptul că mintea compară în mod simultan - în fiecare secundă - informațiile primite și procesate cu cele deja stocate în memorie. Cu alte cuvinte, o zebură pe care o vedem la un moment dat este comparată mental cu orice altă zebură despre care am citit vreodată, am auzit, am vorbit sau pe care am văzut-o la televizor sau despre care, cândva, am făcut o glumă, făcând trimitere chiar la teoria camuflajului evoluționar etc. Mintea tinde să facă în mod automat toate aceste operații complicate, multifactoriale, ca rezultat al propriei sale naturi.

Prin intermediul selecției, avem posibilitatea de a ne alege din opțiunile disponibile pe cea asupra căreia să ne focalizăm pentru a o explora. Cu toate că există o multitudine de funcții posibile, numărul acestora nu e nelimitat. Pe scurt, mintea privește adevărul sau iluminarea ca pe ceva nou, care trebuie achiziționat sau atins. În cel mai bun caz, acestea constituie o destinație dorită, la care se poate ajunge prin efort. Toate strădaniile de acest gen pornesc de la premisa că funcțiile minții servesc drept modele de învățare și că tot ceea ce trebuie făcut este ca procesele minții să fie aplicate la acest nou subiect, precum în trecut, cu presupunerea că vor fi la fel de utile și în cazul acestuia. Astfel, mintea presupune că aplicabilitatea proceselor dezvoltate pentru gestionarea dualității se răsfrânge și asupra căutărilor îndreptate în direcția non-dualității. Dar lucrurile nu stau deloc astfel; de fapt, tocmai ceea ce se considera a fi o metodă sigură și verificată pentru generarea progresului, devine acum obstacolul din calea descoperirii.

În timp ce funcționarea mentală obișnuită putea fi explicată drept un efort constant de a „obține”, realizarea spirituală este pasivă, spontană și complet lipsită de efort. Este mai degrabă

primită decât obținută. Prin analogie, atunci când sunetul se oprește, liniștea se revelează pe sine însăși. Nu poate fi obținută prin efort sau strădanie. Prin acțiunea mentală există capacitatea de a controla, însă revelația nu cunoaște controlul. Nici un fel de control nu este posibil acolo unde nu există nimic de controlat și - chiar dacă acesta ar fi posibil - nu există nici un mijloc de aplicare a sa. Ceea ce este lipsit de formă nu poate fi manipulat.

Conștiința iluminată este descrisă cel mai bine ca stare, condiție, sferă sau dimensiune. Ea se autorevelează și este atotprezentă. Eclipsază și înlocuiește acțiunea mentală, care devine inutilă - fiind percepută chiar ca o interferență și o intruziune. Revelația este subtilă, puternică, fină, tandră, desăvârșită și atotcuprinzătoare. Simțurile sunt depășite și toate percepțiile dualiste dispar. De asemenea, este evident că întregul conținut al revelației a fost acolo dintotdeauna, dar pur și simplu nu a fost experimentat sau observat. Viziunea a ceea ce „Există”, în totalitatea sa, este într-un tot „Cunoscută” în virtutea Sinelei, care deja este Tot Ceea Ce Este. Identitatea conferă cunoașterii autoritatea absolută. Observatorul, ceea ce este observat, precum și procesul observației sunt unul și același lucru, într-o identitate perfectă.

Copleșită de revelație, mintea este tăcută și rămâne fără cuvinte în fața minunii. Tăcerea sa este ca o profundă ușurare și pace. Ceea ce fusese prețuit cândva este considerat acum un nonsens și o distragere. Oamenii, precum și gândurile și cuvintele lor, sunt ca niște cutii vocale conectate la diverse câmpuri energetice. Gurile și mințile lor repetă papagalicește formele de gând predominante la un anumit nivel al conștiinței. Pe când se întâmplă acestea, mințile oamenilor pretind drepturile de autor și fiecare gând este precedat de prefixul „meu”. Conținutul reflectă conceptul de sine al persoanei care vorbește. Există un câmp energetic al iubirii, care e invizibil, atotcuprinzător și care înconjoară pe toată lumea. În cadrul acestuia sălășluiește sinele sau spiritul superior, prin intermediul căruia indivizii, situați la diferitele grade de conștiință, contactează conștiința sau, la fel de bine, pot fi opriți să aungă la ea. Cel care nu este suficient de identificat cu Sinele poate fi speriat sau chiar dezgustat de iubire

- văzută ca un ceva străin, o amenințare, ceva căruia trebuie să-i opui rezistență. Tot ceea ce amintește de dragoste, precum și orice referire la Dumnezeu trebuie îndepărtat din fața conștiinței și recunoașterii publice. Aceasta este o condiție a succesului totalitarismului sau dictaturilor militare, în cadrul cărora singura permisă este „iubirea” pentru dictator. În societatea noastră, există forțe care tind să facă orice referire la „Dumnezeu” „incorectă din punct de vedere politic”.

Adevărata strădanie spirituală nu implică nici un sacrificiu. În terminologia obișnuită, sacrificiul înseamnă pierdere sau chiar pierdere dureroasă. Adevăratul sacrificiu înseamnă, de fapt, renunțarea la cele inferioare în favoarea celor mărețe, fiind astfel mai degrabă autorecompensant decât epuizant. „Renunțarea” de o manieră dureroasă și fără tragere de inimă, nu constituie un adevărat sacrificiu, ci o încercare de a obține o favoare religioasă. În relația cu Dumnezeu, nu există cumpărare, vânzare, câștig, sacrificiu, profit, favoare ori pierdere.

În sfera divinului, nu există drepturi cu care să facem paradă sau pe care să le proclamăm. Lumea binelui/răului, a dreptilor/păcătoșilor, precum și cea a drepturilor politice - toate acestea nu sunt decât invenții ale eului, care le folosește ca piese de negociere pe tabla de joc a vieții. Toate sunt bazate pe căutarea avantajului și a câștigului. În Realitatea non-dualității, nu există nici privilegiu și nici câștig, după cum nu există pierdere sau rang. Prezum un dop de plută pe apa mării, fiecare spirit se ridică sau cade în marea conștiinței la propriul său nivel, în virtutea propriilor opțiuni și nu prin intermediul vreunei forțe sau favoruri exterioare. Unii sunt atrași de lumină, iar unii caută întunericul, dar totul apare prin natura sa, în virtutea libertății și egalității divine.

Într-un univers complet integrat, nu este posibil nimic accidental, la nici un nivel. Pentru a fi cu adevărat accidental, un „eveniment” ar trebui să se situeze cu totul în afara universului, lucru care, chiar printr-o simplă observație, apare ca fiind imposibil. Haosul este doar un concept al percepției. În realitate, nimic de genul haosului nu este posibil. Până la urmă, mintea lui Dumnezeu constituie modelul de atracție suprem, care guvernează totalitatea a Tot Ceea Ce Există, până la cea mai mică particulă.

Î: *Buddha a spus că, în realitate, există un singur păcat, acela al ignoranței. De asemenea, Hristos a spus să iertăm oamenii, deoarece sunt ignoranți („Nu știu ce fac”). Oare problema eului ține numai de ignoranță?*

R: În contextul citatelor de mai sus, ignoranța pare să semnifice absența evoluției spirituale sau a conștiinței. Oamenilor le lipsește înțelegerea atât în ceea ce privește consecințele alegerilor lor, cât și în ceea ce privește diferența dintre bunătate și negativitate. Conștiința umană obișnuită nu poate face diferența între adevăr și falsitate. Aceasta a fost și problema Evei.

Î: *Cum înțelegeți dumneavoastră esența eului?*

R: Este mândrie înainte de toate. Mândria în forma vanității gândirii, acțiunii mentale, conceptelor și opiniilor - toate acestea stau la baza ignoranței. Antidotul este smerenia radicală, care anulează capacitatea de dominare a percepției. Cereți ca adevărul să fie revelat în loc să presupuneți că îl cunoașteți deja. În realitate, mintea nu este capabilă să cunoască nimic! Ea poate doar să presupună că știe „despre”. Prin însăși structura sa, minții îi lipsesc trăsăturile potrivite pentru a înțelege non-dualitatea. Mintea este exclusă din fața realității din cauza formei. A intra în domeniul realității este asemănător cu a trece printr-un filtru - doar apa pură poate trece prin el, iar toți pestii, insectele și sedimentele sunt lăsate afară. Doar conștiința pură, lipsită de conținut, poate trece prin barierele percepției pentru a deveni apă clară din spatele sitei.

Atunci când se spune că nici o persoană nu poate fi iluminată, înseamnă că personalitatea nu poate trece dincolo de acest filtru. (Această afirmație calibrează la nivelul 600). Conștiința pură este doar conștiință, astfel încât ea singură poate trece prin filtru și tot ea singură știe în mod absolut ce este starea sau condiția iluminării.

Prin analogie, am putea spune că universalul poate înțelege particularul, dar reciproca nu este valabilă. Realitatea este infinită în timp ce gândirea este finită. Astfel, eul/mintea/sinele pot să știe de Dumnezeu dar nu pot, din cauza structurii lor finite și limitate, să-l înțeleagă pe Dumnezeu sau chiar propria esență, care este

infinită și lipsită de formă. Finitul se naște din infinit și nu este niciodată efectiv separat de el decât prin percepție. Potențialitatea infinită a nemanifestatului devine realitatea manifestatului prin voința lui Dumnezeu, în forma Creației.

Î: *Există termeni și concepte contrastante, cum ar fi forma versus absența formei, nemanifestat versus manifestat, linear versus nelinear și dualitate versus non-dualitate. Cum pot fi rezolvate acestea?*

R: Rezolvarea survine prin intermediul conștientizării naturii gândirii. Percepția însăși este o iluzie; este precum o cameră a oglinzilor, ca o oglindă reflectată într-o oglindă care, la rândul ei este reflectată într-o oglindă care reflectă o altă oglindă. Există termeni și concepte contrastante. Dumnezeu este deopotrivă immanent și transcendent, atât formă, cât și lipsit de formă, deopotrivă dualitate și non-dualitate, manifestat și nemanifestat, linear și non-linear. Totul este Dumnezeu.

Î: *Care este diferența esențială între învățăturile lui Hristos și cele ale lui Buddha?*

R: Buddha ne-a învățat calea către iluminare; Iisus ne-a învățat calea către Mântuire.

Adevăr și eroare

Î: Cum apar „erorile” spirituale?

R: Ceea ce urmează ar putea părea abstract. Eroarea apare în interiorul conștiinței înainte chiar de a fi implicată vreo „persoană”. Conștiința se poate experimenta pe sine fie ca singularitate, fie ca unicitate. Cu toate acestea, conștiința sa este indusă în eroare prin credința în ideea că nu are decât opțiunea existenței ca singularitate sau non-existenței, ca vid. Eroarea rezidă tocmai în credința că există un opus al adevărului. Acest lucru ar putea părea dificil de înțeles până nu ne întoarcem la înțelegerea fundamentală a faptului că, unicele posibilități reale sunt Adevărul, Totalitatea, Dumnezeu și Existența. Non-existența, nimicul, vidul și falsitatea nu constituie posibilități în Realitate. Acestea nu există decât în calitate de concepte ale minții.

În măsura în care conștiința crede, însă, că acestea constituie posibilități efective, se naște teama de non-existență și de vid. Eroarea constă tocmai în confuzia pe care o face conștiința între Totalitate și vid. Această eroare nu este deloc una abstractă, dimpotrivă, pătrunde în orice gând al omului și constituie însuși fundamentul fricii de moarte. Ea există în limbajul nostru așa cum există și termenii „adevăr versus fals”. O demonstrație foarte bună a acestui fenomen ne-o oferă testarea kinesiologică. Atunci când brațul devine puternic, spunem că răspunsul este „pozitiv” „da” sau „adevărat”.

Acum priviți cu atenție acest fapt. Verbalizăm un răspuns slab drept „negativ”, „nu”, respectiv „fals”. Aceasta reprezintă perfect natura crorii. În realitate, amintitul răspuns slab nu provine dintr-o

realitate numită „falsitate“, ci reprezintă de fapt un *non-răspuns*. Am putea spune, pentru a clarifica problema, că singurul răspuns posibil este cel afirmativ. În acest punct se poate face o analogie cu electricitatea. Într-un cablu, aceasta este fie prezentă, fie nu. Când este prezentă, spunem că lumina este „aprinsă“. Când însă electricitatea nu este prezentă, spunem că lumina este „stinsă“. Am dat aceste exemple pentru a sublinia eroarea fundamentală – **nimic de genul negativului, vidului ori nimicniciei nu există!**

Este crucial să avem puterea de înțelegere a acestui fapt, deoarece eroarea amintită mai sus stă la baza tuturor iluziilor. Nu există un opus al lui Dumnezeu. Nici un opus al existenței nu are o realitate posibilă. Doar adevărul are capacitatea de a exista. Doar Totalitatea este posibilă. Acest lucru este greu de înțeles, dar odată cuprins, rezolvă toate problemele și erorile.

În completarea înțelegerii acestei erori fundamentale vine ideea conform căreia credința poate crea experiența. Ceea ce este considerat adevărat în interiorul minții este perceput ca având totodată și o existență exterioară, deoarece este proiectat, iar mintea nu este conștientă de mecanismul de proiecție. Această percepție se autoconsolidează. Astfel, imaginația devine atât produsul, cât și sursa erorii.

Permiteți-ne să comparăm acest lucru într-o schemă simplă:

Realitate	Imposibilitate
Viață	Moarte
Existență	Non-existență
Totalitate	Vid
Adevăr	Falsitate
Bine	Rău
Inocență	Păcat
Da	Nu

Orice experiență a „realității“ din dreapta listei de mai sus provine numai din sistemele de credință lipsite de o existență independentă și efectivă în Realitate. Acestea nu au o existență autonomă și independentă; toate depind doar de imaginație și credință.

Toate aceste artefacte ale imaginației constituie fantezii și produse ale fricii și distorsiunii. Ele nu sunt decât produse ale minții. Mintea include forma, cu toate că, în mod bizar, chiar și vidul este imaginație. Dacă toate atributele reale ale adevărului sunt negate, mintea crede că experimentează vidul.

Vidul constituie o stare creată doar prin credința minții; mintea crede în ea ca într-o posibilitate efectivă. În Realitate, singurele posibilități efective sunt Existența, Totalitatea și Ființarea. Este evident că opozițiile teoretice la acestea ar fi concepute ca non-Dumnezeire și non-Totalitate, fiind conferită calitatea existenței și celor ce nici măcar nu pot fi posibile.

Dilema acestei aparente posibilități de a opta între existența sub forma unui corp versus iluzia non-existenței este considerată a fi o posibilitate. De fapt, am experimentat-o puternic în această viață, la vârsta de trei ani. Dintr-o dată, din inconștientă, am ajuns la conștientă și la experimentarea prezentei unui „eu“ sub forma unui corp ce stă într-un mic vagon. Înaintea acestui moment a existat doar uitare. Odată cu conștientizarea faptului că „Eu exist“ a apărut imediat teama de non-existență; iar în mintea mea s-a născut ideea că „s-ar fi putut întâmpla să nu mă fi născut“. Nu era vorba de o teamă de moarte, ci de posibilitatea (pentru imaginație) de a nu fi deloc, de vid.

Mintea a început apoi să se teamă cu adevărat de posibilitatea (așa cum o vedea ea) ca vidul să fie o realitate. Teamă de non-existență, ca opus al existenței se afla în spatele experienței reale. Nu era vorba de teama de a nu avea un corp, ci de aceea de a nu trăi experiența unui „Eu“.

Prin urmare, existența este experimentată ca sens al „Eului“, a lui „eu sunt“. Bineînțeles, dacă nu ar fi existat deja un „Eu“, acest fapt ar fi rămas necunoscut, deoarece n-ar fi fost nimeni care să-l cunoască! La vârsta de trei ani, oricum, acest lucru nu era evident.

Starea anterioară conștientizării existenței a fost de fapt una a uitării. Prin urmare, uitarea ar fi o existență lipsită de conștientă acelei existențe. În viața obișnuită, numim această stare „inconștientă“ sau „somm“. În somm „suntem“, dar nu suntem conștienți că suntem. Se pare totuși că în această stare de uitare

nu este posibilă vreo suferință. De fapt, în fiecare seară așteptăm să ne cufundăm în ea, iar dacă pe timpul nopții uitarea nu este deplină, ne plângem că n-am dormit bine și că nu ne-am odihnit.

Conștiința pare fericită în perioadele în care nu-și amintește nimic și este pace. Posibilitatea de a suferi nu se naște decât după revenirea identificării cu singularitatea (eu, corpul). Astfel, la baza tuturor suferințelor stă credința în separare și singularitate. În starea de Totalitate, nici o suferință nu este posibilă.

Astfel, reîncarnarea înseamnă renașterea sentimentului de a fi „Eu” (ca singularitate separată). Aceasta este o recurență total independentă de a avea sau nu un corp fizic. În experiențele de decorporalizare și de moarte clinică, singurul lucru care persistă este acest sentiment de a fi „Eu”, nu și necesitatea unui corp fizic. Sentimentul vieții, al ființării, precum și conștiința existenței sunt fenomene care apar în interiorul conștiinței. Acest lucru este evident și în stările meditative, în care dispare conștiința corpului și individul se dizolvă în conștiință, fără a încerca nici o senzație a locației, timpului, spațiului, dimensiunii sau duratei.

Iluminarea devine starea de înțelegere subiectivă a existenței conștiinței, fără identificări limitative. Subiectivitatea pură se autoîndeplinește, totă și completă, fiind absolut identică cu o cunoaștere a Totalității existenței de dincolo de timp și spațiu. Este netulburată, permanentă, independentă, omniprezentă, omniscientă și omnipotentă, complet îndeplinită și fără nici o opoziție. Ea împlinește în absolut totalitatea tuturor posibilităților și epuizează toate potențialitățile posibile, până la cea ultimă.

Sinele este conștiința, sursa sa, desăvârșirea sa, împlinirea sa, totalitatea și esența sa. Este Realitatea Realității, Unicitatea și Totalitatea Identității. Este „Eu”-ul suprem al conștiinței, în calitate de manifestare a nemanifestatului. Numai astfel poate fi descris indescriptibilul. Amin.

Î: *Iluminarea constituie o posibilitate reală în această viață?*

R: Este posibilă, dacă informațiile esențiale sunt disponibile și dacă sunt urmate cu strictețe anumite linii călăuzitoare. Scopul capitolului de față este de a oferi aceste informații necesare.

Acest deziderat trebuie să înlăture orice altceva. Nu trebuie pierdut timpul cu investigarea tuturor diversivelor astrale. Studentul spiritual din ziua de azi are avantaje decisive și fundamentale în comparație cu studenții din trecut. Așa cum înainte de a fi perfecționate instrumentele de navigație, generații întregi de navigatori și exploratori și-au pierdut viața, la fel, o vastă majoritate a omenirii și-a rătăcit calea de-a lungul veacurilor, din cauza faptului că a lipsit informația necesară unei dezvoltări spirituale majore.

După cum am văzut din studiile noastre, nivelul conștiinței omenirii a stagnat multe secole de-a rândul la nivelul 190, iar în ultimul mileniu conștiința omenirii s-a aflat în sfera non-integrității. De-abia în ultima perioadă a fost depășit pragul crucial al nivelului 200, conștiința omenirii ajungând astfel la nivelul 207. Acest fapt implică o eră cu totul nouă pentru viitorul omenirii.

În mod tradițional, există două căi spirituale contrastante – cea a iluminării graduale și cea a iluminării subite. Calea graduală este cea a religiei tradiționale, prin care purificarea spirituală este căutată alături de un maestru spiritual, mare învățător sau avatar, în calitate de lumină călăuzitoare și mântuitor. Calea iluminării subite se împlinește prin aderarea absolută la conștiința spirituală și la specificitățile conștiinței, astfel încât personalitatea (sau eul) este mai degrabă depășită decât adusă la perfecțiune. În practica reală, calea perfecționării graduale este cauzată de salturi subite în conștiință, iar calea către iluminarea subită (cum este Zen) e acompaniată de o perfecționare progresivă a personalității.

Î: *În Asia și India, iluminarea ca scop și stare respectată are o istorie îndelungată. În Occident, recunoașterea istorică este atribuită sfinților. Care este relația dintre cele două condiții? Sunt ele diferite?*

R: Cultura asiatică este mult mai veche decât cea a lumii occidentale. În culturile străvechi, se acorda o mare importanță realizării spirituale, fiind disponibile încă din negura timpului cunoștințe spirituale de mare autenticitate, așa cum o evidențiază *Vedele* și *Bhagavad-Gita*. Astfel, investigarea adevărului spiritual

a avut o lungă tradiție. În culturile orientale, conștiința faptului că Divinitatea este prezentă în mod inerent în întreaga omenire este evidențiată de obiceiul, prezent chiar și astăzi, ca oamenii să-și pună mâinile într-o poziție de rugăciune atunci când se întâlnesc și să se încline unul în fața celuilalt.

În cadrul acestor culturi, tradițiile și învățăturile spirituale au fost revalidate de-a lungul veacurilor printr-o succesiune de maestri (sau guru), care au reafirmat faptul că împlinirea finală a potențialului spiritual al omului este iluminarea. De asemenea, cultura a acceptat faptul că divinitatea era răspunzătoare pentru tot ceea ce înseamnă viață, fiind totodată și sursa acesteia.

În Orient, indivizii care aveau o deschidere spre dedicarea spirituală dețineau un rol tradițional și aveau de urmat un stil de viață. Astfel, se considera că eforturile lor împlinesc și revitalizează adevărul conform căruia existența Sinelui (în calitate sa de sursă divină și în expresia sa infinită și absolută) constituie Totalitatea întregii Creații. Prin urmare, scopurile devotatului spiritual și cele ale societății nu se aflau în conflict; mai mult, cei care validau însuși fundamentele culturii orientale erau tocmai acești maestri iluminați. Societatea înclina să-i sprijine pe cei ce se bucurau de o conștiință spirituală avansată, acordându-le privilegiul de a fi scutiți de îndatoririle obișnuite legate de supraviețuirea materială sau de succesul lumesc. Cei desemnați drept oameni sfinți erau venerați, bucurându-se astfel de un statut special în societate, ca învățători.

Când a apărut (în jurul anului 500 î.Hr), Buddha a fost susținut de o cultură capabilă să recunoască iluminarea, astfel încât el nu a venit în conflict cu civilizația existentă la momentul respectiv. Cu toate că a fost (probabil) considerat un nou mare învățător, învățăturile și comorile de înțelepciune și adevăr existau deja și erau acceptate.

Prin contrast, lumea occidentală era mult în urmă în ceea ce privește progresele în domeniul conștiinței. Aveam de-a face în acest caz cu o cultură păgână, în cadrul căreia preocupările gravitau în jurul zeităților naturii, magiei și adorării naturii. Panteonul din tradițiile grecești, romane, germanice și ebraice cuprindea zeiți investite cu trăsături antropomorfe. În acest

fel, se credeau că zeii posedă aceleași sentimente ca oamenii, numai că la o scară mai mare. În toate aceste versiuni primitive, Dumnezeu era mereu văzut ca fiind „altundeva”. Cu toate acestea, Dumnezeul antropomorfic era privit ca unul care se implică prin acțiuni directe în treburile omenesti.

Dacă înaintea istoriei înregistrate a existat și o înțelepciune mai înaltă, informațiile referitoare la ea au fost pierdute probabil în marele incendiu care a mistuit biblioteca din Alexandria, care cuprindea întreaga înțelepciune a lumii vechi. Deși în culturile indigene de pe glob spiritualismul a jucat un rol important, nu a existat totuși o tradiție a iluminării. A existat, cu toate acestea, adevărul împărtășit al omniprezenței și divinității Marelui Spirit, Dumnezeu. Astfel, cultura indienilor americani, cea pre-sumeriană și cea ebraică erau monoteiste, cum era și credința în Mazda, zeul culturii mesopotamiene exprimat prin intermediul lui Zoroastru.

În cadrul acestei culturi preexistente din afara Orientului Îndepărtat a apărut Iisus Hristos, a cărui venire a fost prezisă de profeți. Spre deosebire de cazul lui Buddha sau Krishna, învățăturile sale au venit în conflict cu civilizația prevalentă în acel moment. Din acest conflict cu instituția religioasă a survenit moartea sa prematură.

Cu toate că nu au fost bine primite de către cultura existentă în țara sa de baștină, învățăturile lui Iisus s-au răspândit rapid (prin intermediul ucenicilor și al grecilor) în lumea greco-romană, iar apoi în culturile Europei. Puritatea învățăturilor sale a rămas relativ nepăngărită în primele patru sute de ani de Creștinism, dar apoi a cunoscut un declin progresiv, în special după Conciliul din Nicea.

Între timp, lumea arabă a îmbrățișat Islamul, născându-se astfel o puternică luptă de putere între Islam și Creștinism, cu consecințe politice majore pentru toate societățile. Telul religiei organizate a fost deviat astfel spre rivalitatea dintre diferitele culturi. Scopurile religioase ale individului erau focalizate în primul rând asupra evitării păcatului, penitenței și posibilității de a ajunge în Paradis după moarte. Aceste obiective se apropiau foarte mult de cele ale unei ramuri a Buddhismului (numită „Tărâmul Pur”), care își propunea, de asemenea, scopul mai modest de a ajunge în paradis

după moarte și mai puțin atingerea iluminării în decursul acestei vieți. În Islam, Creștinism, precum și în amintita ramură a Buddhismului, sfințenia era atinsă prin purificarea personalității. Această perspectivă era în acord cu ideea conform căreia iluminarea în sine constituia o stare mai avansată, care putea fi atinsă numai de la nivele mai înalte de spiritualitate (cum ar fi cele care existau în paradis). A existat astfel un acord în privința faptului că viața lumească și negativitatea sa intrinsecă exclud posibilitatea de a atinge iluminarea în timpul vieții pământești.

Această apreciere este exprimată și în *Bhagavad-Gita* unde Krishna afirmă că iluminarea este o condiție foarte rară deoarece, pe de o parte, este aleasă drept țel de către foarte puțini oameni și, pe de altă, dintre aceia care o aleg drept țel, puțini sunt cei care reușesc s-o atingă. În consecință, religiile orientale afirmă că dobândirea iluminării reclamă multe cicluri ale vieții și că lucrul cel mai bun pe care îl poate realiza căutătorul obișnuit este să acumuleze o karmă bună pe care s-o desăvârșească în timpul ultimei vieți pământești. Atunci va apărea iluminarea, ce va aduce cu sine finalitatea și încetarea re-nașterii.

În toate religiile, căutătorii spirituali care făceau progrese majore în timpul acestei vieți erau considerați sfinți, iar în cadrul Creștinismului, aceia care posedau o conștiință avansată erau denumiți mistici. Cu toate acestea, misticii erau deseori suspectați de către Biserică, fiind considerați chiar niște potențiali eretici. Această perspectivă mai predomină și astăzi în anumite secte creștine fundamentaliste care, spre exemplu, îl consideră pe Buddha „posedat de un demon”. (Toți demonii calibrează sub nivelul 200 al conștiinței, în timp ce Buddha, precum și Krishna, Brahman, Hristos și Mazda calibrează la nivelul de conștiință cel mai înalt cu putință, cel de 1.000).

Î: Ce anume diferențiază aceste feluri spirituale aparent diferite?

R: Diferența este fundamentală și de o importanță capitală pentru căutătorul iluminării. O religie se adresează în primul rând sferei dualității, în timp ce iluminarea se adresează non-dualității. Această cale strictă spre iluminare spune că, atâta vreme cât

dualitatea este o iluzie, este lipsit de sens să încercăm să o perfecționăm. Prin urmare, eul trebuie depășit și considerat o iluzie (ceea ce și este de fapt). „O personalitate bună” este lăudabilă, dar ea nu rezultă, prin ea însăși, în iluminare. Posibilitatea de a ajunge la iluminare se bazează pe înțelegerea avansată a naturii conștiinței înseși.

Î: Există vreo diferență observabilă între un sfânt și un înțelept iluminat?

R: Da, ar putea fi. Calea purificării și perfecționării spirituale conduce la o personalitate care este privită ca fiind mai „sfântă” sau pură. Prin contrast, înțeleptul iluminat nu are nici un interes pentru corp sau personalitate și astfel, poate părea ca fiind mai aspru sau chiar neglijent pentru o persoană obișnuită.

De exemplu, Nisargadatta Maharaj (posesor al unui nivel al conștiinței de peste 700), fuma enorme țigări indiene și bătea în masă când devenea emoționat, expunându-și astfel personalitatea obișnuită. Un maestru Zen poate fi extrem de aspru și tăios; cu toate acestea, dragostea este aceeași în toți, doar se exprimă în mod diferit.

Î: Atunci, acțiunea de a ne perfecționa corpul și personalitatea constituie doar o pierdere de vreme?

R: Nu este decât o diversiune și o eroare de accentuare. Corpul este un produs al naturii și ceea ce face el nu prezintă nici un interes. Mentea și personalitatea sunt produsele mediului social, influenței familiale și programării culturale. O persoană rafinată și cultă este un bun social agreabil și valoros, dar nu este Sinele. Pe măsură ce ne apropiem de iluminare, devine evident faptul că sinele nu este Sinele, cu toate că este inclus în acesta.

Î: Care dintre căile spirituale este cea optimă?

R: Există două moduri de a călători – fie o rută directă către destinație, fie o excursie de relaxare în care se explorează peisajul și se vizitează toate punctele de atracție turistică. Majoritatea căutătorilor spirituali se află pe calea tihnă, chiar dacă ei nu realizează acest lucru. Aceasta reprezintă, fără

indoielă, cea mai bună cale pentru mulți oameni. Nu este nici greșită și nici nu reprezintă o pierdere de vreme; ea este, pur și simplu, calea care li se potrivește cel mai bine.

În realitate, timpul este doar o iluzie și o aparență. Din momentul în care țelul spiritual este ales, nu mai există „timp” pierdut. De fapt, nici nu contează dacă iluminarea durează o mie de vieți sau una singură. În final, este același lucru.

Î: Deci, spunei că drumul prin religia tradițională constituie calea mai lentă, iar cel prin înțelegerea conștiinței este mai rapid?

R: Încă o dată, este o problemă care ține de opțiune, practică și inspirație.

Comentarii și exemple

Întrebare: Care sunt înțelegerile fundamentale ce fac posibilă iluminarea în această viață?

Răspuns: A înțelege natura conștiinței face posibilă iluminarea. Acest lucru reclamă în mod esențial înțelegerea diferenței dintre dualitate și non-dualitate și a cum anume poate fi depășit domeniul dualității.

Î: Vorbind din punct de vedere practic, cum anume este posibil acest lucru?

R: Dualitatea este produsul percepției, care este limitată ea însăși. Intellectul și percepția pot fi dezvoltate și perfecționate până la nivelul genului, dar există totuși o limită ce restricționează nivelul conștiinței la valoarea de 400. Nivelul 499 al conștiinței aparține genului științific, în vreme ce genul spiritual devine evident la valoarea 600 și merge până la nivelul 1000.

Î: Cum pot fi anulate limitele percepției?

R: Prin înțelegerea naturii acesteia. Percepția este o aparență și un artefact al minții. Este folositor să ne preocupăm de lumea ideilor, conceptelor și psihicului, dar acestea încetează atunci când obiectivul nostru este evoluția spirituală.

Î: Cum poate fi depășită percepția?

R: De fapt, ea nu este depășită, ci o transcendem. Acest lucru devine posibil prin înțelegerea structurii și funcționării sale. Înțelegerea faptului - pentru a începe cu acest aspect - că percepția are de-a face cu forma. Dualitatea este cuantificabilă. Să încercăm să dezvoltăm funcțiile sale prin intermediul unor exemple.

Exemplul 1

Imaginați-vă un perete perfect alb (sau perfect negru, dacă doriți). Alegeți acum să vedeți un punct imaginar pe acest perete. Acest punct va fi acum un punct de concentrare. Este evident că acest punct poate fi oriunde pe respectivul perete, în funcție de alegerea noastră. Punctul ales de noi poate fi însemnat cu un marker sau cu cretă. Conform gândirii comune, (care, prin urmare, este dualistă) se va spune că punctul există sau, de fapt, că este exact acolo.

Cu o anumită reflexie, devine evident că, în realitate, nu există nici un asemenea punct, nicăieri, cu atât mai puțin un punct poziționat chiar *aici*. Această idee este numai în mintea noastră. Nu există nicăieri nici un punct, doar în imaginație. Punctul, prin urmare, nu are o identitate de sine și definiția sa e total dependentă de mintea umană. Dacă atenția ni se abate de la stabilirea unui asemenea punct, el dispărește instantaneu. Acest lucru este posibil pentru că el nici nu a existat ca atare în realitate.

Este evident că limbajul se referă la categorii ale minții și conduce, prin urmare, la confuzia existenței unei opoziții între minte și realitatea exterioară.

Exemplul 2

Un „punct” a fost creat prin intermediul atenției selective a concentrării. Pentru eficiență, acest fapt reclamă funcția sa corolară de ignorare a orice altceva în afara punctului de concentrare. A „vedea” un punct înseamnă să excludi conștiința a tot ceea ce „nu este un punct”, adică a restului peretelui.

Exemplul 3

Imaginați-vă un al doilea punct pe perete, pe care-l vom numi punctul 2. Înțelegeți acum faptul că amândouă punctele există numai în imaginația și mintea observatorului. Imaginați-vă acum o linie trasată între cele două puncte, linie pe care unii ar putea s-o numească „distanță”. Putem vedea că, dat fiind că amândouă punctele sunt imaginare și există numai în minte, acest lucru este valabil și pentru distanța imaginară dintre ele.

Exemplul 4

Ne putem imagina acum că există și un al 3-lea punct al nostru, la o anumită distanță în fața peretelui. Încă o dată, dacă legăm toate cele 3 puncte din imaginația noastră, vom crea un plan. Asemeni celor 3 puncte, planul există numai în imaginația noastră. Nu există nici un plan „dincolo de noi”. Rețineți, de asemenea, că liniile dintre amintite puncte nu au o direcție înăscută.

Exemplul 5

Dacă adăugăm un al 4-lea punct imaginar, în opoziție cu acest triunghi imaginar, vom avea o „tridimensionalitate” imaginară. Putem spune, de asemenea, că intervalul dintre punctele noastre constituie un „spațiu”. Totuși, atunci când facem aceste lucruri înțelegem că ele există doar în imaginația noastră.

Exemplul 6

Ajunși aici, înțelegem că punctul imaginar implică niște locații, direcții, planuri, spații și dimensiuni - toate imaginare. Următoarea așteptare a minții ar fi descrierea duratei sau a „timpului” în care se parcurge distanța între un punct și altul. Putem vedea că timpul necesar traversării unei distanțe imaginare între 2 puncte imaginare poate exista doar în imaginație.

Exemplul 7

Privim cerul nopții și vedem innumerable puncte de lumină. Putem alege în mod arbitrar unele pentru a le lega sub forma unor imagini imaginare, creîndu-ne astfel propriile constelații. Precum un copil care se joacă cu un creion, putem crea constelațiile unei pisici, câini, șoricei etc. Cu toate acestea, dacă am avea o navă spațială și am călători spre o constelație, am vedea că Orion sau toate celelalte nu au o asemenea existență.

Din cele de mai sus se poate înțelege cum anume percepe mintea o multitudine de lucruri, acolo unde nu există de fapt decât unul singur. A depăși mintea înseamnă a înțelege că toată această multitudine de lucruri e una cu Unicul. Dacă nu ar exista termenii contrastanți și dualistici de „mulți/multe și unul(a)”, ar exista numai înțelegerea că „totul există”. Nu poate exista un subiect sau un obiect în această propoziție: „Totul există”. Realitatea este una singură.

dincolo de orice descriere, dimensiune, timp, localitate, început ori sfârșit. Pentru a o descrie, până și termenul *acum* sună fals, pentru că implică posibilitatea unui alt moment, diferit de acum. În Realitate nu poate exista nici o negație, pentru că Realitatea include totalitatea a tot ceea ce există. Toate erorile provin din negație și, prin urmare, acestea nu au o realitate și nici nu reclamă nevoia de a fi explicate. În ceea ce există în Realitate nu este posibilă nici o eroare.

Î: Atunci, ce valoare are percepția?

R: Percepția este importantă pentru viața animală; ea are de-a face cu forma. Conștiința spirituală este dincolo de formă. Odată ce am atins nivelul 500 al conștiinței, forma începe să fie treptat tot mai inutilă. Calitățile spirituale ale iubirii, compasiunii, bucuriei și frumuseții sunt deja dincolo de lumea perceptuală a formei. Ele nu pot fi măsurate, cuantificate și nici măcar descrise într-un mod adecvat, pentru că sunt realități subiective, experimentale, aflate dincolo de limbaj. Ele sunt stări subiective ale cunoașterii, dincolo de percepție.

Pentru a fi corecți, iubirea începe cu adevărat la nivelul 200 al conștiinței și se intensifică până la nivelul 500, unde devine câmpul energetic predominant. Pe măsură ce nivelele conștiinței cresc, forma este depășită progresiv.

Pe o scală calibrată a nivelelor conștiinței, iubirea este predominantă la nivelul 500, dar încă nu devine necondiționată până la nivelul 540. Acest lucru înseamnă că între nivelul 500 și 540 mai există încă unele forme care fac ca iubirea să fie condiționată. Iubirea înfloreste pe deplin numai când este neselectivă. Este caracterizată de sentimentul iubirii, care e necondiționat. Acest salt este realizat prin „abandonarea polarității contrariilor”, care constituie o eroare intrinsecă a minții. După ce se petrece acest lucru, nu mai există „buni” sau „răi”. Totul este văzut perfect și frumos, așa cum și este de altfel. Fiecare lucru viu este o sculptură perfectă în expresia esenței sale.

Î: Cum se face atunci că lumea o înțelege altfel?

R: Limitele percepției impun evenimentelor din lume o forță invizibilă și magică, numită „cauzalitate”. Ea confundă condițiile necesare cu cauzele. Ea confundă, de asemenea, succesiunea tem-

porală cu cauzalitatea. În realitate, „evenimentele” nu se întâmplă. Acestea sunt abstracțiuni arbitrare, rezultate ale concentrării selective și secvențiale. Nici un eveniment nu „se petrece” în realitate; prin urmare, nu este nevoie de nici o explicație. În Realitate, creația este continuă. Nemanifestatul devine manifestat. Totuși, orice observație este formulată în categoriile mentale ale timpului/spațiului.

În exemplele pe care le-am oferit, am văzut cum iau naștere cele observabile. Ele sunt create din conștiință. Catedrala provine din mintea arhitectului. Nimic din lume nu poate cauza o catedrală. Sămânța „nu cauzează” nașterea plantei. Prin intermediul unor condiții favorabile, planta își asumă existența vizibilă în virtutea esenței sale ce-și manifestă potențialitatea.

Nimic din lume nu poate cauza altceva. Tot ceea ce există este întretesut într-un dans holografic, în care fiecare element le influențează pe toate celelalte, dar nu le cauzează. „Cauza” este o invenție epistemologică și ține doar de minte. Artefactele minții reclamă explicații formulate în termenii cauzalității. În realitate, absolutul și totalitatea creației nu lasă nici un gol pentru a fi umplut cu vreun gând explicativ de genul cauzei. Totalitatea este completă și nu are nevoie de nici o cauză. Cauza înseamnă forță, creația putere.

Î: Ce să spunem atunci despre ideea conform căreia karma este presupusa cauză a destinului?

R: În univers, fiecare lucru devine poziționat prin calitățile sale esențiale, ce devin manifestate. Se poate face o comparație în acest punct cu un dop de plută aflat în apă ce se ridică în funcție de flotabilitatea sa innăscută. „Universurile conștiinței” pot fi descrise în termenii nivelelor calibrate de putere. Orice entitate se ridică din marea conștiinței la propriul său nivel – fie în această viață, fie după ea. Sufletul se înalță sau cade, în funcție de propria sa natură și nu pentru că ar fi cauzat astfel de o „forță exterioară”.

Dumnezeu este putere, nu forță. Dumnezeu nu forțează pe nimeni, nicăieri. Un balon cu aer cald se înalță și coboară pe cer în funcție de vânt, vreme, temperatură și umiditate, precum și în funcție de alegerile operatorului de a-l alimenta sau nu cu aer cald. Abandonarea atașamentelor eului este asemănătoare cu aruncarea balastului.

Credința în „cauză” ca într-o realitate obiectivă are consecințe profund limitative și negative. Ea divide tot ceea ce înseamnă viață în noțiunile antagonice de victimă și făptaș. Aceasta este soarta a 78% din totalul populației lumii, care calibrează sub nivelul Integrității (200). Ideea responsabilității personale decurge în mintea celor care cred în cauze. Explicațiile plauzibile de genul „cauzei” pot fi fabricate pentru a explica sau scuza orice eveniment sau acțiune umană. În societatea noastră, tribunalele și avocații au dus acest concept până la limita absurdului. Chiar dacă cineva se arde atingând ceva ce poartă un semn clar „nu atinge”, inventivitatea juriștilor poate găsi un făptaș imaginar, cu buzunare largi, spunându-se că atenționarea era scrisă prea mic sau într-o limbă străină, că nu era luminată pe timp de noapte - sau alte asemenea scuze.

De vreme ce cauzele există numai în imaginație, ele pot fi fabricate după bunul nostru plac. Aduse la extremele lor, conceptele de făptaș și victimă se întrepătrund. Criminalul devine victimă, poliția făptașul. Putem vedea dacă analizăm atent că întrebarea „cine e victima” și „cine e făptașul” e numai o chestiune ce ține de arbitrarul poziționalității. Victima seduce făptașul să acționeze în consecință, sub resortul instinctului de prădător. Polițistul și paznicul închisorii sunt forțați de comportamentul extremist al victimei să folosească forța sau măsurile extreme - iată cum rolurile victimei și făptașului încep să se confunde.

Î: De ce acțiunile au consecințe?

R: Ele sunt legate, dar nu prin intermediul cauzei și efectului. Condițiile afectează evenimentele, dar nu le cauzează. Toate potențialitățile sunt limitate prin esențe. O albină nu poate deveni o floare. Coconul nu cauzează apariția fluturelului, ci este o condiție preliminară necesară acestuia.

Î: Cum se aplică acestea în viața spirituală?

R: Esența omului include potențialitatea iluminării. A fi gata pentru iluminare înseamnă că am evoluat peste nivelurile inferioare ale conștiinței. Inspirația spirituală devine scântea ce aprinde căutarea.

Î: Atunci percepția nu este decât o aparență senzitivă?

R: Da, creația însăși nu e decât o aparență. „Creația” sau „distrugerea” nu fac decât să descrie un punct de vedere. Materia se transformă în altă formă. Dacă forma e dezirabilă, o numim creație. Dacă nu este dezirabilă o numim distrugere. Transformarea unui copac într-o scândură cu dimensiunile de 4 x 2 metri este o activitate „creativă” pentru tâmplar, dar „distructivă” pentru un ecologist. Clasicul „dans al lui Shiva” reprezintă trecerea între creație și distrugere. În realitate, nimic nu se petrece; în mod similar, răspunsul la întrebarea dacă o cină la care se servește friptură de curcan e bună sau rea - respectiv dacă e o acțiune creativă ori distructivă - depinde de punctul în care ne situăm, anume dacă suntem curcanul sau persoana care ia masa.

Recontextualizarea

Î: Ce se poate spune despre unele considerații practice, de genul presiunilor financiare? Cum anume ne poate fi de ajutor recontextualizarea?

R: Percepția „presiunilor financiare” este datorată ritmului prea rapid al vieții noastre. Acest lucru crează iluzia unei crize financiare. Răspunsul nu ține de soluții financiare, ci de răbdare. Oare sunt prea multe oi pe pășune? Ori avem de-a face cu o penurie de iarbă? A dori cu nerăbdare unele lucruri ne face să mergem prea repede. Învățați să diferențiați nevoile de dorințe. Învățați să puneți mai mult preț pe a avea credit decât pe a avea bani peșin. Avenile, fie ele cât de mari, pot dispărea peste noapte, dar creditul durează o viață întreagă. Costul vieții pe credit este dobânda, cel al vieții cu bani peșin sunt principiile. Cash-ul este comoditate, creditul înseamnă siguranță.

Î: Ce putem spune atunci despre așa-numitele probleme?

R: Poziționalitățile parțiale și limitate sunt cele care crează iluziile pe care le numim „probleme”. În realitate, nimic de genul problemelor nu poate exista, e vorba numai de ceea ce dorim și de ceea ce nu dorim. Suferința este datorată rezistenței. Acest lucru se aplică și durerii fizice. De exemplu, concentrându-se intens asupra durerii, fără a-i opune rezistență, durerea dispăre. Durerea și suferința sunt două

lucruri diferite. Mîntea presupune că sunt inseparabile, dar nu sunt. Este posibil să experimentăm durerea, dar nu și să suferim din cauza acesteia. Suferința provine din rezistența în fața durerii. Dacă suntem dispuși să ne abandonăm ei, s-o acceptăm și să încetăm să-i opunem rezistență, atunci suferința și, adesea, durerea vor înceta.

Folosind această tehnică, scriitorul acestei cărți a putut trece prin două intervenții chirurgicale importante fără anestezie. De asemenea, vindecarea survine mult mai rapid. E posibil, de exemplu, să umblați cu glezna luxată minute în șir. Alinarea este foarte asemănătoare cu efectul unui narcotic care elimină suferința. Durerea însăși poate persista, dar suntem indiferenți la ea.

Î: Ce se poate spune despre mînie?

R: Pe măsură ce progresăm din punct de vedere spiritual, mînia devine tot mai puțin frecventă, iar atunci când are loc este foarte nedorită. Cel mai adesea, e mai degrabă vorba despre nerăbdare. Prin urmare, ea poate fi rezolvată prin înțelegerea faptului că nu suntem propriu-zis mînioși, ci grăbiți. A cunoaște acest lucru ne eliberează de vinovăție. Mînia provine din poziționalitate; ea poate fi rezolvată prin acceptarea unui alt punct de vedere.

E util să înțelegem că mînia nu este ceva, ci o lipsă. Sute mînioși nu pentru că cineva e egoist, avar ori obraznic, așa cum credem, ci pentru că nu este atent, iubitor și generos. Dacă recontextualizarea e făcută în acest fel, atunci oamenii sunt văzuți a fi limitați și nu răi/buni. Fiecare persoană s-a dezvoltat numai până la un anumit punct al evoluției și, prin urmare, e mai ușor să înțelegem și să acceptăm limitarea decât vina.

O altă cauză predominantă a mîniei este dorința, mai exact a nu obține ceea ce dorim. Este mînia copilului care persistă și în adult, în forma egoismului. Eul confundă nevoile cu dorințele și este nerăbdător. El dorește în mod constant câte ceva. În acest punct, abandonarea dorințelor și străduințelor lui Dumnezeu aduce după sine un progres spiritual rapid și semnificativ.

Abandonarea acestui punct central al eului implică un avans spiritual rapid. Acesta este punctul focal și sursa eului, care se concentrează asupra supraviețuirii. Dorințele sale se pretind esențiale tocmai din cauza credințelor referitoare la supraviețuire ale

eului. Prin urmare, eul trebuie să primească, pentru că are concepția că e separat și, prin aceasta, dependent de surse exterioare (energie, atenție, posesiuni, statut, securitate, protecție, imagine, bani, avantaje, acumulări și putere). Are mereu în vedere lipsa și, implicit, teama, nevoia, lăcomia și chiar trădarea și furia criminală. Frica este motorul său.

Din punct de vedere al conștiinței și al iluminării, domnia fricii nu încetează până nu îi abandonăm lui Dumnezeu dorința pentru existența însăși. În liniștea survenită apare marea înțelegere a faptului că existența noastră s-a datorat întotdeauna prezenței Sineului, care a atras din Univers tot ceea ce era necesar pentru supraviețuire. Destinația karmică spre supraviețuire ne asigură apoi că această supraviețuire este oferită în virtutea puterii Sineului de a asigura necesitățile de genul respirației, puterii, foamei, curiozității și inteligenței.

Eul este făptașul imaginar din spatele gândurilor și acțiunii. Prezența sa este considerată a fi necesară și esențială pentru supraviețuire. Motivul este acela că principala calitate a eului este percepția, care e limitată de paradigma cauzalității. În această paradigmă limitată a dualității, eul se percepe pe sine ca pe o cauză, iar acțiunea și evenimentele ca pe niște efecte. În realitate, acțiunile și supraviețuirea nu loc automat și sunt autonome. Ele sunt activate de energia vieții care emană din Sine, iar calitățile Universului alimentează formele. Observați, de exemplu, că în stările clinice de amnezie viața umană continuă chiar atunci când sursa identității imaginate s-a pierdut. Mai observați că orice frică are la bază frica de pierdere a identității, a existenței și a supraviețuirii.

Acest lucru este legat de identificarea sineului și sursei existenței vieții în lumea formei (gânduri, sentimente, corp). Depășirea fricii constă, prin urmare, în disponibilitatea de a ne abandona existența (cu toate expresiile acesteia) lui Dumnezeu. Cu această renunțare totală se naște conștiința că Sinele este lipsit de formă și că nu forma, ci cele lipsite de formă constituie sursa vieții. Devine, apoi, evident că moartea, în accepția sa tradițională, nu poate constitui nici măcar o posibilitate.

Nu există ceva contrar sau o alternativă la Dumnezeu. Cel ce spune „eu sunt” e spiritul din cadrul corpului. Corpul însuși nici măcar nu știe că există.

R: Fiecare concept spiritual conține tot adevărul spiritual. Deci, este necesar să înțelegem complet și total *un singur concept* pentru a le înțelege pe toate - și a înțelege totodată Realitatea. Secretul succesului este să alegem un concept spiritual drept instrument și să ne ocupăm de el intens, neconținut, până la final. Poate fi vorba de ducerea la absolut a iertării sau bunătații - sau de al treilea pas din programul bazat pe cele 12 etape. Însă, acestea trebuie aplicate la fiecare gând, sentiment, acțiune ori comportament - fără excepție. E nevoie de un singur bisturiu pentru a diseca întregul corp uman și tot un singur bisturiu (dar spiritual, de data aceasta) este necesar pentru a ne separa și elibera de „eu“.

La început, acest lucru cere efort din cauza rezistenței, dar atunci când disponibilitatea a fost perfecționată datorită abandonării treptate, instrumentul nostru prinde o viață proprie. Nu mai există un „eu“ care să facă acțiunea. Înțelegem în cele din urmă că instrumentul în cauză este ghidat de altceva/altcineva decât sinele personal. Noi nu „găsim“ adevărul, așa că e inutil să-l „căutăm“. Divinitatea se revelează singură și fără efort.

Există și agonia bruscă a morții, apoi survine un profund sentiment de revelație, pe măsură ce revelează Adevărul Întregii Creații drept Sinele suprem, dincolo de orice timp și cuvinte, dincolo de toate universurile, în perfecțiunea și frumusețea sa absolută în care și prin care orice formă nu e decât o percepție, fără o existență independentă. Totul este Una, nu există aici sau acolo, nici subiect sau obiect, nici eu sau tu. Mentea este liniștită pentru totdeauna. Nu mai există nici un sine individual. Totul există în virtutea propriei sale esențe, care strălucește în mod spontan, în perfecțiune absolută. Nu există cauzalitate, totul există deja. Corpul este mai mult un terț, o jucărie aflată în bătaia vântului karmei, care își împlinește destinul de la sine. De fapt, el niciodată nu a avut nevoie de un „eu“ pentru a funcționa. Oare cum de a putut apărea și persista un astfel de gând? Nu e nimic mai minunat decât să te întorci acasă, la propria Sursă.

I: Cum putem rezolva problema identificării cu mintea și corpul?

R: Elul se identifică pe sine în calitate de autor al experiențelor și acțiunii și, prin urmare, cu esența corpului și minții. Acest lucru este consolidat constant de gândire și limbaj, dat fiind că toate acțiunile sunt precedate de prefixul „eu“. Prin exercițiu, se poate atinge un punct în care mintea să gândească într-un limbaj conform Realității. Acest lucru este realizat prin folosirea unui termen neutru în locul pronumelui personal „eu“. Astfel, în realitate este vorba de corp sau minte și nu de corpul meu, respectiv mintea mea. Cea care are gânduri și sentimente este mintea, iar cel care acționează este corpul. Ne putem referi la diferitele posesiuni folosind sintagme de genul: mașina, casa - și nu mașina mea, casa mea. Deși formele corpului/minții/eului sunt în realitate incluse în cadrul Totalității Sinelei, el folosește termenul „eu“ într-un sens iluzoriu. În realitate, atât corpul, cât și mintea, nu sunt decât niște terți și este mai corect să fie desemnate prin folosirea pronumelor la persoana a treia.

I: Cum ne putem detașa de posesiuni?

R: Însuși cuvântul „posesiune“ constituie o iluzie. Relația este exprimată în lumea formei prin cuvinte și concepte, dar existența acestora este doar operațională și lingvistică. Din cauza tendinței eului spre concret, ajungem să credem că respectivul termen trebuie să aibă o existență independentă și obiectivă.

Toate relațiile sunt numai niște convenții și înțelegeri sociale. Deoarece nu au o realitate independentă, ele pot fi, de asemenea, anulate în urma schimbării amintitelor convenții. Spre exemplu, a „poseda“ ceva este de fapt o imposibilitate. Ceea ce vrem să spunem este că avem un drept legal de a folosi sau posedă ceva, dar acest aspect este exterior adevăratei relații dintre respectivul obiect și presupusul lui posesor. „Dreptul“ de posesiune nu este decât un contract social. Putem apuca un obiect, îl putem folosi sau păstra undeva în siguranță, dar a-l posedă înseamnă un concept abstract. În realitatea radicală, a posedă un obiect înseamnă a deveni una cu el, a te contopi perfect cu acesta.

În culturile native, pământul aparține tuturor și nimeni nu pretinde că ar posedă vreo parte din el. Pământurile tribale sunt

deținute de trih, iar folosirea unor porțiuni survine prin acord mutual. A avea posibilitatea de a poseda cu adevărat ceva presupune să avem un control absolut și necondiționat, în vreme ce, în realitate, noi avem numai urul temporar.

Aceleași condiții se aplică și în domeniul așa-numitelor „drepturi”. Ele sunt doar înțelegeri politice, contractuale sau juridice și se bazează pe nisipurile mișcătoare ale opiniei publice și deciziilor judecătorești. Multe așa-numite drepturi nu sunt decât niște convenții arbitrare și vremelnice. În cel mai bun caz, societatea le poate garanta numai temporar.

I: Ce anume înțelegeți prin „momentul radical Acum”?

R: Precum notele muzicale care dispar imediat ce sunt cântate, experiențele vieții sunt curgătoare și efemere. Fiecare moment se află deja în procesul încetării încă din secunda în care ia ființă. Focalizarea conștiinței se aseamănă cu raza unei lanterne într-o noapte întunecată, ce iluminează fiecare obiect și apoi trece imediat spre altul. Ele apar și dispar. Prin urmare, pentru observator, viața este doar o procesiune de apariții și dispariții. Astfel, nu se poate spune despre nimic că *se întâmplă*, din cauza acestei fragmentări constante a atenției. Prin urmare, focalizarea constituie o poziționalitate arbitrară și este responsabilă în același timp pentru așa-numitul dans al lui Shiva.

Precum orice alt moment temporal, chiar și momentul *Acum* nu este altceva decât o iluzie. Simpla acțiune de a observa ceva nu crează o realitate obiectivă și autoexistentă numită *Acum*. Nu există nici *acum*, nici *atunci* după cum nu există nici *trecut* sau *viitor*. Spre exemplu, un drum este deja complet de la început la sfârșit. Călătorul nu crează nici un loc special în spațiul pe care-l numește „aici”.

I: Dacă momentul „acum” dispăre, atunci el este înlocuit de infinitatea eternității. Dacă momentul „acum” este o iluzie, atunci cum poate exista existența?

R: Chiar și gândul, presupus de „a exista” înseamnă a tăia o fracțiune de secundă din conștiință. Realitatea absolută este

dincolo de existența însăși. „A exista” nu este decât o noțiune trecătoare. Ea presupune descrierea unei anumite realități independente și obiective. Toate aceste afirmații nu sunt decât produse ale conștiinței. Realitatea este dincolo de existența însăși. Existența este posibilă doar ca experiență a conștiinței, în cadrul conștiinței însăși, dar fără o ființare sau realitate independentă.

I: Dacă nu există nici „momentul acum”, nici „trecut” sau „prezent”, iar Realitatea se găsește complet în afara timpului, atunci când anume există „Sinele”?

R: Răspunsul este evident; el nu există. Realitatea absolută este pentru totdeauna. Observați că termenii „este”, „era”, „există” și „ființare” constituie denotații temporale. Toate aceste afirmații sunt doar niște categorii mentale ale gândirii.

I: Puteți explica, vă rog, mai multe cu privire la identitate?

R: Eul se teme de disoluție și, prin urmare, opune rezistență la a renunța la iluzia unei existențe separate într-un „aici” și „acum” imaginar. El se teme că va fi dizolvat, devenind vid și, prin urmare, va înceta și conștiința sa conștientă. Cu ajutorul examinării, va deveni evident că realitatea noastră este, de fapt, o Totalitate intens iubitoare, mult mai apropiată, alinătoare și dătătoare de împlinire decât sentimentul anterior al cului.

În evoluția conștiinței, sentimentul micului „eu” este înlocuit de un sentiment mai profund, invulnerabil și netrecător al unei prezențe universale. Sentimentul „sinelui” este acum infinit, mai mare, mai subtil, mai puternic și mai conștient decât cel care aparținea „micului sine”. Micul sine este precum un biet suierat în comparație cu simfonia completă a Sinelui.

I: Ce sentiment induce Sinele?

R: Este realizarea supremă de a te reîntoarce și a fi acasă. Există o conștientizare a finalității, concluziei, împlinirii satisfacției, perfecțiunii și frumuseții. Calitatea Iubirii dizolvă orice posibilitate de a suferi sau dori. Nici un gând sau proces mental nu se mai petrece și nici nu este necesar. Un profund sentiment de siguranță predomină. Divinitatea este evidentă.

Nu există nimic în cadrul experienței umane obișnuite care să poată fi comparat cu bucuria prezenței iubirii lui Dumnezeu. Nici un sacrificiu nu e prea mare și nici un efort nu e suficient pentru a înfăptui această Prezență.

Î: Care este adevărul ultim al realității noastre?

R: Realitatea noastră absolută este dincolo de conștiința însăși. Ea este substratul conștiinței, fiind dincolo de Totalitate sau Vid. Este anterioară Creației, dincolo de manifestat și nemanifestat. Este anterioară existenței și ființării. Este dincolo de identitate, deși din ea provine Sinele. Nu este nici transcendentă, nici imanentă, ci amândouă deopotrivă. Constituie potențialitatea infinită din care provine atât Totalitatea, cât și Unicitatea. Sinele constituie Prezența exprimată ca Existență - și tocmai din această conștiință provine sensul Existenței.

Î: Când și unde se poate petrece iluminarea? Dacă nu există nici timp, nici spațiu și nici un sine real care să fie iluminat, cum de este totuși posibilă?

R: Dacă ar fi un fenomen ce s-ar petrece într-un anumit moment sau loc, într-adevăr nu ar putea constitui o posibilitate. Singura explicație posibilă este că această stare sau condiție numită iluminare constituie într-adevăr o realitate și, prin urmare, pentru a putea fi realizată nu trebuie decât să-i fie permisă ocurența. Ceea ce este deja nu are nevoie de nici un viitor. Acceptarea constituie o opțiune dintotdeauna prezentă. Abandonarea completă lui Dumnezeu dezvăluie Adevărul. Nimic nu este ascuns; numai eul este orb. Realitatea se află dincolo de minte.

Adevărul devine predominant atunci când falsitatea este abandonată. Cu toate acestea, a face acest lucru reclamă o mare dedicare, curaj și credință - care sunt oferite prin inspirația divină ca răspuns la această renunțare. Declanșatorul acestora este consimțământul Vointei.

Î: Puteți să spuneți mai multe despre când și unde poate surveni înțelegerea lui Dumnezeu?

R: Poarta spre Dumnezeu ne stă la dispoziție ca o experiență directă, în fricțiunea de secundă a momentului acum (care este discernibilă între două gânduri). Pentru minte, acest moment apare și trece. Între aceste momente ale apariției și trecerii se găsește deschiderea care-i permite conștiinței să devină conștientă de această Realitate mereu prezentă, infinită și atemporală. Apariția acestui moment constituie desfășurarea lui Dumnezeu în forma Creației. Universul constituie înregistrarea istorică a creației lui Dumnezeu. Amintiți-vă faptul că timpul prezent al momentului prezent devine după numai o secundă un timp trecut al unui moment trecut.

Nu există nici o separație între Creator și Creația Sa, nici între subiect sau obiect; toate acestea sunt unul sau același lucru. Termenii de genul „nou” sau „vechi” nu sunt decât niște puncte de vedere lipsite de o existență reală. Suntem în fiecare moment al creației martorii constanți ai acesteia. Ceea ce observăm noi este experimentarea Măinii lui Dumnezeu. Conștiința este „ochiul” sau martorul, iar creația constituie lucrarea Sinelui infinit.

Adevărul desfășurării creației este ascuns în spatele credințelor, percepțiilor și iluziilor cauzalității. Miracolul creației este continuu.

Î: Ce se poate spune despre dualitatea dintre eu și spirit?

R: Acesta este unul dintre primele seturi de contrarii ce trebuie depășite. Este util să privim cele două concepte operațional. În starea de a fi Una cu Spiritul, Sinele, în virtutea calităților noastre înăscute, cunoaște întotdeauna totul. În lumea formei, eul este programat să divizeze această performanță instantanee și lipsită de efort și, astfel, peste timp, a evoluat un set de operații extrem de complexe. Eul poate fi numit centrul esențial al procesării și planificării, focalizarea integrativă, executivă și strategică (care orchestrează, sortează și stochează). Pe lângă aceasta, el alege între diferitele opțiuni și evaluează, cântărește, compară și împarte pe categorii aceste opțiuni. Pentru a face aceasta, el are nevoie de abstractizări, simboluri, ierarhii ale semnificațiilor și valorilor, ordine de priorități și selecție.

Acest lucru este eficientizat prin constanta achiziție de fapte și realinierea acestora în straturile modificate ale semnificației, pentru

a cauza nesfârșite detalii și, în același timp, a căuta plăcerea și supraviețuirea și a evita acele lucruri lipsite de plăcere sau dureroase. Această performanță complexă necesită un grad extrem de înalt al educației, pregătirii și dezvoltării instrumentelor mentale și cognitive numite inteligență și logică. O altă funcție esențială a eului este aceea de a analiza, corela, integra, sintetiza, memora, subordona, aranja și dezvolta programe complexe ale facultăților, aptitudinilor și modelelor comportamentale.

În spatele acestei uimitoare performanțe se ascunde „marele vrăjitor din Oz” numit „Eul”. Existența acestui „sine” este presupusă, deoarece performanțele eului au de-a face cu forma, iar acesta integrează întreaga sa experiență în sistemul de credință numit „cauzalitate”. Prin urmare, marele vrăjitor din Oz constituie centrul acestei cauzalități și, așa cum se întâmplă în structura sintactică a unei propoziții, „eul” devine subiectul acțiunilor și experiențelor.

Î: Pe măsură ce avansăm pe drumul conștiinței se naște următoarea întrebare: Cine este oare marele vrăjitor din Oz? „Eul” sau un terț?

R: Deoarece eul operează prin forme și definiții, el nu poate cuprinde Sinele, care este dincolo de orice formă – deși, în lipsa sa, nici o formă nu ar părea că există. În Realitate, nu există nici subiect, nici obiect, prin urmare, nu există nici vreo relație de explicat. Nici o cauzalitate nu este necesară, pentru că aceasta ar sta sub semnul timpului și spațiului sau al dihotomiei dintre subiect și obiect.

Într-un fel particular, eul este prins în faimoasa diadă a făptașului versus victimei. Eul se gândește: „dacă nu voi cauza ceva, atunci ceva exterior îmi va cauza mie însumi ceva”. Acesta este conceptul fundamental pe care se bazează construcția interacțiunii sociale contemporane, în care societatea este văzută drept o alternanță a rolurilor victimei și făptașului.

Î: Cum putem scăpa din această capcană?

R: Deși a fost descrisă o mare varietate de metode, una foarte utilă este de a înceta să avem și să emitem opinii despre orice.

Deoarece toate opiniile nu sunt decât vanități, ele sunt fundamentate pe dualitate și tind să o consolideze. De exemplu, se poate observa faptul că organizațiile spirituale care posedă un nivel calibrat foarte înalt „evită să emită opinii asupra chestiunilor exterioare”.

Î: După apariția a ceea ce a fost numit iluminare, ce anume mai rămâne din fostul sine personal?

R: Starea interioară este similară somnului, prin faptul că presupune tăcere, pace și liniște. Nu există voință, mișcare sau formă. Se manifestă o totală absență a gândurilor sau a activității mentale. Este nevoie de energie și voință pentru a deplasa atenția de la Sinele lipsit de formă spre procesarea informațiilor. În stările superioare, conștiința observă numai interacțiunea esențelor, prezențelor și semnificațiilor. A da atenție detaliilor și formei presupune mai multă energie și constituie o acțiune ce poate fi realizată numai printr-un act de voință, ca răspuns la valoarea vieții. Ceea ce rămâne din sinele personal este o umbră a fostei persoane, dar aceasta nu are dorințe sau nevoi. Nu încearcă nici vreo nevoie de a controla evenimentele, împrejurările sau oamenii. Nu-i lipsește nimic, prin urmare nu caută nici o acumulare, deoarece este totală și completă în fiecare moment. Nu are nici măcar dorința de a se perpetua, după cum îi lipsește orice nevoie sau dorință a experimentării.

Prezența este atotîmplinoare. Deoarece deja suntem una cu Totalitatea, nu mai există nimic de dorit și nici o separație. Nu mai există nici un viitor de anticipat. Nu se manifestă nici un interes spre achiziție sau materialitate. Alimentarea sau îngrijirea corpului provin în principal din partea celorlalți, a căror iubire susține fenomenele fizice. Se manifestă o întârziere în procesarea vorbirii, evenimentelor sau detaliilor formei într-un nivel mult mai semnificativ și mai lipsit de formă. Această traducere este efectuată de un aspect al Sinelui numit Duhul Sfânt, care înlocuiește ceea ce fusese înainte voința, selecția sau procesele mentale. Activarea Duhului Sfânt pare a se petrece ca rezultat al voinței și este asociată cu alegerea.

Focalizarea centrală a eului (care a fost abandonat) este înlocuită de un efect mai puternic al prezenței Duhului Sfânt, care orchestrează fără efort simultaneitatea și sincronicitatea pe măsură ce sortează automat ceea ce este relevant de cele irelevante, deoarece

Dualitate versus non-dualitate știință versus Spirit

interacționează exclusiv cu Realitatea. Astfel, ceea ce pare a fi miraculos nu este decât acțiunea Duhului Sfânt, care sorteză adevărul de falsitate. În acest fel, ceea ce părea imperfect se revelează a fi perfect. Pentru eu, care acționează numai în cadrul cauzalității, nici o asemenea ocurență nu este logică sau posibilă, dar pentru Spirit, această calitate este automată și inerentă în Realitate.

I: *Auzim adesea ideea că o persoană are nevoie de o anumită formă a eului pentru a putea supraviețui. Care este adevărul cu privire la acest lucru?*

R: Este o întrebare care poate fi înțeleasă și care provine din credința în cauzalitate. Așa cum îl cunoaștem noi, eul posedă un număr mare de operații complexe. El își închipuie că există un „Eu” în spatele acestora. În realitate, aceste operații sunt autonome și nu necesită existența unui asemenea eu. Tranziția principală se petrece în momentul în care nu ne mai identificăm cu aceste operații și nu ne le mai considerăm a fi efectele unei entități volitionale și independente.

Acest lucru este lesne de înțeles dacă privim spre relația cu propriul nostru corp. Deși oamenii îl numesc în mod eronat „eu”, ei nu se referă la genunchiul lor ca la propria lor persoană, ci-l numesc pe acesta din urmă „al meu”. Genunchiul constituie o parte fizică ce operează fără facultatea gândirii. Operațiunile corpului sunt extrem de complexe, similare cu cele ale eului și se petrec în mod autonom. Atunci când încetăm să ne mai identificăm fie cu mintea, fie cu trupul nostru, funcțiile acestora continuă în mod autonom, numai că fără identificarea cu propria noastră persoană. Sentimentul conform căruia am fi autorii acțiunilor dispare. Permanența supraviețuirii este autonomă, iar continuitatea constituie o expresie a conștiinței aliate cu Duhul Sfânt. Condițiile predominante se leagă de karmă și operează impersonal. Astfel karma devine parte a acestor condiții impersonale.

Prin analogie, ne poate plăcea foarte mult o anumită melodie fără ca eul să pretindă că el este autorul partituri. Muzica ne place în mod spontan. Dacă pretindem că suntem autorii acesteia, generăm multe sentimente de anxietate - ce au de a face cu sistemele de credință referitoare la perfecțiune, aprobare, dezirabilitate și acceptare.

Întrebare: *Cum putem clarifica legătura existentă între știință și spiritualitate?*

Răspuns: Tot ceea ce este necesar să știm este că tot ceea ce înseamnă viață poate fi descris din două perspective sau categorii de gândire diferite: linear versus nonlinear.

Domeniul conștiinței obișnuite (lineare) se ocupă de forme, succesiuni logice și percepții - care separă, definesc și împart pe categorii. Astfel, lumea științifică este conținută de paradigma newtoniană a realității - cu toate limbajele și expresiile acesteia precum matematica, știința și tehnologia. Explicațiile paradigmei Newtoniene sunt bazate pe prezumția existenței unui proces numit „cauzalitate”. Ea lucrează cu forțe și mărimi precum, timpul, durata, distanța, viteza, greutatea și dimensiunea. Acest mod de percepție, precum și limbajul său aferent, îngăduie preziceri relativ exacte. Atunci când evenimentele alunecă în afara sferei de predicție și înțelegere, sau când nu pot fi explicate prin intermediul calcululelor diferențiale sau unităților de măsură, informațiile aferente lor au fost, în mod obișnuit, ignorate pe considerentul că nu ar fi decât zgomot sau haos. Prin urmare, universul newtonian este definibil, logic, predictibil și coincide cu limbajul convențional și cu explicațiile motivate de cauzalitate.

Acesta este, de asemenea, tărâmul eului, unde percepția generează categoriile „contrariilor”. Slăbiciunea fundamentală a acestei paradigme este aceea că proiectează mecanismul cognitiv

pe un presupus univers „obiectiv” și dotat cu o existență independentă de observator. Această paradigmă eșuează în recunoașterea substratului esențial și dintotdeauna prezent al subiectivității, care reprezintă baza tuturor experiențelor și observațiilor sau al așa-numitor descrieri științifice. Prin urmare, această deficiență revelează un neajuns epistemologic inerent, dat fiind că orice obiectivitate se bazează exclusiv pe subiectivitate, care este prezentă ca un substrat al oricărei obiectivități.

Până și simpla afirmație că obiectivitatea există, nu constituie decât o poziție subiectivă. Toate informațiile, cunoștințele și totalitatea întregii experiențe constituie produsul subiectivității, care este o necesitate intrinsecă a vieții, conștiinței, existenței și gândirii.

Nu este posibil să facem o afirmație ce nu este în mod natural subiectivă în substratul său. Lumea animală, senzațiile, emoțiile, precum și motivațiile umane ale afinității/repingerii, plăcerii/neplăcerii – toate acestea se bazează pe percepție. Acestea se transformă în mecanisme psihologice, atitudini și individualitate. În lumea percepției, diferențele sunt extrem de importante și definitorii, ele exprimând valori, dorințe și toată gama contrariilor bazate pe opoziția dintre atracție și respingere. Acest fapt conduce la căutarea anumitor lucruri și respingerea/evitarea altora, determinând valorile și gradul de dezirabilitate care, apoi, trasează resortul principal al societății.

În antiteză cu lumea lineară, tangibilă, vizibilă și secvențială a cauzei, efectului și formei (bazată pe percepție) se găsește domeniul infinit și atotcuprinzător descris prin termenul *nonlinear*. Acest domeniu infinit al non-linearului a fost abordat de lumea științifică abia recent, prin descoperirea „teoriei haosului” și a „dinamicii nonlineare”. Studiile asupra dinamicii nonlineare au fost prilejuate de dezvoltarea rapidă a informaticii și a calculatoarelor moderne, ce pot detecta evenimente și procese ultra-minuscule, care până acum au fost ignorate pe considerentul că nu ar reprezenta decât date stocastice, nedefinibile și situate în afara lumii ordonate și predictibile.

Din dorința de a fi „obiectivă”, știința a exclus din fața experienței elementele esențiale umane, cu excepția celor

provenite din intelect. Prin contrast, psihiatria și psihanaliza au abordat și tarâmul nevăzut al sentimentelor, preferințelor, înțelegerii, valorilor, semnificațiilor – și chiar al esenței vieții înseși. Tot ceea ce înseamnă viață este nonlinear, nemăsurabil și nedefinibil; esența vieții înseși este pur subiectivă.

Tot ceea ce este cu adevărat semnificativ în viața umană este nonlinear, invizibil și de nemăsurat. Este domeniul spiritualității, al vieții, conștiinței, conștientiei și existenței înseși. Este domeniul subiectivității și al capacității de a experimenta, fără de care cunoștințele nu ar avea vreo valoare. Și tocmai acest substrat profund a fost ignorat de știință, care l-a transferat domeniilor „mai puțin semnificative sau importante” ale filosofiei, metafizicii și misticismului.

Calitățile experiențelor cruciale din punct de vedere al importanței pentru ființa umană, precum dragostea, inspirația, respectul, bucuria, fericirea, pacea, satisfacția și împlinirea, au fost asumate de către știința domeniului realităților alunecoase și îndoielnice. Prin urmare, subiectele de acest gen au fost considerate a fi neștiințifice, fiind atribuite filosofiei și literaturii. Chiar și psihologia a fost redusă strict la datele experimentale și la teoriile pavloviene, în care observarea comportamentului cobailor albi putea genera date statistice de o anumită importanță cu privire la răspunsul la stimuli.

Domeniul nonlinear este invizibil, lipsit de formă și dincolo de timp, dimensiuni și limitele arbitrare ale unităților de măsură. El include calități și semnificații, iar puterea sa emană din însăși esența sa intrinsecă. Sursa puterii și creației se găsește în domeniul invizibil și nonlinear și poate prinde formă prin intermediul exercițiului voinței. De aceea, lumea vizibilă este lumea efectelor și a interacțiunii forțelor. Acțiunea se petrece prin intermediul inspirației și voinței, care are capacitatea de a activa posibilitățile și opțiunile.

Pentru a simplifica, redăm în cele de mai jos o enumerare comparativă a caracteristicilor domeniilor linear, respectiv nonlinear. Cu toate acestea, trebuie înțeles faptul că aceste două domenii nu sunt separate, ci se includ unul pe celălalt, ca domeniul nonlinear îl conține pe cel linear, întocmai cum tot ceea

ce înseamnă formă este inclus în lumea celor lipsite de formă. Prin urmare, nu avem de a face cu două „tărâmură” diferite, ci cu unul singur, privit, însă, din două perspective diferite. În limbaj comun, pentru a sugera existența acestor două abordări diferite și contrastante asupra realității, vorbim despre digital versus analog, emisferă cerebrală stângă versus emisferă cerebrală dreaptă, holistic versus specific sau limitat versus nelimitat.

Newtonian-linear	Non-linear
Dualitate	Non-dualitate
Formă	Lipsit de formă
Eu	Spirit
Material	Non-material
Vizibil	Invizibil
Forță	Putere
Timp	Dincolo de timp
Locație	Non-local
Limitat	Nelimitat
Durată	Eternitate
Percepție	Viziune
Calitate	Esență
A ști despre	A fi
Dimensiune	Incomensurabil
Tangibil	Intangibil
A dori	A inspira
Material	Spiritual
Local	Difuz
Miscare	Nemiscare
Audibil	Tăcut
Matematic	Nepredictibil
A călători	A staționa
Eveniment	Semnificație
Diferență	Același lucru
Separat	Unitate
Distinct	Difuz
Început/sfârșit	Continuu
Finit	Infinit

Structură	Calitate
Efect	Sursă
Secvențial	Simultan
Precis	General
Controlabil	Folosibil
Exhaustiv	Neexhaustiv
Golit/Epuizat	Mereu prezent
A observa	A ști
Conținut	Context
Materie	Viață
Obiect	Subiect
Lipsit de	În cadrul a
Exclusiv	Inclusiv
Fizic	Metafizic
Lucru	Martor
Obiect	Observator
Sau/sau	Amândouă
Aici/acolo	Pretutindeni
Divizat	Unit
Parte	Întreg
A forța	A facilita
Adrenalină	Endorfină
Dorință	Împlinire
Tensiune	Relaxare
Incomplet	Complet
Cezar	Dumnezeu
Cost	Valoare
În afara sinelui	Sine
Dependent	Independent
Iluzie	Realitate
Temporal	Infinit
Secular	Spiritual
Descriptibil	Inefabil
A epuiza	A susține
Observare	Conștiință
Dorință	Motivație
Schimbare	Neschimbător

Vulnerabil	Invulnerabil
Gândire	Conștiință
Dorință	Satisfacție
Conflict	Pace
Stress	Ușurare
Dovadă	Evidență de sine
Preț	Valoare
Impulsiv	Spontan
Relativ	Absolut
Trecut/viitor	Prezent/acum
Limitat	Transcendent
Științific	Mistic
Obiect	Domeniu
A primi	A da
Definiție	Semnificație

Î: Cum putem depăși contrariile?

R: Conștiința le depășește automat atunci când, prin intermediul reflecției, familiarității, rugăciunii, meditației sau inspirației survine înțelegerea. Depășirea contrariilor este facilitată, de asemenea, de cuvintele rostite de maestru sau de nivelul conștiinței acestuia. Ceea ce la un anumit nivel al conștiinței este imposibil, devine evident și ușor la un nivel mai înalt. Ființa umană este deopotrivă spirit și trup, motiv pentru care, în realitate, ea trăiește dintotdeauna atât în domeniul linear, cât și în cel nonlinear. Până nu este „îmbibată” cu o conștiință și o conștiință subiectivă, corpul nu poate fi conștient de propria sa existență. El nu acționează decât atunci când este motivat de o anumită valoare, precum dorința de plăcere ce survine din experimentarea vieții.

Atunci când o persoană sau un animal este „despiritualizat(ă)”, moare. Când forța vieții sau spiritul nu mai energizează corpul, spiritul pleacă și merge într-o altă dimensiune. Deși se află într-o altă dimensiune, nivelul conștiinței spiritului poate fi calibrat printr-un simplu test kinesiologic. Unele spirite părăsesc trupul într-o stare de bucurie, extaz sau fericire. Altele o fac în cele mai joase stări ale

deznađeđei, precum furia, vinovăția sau ura. De bună seamă că aceste stări vor influența mai apoi destinația spiritului - care a fost numit în mod tradițional *suflet* sau aspectul non-material al vieții. Când spiritul părăsește corpul, destinația lui se corelează cu nivelul specific al conștiinței sale, determinat de frecvența calibrată a acesteia. Putem presupune așadar că sufletul se îndreaptă spre diferitele nivele ale iadului, purgatoriului, cerurilor, precum și spre domeniile celeste sau nivelele astrale („planurile interioare”) ori stările discarnate.

Precum un dop de plută aflat în apă sau un balon aflat în aer, fiecare spirit se ridică în domeniile infinite ale câmpurilor energetice ale conștiinței până la propriul său nivel de flotabilitate. În acest proces nu este implicată nici o „judecată” externă sau constrângere divină. Fiecare ființă își radiază esența și astfel își determină propriul destin. Prin urmare, justiția divină este perfectă. Prin intermediul liberului arbitru, fiecare spirit devine ceea ce el însuși a ales să fie. În cadrul tuturor tăramurilor și în fiecare moment există alegeri ale realității absolute - mereu prezentă și a cărei alegere absolută rezultă în eliberare.

Prin analogie, putem spune că sufletul, unit sau nu cu un corp fizic, este într-o oarecare măsură asemănător unei mici particule aflate într-un câmp electromagnetic. Atracția sau respingerea particulei depinde de mărimea, încărcătura, polaritatea și poziția acesteia într-un câmp mai larg, care include gradații ale energiei și puterii, precum și diferite calități față de care particula va fi atrasă ori respinsă. Prin urmare, toate posibilitățile și eventualitățile constituie o reflecție a stării conștiinței sau a nivelului de evoluție al individului în cadrul Întregului. Acest fapt este inevitabil, dat fiind că individul reprezintă „o parte” esențială a Întregului. S-ar putea spune că fiecare nivel al conștiinței este reprezentat în cadrul câmpului amintit ca un atractor, precum în *teoria haosului*.

În viața de zi cu zi, acest model poate fi observat în interacțiunea oamenilor cu cele plăcute, respectiv neplăcute lor, cu toate atracțiile și repulsiile aferente, exprimate în stiluri de viață, alegeri profesionale, comportamente sociale, obiceiuri, slăbiciuni, puncte tari și identificări de grup.

Î: Există oare unele tehnici simple menite a facilita această progresie?

R: Faceți diferența între „acesta” și „acela”, între „cineva” și „ceva”, între „volitional” și „automat”, între „observator” și „ceea ce este observat”. Puntea este durată prin delimitarea conștiinței de observator/martor/conștiință. Este precum delimitarea capacității de a vedea și auzi de ceea ce vedem sau auzim propriu-zis.

Ochiul Sinelui este Sinele care dă sinelui capacitatea conștiinței. Dacă soarele nu ar lumina, nimic nu ar fi vizibil. În lipsa luminii Sinelui, sinele nu și-ar cunoaște nici măcar propria existență. Dacă nu ar exista conștiința conștiinței, nici corpul, nici eul nu ar ști unul de existența celuilalt. Sfîntenia reflectă faptul că Divinitatea constituie sursa existenței a tot ceea ce există, inclusiv a Sinelui.

Sinele infinit, atemporal și nondualistic strălucește în lumea dualității și percepției ca sine. O caracteristică a sinelui (cu minuscule) este aceea de a nu fi conștient de adevărata sa sursă. De fapt, eul își reneagă în primul rând sursa, pretinzându-se a fi separat, autonom, autoactivat și independent. Odată ajuns la nivelul rațiunii și al capacității intelectuale, eul își atinge propriile limite și începe să caute răspunsuri dincolo de el. Cu toate acestea, la nivelele mai scăzute ale evoluției intelectuale, intelectul tinde să fie plin de mândrie și să pretindă credit pentru toate capacitățile sau acțiunile, asumându-și paternitatea acestora și considerându-se apogeul evoluției.

La un moment dat, intelectul matur începe să disecăm informații spirituale, pe care apoi le urmează. Dar, și de această dată, poate fi orbit de mândrie și poziționalități. Cu ajutorul experienței de mai târziu și al lucrării spirituale intense, smerenia poate slăbi puterea eului intelectual, permițând prin aceasta o experimentare progresivă mai profundă a stărilor superioare ale conștiinței spirituale. Acest prag constituie un dar ce însoțește disponibilitatea de a iubi, iar inspirația generată astfel conduce către domeniile păcii și fericirii. Apoi, compasiunea devine o calitate dominantă și transformă percepția în viziune. Desăvârșirea acestui proces presupune descompunerea sinelelui

în Sine. Acest nivel, calibrat la valoarea 600, marchează acel nivel al conștiinței numit în mod tradițional *iluminare*. În acest punct, extazul poate genera deopotrivă incapacitatea de a funcționa în lume și funcționarea continuă în aceasta. Cu toate acestea, dacă extazul însuși este abandonat apoi lui Dumnezeu, se instalează starea de Înțelept. Pe măsură ce acest stadiu se maturizează, este posibilă sau nu o întoarcere către lumea în care Dorința lui Dumnezeu determină tot ceea ce urmează.

Î: Oare dispare sensul sinelui? La urma urmei, eul se teme de moarte.

R: Când sinele se dizolvă în Sine, acest proces este experimentat ca o mare expansiune de la ceea ce este limitat, trecător și vulnerabil către Totalitatea nemuritoare și infinită, care transcende toate lumile și universurile. Astfel, Sinele nu este nicidecum subiect al morții sau nașterii, deoarece el există dincolo de temporalitate. Obscuritatea Sinelui a fost doar rezultatul identificării greșite a percepției cu totalitatea Realității.

Î: Ce se poate spune despre moartea fizică?

R: Poate suna surprinzător, dar nimeni nu-și experimentează, de fapt, propria moarte. Desigur, există experiența condițiilor care preced moartea, dar în momentul în care survine „moartea” fizică, sufletul părăsește corpul fără nici un efort și, pur și simplu, asistă la moartea corpului. Prin separarea de corp, fostul locatar al acestuia devine conștient de faptul că, în realitate, este un spirit. Uneori, acesta este momentul în care apare negarea. Spiritul este apoi atras spre destinația lui prin intermediul acțiunilor de atracție/repulsie, care constituie consecințele automate ale evoluției sufletului.

Și de această dată este prezentă libertatea de alegere. Salvarea este ajutată de devoțiunea pentru adevărul spiritual și învățătorii acestuia. Mila lui Dumnezeu este infinită și necondiționată. Sufletul însuși are puterea de a-și determina propria soartă. Fiecare suflet este atras către nivelul potrivit cu o precizie absolută. Ceea ce este omniscient este incapabil de nedreptate sau capricii. Astfel, „fiecare fir de păr de pe capul

omului este numărat" grație cunoașterii infinite a câmpului energetic. Nimic nu poate scăpa nici detectării, nici consecințelor.

Î: Încotro se îndreaptă știința?

R: Înțelegerea structurilor fundamentale ale lumii materiale a atins un stadiu major de dezvoltare grație demonstrației și descoperirii ultimului „tau neutrino” insesizabil. Știința își va deplasa probabil interesul către epistemologie, de vreme ce o continuare a funcției științei ar fi studiul conștiinței înseși. Pentru acest lucru, se va impune clarificarea procesului cunoașterii și a cum anume ne conștientizăm propria cunoaștere.

Se va descoperi astfel, că universul este o extrapolare a diferitelor categorii umane de formare și procesare a conceptelor. În cele din urmă, vor fi depășite limitele paradigmei newtoniene a realității (un nivel al conștiinței de 499), fapt care va deschide calea studierii proceselor naturii și vieții înseși, toate acestea fiind situate dincolo de logică, formă, percepție și dualitate.

Cercetarea spirituală va fi legitimată, iar investigația își va îndrepta atenția înspre interior și nu în afară. Se va descoperi că acțiunea de a căuta o realitate obiectivă constituie, de fapt, un act pur subiectiv, descoperire care, în sine, figurează drumul către iluminare. Omenirea va fi înălțată către înălțimi tot mai mari pentru ca, în cele din urmă, să atingă stadiul unității în care fiecare trăiește pentru Totalitate.

Această evoluție a devenit o posibilitate reală în ultimii ani. Câmpul total al conștiinței umanității este în creștere. Un fapt de o importanță majoră este acela că amintitul nivel al conștiinței omenirii a depășit, în sfârșit, pragul critic al Integrității (Adevărului), situat la valoarea 200, și a ajuns la actualul nivel de 207. Orice act de bunătate, considerație, iertare sau iubire influențează pe toată lumea. Chiar și în lumea fizică, mai sunt încă multe dimensiuni de descoperit. Viteza luminii poate fi depășită/accelerată (după cum susține Lijun Wang în *Nature*, 20 Iulie 2000). Universul se dezvoltă și se extinde cu o rată veșnic crescătoare. Cunoașterea naturii conștiinței are darul de a catapulta înțelegerea spre capacități și descoperiri tot mai mari.

Calătoria presupune trecerea de la cunoaștere la Cunoaștere, de la percepție la omnisciență. Adevărații oameni de știință consideră că totul are o importanță egală. Dat fiind acest fapt, adevărații oameni de știință din zilele noastre vor deveni misticii viitorului. Singura cerință este aceea de a fi dedicați adevărului.

Dezvoltările geneticii și bionicii vor face ca etica și conștiința să devină din ce în ce mai importante. Vom simți cu adevărat nevoia de a cunoaște ce anume face ca ființa umană să fie o ființă umană.

Î: Cum anume se corelează depășirea acestor contrarii aparente cu înțelegerea de sine sau cu iluminarea?

R: Pe scurt, înțelegerea sau iluminarea constituie condiția în care sensul sinelui se transferă de la cele limitate, lineare și materiale către domeniul nonlinear, infinit și lipsit de formă. „Eul” se mută din lumea vizibilă în cea invizibilă. Acest fenomen se petrece ca o schimbare a conștiinței, ca o trecere de la identificarea percepției formei ca fiind obiectivă și reală la conștientizarea faptului că subiectivitatea constituie realitatea ultimă.

Ceea ce este ultim și etern transcende deopotrivă obiectivitatea și subiectivitatea, fiind dincolo de conștiință. Este ceea ce în literatura spirituală antică se numește Spiritul Suprem. Din acest Suprem provine tot ceea ce este manifestat și nemanifestat, orice conștiință și conștiință, orice existență. Tot ceea ce Este, fie că are formă, fie că este lipsit de formă, tot ceea ce este linear și tot ceea ce este non-linear, tot ceea ce apare prin creație, toate posibilitățile și toate realitățile. Supremul este dincolo de existență și nonexistență, dincolo de ființare, dincolo de toți zeii, dincolo de toate cerurile și formele spirituale, dincolo de toate denumirile și definițiile, dincolo de toate divinitățile și denotațiile spirituale. Divinitatea însăși se naște din Suprem.

Geneza: creație și evoluție

Întrebare: *Cum anume a apărut viața, așa cum o cunoaștem noi?*

Răspuns: Este evident că viața a provenit din potențialitatea infinită a Nemanifestatului, care este singurul dotat cu suficientă putere pentru a o crea. Lumea materială a formei nu este decât un efect, lipsit de putere intrinsecă - și cu atât mai puțin de puterea Creației. Puterea emană din Realitatea Supremă care, deși ea însăși este lipsită de formă, este intrinsecă în aceasta.

Atunci când Radianța Spiritului Infinit/a lui Dumnezeu/Luminii se revarsă asupra materiei inerte, se generează în cadrul respectivei substanțe o influență organizatoare și o potențialitate care constituie un efect al câmpului de atracție al vieții situat în cadrul conștiinței. Astfel, viața este creată prin intermediul luminii Divinității, care constituie sursa fundamentală a întregii existențe. În acest proces conștiința este agentul.

În aparență, forma apare ca o calitate a substanței/materiei. Cu toate acestea, viața nu este diadică, ci triadică, deoarece între calitățile substanței se impune necesitatea existenței unui agent menit dezvoltării și acțiunii. Acest al treilea aspect apare în conștiință ca model de atracție și se manifestă ca protoplasma originară.

Viața nu poate apărea numai din substanță, deoarece emergența sa presupune tocmai prezența Radianței Divinității. Pentru ca viața să continue, sunt necesare propagarea și susținerea acesteia. Modelele de atracție ale creației sunt niste structuri triunitare în care prezența lui Dumnezeu activează potențialitățile oriunde există condiții favorabile.

La început exista Dumnezeu ca lumină, care constituie energia creației și a întregii vieți. La început exista numai o energie și un potențial infinit, și apoi aceasta energie s-a manifestat ca materialitate și substanță. Activarea bazei diadice a structurii materiei a fost făcută posibilă de intervenția unui agent care a însușit-o, astfel încât viața s-a putut desfășura.

Primele forme de viață erau extrem de simple și primare și principala lor sarcină era aceea a supraviețuirii și înmulțirii. Conștiința constituia agentul de activare a evoluției și, în cadrul acesteia, câmpurile de atracție au dat formei modele, făcând astfel posibile feed-backul și învățarea. Evoluția s-a petrecut în cadrul câmpurilor de atracție ale conștiinței, care au manifestat forme de viață tot mai complexe, dotate cu inteligență intrinsecă primară și cu capacitatea de reținere a informațiilor. Motilitatea a apărut împreună cu alte învățări adaptative. Necesitatea stocării informațiilor și comunicării a generat crearea sistemului nervos și, în cele din urmă, a creierului.

Creația include estetica inteligenței și emergența vieții în nesfârșita etalare a frumuseții și grației. Prin urmare, evoluția constituie manifestarea grației lui Dumnezeu ca o creație continuă modelată de inteligența conștiinței însăși.

Viața este manifestarea rănirii lui Dumnezeu, exprimată de evoluția universului. Noi suntem deopotrivă produsele și martorii procesului etern și continuu al creației.

Știința se adresează exclusiv mecanismelor formei, dar viața este comprehensibilă numai din perspectiva domeniilor non-lineare ale conștiinței. Acesta este motivul pentru care acum știința manifestă un mare interes pentru studierea conștiinței înseși. S-a ajuns, în fine, la înțelegerea faptului că știința conștiinței constituie cea mai fructuoasă zonă de investigație pentru evoluția viitoare a omenirii.

I: De ce anume este atât de importantă evoluția conștiinței?

R: Creșterea conștiinței este crucială pentru omenire pentru că, în lipsa ei, umanitatea se găsește într-un impas. Domeniul principal în care a evoluat omul în ultimii 1.000 de ani ai istoriei sale este cel tehnologic. Calitatea vieții s-a îmbunătățit, dar pentru

majoritatea populației lumii a rămas într-un impas. Cele mai mari probleme ale umanității - precum sărăcia, crima, dependența, dezordinile emoționale și psihiatrice, conflictele și războiul - au rămas aceleași timp de mii de ani. Pentru a ne opri doar la un singur exemplu, în acest secol au existat două războaie mondiale, marea criză economică mondială, epidemii, tot mai multe probleme cauzate de infraționalitate, droguri și sărăcie. Progrese reale au fost făcute în special în domeniul medicinei, o dată cu eradicarea anumitor boli și cu alinarea deficiențelor mentale.

Până în 1986, nivelul conștiinței omenirii (așa cum am mai arătat) a rămas în marjele negative și distructive ale gamei inferioare pragului 200. Câtă vreme acesta a stagnat la nivelul 190, umanitatea era prinsă într-un nivel al suferinței. Soluțiile populare propuse pentru rezolvarea problemelor sociale - precum fascismul, comunismul, dictaturile și schemele utopice - au sfârșit prin a genera condiții mai rele chiar decât cele de la care au pornit și pe care își propuneau să le rezolve. Chiar și religia a devenit un mare opresor, implicându-se în masacre și cruzimi de proporții uriașe.

Corupția puterii a invadat fiecare zonă a activității umane. Progresul care s-a petrecut în societate a provenit (și a fost susținut) de o minoritate a populației lumii, care calibra peste nivelul 200. Astfel, putem presupune că medicina și știința (care se găsesc amândouă în marjele nivelului 400) au fost contribuitorii majori ai amintitelor benefice. În marjele valorii de 300 se găsește un alt factor benefic al societății - industria. Prin contrast, este semnificativ faptul că și în prezent majoritatea populației lumii calibrează sub nivelul integrității, situat la valoarea 200.

Această negativitate de masă a continuat să fie contrabalansată de o mică minoritate a populației lumii, situată în marja pozitivă la un nivel foarte înalt. Acest număr mic de oameni situați la nivele superioare este suficient pentru a contrabalansa negativitatea marii mase. Dacă negativitatea nu ar putea fi contrabalansată, ea ar culmina în cele din urmă cu distrugerea omenirii.

La un nivel general al conștiinței de 190, anihilarea nucleară a omenirii nu a constituit numai o posibilitate, ci chiar o probabilitate. Bombele care puteau anihila orice formă de viață de pe planetă fuseseră luate în calcul și planificate de către națiunile

militariste, pentru a fi folosite ca mijloc de răzbunare în cazul unei înfrângeri militare. Apocalipsa profetită a fost doar la un singur pas de manifestarea sa deplină. Semnalul profeției punea întrebarea dacă marele urs din nord, adică Rusia (URSS), avea să rămână atee sau avea să se întoarcă la Dumnezeu. Căderea comunismului adevărat a semnalat o schimbare a echilibrului pentru întreaga omenire, nivelul de conștiință al acesteia crescând de la 190 la 207, fapt care a evitat distrugerea umanității.

Deși din punct de vedere istoric există tendința de a arunca vina pentru orice catastrofa asupra anumitor lideri, în realitate, aceștia nu ar fi putut avea succes fără sprijinul maselor. Acestea, dacă au un nivel general al conștiinței situat sub valoarea 200, sunt vulnerabile la concepte distorsionate, slogane, propagandă și programare în masă prin ură, răzbunare, mândrie, mânie, și lăcomie. Prin urmare, este crucial pentru evoluția omenirii ca nivelul general al conștiinței acesteia să fie păstrat peste valoarea 200.

Prin contrast, într-un recent sondaj de opinie efectuat în Statele Unite ale Americii, 79% dintre respondenți s-au pronunțat în favoarea pedepsei capitale, deși pedeapsa cu moartea constituie o violare evidentă a tuturor învățăturilor spirituale majore. În plus, studii date de curând publicității arată că incidența criminalității este foarte ridicată în statele care recurg încă la pedeapsa capitală și foarte redusă în statele în care pedeapsa cu moartea a fost abrogată. Toate aceste opinii survin într-o societate care a fost tot mai mult conștientizată de frecvența mare de cazuri în care persoane nevinovate au fost condamnate la moarte – într-o asemenea măsură încât guvernatorii au declarat un moratoriu cu privire la pedeapsa cu moartea. În prezent, nivelul conștiinței Statelor Unite ale Americii este situat la valoarea 425.

Nivelul de conștiință care sprijină pedeapsa cu moartea se găsește sub valoarea 200 și este în mod tradițional asociat cu „splina”. În același timp, este considerat sămânța urii, cruzimii și răzbunării și – într-un mod foarte interesant – constituie exact nivelul crimei înseși. Prin urmare, consecințele crimei, în ceea ce privește conștiința, par să fie aceleași, indiferent dacă acuzatul este vinovat sau nu.

I: De ce anume există o înțelegere atât de limitată (și chiar o confuzie) cu privire la creație?

R: Problema ține exclusiv de paradigmă. În dimensiunea newtoniană lineară (cu toate limitările inerente ale acesteia, generate de credința în cauzalitatea lineară), cauza universului este căutată în timp și spațiu. Această abordare aduce desigur în discuție, ca pe o problemă insolubilă, întrebarea referitoare la „cauza primă”. Orice cauză am identifica, se va putea pune la fel de întemeiat problema cauzei acesteia – și tot așa, într-o regresie infinită.

Înțelegerea totalității reclamă înțelegerea deopotrivă a dimensiunilor lineare și non-lineare. Creația provine din sursa non-lineară infinită a Creației, ca un proces continuu, aflat dincolo de timp și spațiu. În această desfășurare, transcendentul nemanifestat devine imanent manifestat. Imanentul energizează apoi transformarea prin intermediul evoluției, lucru care nu înseamnă altceva decât dezvăluirea formelor creației. Astfel, universul nu are o cauză, ci o sursă, în nemanifestat.

Cu puțină reflecție, va deveni evident următorul fapt: creația nu poate constitui un eveniment staționar în timp pentru că, dacă ar fi astfel, Creatorul însuși ar trebui să fie limitat în timp și în spațiu. Fie și numai prin această limitare, Creatorul ar fi pus în situația imposibilității de a crea. Puterea infinită este dincolo de formă. Numai ceea ce este lipsit de formă are puterea de a crea forma.

Mintea umană neîluminată este incapabilă să înțeleagă puterea infinită. Ea încearcă să prindă o înțelegere, dar folosește instrumentele neadecvate pentru aceasta. Răspunsurile nu pot fi găsite în paradigma cauzalității lineare, care este o paradigmă a forței și se bazează pe noțiunea de cauzalitate.

I: Atunci înseamnă că în nesfârșitele neînțelegeri dintre evoluționiști și creaționiști religioși greșesc ambele părți?

R: Se pare că tocmai acesta este motivul pentru care conflictul nu-și găsește rezolvarea. Creaționiștii fac aceeași eroare ca scepticii și adepții teoriei științifice – și anume prin faptul că presupun existența unui „creator” care a creat întregul univers în timp și spațiu și apoi s-a retras undeva în ceruri. Evoluționiștilor le scapă și

lor din vedere esențialul. Creația este continuă și în desfășurare datorită omniprezenței lui Dumnezeu. Evoluția nu este decât un mod de a exprima și dezvălui desfășurarea continuă a creației.

Este evident că un Dumnezeu infinit nu are nici început, nici sfârșit. Ceea ce este dincolo de toate dimensiunile nu poate face subiectul limitării.

În conformitate cu știința actuală, energia potențială dintr-un centimetru cub de spațiu vid este mai mare decât masa întregului univers. Ceea ce încă nu a fost observat este că energia potențială din fiecare centimetru cub de spațiu crește continuu, cu o rată infinită (puterea nemanifestatului este mai mare sau egală cu cea a manifestatului).

Gloria, măreția și puterea infinită a lui Dumnezeu au fost foarte mult subestimate și neînțelese de om. Odată cu înlocuirea sinelui cu Sinele, puterea omnipotenței este făcută cunoscută în virtutea faptului că sursa și realitatea omului rezidă în infinit. Dumnezeu nu are nici o limită.

O aproximare alegorică a realității ar fi să afirmăm că durata totală a întregului timp al infinitului este mai mică de o secundă. În acest punct, devine evident că o paradigmă nu poate fi întinsă pentru a include alta.

I: Care este adevărul inerent în Cartea Genezei?

R: Într-un mod foarte interesant, cartea Genezei este una dintre cele trei cărți ale Vechiului Testament (alături de Psalmi și Proverbe) care, supuse fiind testării kinesilogice, generează un răspuns pozitiv. În ea se afirmă faptul că actul creației a luat naștere din întunericul și vidul nemanifestatului, luând forma luminii prin mijlocirea Duhului lui Dumnezeu. Lumina a creat materia sau forma și apoi a dat naștere vieții, în formele progresive ale vegetației peștilor, păsărilor și celorlalte animale.

A fost reiterat faptul că sursa puterii Creației a fost „lumina”. Fiecare apariție animală este afirmată ca o expresie a esenței acesteia în lumea formei. În cele din urmă, omul a fost creat în așa fel încât să aibă o putere mai mare decât celelalte creaturi însuflețite. Apoi a venit avertismentul de a evita dualitatea, precum și cel referitor la irealitatea binelui și răului, care sunt legate de

percepție și dau naștere credinței în irealitate. Această precizare era necesară deoarece omul era o creatură limitată și, spre deosebire de o zeitate iluminată, nu putea face deosebirea între adevăr și falsitate.

Omul a intrat în existența formei și a numit toate animalele pământului. Cu toate acestea, conștiința sa avea suficientă putere pentru a da naștere credinței. După căderea în capcana dualității, mintea umană a început să creadă în realitatea și existența independentă a falsității. Creându-și această credință în pseudorealitatea falsității, omul a devenit subiect al suferinței în toate formele variate ale acesteia: rușinea, mândria, vinovăția, fraticidul și amenințarea pedepsei și fricii. Dată fiind această condiție, s-a impus necesitatea apariției din ceruri a unor Avatururi și Buddha ai iluminării, care au arătat limpede faptul că numai prin intermediul depășirii dualității (în acest caz, cea a binelui și răului) se poate reveni la inocența primordială.

Limitarea conștiinței umane la un nivel vulnerabil în fața erorii este atribuită din punct de vedere istoric dorinței de putere și cunoaștere. Astfel, omul, la scurtă vreme după creația sa, a decăzut din starea iluminată, devenind subiect al erorii.

Acțiunile provenite din nivelele conștiinței situate sub valoarea 200 sunt etichetate în mod tradițional ca păcate. Toți marii învățători spirituali au prevenit mulțimile să evite păcatul din cauza consecințelor karmice ale acestuia, materializate în forma iadului. Se părea însă, că omul nu putea depăși nivelul 200 al conștiinței neajutat. Astfel, s-a impus nevoia intervenției salvatorilor, al căror nivel al conștiinței era atât de înalt, încât simpla aliniere cu aceștia putea determina creșterea nivelului de conștiință al oamenilor peste pragul 200.

Nivelelor conștiinței situate sub valoarea 200 le lipsește puterea și, prin urmare, o substituie cu forța. Dar înălțarea spirituală necesită putere, iar aceasta se găsește în nivelele invizibile ale spiritului. Salvatorii au ajutat depășirea nivelelor inferioare în virtutea puterii care radia precum un câmp energetic. Astfel, valoarea dedicației religioase sau spirituale - în forma rugăciunii, devoțiunii sau adorației - rezidă în faptul că aceasta îl califică pe credincios să beneficieze de grația lui Dumnezeu, care radiază prin învățătorii divini.

Toate afirmațiile de mai sus pot fi verificate prin intermediul testării kinesiologice. Simplul fapt de a-și imagina sau de a se gândi la un personaj divin induce un răspuns puternic al subiectului. Prin urmare, rugăciunea și devoțiunea religioasă sau spirituală au un efect pozitiv ce poate fi demonstrat imediat. În realitate, toți oamenii care calibrează sub nivelul 600 au nevoie de un salvator, lucru care înscamnă că omenirea în ansamblul ei are nevoie de contribuția marilor învățători spirituali.

Putem face câteva observații în legătură cu cele de mai sus. O observație universală, făcută de mii de clinicieni de-a lungul anilor, este că există anumiți stimuli care generează slăbirea tuturor subiecților în timpul testării kinesiologice. În acest sens, pentru a demonstra unei audiențe largi viabilitatea metodei kinesiologice, se obișnuiește următorul procedeu: subiecților le este cerut să privească o lampă fluorescentă sau să țină deasupra plexului solar un plic în care se află pesticide. Acești stimuli induc slăbirea generală a întregii audiențe. Simpla acțiune de a privi un măr contaminat cu pesticide poate induce slăbirea unei audiențe de sute de persoane. (Prin contrast, dacă audiența își imaginează o figură divină, generează invariabil un răspuns puternic.)

Odată, s-a prezentat la clinică un grup de oameni pentru a învăța despre kinesiologie și, în mod surprinzător, niciunul dintre stimulii negativi nu avea efect asupra lor. Erau pur și simplu imuni la negativitatea externă. Discutând ulterior cu ei, s-a dovedit că erau cu toții studenți sau aspiranți spirituali, care urmaseră un curs spiritual numit *Un curs în miracole*. Această descoperire a fost una foarte importantă și a condus la o serie de investigații ulterioare, în care studenții care doreau să urmeze vreme de un an seminarul *Un curs în miracole* erau testați înaintea începerii acestuia și apoi periodic, pe parcursul său. În preajma lecției 75, ei și-au pierdut vulnerabilitatea în fața stimulilor negativi (seminarul *Un curs în miracole* are la bază puterea iertării). Aceasta face posibilă înlocuirea percepțiilor eului și a poziționalității dualiste aferente acestuia cu adevărul care înlocuiește falsitatea. Lecția esențială din *Un curs în miracole* este cea în care studentul înfăptuiește această înlocuire. Cu toate acestea, pentru ca această lecție să poată fi predată și

asimilată, trebuie urmate zilnic și în conformitate cu recomandările, celălalte 74 de lecții anterioare. (*Un curs în miracole* calibrează la nivelul 600.)

O altă observație relevantă referitoare la puterea spirituală provine din studierea Organizației Alcoolicilor Anonimi, care are un câmp energetic general calibrat la nivelul 540 (corespunzător iubirii necondiționate). Este o observație comună că, atâta vreme cât persoana în cauză rămâne în cadrul influenței acestui câmp energetic puternic, nu mai bea, iar atunci când decide să părăsească Organizația Alcoolicilor Anonimi, se reapucă de băut. Astfel, până în momentul în care nivelul personal al conștiinței unei persoane nu atinge cel puțin valoarea 540, vindecarea depinde de puterea spirituală a grupului însuși. Acest lucru este comparabil cu expunerea piliturii de fier la un câmp electromagnetic puternic.

Î: Cum anume explicați miracolul?

R: Termenul de „miracol” provine din paradigma newtoniană, care este limitată la logică, materie, formă și cauzalitate. Miracolele pot fi înțelese numai din domeniul nonlinear. Atunci când puterea spirituală se concentrează asupra percepției, ea este înlocuită de viziunea realității aflate dincolo de domeniul logicii.

În experiența omenirii, iertarea constituie probabil cel mai frecvent element declanșator al acestui fenomen, deoarece ea aduce cu sine vindecarea și întoarcerea atributelor spirituale pozitive – așa cum este iubirea. Acest lucru îl vedem demonstrat în atitudinea veteranilor celui de-al doilea război mondial, în care foștii inamici implacabili s-au iertat de mult unii pe ceilalți, iar ura lor a fost înlocuită de respect și fraternitate.

Î: Karl Jung a introdus conceptul de sincronicitate. Este acest concept mai ușor de înțeles acum?

R: Nivelul conștiinței geniului lui Freud calibrează la nivelul 499, în vreme ce al lui Jung se găsește la valoarea 540. Prin urmare, Jung putea înțelege realitatea dincolo de limitările logicii conventionale. Acest salt în conștiință i-a permis lui Jung să intuiască faptul că cele vizibile provin din invizibil, domeniul în care sălășluiește și puterea.

Câmpurile de atracție ale conștiinței pot, prin urmare, să influențeze evenimente multiple, grație calității sincronicității. Această sincronicitate nu poate fi explicată în cadrul dimensiunii lineare. Însă, pentru cei care au evoluat dincolo de nivelul 600 al conștiinței, miracolul și sincronicitatea constituie principalele modele de viață. De asemenea, ei demonstrează validitatea caracteristicilor conștiinței despre care se vorbește adesea - și anume că energia urmează gândul sau că ceea ce este gândit tinde să se materializeze.

Plecând de la această înțelegere, utilitatea vizualizării a devenit bine cunoscută. Sincronicitatea înseamnă o corelație, dar nu o cauzalitate. Corelația este un model din domeniul inobservabil care se manifestă simultan într-un timp și spațiu aparent divergent. Astfel, mii de particule de pilitură de fier pot fi influențate de un singur câmp electromagnetic în cadrul cărui o schimbare foarte ușoară va induce o schimbare simultană a evenimentelor observabile.

În expresia de conștiință, puterea spirituală are capacitatea de a influența o mare multitudine de minți individuale și, prin urmare, de evenimente. În viața de zi cu zi, deși succesiunile sunt atribuite logicii și intenției, în realitate, oricine înțelege că ele se produc ca rezultat al aspectelor intangibile ale atitudinii, perspectivei, sentimentelor, chemării și inspirației.

Viața, așa cum o observăm și o experimentăm, constituie rezultatul aspectelor intangibile din domeniul invizibilului care își găsesc forma și organizarea pentru a facilita intenția, precum și atracția și aversiunea. Calitatea vieții nu este determinată de aspectele tangibile, ci de semnificația acestora.

Din fericire, un gând de iubire este enorm mai puternic decât unul negativ. Dacă nu ar fi așa, n-ar mai fi fost nimeni pe această planetă pentru a spune povestea.

Nivelul calibrat de adevăr al capitolelor

Capitolul 1: 920	Capitolul 11: 946
Capitolul 2: 920	Capitolul 12: 979
Capitolul 3: 945	Capitolul 13: 968
Capitolul 4: 951	Capitolul 14: 963
Capitolul 5: 981	Capitolul 15: 946
Capitolul 6: 944	Capitolul 16: 985
Capitolul 7: 949	Capitolul 17: 925
Capitolul 8: 942	Capitolul 18: 955
Capitolul 9: 967	Capitolul 19: 965
Capitolul 10: 994	Capitolul 20: 944
	Capitolul 21: 944

În întregul ei, cartea calibrează la nivelul 980.

ANEXA B

Harta scalei conștiinței

Perspectiva lui Dumnezeu	Perspectiva vieții	Nivel	Logaritm	Emoție	Proces
Sine	A fi (Eu)	Iluminare	700-1000	Inefabil	Conștiință pură
Acceptare totală	Perfecțiune	Pace	600	Beatitudine	Iluminare
Întreg	Completă	Bucurie	540	Seninătate	Transfigurare
Iubitor	Benignă	Dragoste	500	Venerație	Revelare
Întept	Semnificativă	Răzuna	400	Întelegere	Abstractizare
Milos	Armonioasă	Acceptare	350	Iertare	Transcendență
Inspirator	Plină de speranță	Disponibilitate	310	Optimism	Intenție
Îngăduitor	Satisfăcătoare	Neutralitate	250	Încredere	Eliberare
Permisiv	Realizabilă	Curaj	200	Afirmare	Consolidare
Indiferent	Exigență	Mândrie	175	Bătăjocură	Depreciere
Răzbunător	Antagonică	Furie	150	Ură	Agresivitate
A nega	A dezamăgi	Dorință	125	Lăcomie	Înrobire
Punitiv	Înfrișătoare	Frică	100	Anxietate	Retragere
Disprețuitor	Tragică	Durere	75	Regret	Disperare
Dezaprobat	Fără speranță	Apatie	50	Disperare	Renunțare
Vindicativ	Rca	Vinovăție	30	Învinovăție	Distrugere
Disprețuitor	Mizerabilă	Ruşine	20	Umilire	Eliminare

ANEXA C

Calibrarea nivelelor conștiinței

Informații generale

Câmpul energetic al conștiinței posedă o dimensiune infinită. Anumite nivele ale acestuia se corelează cu conștiința umană, iar acestea au fost calibrate de la „1” la „1.000” (vezi harta Scalei Conștiinței). Aceste câmpuri energetice reflectă și domină conștiința umană.

Tot ceea ce există în univers radiază o anumită frecvență sau câmp energetic, care se păstrează pentru totdeauna în câmpul conștiinței. Astfel, fiecare persoană sau ființă care a trăit vreodată, precum și orice lucru legat de ea (incluzând orice împrejurare, gând, acțiune, sentiment ori atitudine) este înregistrat pentru vecie și poate fi regăsit și accesat în orice moment din prezent sau viitor.

Tehnica

Răspunsul kinesiologic (testarea musculară) constă într-un răspuns simplu, prin „da” sau „nu”, la anumiți stimuli. În medicina holistică, este realizat de obicei astfel: cel care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia. De regulă, subiectul testării ține cu cealaltă mână deasupra plexului solar o anumită substanță, ce urmează a fi testată. Cel care efectuează testarea îi spune subiectului „rezistă” și, dacă substanța testată este benefică pentru subiect, brațul acestuia va rămâne puternic. Dacă, dimpotrivă, aceasta nu este benefică sau are un efect advers, mușchiul nu va putea rezista aceleiași presiuni și brațul subiectului va slăbi.

Testarea a fost efectuată de mii de practicieni din toată lumea timp de mulți ani, iar siguranța și acuratețea rezultatelor a fost studiată și documentată în detaliu. (vezi *Lecturi Recomandate*).

Este important de notat faptul că, pentru obținerea unor răspunsuri corecte, atât persoana care efectuează testarea, cât și subiectul acesteia trebuie să calibreze peste nivelul 200. Astfel, intenția din spatele interogației trebuie să fie una integră. Mulți ani, testul a fost considerat a fi un răspuns local al sistemului imunitar sau de acupunctură al corpului.

Cu toate acestea, cercetările ulterioare au scos la iveală faptul că răspunsul nu era deloc unul local al corpului, ci un răspuns general al conștiinței însăși la o substanță sau declarație. Ceea ce este adevărat, benefic și aduce prinos vieții generează un răspuns pozitiv ce provine din câmpul impersonal al conștiinței care este prezent în orice ființă. Acest răspuns pozitiv este indicat de creșterea tonusului muscular al corpului (în general, cel mai des folosit este mușchiul deltoid, deoarece este considerat a fi cel mai bun mușchi indicator; cu toate acestea, oricare alt mușchi al corpului poate fi utilizat în același scop).

Dacă o declarație este falsă, respectiv dacă o substanță este nocivă, tonusul muscular slăbește atunci când subiectului i se cere să reziste. Acest lucru indică faptul că stimulul este negativ, neadevărat, împotriva vieții - respectiv că răspunsul este „nu”. Pentru efectuarea testării kinesiologice este nevoie de două persoane: cel care efectuează testarea și, respectiv, subiectul acesteia. Este de preferat ca testarea să aibă loc într-un mediu liniștit, lipsit de zgomot sau muzică de fundal. Subiectul testării își ține ochii închisi. Cel care efectuează testarea trebuie să formuleze „întrebarea” într-o formă declarativă. Acestei întrebări declarative i se poate răspunde prin „da” sau „nu”, prin intermediul testării kinesiologice. De exemplu, este incorect să întrebați: „Este oare acesta un cal sănătos?”. Forma corectă a aceleiași întrebări este următoarea: „Acest cal este sănătos”, respectiv corolarul acesteia „Acest cal este bolnav”.

După formularea acestei declarații, persoana care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia și spunându-i în același timp „rezistă”. Brațul subiectului va putea rămâne ferm și puternic, fapt care indică un răspuns prin „da”, respectiv poate slăbi, lucru ce corespunde unui răspuns prin „nu”.

Calibrarea nivelelor specifice

Punctul critic dintre pozitiv și negativ, dintre adevărat și fals sau dintre ceea ce este constructiv, respectiv distructiv, se găsește la nivelul calibrat 200 (vezi harta Scalei Conștiinței). Tot ceea ce se găsește deasupra valorii 200 este adevărat și determină creșterea tonusului muscular al subiectului; tot ceea ce se găsește sub această valoare este fals și determină scăderea tonusului muscular al aceluiași subiect.

Se poate testa absolut orice afirmație, eveniment istoric sau persoană (indiferent dacă dir. prezent sau trecut).

Calibrarea numerică:

Exemplu: „Ramana Maharshi calibrează peste nivelul 700.” (Da/Nu); Sau, „Hitler calibrează peste nivelul 200.” (Da/Nu)

Limite

Testarea kinesiologică nu poate fi folosită pentru a prezice viitorul, în rest nu există nici o limită în calea întrebărilor dumneavoastră. Conștiința nu are limite nici în timp, nici în spațiu. Orice eveniment istoric, fie el prezent sau trecut, poate fi testat. Răspunsurile sunt impersonale și nu depind nici de sistemul de credință al subiectului, nici de cel al persoanei care face testarea. De exemplu, protoplasma manifestă o reacție de aversiune la stimulii nocivi și carnea sângerează. Acestea constituie calități ale materialelor testate și sunt impersonale. De fapt, conștiința nu cunoaște decât adevărul, deoarece numai acesta are o existență reală. Ea nu răspunde la falsitate, deoarece falsitatea nu are o existență propriu-zisă în realitate.

Prin urmare, răspunsul kinesiologic este doar o prezentă. Așa cum se întâmplă și în cazul electricității, spunem că lumina este aprinsă. Atunci când spunem că este stinsă, ne referim, de fapt, la absența electricității. În realitate, nu există nimic de genul „nimicului”. Aceasta este o afirmație deopotrivă subtilă și crucială pentru înțelegerea naturii conștiinței. Conștiința este capabilă să recunoască doar Adevărul. Ea pur și simplu eșuează

să răspundă la falsitate. În mod similar, o oglindă reflectă o imagine numai dacă există un obiect de reflectat. Dacă nu există nici un obiect în fața oglinzii, nu există nici vreo imagine reflectată în aceasta.

Pentru a calibra un nivel

Nivelele calibrate se raportează la o scală de referință specifică. Pentru a ajunge la aceleași valori ca în harta Scalei Conștiinței, întrebările trebuie corelate cu aceasta, după cum urmează: „Pe o scală a conștiinței umane de la 1 la 1.000, în care 600 indică iluminarea, acest obiect/acțiune/substanță calibrează peste... (un număr)”. Sau: „Pe o scală a conștiinței unde 200 constituie nivelul Adevărului, iar 500 nivelul Iubirii, această afirmație calibrează peste ... (indicați un anumit număr)”.

Informații generale

Oamenii doresc în general să deosebească adevărul de falsitate. Prin urmare, afirmația trebuie făcută cât mai specific. Evitați folosirea termenilor generali precum „este oare aceasta o slujbă bună?”. „Bună” în ce sens? Al salarizării? Condițiilor de muncă? Posibilităților de promovare? Corectitudinea șefului?

Expertiza

Familiaritatea cu testarea generează o expertiză progresivă. Întrebările adecvate încep să se ivească tot mai des și pot deveni aproape incredibil de corecte. Dacă același subiect al testării lucrează împreună cu o aceeași persoană ce efectuează testarea pentru o anumită perioadă de timp, cel puțin una dintre aceste două părți va dezvolta o calitate de o uimitoare acuratețe, care constă în principal în capacitatea de a indica cu precizie întrebările adecvate, chiar și atunci când subiectul nu are nici o idee despre acestea. De exemplu, persoana care efectuează

testarea a pierdut un obiect și începe să spună: „l-am lăsat în biroul meu” (Răspuns: nu) „l-am lăsat în mașină” (Răspuns: nu). Apoi, pe neașteptate, subiectul testării aproape că „vizualizează” obiectul și spune: „întrebă: l-am agățat pe ușa de la baie?”. Atunci cel care efectuează testarea spune: „obiectul este agățat pe ușa de la baie”. (Răspuns: da). În cazul de față, subiectul testării nu avea nici o idee despre faptul că persoana care efectua testarea se oprirea să alimenteze mașina și-și uitase geaca pe ușa toaletei benzinăriei.

Se poate obține astfel orice informație, despre absolut orice lucru din prezent sau trecut. Printr-o verificare încrucișată, acuratețea poate fi confirmată cu ușurință. Este normal să fii sceptic la început. Cu toate acestea, oricine își însușește această tehnică, are la dispoziție în mod instantaneu un număr mai mare de informații decât pot stoca toate computerele și bibliotecile din întreaga lume. Prin urmare, posibilitățile acestei metode sunt în mod evident nelimitate și uimitoare.

ANEXA D

Tehnica de calibrare corectă

Toate calibrările sunt efectuate luând ca punct de reper harta Scalei Conștiinței.

Întrebați: „Pe o scală de la 1 la 600, dacă 600 reprezintă Iluminarea, acest învățător/ învățătură/gând calibrează la nivelul...(spuneți un număr)”.

Scala este doar relativă, iar numerele au fost alese în mod arbitrar. Dacă nu este folosită ca punct de reper o anumită scală, numerele obținute vor fi arbitrare. Oricine își poate întocmi propria scală.

Dacă nu se specifică o anumită scală, cititorii pot obține numere uimitoare, situate peste valoarea 1.000. Cu toate acestea, luând ca punct de reper scala amintită mai sus, nici o persoană care a existat pe această planetă (inclusiv toate marile Avataruri) nu a calibrat vreodată peste valoarea 1.000.

Lecturi recomandate

- A Course in Miracles (Un curs în Miracole)*. Foundation for Inner Peace, Ed. Coleman Graphics, Huntington Station, NY, 1975.
- Applied Kinesiology (Kinesiologie aplicată)*. *Time*, numărul din 16 aprilie 2001.
- Barnes, T. *The Kingfisher Book of Religions (Cartea Religiiilor)*. Ed. Kingfisher, New York, 1999.
- Wholeness and the Implicate Order (Totalitatea și ordinea implicată)*. ed. Routledge & Kegan Paul, Londra, 1980.
- Briggs, J., și Peat, F.D. *Turbulent Mirror: An Illustrated Guide to Chaos Theory and the Science of Wholeness (Oglinda Turbulentă: Un ghid ilustrat al teoriei haosului și al științei totalității)*. Ed. Harper & Row, New York, 1989.
- Brinkley, D. *Saved by the Light (Salvați de lumină)*. Ed. Villard Books/Random House, New York, 1994.
- Diamond, J. *Behavioral Kinesiology (Kinesiologie comportamentală)*. Ed. Harper & Row, New York, 1979.
- Eadie, B.J. 1992. *Embraced by the Light (Învăluți în lumină)*. Ed. Gold Leaf Press, Placerville, California, 1982.
- Glerck, J. *Chaos: Making a New Science (Haosul: Crearea unei noi științe)*. Ed. Viking Penguin, New York, 1987.
- Hawkins, D. 1986. *Consciousness and Addiction (Conștiință și dependență)*. (casetă video) Sedona, Arizona. Ed. Veritas.
1986. *The Sedona Series Lectures: A Map of Consciousness; Death and Dying; Hypertension and Heart Disease; Cancer; Alcoholism and Drug Addiction (Seria de conferințe Sedona: O hartă a Conștiinței; Moartea și procesul morții; Hipertensiunea și suferințele cardiovasculare; Cancerul; Alcoolismul și dependența de droguri)* (casetă video), Sedona, Arizona. Ed. Veritas.

1986. *12 Lectures on: Weight Reduction; Alcoholism; Illness; Health; Depression; Spiritual First Aid; Pain and Suffering; Sex; Worry, Fear and Anxiety; The Aging Process; Handling Major Crises.* (12 conferințe cu privire la: Reducerea greutateii; Alcoolism; Boală; Sănătate; Depresie; Primul ajutor spiritual; Durere și suferință; Sexualitate; Îngrijorare, teamă și anxietate; Procesul îmbătrânirii; Gestionarea crizelor majore.) (casete video) Sedona, Arizona. Ed. Veritas.
- Putere versus Forță: O anatomie a conștiinței.* Ed. Cartea Daath, București, 2005.
- Power vs Force (Putere versus Forță)* (casete video) Sedona, Arizona. Ed. Veritas.
1995. *Quantitative and Qualitative Analysis and Calibration of the Levels of Human Consciousness (Analiza cantitativă și calitativă și calibrarea nivelelor conștiinței umane).* Sedona, Arizona. Ed. Veritas.
1996. *Realization of the Presence of God (Înțelegerea prezenței lui Dumnezeu).* Concepts, numărul 17-18 iulie.
1997. *Consciousness and Spirituality (Conștiință și spiritualitate)* (casete video). Sedona, Arizona. Ed. Veritas.
1997. *Dialogues on Consciousness and Spirituality (Dialoguri cu privire la conștiință și spiritualitate)* (casete video). Sedona, Arizona. Ed. Veritas.
2001. *Nature of Consciousness: How to tell the truth about anything (Natura conștiinței: cum să spui adevărul despre absolut orice).* Sedona, Arizona. Ed. Veritas.
- Henon, J. 1976. *A Two-Dimensional Mapping with a Strange Attractor (O cartă bidimensională a unui atractor dis-junt).* în *Com. Math. Physics* 50, 69-77.
- History and Culture of Buddhism in Korea (Istoria și cultura buddhismului în Coreea).* Korean Buddhist Research Institute, Ed. Dongguk University Press, Seoul, 1993
- Huang Po. *The Zen Teaching of Huang Po: On Transmission of the Mind (Învățătura Zen a lui Huang Po: Despre mecanisme mintii).* Traducere în limba engleză de John Blofield, Ed. Grove Press, New York, 1958.
- Judge, W. O. *Bhagavad- Gita Essays (Eseuri pe marginea Bhagavad- Gita).* ed. Theosophical University Press, Pasadena, California, 1969.
- Jung, C.G. *Synchronicity as a Causal Connecting Principle. (Sincronicitatea ca principiu de legătură causal).* Ed. R. F. Hull, 1973.
- Korean Buddhism (Budism coreean).* Seoul, 1996
- Lamsa, G. M. traducere din aramaică. *Holy Bible from Ancient Eastern Manuscripts (Biblia din Manuscrisele Orientale Antice).* Ed. A.J. Holmes Co, Philadelphia, 1933.
- Lamsa, G. M. *Holy Bible from Ancient Eastern Manuscripts (Biblia din Manuscrisele Orientale Antice).* Ed. A.J. Holmes Co, Philadelphia, 1957.
- Lee, Yang Hee. *Omnilogy, secret of Cosmos (Omnilogia, secretul cosmosului).* ed. Wisdom Publishing, Koyang City, Coreea
- Manaraj, Nisargadatta. *I Am That (Eu sunt acesta).* vol. I și II. Ed. Chetana, Bombay, 1973.
- Marharshi, Ramana. *Collected Works (Opere complete).* Ed. Jupiter Press, Madras, India, 1958.
- The Spiritual Teachings of Ramana Maharshi (Învățăturile Spirituale ale lui Ramana Maharshi).* Ed. Shambhala, Boulder, Colorado, 1972.
- Monroe, R. *Journeys Out of the Body (Călătorii în afara corpului).* Ed. Anchor/Doubleday, New York, 1971.
- Pelmen, M. și Ramsay, J. *Juan Yu.* Ed. Thorsons, San Francisco, 1995
- Ruhla, Walpola. *What the Buddha Taught (Ce ne-a învățat Buddha).* Ed. Grove Press, New York, 1959.
- Rodriguez, M. *Quest for spiritual rapid change (Căutarea schimbării spirituale rapide).* în *Rediscovering the Soul of Business.* New Leaders Press, San Francisco, 1995.
- Rosband, S.N. *Chaotic Dynamics of Nonlinear Systems (Dinamicile haotice ale Sistemelor Nonlineare).* Ed. John Wiley and Sons, New York, 1990.
- Ruelle, D. *Chaotic Evolution and Strange Attractors: The Statistical Analysis of Time Series from Deterministic Non-linear Systems. (Evoluția haotică și atractorii stranii:*

Analiza statistică a seriilor temporale din sistemele deterministice non-lineare). Ed. Cambridge University Press, New York, 1989.

Stewart, H.B., și Thompson, J.M. *Nonlinear Dynamics and Chaos (Dinamicile non-lineare și haosul)*. Ed. John Wiley & Sons, New York, 1986.

The Teachings of Buddha (Învățăturile lui Buddha). Tokyo, Bukkyo Dendo Kyokai, Kosardo Printing Company, 1966.

Varvoglis, Mario. *Nonlocality on a Human Scale... Consciousness Research (Non-localitatea pe o scală umană... cercetarea conștiinței)*. Conferința Interdisciplinară cu tema: *Spre o bază științifică a conștiinței*; Universitatea din Arizona, Centrul de științe Medicale, Tucson, Arizona, 12-17 Aprilie, 1994.

Wang, L. *Nature*, în numărul din 20 iulie 2001

Yorke, J.A., și Tien-Yien, L. *Period Three Implies Chaos (Perioadă trei implică haosul)*, în numărul 82/1975 al revistei *American Math Monthly*, 985-992.

Despre autor

David R. Hawkins practică psihiatria din 1952 și e membru pe viață al Asociației Psihiatrice Americane, precum și membru a numeroase alte organizații profesionale. Terapeut și conferențiar foarte respectat, aparițiile sale televizate includ *The MacNeill/Lehrer News Hour*, *The Barbara Walters Show* și *The Today Show*, documentare științifice și multe altele.

Este autorul a numeroase articole științifice și spirituale, cărți, casete și serii de conferințe. Alături de laureatul premiului Nobel, Linus Pauling, este coautor al cărții „*Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară*”. Activitatea sa terapeutică, didactică și de cercetare este menționată în *Who's Who in America* și *Who's Who in the World*. Pentru câțiva ani a fost consultant al diocezelor Episcopale și Catolice, ordinelor monastice și Mănăstirii Zen.

Doctorul David R. Hawkins a ținut numeroase conferințe și prelegeri, inclusiv la Westminster Abbey, la Universitățile Argentina, Notre Dame, Michigan, Fordham și Harvard. El a fost cel care ținut conferința anuală Landsberg la Facultatea de Medicină din San Francisco, Universitatea din California. De asemenea, este consultant a numeroase guverne pe domeniul diplomatiei internaționale, implicându-se activ în rezolvarea unor conflicte îndelungate, ce constituiau amenințări majore la adresa păcii mondiale.

În recunoașterea contribuției pe care a adus-o umanității, Doctorul Hawkins a fost înnoobilat, devenind cavaler al Ordinul Suveran al Ospitalierilor Sf. Ioan din Ierusalim (fondat în anul 1077). Ceremonia a fost oficiată de către Prințul de coroană Valdemor al Danemarcei, la Seminarul Teologic din San Anselmo, în luna octombrie 1995.

Cercetările doctorului Hawkins cu privire la natura conștiinței au condus la publicarea dizertației sale de doctorat „*Analiza cantitativă și calitativă și calibrarea nivelelor*”

conștiinței umane". Aceasta a constituit baza științifică de la care a fost scrisă cartea *Putere versus Forță: o anatomie a conștiinței*, devenită ulterior text universitar. Cartea a fost publicată în numeroase ediții străine și a figurat în topul primelor zece cărți cel mai bine vândute în multe țări, fiind salutăată de mulți lideri mondiali și mulți laureați ai Premiului Nobel, printre care și Maica Tereza.

În 1999 doctorul Hawkins a fost invitat de dr. Jin-Hee Moon, fostul asistent al lui Dalai Lama, pentru a vorbi în Coreea și a se întâlni cu oficiali guvernamentali și numeroase grupuri spirituale, inclusiv Centrul de Cercetări Avansate în domeniul Yoga din Seul. Rezultatele vizitei au fost salutare, după cum s-au reflectat și în articolele mass-media. Dr. Hawkins a fost invitat din nou la Seul, în septembrie 2000, când i-a fost făcută onoarea de a fi numit „Tae Ryoung Sun Kak Tosa” (ceea ce se poate traduce ca Suflet Mare, Învățător de frunte al Căii Iluminării). Frumosul document, scris în caligrafie coreeană, a fost pregătit și prezentat de către generalul Kyong-Suk Jang, în 25 septembrie 2000, la Seul.

Presa a relatat în detaliu conferința doctorului Hawkins, în care acesta a descris nivelele conștiinței și a vorbit despre importanța cercetării în domeniul dinamicilor non-lineare pentru viitorul umanității („Pureți discerne adevărul de falsitate”, în ziarul Hankyork Daily, din 16 septembrie 2000). Deși în Seul plouase continuu săptămâni de-a rândul înaintea conferinței, la finalul acesteia soarele a ieșit pe neașteptate, într-o strălucire superbă, iar un curcubeu a apărut pe cer ca și cum ar fi afirmat și întărit predicția unui viitor optimist pentru umanitate.

Notă autobiografică

Dacă adevărurile redată în această carte au fost derivate științific și organizate în mod obiectiv, ca toate adevărurile de altfel, ele au fost experimentate în primul rând personal. O succesiune de stări intense ale conștiinței, începute la o vârstă tânără, au inspirat la început și au direcționat apoi procesul înțelegerii subiective care avea să ia, în cele din urmă, forma acestei cărți.

La vârsta de trei ani a survenit pe neașteptate o conștientizare completă a existenței, o înțelegere sub-verbală - dar completă - a semnificației că „Sunt” - urmată imediat de revelația înfricoșată a faptului că ar fi putut foarte bine să nu exist deloc. Era vorba, fără îndoială, de o trezire bruscă din uitare, de o accedere la conștiința ființării înseși. În acel moment, sinele propriu s-a născut și în conștiința mea subiectivă și-a făcut intrarea dualitatea între „Este” și „Nu este”.

De-a lungul copilăriei și adolescenței, paradoxul existenței și întrebarea referitoare la realitatea sinelui m-au însoțit constant. Uneori, sinele propriu aluneca înapoi într-un Sine mai mare, impersonal, iar temerea încercată inițial în fața non-existenței, teama fundamentală de Neant, revenea.

În 1939 eram „băiatul cu zierele” în Wisconsin, „beneficiind” de un traseu de 17 mile. Într-o noapte întunecată de iarnă am fost surprins de furtună și viscol la mare distanță de casă. Biciolele a alunecat pe gheață, iar viscolul mi-a împrăștiat zierele, aruncându-le pe câmpia acoperită de zăpadă și gheață. Am izbucnit în lacrimi de frustrare și extenuare, hainele mele erau înghețate bocnă. Pentru a mă feri din fața vântului, am spart în crusta de gheață un adăpost din zăpadă unde m-am ascuns. Cîrînd, viitura s-a oprit și i-a luat locul o căldură delicioasă, apoi o stare de pace aflată dincolo de orice încercare de a o descrie. Aceasta era acompaniată de o imensă revărsare de lumină și de o prezență a unei iubiri infinite, fără început

și sfârșit, și care, în același timp, nu era diferită de propria mea esență. Pe măsură ce conștiința mea se amesteca cu această stare iluminată și atotprezentă, am început să uit de prezența propriului meu corp fizic, ca și de lucrurile din jurul meu. Mintea mi se liniștise, toate gândurile încetaseră. Percepeam acut faptul că singurul lucru real (sau care ar fi putut să existe cu adevărat) era o prezență infinită, dincolo de timp și de posibilitatea de a o descrie.

După ceea ce părea a fi fost conștient, am fost readus la cunoștință de cineva care îmi scutura genunchiul, apoi am zărit fața înspăimântată a tatălui meu. Nu vroiam deloc să mă întorc în corp și în tot ce însemna acel lucru, dar îl iubeam mult pe tatăl meu și din pricina suferinței sale am ales, totuși, să o fac. Într-un fel, am empatizat cu teama sa în fața morții mele deși, în același timp, ideea de moarte mi se părea a fi absurdă.

Nu am discutat cu nimeni despre experiența mea subiectivă. Nu exista nici un context în care să fie înțeleasă de cineva; nu auzisem niciodată de experiențe spirituale, altele decât cele din viețile sfinților. Dar, după această experiență, realitatea acceptată a lumii a început să mi se pară doar provizorie, învățătura religiilor tradiționale, pierzându-și semnificația și, paradoxal, am devenit agnostic. În comparație cu lumina divinității pe care o simțisem eu scaldând întreaga existență, divinitatea religiei tradiționale pălise. Am pierdut atunci religia, dar am descoperit spiritualitatea.

În timpul celui de-al doilea război mondial am fost repartizat la un serviciu riscant, pe un distrugător de mine, fiind deseori apropiat de moarte. Dar, spre deosebire de ceilalți membri ai echipajului, nu mă temeam de ea. Era ca și cum moartea își pierduse autenticitatea pentru mine. După război, fascinat de complexitatea minții și dorind să studiez psihiatria, m-am înscris la facultatea de medicină. Psihanalistul care mă îndruma, profesor la Universitatea Columbia, era, de asemenea, agnostic. Amândoi ne-am însușit o viziune întunecată asupra religiei. Lucrurile au avut un trend pozitiv, ca și cariera mea, de altfel, ajungând să fiu destul de cunoscut și apreciat.

Totuși, lucrurile nu s-au rezumat la progresele din viața profesională. Am căzut pradă unei boli progresive și fatale, ce nu răspundea niciunui tratament existent. La vârsta de 38 de ani, maladia avansase la o stare extremă, fiind în același timp conștient

de faptul că eram pe moarte. Nu-mi păsa de corp, dar spiritul meu se afla într-o stare de suferință și disperare extremă. Pe măsură ce momentul final se apropia, mi-a trecut prin minte un gând: „și dacă, totuși, Dumnezeu există?” Așa am început să mă rog: „Dacă există un Dumnezeu, atunci îl rog să mă ajute acum”. M-am abandonat lui Dumnezeu, oricare ar fi fost el, am căzut în inconștiență și când m-am trezit, am constatat că avusese loc o transformare de o asemenea forță, încât eram paralizat de venerație.

Persoana care fusesem nu mai exista. Nu mai exista nici vreun sine sau eu personal, ci doar o Prezență Infinită, înzestrată cu o putere atât de nelimitată, încât era atotexistentă. Această Prezență a înlocuit ceea ce fusesem „eu”; corpul meu și acțiunile sale erau controlate numai de Voința Infinită a Prezenței. Lumea era iluminată de claritatea unci Unități Infinite, ce se exprima pe sine prin revelarea tuturor lucrurilor, în frumusețea și perfecțiunea lor infinită.

Această liniște a durat nouă luni. Nu mai aveam o voință a mea, proprie, entitatea mea fizică își vedea de treabă sub direcția voinței deopotrivă infinit de puternice și extrem de tandră a Prezenței. În această stare, nu exista nici o nevoie de a mă gândi la ceva. Toate adevărurile erau autoevidente, nefiind necesară (și de altfel nici posibilă), nici o conceptualizare. În acest timp, sistemul meu nervos era extrem de suprasolicitat, de parcă ar fi transportat mai multă energie decât era proiectat să-o facă.

Eram inapt de a funcționa efectiv în lume. Odată cu toate temerile și anxietatea, dispăruse și orice motivație obișnuită. Nu era nimic de făcut, totul era perfect. Faima, succesul și banii deveniseră goale de semnificație. Prietenii mă presau să fiu pragmatic și să revin la practica mea, dar nu aveam nici o motivație obișnuită pentru a face acest lucru. Totuși, am descoperit că puteam percepe realitatea din spatele personalității, am înțeles că originea emoțiilor se găsea în credința oamenilor că ei erau respectiva personalitate. Și astfel, practica mea s-a reînnoit de la sine, devenind, în cele din urmă, imensă.

Oamenii veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite. În cele din urmă, am ajuns să am 50 de terapeuți și alți angajați, 2000 de pacienți tratați, un număr de 25 de birouri, laboratoare de cercetare, tratând 1000 de pacienți noi în fiecare an. Am fost invitat la emisiuni

de radio și televiziune – *The MacNeil/Lehrer News Hour*; *The Barbara Walters Show*, *The Today Show* etc. În 1973, am rezumat munca mea în cartea „*Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară*”, avându-l drept co-autor pe laureatul premiului Nobel, Linus Pauling. Această lucrare, cu 10 ani înaintea timpului său, a avut darul de a crea tulburare.

Condiția generală a sistemului meu nervos s-a îmbunătățit încet și apoi a survenit un alt fenomen – am simțit o bandă de energie dulce, delicioasă, ce curgea continuu, prin șira spinării și ajungea în creier, unde crea o senzație intensă de plăcere continuă. Tot ceea ce mi se întâmpla în viață se petrecea prin sincronicitate, evoluând într-o armonie perfectă, iar miracolul devenise un loc comun. Originea a ceea ce lumea ar numi miracol era Prezența, și nu sinele meu propriu. Tot ceea ce mai rămăsese din „sinele” meu personal era un simplu martor pasiv al acestui fenomen. Cel care determina tot ceea ce se petrecea era un „Eu” mai mare și mai profund decât propriul meu sine și propriile mele gânduri.

Stările pe care le experimentam fuseseră raportate și de alții; astfel, am început să investighez învățăturile spirituale, inclusiv pe cele ale lui Buddha și ale înțelepților iluminați, cele ale lui Huang Po, dar și pe acelea aparținând învățătorilor mai recent, ca de exemplu Ramana Maharshi și Nisargadatta Maharaj (confirmându-mi astfel faptul că experimentele trăite de mine nu erau unice). Deodată, am înțeles pe deplin Bhagavad-Gita, experimentând în cele din urmă același extaz spiritual pe care-l raportau sfinții creștini și Sri Rama Krishna.

Tot ceea ce exista în lume era luminos și extraordinar de frumos. Toate ființele deveniseră Radiante și exprimau Radianța în tăcere și splendoare. Părea că toată omenirea e motivată în realitate de iubire interioară, dar, pur și simplu, devenise inconștientă cu privire la acest lucru; majoritatea vieților erau trăite ca și cum le-ar fi trăit niște adormiți, care nu se treziseră încă la conștiința care reprezenta de fapt adevărata lor natură. Toți cei din jurul meu arătau de parcă ar fi fost adormiți, dar erau incredibil de frumoși – eram îndrăgostit de fiecare dintre ei.

A trebuit să pun capăt obiceiului meu de a medita o oră dimineața și apoi înainte de culcare, pentru că acest lucru îmi intensifica starea de fericire într-o asemenea măsură, încât nu mai

puteam funcționa normal. Revenea o experiență similară aceea pe care o trăisem, copil fiind, în zăpadă, dar îmi venea tot mai greu să părăsesc acea stare pentru a mă reîntoarce la lume. Incredibila frumusețe a tuturor lucrurilor radia în tot ceea ce exista perfecțiunea lor; iar acolo unde lumea vedea urătenie, eu vedeam doar frumusețe eternă. Această iubire spirituală inunda orice percepție. Toate granițele dintre aici și acolo, atunci și acum, eu și tu, dispăruseră.

Am petrecut mulți ani în liniște interioară și, în tot acest timp, puterea Prezenței creștea. Nu mai aveam o voință personală. Voința mea personală nu mai exista, eram un instrument al Prezenței Infinite, acționând după voința acesteia. Oamenii simțeau o pace extraordinară în aura acestei Prezențe. Căutătorii căutau răspunsuri la mine dar, de vreme ce nu mai exista individualitatea David Hawkins, am înțeles că, de fapt, ei își primeau răspunsurile de la propriul lor sine, care nu diferea deloc de al meu. Când priveam o persoană, sinele meu strălucea în ochii săi. M-am mirat de cum am reușit oare să intru în toate acele corpuri.

Dincolo de înțelegerea obișnuită, miraculosul se petrecea. Multe maladii cronice, de care suferisem ani de-a rândul, dispăruseră – vederea mi se normalizase spontan, nemaivând nevoie de ochelari pe care-i purtam de-o viață. Ocazional, simțeam o energie extraordinară de plăcută; o Iubire Infinită începea să radieze pe neașteptate din inimă, spre scena unei nenorociri. Odată, conduceam pe autostradă, când acea energie extraordinară a prins să radieze din pieptul meu; când am ajuns la o curbă, am văzut că acolo avusese loc un accident, roțile mașinii răsturnate se mai învârtteau încă. Energia amintită a trecut cu mare intensitate în pasagerii mașinii lovite, apoi s-a oprit singură. Din nou, cu altă ocazie, în timp ce mă plimbam pe străzile unui oraș ciudat, energia a început să curgă spre blocul din fața mea. Curând am ajuns în fața unei scene incipiente de bătaie de stradă și am constatat că „beligeranții” au dat înapoi și au început să râdă. Atunci, energia s-a oprit.

Schimbări profunde ale percepției au survenit pe neașteptate și în împrejurări improbabile. Pe când cinam singur în Long Island, la restaurantul Rothman's, Prezența s-a intensificat pe neașteptate până ce orice lucru și persoană care părea separată în percepția obișnuită s-a contopit într-o universalitate și unitate atemporală. În Tăcerea

absolută și lipsită de orice mișcare, am înțeles că nu există „evenimente” sau „lucruri” și că, de fapt, nimic nu se întâmplă, pentru că trecutul, prezentul și viitorul sunt numai artefacte ale percepției, cum este, de altfel, și iluzia unui „eu” separat, obiect al nașterii și morții. Pe măsură ce sinele limitat și fals se dizolva în Sinele universal al adevăratei sale origini, încercam o senzație confortabilă, de întoarcere acasă, o stare de pace absolută și de izbăvire de toate suferințele. Pentru că numai iluzia individualității este originea oricărei suferințe. Atunci când înțelegem că universul este unul, complet și una cu tot ceea ce este, etern și fără sfârșit, nici o suferință nu mai este posibilă.

Îmi veneau pacienți din toate țările lumii, unii dintre ei fiind total lipsiți de speranță. Înfășurați în cearceafuri albe, pe patul suferinței lor, ei veneau după ce colindaseră prin toate spitalele, spre a găsi tratamentul și speranța vindecării din psihoze și tulburări mentale incurabile. Mulți erau muți de ani de zile. Dar în fiecare pacient, dincolo de aparența zdrobită, bolnavă și nevolnică, am văzut clar esența radiantă a iubirii și frumuseții, probabil că atât de ascunsă de suferință și de aparența obișnuită a acesteia, încât acel pacient sau pacientă era complet privat de iubire în această lume.

Într-o zi, o femeie mută a fost adusă la spital în cămașă de forță. Avea o dereglare neurologică severă și nu putea sta în picioare. A intrat în spasme zbatându-se pe podea, ochii i se dădău peste cap. Familia ei era destul de bogată și, prin urmare, fusese consultată de nenumărați medici de-a lungul anilor – unii dintre ei fiind specialiști celebri în toată lumea. Fusese încercat orice tratament posibil și profesia medicală renunțase în cele din urmă ca la un caz lipsit de speranță.

Am privit-o și am întrebat non-verbal: „Doamne, ce vrei să faci cu ea?” Am înțeles apoi că tot ce trebuia să fac era să o iubesc; atâta tot. Sinele ei interior i-a strălucit în ochi și eu m-am conectat cu această esență iubitoare. În aceeași secundă, ea s-a vindecat prin cunoașterea propriei sale realități; ce s-a întâmplat cu mintea și corpul ei nemaiavădând vreo importanță, nici măcar pentru ea.

În esență, același lucru s-a petrecut în cazul a nenumărați pacienți. Unii s-au recuperat în ochii lumii, alții nu, dar acest fapt al însănătoșirii clinice n-a mai avut importanță pentru acești pacienți.

Agonia lor interioară luase sfârșit; deoarece se simțeau iubiți și împăcați interior, chinul lor se sfârșise. Acest fenomen poate fi explicat doar prin a spune că realitatea fiecărui pacient a fost reconstruită de Compasiunea Prezenței, astfel încât el sau ea a experimentat vindecarea la un nivel ce transcedea lumea și aparențele acesteia. Pacea interioară în care existam eu, ne-a cuprins pe amândoi, dincolo de timp și identitate.

Am înțeles că orice chin și suferință provine exclusiv de la *eu* și nu de la Dumnezeu. Acesta era un adevăr pe care l-am comunicat în tăcere minților pacienților mei. Atunci când am intuit acest blocaj mental în cazul altui pacient (ce suferea de muțenie și nu vorbea de mulți ani), și i-am spus prin intermediul minții mele: „Îl blamezi pe Dumnezeu pentru ceva care ți-a fost cauzat în realitate numai de propriul tău *eu*”, el a sărit brusc și a început să vorbească, șocând pe toată lumea care a fost martoră la incident.

Dar munca a devenit din ce în ce mai oboșitoare, pentru că, în cele din urmă, să mă copleșească. Veneau tot mai mulți bolnavi și așteptam să se elibereze paturi, deși spitalul cu care lucram construise o anexă specială pentru pacienții mei. Am simțit o frustrare enormă în fața imensei suferințe umane și a imposibilității mele de a mă ocupa de mai mulți pacienți în același timp. Am simțit că trebuie să existe o cale de a mă adresa direct cauzelor maladiilor obișnuite, eternul izvor al tristeții și suferinței umane.

Când am descoperit kinesiologia, am fost imediat uluit de potențialul ei. Era „culoarul” dintre două universuri – lumea fizică și lumea minții și spiritului, o interfață între dimensiuni. Într-o lume plină de „adormiți” ce s-au pierdut de sursa lor, aveam în față atât un instrument de recuperare, cât și unul care, mai mult, avea căderea de a demonstra tuturor legătura pierdută cu realitatea superioară. Am început să testez fiecare substanță, gând sau concept la care mă puteam gândi și am cerut studenților și asistenților mei să facă același lucru. Apoi am observat un lucru ciudat. În timp ce toți subiecții slăbeau când erau supuși unor stimuli negativi – spre exemplu, luminile fluorescente, pesticidele și îndulcitorii artificiali – studenții disciplinelor spirituale, ce-și crescuseră nivelul conștiinței, nu slăbeau într-o măsură atât de însemnată ca oamenii obișnuiți.

Părea că în conștiința lor survenise o schimbare importantă și decisivă - atunci când au înțeles că nu se aflau la mila lumii, ci erau afectați numai de ceea ce mintea lor credea. Probabil că procesul de a progresa pe drumul spre iluminare putea fi descris drept creșterea abilității omului de a rezista în fața vicisitudinilor existenței.

Am fost din ce în ce mai puternic izbit de capacitatea de a schimba lucrurile prin simplul fapt de a le cunoaște în lăuntrul lor; am înțeles cum iubirea schimba lumea de fiecare dată când lua locul ne-iubirii. Întreaga schemă a civilizației putea fi schimbată profund prin concentrarea acestei puteri a iubirii asupra unui punct specific. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, istoria se bifurcă spre drumuri noi.

Mi-a fost clar că aceste înțelegeri cruciale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar că puteau fi chiar demonstrate vizibil și irefutabil. Părea că marea tragedie a vieții umane fusese întotdeauna aceea că psihicul putea fi amăgit și indus în eroare atât de ușor, discordia și conflictul fiind consecințele inevitabile ale faptului că omenirea nu are capacitatea de a distinge adevărul de fals. Dar în acest punct se găsea și un răspuns la această dilemă fundamentală, o modalitate de a recontextualiza natura conștiinței însăși și de a face explicabile acele lucruri care, altfel, puteau fi numai presupuse.

Venise timpul să-mi părăsesc viața new-yorkeză, cu apartamentul din Fifth Avenue și casa din Long Island; descoperisem ceva mult mai important. Înainte de a-mi putea concretiza ideile, aveam nevoie să mă perfecționez ca instrument. Mi-am părăsit așadar munca și tot ce implica ea și am început să duc o viață modestă, într-un oraș mic, unde am petrecut șapte ani în meditație și studiu.

Însă starea atotputernică de fericire descrisă anterior continua să revină mereu și mereu - independent de voința mea și fără a fi căutată în mod special. În cele din urmă, am înțeles că trebuia să învăț să trăiesc în această Prezență Divină și - în același timp - să funcționez în lume. Pierdusem de mult contactul cu ce se mai întâmpla prin lume. Pentru a mă putea ocupa de cercetare și scris, era necesar să încetez orice practică spirituală și să mă concentrez asupra lumii formelor. Am început să citesc ziarele și să mă uit la televizor, pentru a înțelege despre ce este vorba în lume, cine erau persoanele

publice și care era nivelul dialogului social. Nu știam cine mai candida și pentru ce funcție sau cine era Prințesa Diana, dar m-am pus la curent și readaptat cu plăcere.

Experiențele excepționale și subiective ale adevărului - domeniul mistic ce afectează toată omenirea, pentru că transmite energia acestui nivel în conștiința colectivă - nu pot fi înțelese de către majoritatea oamenilor (cu excepția căutătorilor spirituali) și sunt, prin umare, reduse la o semnificație limitată. Încercam să mă reintorc la normalitate, pentru că, în sine, a fi normal și obișnuit constituie o expresie a divinității. Adevărul sinelui nostru real poate fi descoperit pe drumurile vieții de zi cu zi. Tot ceea ce trebuie să facem pentru aceasta este să trăim înconjurați de atenție și amabilitate față de ceilalți. Restul se revelează de la sine, după un anumit timp necesar. Dumnezeu nu se ascunde dinaintea celor obișnuite.

Și astfel, după o lungă și circulară călătorie a spiritului, m-am întors la cea mai importantă muncă - aceea de a aduce Prezența (aceeași care-mi schimbase viața), măcar cu puțin mai aproape de înțelegerea și atingerea semenilor mei.

Prezența e tăcută și transmite o stare de pace, care constituie spațiul în care și prin care totul există și primește experiența. Este infinit de tandră și totuși dură ca o stâncă. Alături de ea, orice teamă dispare. Bucuria spirituală se petrece la un nivel liniștit de extaz inexplicabil. Deoarece experiența timpului încetează, nu mai există aprehensiune ori regret, nici suferință, nici anticipare; sursa bucuriei e nesfârșită și mereu prezentă. Neexistând început și sfârșit, nu mai există nici pierdere, durere sau dorință, nimic nu trebuie făcut, totul este deja perfect și complet.

Atunci când timpul se oprește, toate problemele dispar, ele nu sunt altceva decât artefacte ale unui punct al percepției. Deoarece Prezența este acolo, nu mai există vreo identificare ulterioară cu mintea sau corpul. Atunci când mintea se liniștește, gândul „eu sunt” dispare și el la rândul său, iar conștiința pură strălucește întru

iluminarea a ceea ce sunteră, am fost și vom fi întotdeauna, dincolo de toate lumile și universurile, dincolo de timp și, prin urmare, fără început ori sfârșit.

Oamenii se miră: „Oare cum pot unii să atingă această stare a conștiinței”? Tot ceea ce pot să fac este să vă împărtășesc propria mea experiență. Pot, de asemenea, să observ că sunt foarte puțini cei care urmează acești pași, tocmai pentru că sunt atât de simpli. La început, dorința mea de a atinge această stare era intensă. Apoi am înțeles că am nevoie de disciplină pentru a putea acționa cu o calitate constantă a iertării și tandreții, fără excepție. Cine vrea să atingă această stare, trebuie să simtă compasiune pentru tot ceea ce există – inclusiv pentru propriul său sine și pentru propriile sale gânduri. Apoi survine disponibilitatea de a ține dorințele în suspensie și de a abandona voința personală în fiecare moment. Deoarece fiecare gând, simțire, dorință sau acțiune a fost abandonată lui Dumnezeu, mintea a devenit din ce în ce mai liniștită. La început, am reflectat îndelung asupra multor istorii, volume și paragrafe, apoi asupra ideilor și conceptelor. Pe măsură ce renunțam la dorința de a poseda respectivele gânduri, ele nu mai ajung la o asemenea elaborare, ci se fragmentează pe parcurs. În cele din urmă, am putut analiza însăși energia ce se află în spatele gândului, chiar înainte ca acesta să devină gând.

Sarcina menținerii acestei fixități și constante a concentrării (fără a-mi permite nici măcar un singur moment de distragere de la meditație) a continuat și în timp ce-mi vedeam de activitățile obișnuite. La început, acest lucru părea foarte dificil dar, pe măsură ce trecea timpul, a devenit obișnuit, automat, reclamând din ce în ce mai puțin efort pentru că, în cele din urmă, să poată fi realizat complet fără efort. Procesul se aseamănă cu o rachetă ce părăsește Pământul. La început, ea are nevoie de o putere enormă, apoi - pe măsură ce părăsește câmpul gravitațional al Pământului - de tot mai puțină, pentru că, în cele din urmă, să se deplaseze prin spațiu sub propria sa inerție.

Dintr-o dată, pe neașteptate s-a petrecut o schimbare în conștiință, Prezența fiind acolo, inconfundabilă, neîndoiește și atotcuprinzătoare. Au existat câteva momente (puține) de neliniște și teamă, atunci când sinele a murit, apoi absolutul Prezenței a

inspirat o străfulgerare de venerație. Această accedere a fost spectaculară, mult mai intensă decât orice altceva cunoscut. Nu are un corespondent în lumea experienței obișnuite. Acest șoc profund este amortizat de iubirea ce însoțește și este alături de Prezență. Fără sprijinul și protecția acelei iubiri, am fi anihilați.

A urmat un moment de teroare atunci când eul s-a agățat de propria-i existență, temându-se că va fi nimic. În loc să se întâmple așa ceva, în momentul morții *eului*, locul său a fost luat de Sinele complet, o totalitate în care tot ceea ce există e cunoscut și evident, în expresia perfectă a propriei sale esențe. Odată cu nonlocalitatea a survenit și conștiința faptului că tot ceea ce a fost sau va fi e unul și același lucru. Această unitate este absolut completă - dincolo de toate identitățile, sexele, dincolo de umanitate însăși. Așadar, nu mai trebuie să ne temem de suferință și moarte.

Ceea ce se întâmplă cu corpul din acest punct este lipsit de importanță. La anumite nivele ale conștiinței spirituale, suferințele corpului se vindecă sau dispar în mod spontan. Dar în starea absolută, atare considerații sunt irelevante. Corpul își va urma drumul său determinat și se va întoarce apoi acolo de unde a venit. E o chestiune lipsită de importanță, nu ne mai afectează deloc acest aspect. Corpul apare mai curând ca un „ei” decât ca un „eu”, ca un text sau un obiect exterior, ca o piesă de mobilier din cameră. Faptul că oamenii se referă la corp ca și cum acesta ar fi un „eu” individual poate părea de-a dreptul comic (dar e la fel de adevărat că nu există nici un mijloc de a explica realitatea acestei stări a conștiinței în lumea formei și a dualității). Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne vedem de treabă și să lăsăm Prezenței acest deziderat. Cu toate acestea, atunci când cineva atinge starea sublimă de fericire, e foarte dificil s-o ascundă. Lumea poate fi orbită, iar oamenii vin de la mare depărtare pentru a fi în preajma acestei auri. Astfel, atât pentru căutătorii spirituali, cât și pentru cei care nu încearcă decât o simplă curiozitate față de acest domeniu sau pentru cei foarte bolnavi și aflați în căutarea miracolelor, unii oameni pot deveni niște magneti și o sursă de bucurie. În mod obișnuit, în acest punct există o dorință de a împărtăși această stare cu ceilalți și de a o folosi în beneficiul tuturor.

Extazul care acompaniază această condiție nu este cu totul stabil, există, de asemenea, și momente de agonie profundă. Cele mai intense au loc atunci când această stare fluctuează sau - aparent fără un motiv justificat - încetează. Aceste momente atrag după ele perioade de disperare intensă, chiar teama că am fost abandonați de Prezentă. Aceste căderi fac ca drumul să fie dificil și depășirea acestor încercări cere o voință puternică. În cele din urmă, devine evident că acest nivel trebuie depășit pentru că, altminteri, ar exista mereu această suferință de a cădea din starea de grație. Apoi, gloria extazului trebuie părăsită și ea, atunci când se impune sarcina extrem de dificilă de a depăși dualitatea, până ce trecem dincolo de toate opozițiile și chemările lor conflictuale. Dar una e să renunțăm la lanțurile de fier ale eului, și cu totul altceva să abandonăm lanțurile de aur ale bucuriei și extazului. Acest lucru, perceput ca o renunțare la Dumnezeu, atrage după sine un nou nivel al fricii (niciodată anticipat înainte) - anume teroarea ultimă a singurătății absolute.

În propriul meu caz, teama de inexistență era formidabilă și m-am retras din fața ei în mod repetat când se apropia. Au devenit vizibile scopurile agoniilor, ale nopților întunecate ale sufletului - ele sunt atât de greu suportabile, încât extraordinara lor suferință îndeamnă la efortul extrem cerut de surmontarea lor. Și, atunci când oscilarea între infern și paradis devine de nesuportat, dorința pentru existența însăși trebuie abandonată. Numai atunci când este realizat acest lucru, putem trece dincolo de totalitate sau nimicire, dincolo de existență și non-existență. Această culminare a muncii interioare constituie cea mai dificilă fază, ultimă cumpănă, unde suntem foarte conștienți că iluzia existenței pe care o transcendem aici e irevocabilă. Din acest punct nu mai există întoarcere, iar spectrul ireversibilității face ca această ultimă barieră să pară cea mai teribilă alegere dintre toate.

Dar, în realitate, în această apocalipsă ultimă a sinelui, în soluția singurei dualități rămase - cea a existenței și non-existenței - însăși identitatea se dizolvă în divinitatea universală, nemaexistând nici o conștiință individuală. Apoi, pasul ultim, suprem, este făcut numai de Dumnezeu singur.

DAVID R. HAWKINS